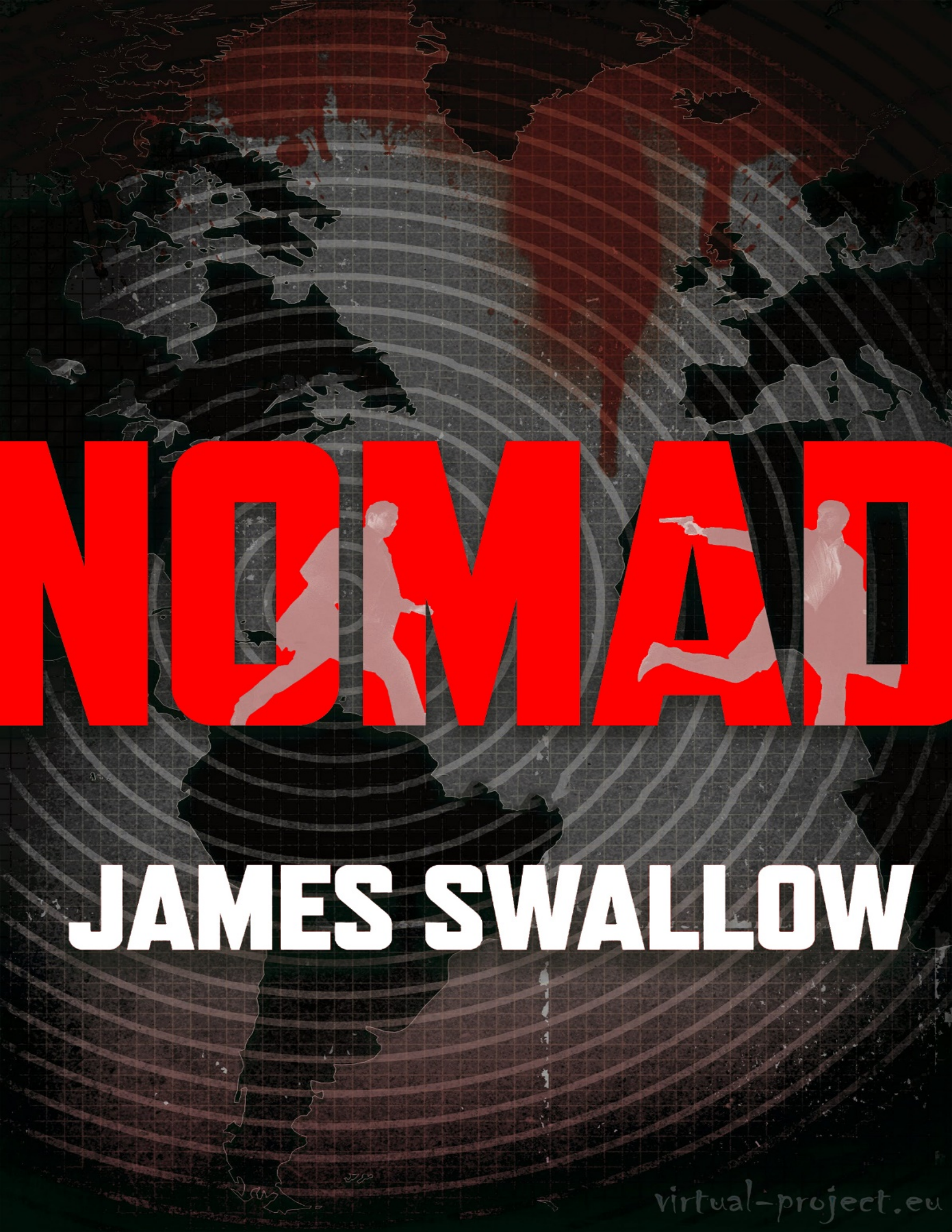
NOMAD
JAMES SWALLOW
virtual-project.eu

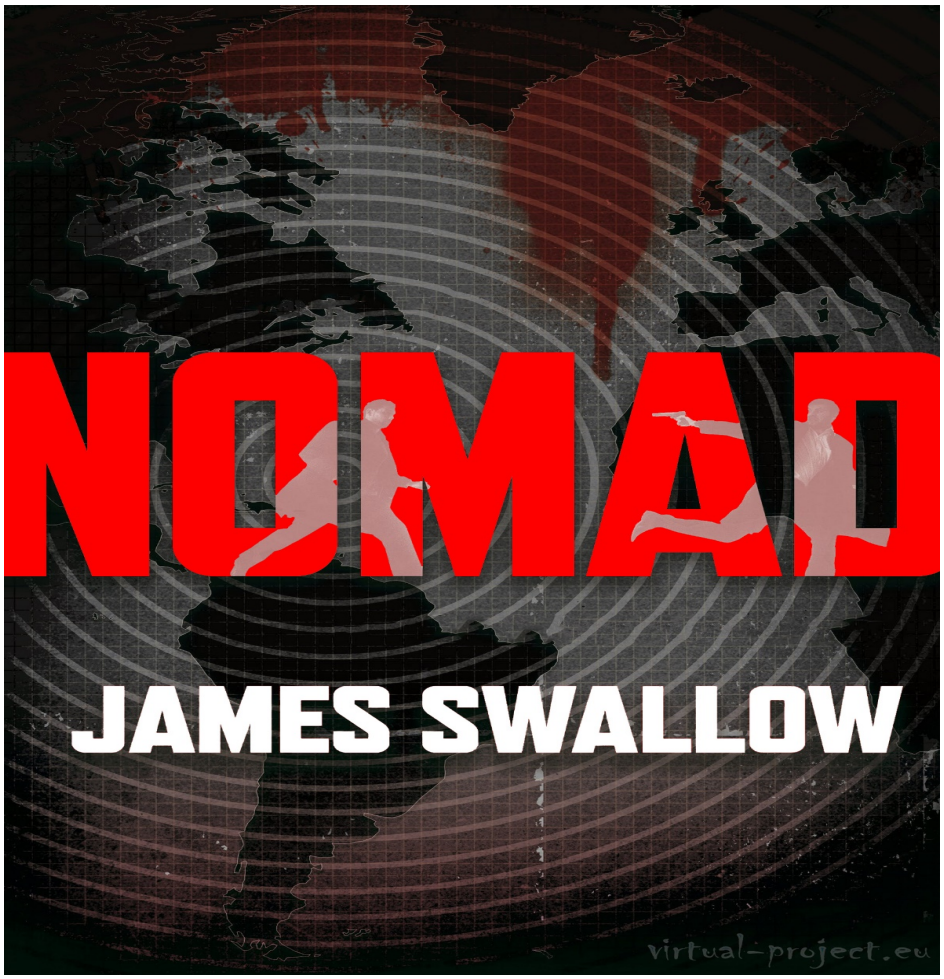
NOMAD
JAMES SWALLOW
virtual-project.eu

JAMES SWALLOW

Seria: *Marc Dane*

Volumul 1

NOMAD

Original: *Nomad* (2016)

Traducere din limba engleză de:
MARIAN TUDORACHE

virtual-project.eu

2023

Capitolul 1

Ziua se apropia de sfârșit, dar atmosfera era încă dogoritoare. Barcelona strălucea ca și cum ar fi fost sub efectul unui miraj, cu aerul reflectat de căldura zilei fugind de pe străzile înguste înapoi către cerul fără nori. În timp ce mergea pe jos, Pasco se bătea ușor pe umăr cu un exemplar făcut sul al ziarului *El Periodica,* lovindu-se din când în când peste epoleții săi de sergent. Cămașa de la uniformă se lipea de pieptul său ca un butoi, dar el nu părea să observe acest lucru. Pasco era un fiu al acestui oraș, la a patra generație și crescuse în soarele din Baleare. Chipul lui bătrân, tras ca o piele bună de vițel, stătea mărturie.

Trecea printre grupurile de turiști și de localnici fără să fie nevoit să facă vreun efort. Uniforma îl ajuta foarte mult, albastrul deschis caracteristic pentru Mossos *d'Esquadra*[1] și dunga roșie a caschetei făcându-i loc printre oamenii care ocupau strada. Acum, când soarele coborâse sub nivelul acoperișurilor, primul val de petrecăreți renunța la siestă și ieșea să se distreze. Se aflau alături unii de alții nemții cu fețe albe și britanicii cu fețe și mai albe, care rezistau cu greu la temperaturile ridicate, bucuroși de atmosfera răcoroasă și de cafenelele în aer liber din această parte a orașului vechi. Printre ei apăruseră deja infractorii mărunți – hoții de buzunare și cei care vânau diferite ocazii.

Dar puțini dintre aceștia se aflau în apropierea acestui colț al districtului Ciutat Vella, din cauza clădirii impunătoare, alungită, a secției principale de poliție de pe Rambla. Era o clădire lipsită de atractivitate, toată din piatră albă și sticlă colorată în albastru, construită conform principiilor moderniste care au marcat orașul în ultimele decenii.

Traversă curtea secției trecând pe lângă Enrique care mergea în cealaltă direcție, cei doi polițiști dând din cap unul către altul. Enrique arătă spre ziar.

— Salutare, Abello. L-ai terminat pe cel de azi?

Zâmbi, arătându-și dinții pătați de tutun.

Pasco deschise repede ziarul cu o mișcare largă. Era un mic ritual pe care îl împărtășeau o dată pe săptămână, de fiecare dată când apărea careul de

cuvinte încrucișate. Voia să îi arate lui Enrique că fiecare cuvânt fusese completat.

Tânărul se încruntă. Pasco știa că celălalt *sergent* nu reușise să rezolve careul respectiv, ceea ce însemna că Enrique trebuia să îi cumpere un pachet de țigări de foi bune, conform regulilor pe care le stabiliseră.

— Ai devenit dintr-odată mai bun, a spus Enrique, fără nici cea mai mică suspiciune.

Pasco a ridicat din umeri.

— Aerul cald. Mă face mai deștept.

Expresia de încruntare de pe fața lui Enrique se adânci.

— Dacă te prind că mă păcălești, o să îți umplu biroul cu rahat de pisică.

Zâmbi trist a înfrângere și trecu mai departe.

Pasco pufni. Peste puțin timp, poate într-o săptămână sau două, după ce va avea destule victorii pentru a recupera avantajul pe care Enrique îl avea în fața lui, îi va dezvălui secretul. Un cadou de ziua lui de naștere din partea nepotului său, un gadget electronic în care păstra numele și adresele, datele de naștere și numerele de telefon. Era o chestie inteligentă, cuprinzând o bibliotecă imensă de cuvinte și fraze în diferite limbi, care l-a ajutat de mai multe ori atunci când Pasco avusese de-a face cu turiști străini. Avea încorporat și un dicționar, capabil să sugereze cuvinte întregi atunci când aveai doar câteva litere de la care să pornești.

Gândul la nepotul său l-a făcut să își aducă aminte de fiul său și sentimentul de vinovăție crescu în el. Ar fi trebuit să îi telefoneze ieri, dar, după serviciu, el și alți câțiva colegi au mers la barul din apropiere unde și-a petrecut seara în atmosfera de bună dispoziție grosolană pe care aceștia o întreținеau.

Pasco oftă. Fiul său îl îngrijora acum, de când mama acestuia se dusese în lumea îngerilor. *Tăticule, un om ca tine nu ar trebui să bată străzile,* a spus el. *A fi polițist este o slujbă pentru bărbații de vârsta mea, nu pentru a ta. Cere-le să îți dea o muncă de birou.*

O muncă de birou; ideea îi făcea inima lui Pasco să i se strângă în piept. Iubea acest oraș ca pe bunul său propriu și nu i-ar fi plăcut să-l vadă din spatele unui birou, zi de zi, de dimineața până seara…

Fiul său nu își dădea seama că pentru el acest lucru ar reprezenta o moarte lentă, lentă și grea, precum cancerul care o luase pe frumoasa lui Rosa.

Prin ușile de sticlă de la holul de intrare se auzea un murmur continuu de glasuri și un zgomot de activitate de birou. Trecând prin arcadele detectoarelor de metal, dădu absent din cap către ofițerul de serviciu, în timp ce scanerul începu să țiuie. Celălalt ofițer de poliție îl salută absent.

Pasco își scoase cascheta și căută să își alunge gândurile legate de familie. Avea probleme mai mari de rezolvat. Uneori, fiul său părea că venise de pe o altă planetă, cu toate discuțiile sale despre lucruri ca încălzirea globală, care făcuse căldura verii să devină ucigătoare, cu scandalurile celor incredibil de bogați și cu oamenii din alte țări care păreau să se omoare unii pe alții din motive pe care Pasco nu putea să le pătrundă.

Oftă. Din cauza acelor lucruri nu mai cumpăra ziare pentru a citi știrile. Totul era prea deprimant. Era interesat doar de cuvintele încrucișate și de nimic altceva.

Pasco îl văzu pe băiat și se mustră că era prea adâncit în gândurile sale. Nu avea niciun motiv să nu fie atent la ce se petrecea în jurul său.

Tânărul era la vârsta adolescenței târzii, dar paloarea feței făcea ca vârsta sa să fie greu de ghicit. Avea o privire încruntată și ochi întunecați, plini de îngrijorare. Vârfurile buclelor sale negre cădeau de sub o șapcă maronie de pictor, restul corpului său fiind ascuns de pantaloni și de o bluză de trening obișnuită, de culoarea pământului arat. Mergea ca și cum pantofii lui de sport erau prea mici pentru el, pășind stângaci, în timp ce se îndrepta spre biroul mare de la care Tomás, ofițerul de serviciu, spunea ceva pe un ton iritat unui tânăr polițist.

Tânărul deveni conștient de faptul ca Pasco se uita direct la el și tresări de parcă ar fi fost lovit. *Sergentul* se uită atent la el și îl privi în față. Era palid și obosit, transpirat și pe gât avea o mică vânătaie.

Ochii săi i-au atras însă atenția lui Pasco. Adolescentul avea ochi atât de serioși, cum numai la un tânăr se puteau vedea. În ochii lui i-a văzut pe fiul și nepotul său.

Tânărul în trening s-a uitat cu o privire solemnă, ca și cum ar fi avut de gând să spună ceva iar apoi picioarele s-au prăbușit sub el. A aterizat cu toată greutatea pe pardoseala din gresie. Cei din jur au auzit impactul, zgomotul puternic al căderii răsunând pe hol și s-au întors să vadă despre ce era vorba.

Pasco a ajuns imediat lângă adolescent și a îngenuncheat să îl privească. Părea bolnav; nu ca un drogat care încerca să scape de dependență, ci ca cineva atins de o boală gravă care îl storcea treptat de vlagă.

— Te simți bine, băiete? a întrebat *sergentul.* Ce s-a întâmplat? Ai nevoie de un doctor?

După privirea pe care i-a aruncat-o, Pasco și-a dat seama că tânărul nu înțelegea niciun cuvânt în spaniolă. O parte a minții sale – acea parte instruită, atentă, tipică unui polițist – evalua deja băiatul, gândindu-se la el din perspectiva modului în care urma să prezinte evenimentul în raportul său zilnic.

— De unde ești?, a întrebat el, fără să se gândească la asta.

Tânărul tăcut s-a uitat la el cu ochii săi serioși.

Sergentul s-a uitat în jur și a întâlnit fața familiară a cuiva îmbrăcat în uniforma galbenă și portocalie de paramedic.

— Noya! a strigat numele fetei, dar ea era deja în drum către el, ținând în mâna înmănușată geanta cu instrumentarul de urgență.

Noya era o prezență regulată în secție. Micuța catalană făcea parte dintr-un echipaj de ambulanță de la spitalul local și, de cele mai multe ori, atunci când apărea o problemă medicală la secție, echipa ei era cea care răspundea la apel. Lui Pasco îi plăcea de ea, deși majoritatea celorlalți nu o plăceau. Era energică și serioasă, dar extrem de competentă.

— Ajutați-mă să-l pun pe o bancă, a cerut ea. Prinzându-l de-o parte și de alta, l-au dus pe tânărul care se clătina până la o bancă din lemn din sala de așteptare, paramedicul strigând celor care se aflau acolo să elibereze locul. Aceștia au plecat de acolo și Pasco l-a întins pe băiat pe bancă.

Respirația i se schimbase, luând forma unor gemete scurte, ca ale unui animal înfricoșat.

Nivelul de zgomot din holul de la intrare s-a redus pe măsură ce oamenii începeau să observe ce se întâmplă, oprindu-se din mijlocul propriilor drame pentru a urmări desfășurarea alteia. Unii se apropiau pentru a putea vedea mai bine.

Noya a pocnit din degete pentru a-i atrage atenția tânărului.

— Hei! Mă auzi?

— Nu cred că înțelege, i-a spus Pasco.

Ea și-a pus degetele pe gâtul tânărului pentru a-i verifica pulsul.

— Nu a avut un accident vascular cerebral, i-a răspuns Noya.

S-a întins către fermoarul de la bluza treningului dar băiatul nu a lăsat-o să îl deschidă. O emoție nouă i s-a strecurat în ochi: *frica. A* încercat să vorbească, dar tot ce ieșea era un geamăt de durere.

— Trebuie să îți deschid cămașa.

Noya a spus asta cu severitate. Clătina un stetoscop spre el.

— Ca să te ascult. Vorbea tare și pronunța clar fiecare cuvânt, de parcă ar fi vorbit cu un copil cu dezvoltare întârziată.

Tânărul și-a mutat privirea la Pasco și a încercat din nou să spună ceva. Lingându-și buzele uscate, a scos un cuvânt și efortul părea să îl coste.

Sergentul a prins doar o parte din cuvânt și s-a aplecat către el. Băiatul a încercat din nou, iar de data aceasta Pasco i-a auzit șoapta clar. „*Shahiden*".

Cuvântul nu îi spunea nimic. Se încruntă.

— Dă-te într-o parte, s-a răstit Noya la Pasco. Nu te îngrămădi în mine!

A încercat să apuce fermoarul, însă tânărul s-a împotrivit din nou. Noya se încruntă.

— Nu am timp de asta.

Paramedicul scoase din buzunar o bucată de plastic portocaliu strălucitor. Un instrument de salvare, folosit de obicei pentru tăierea centurilor de siguranță de pe victimele accidentelor auto, dar Noya îl putea mânui ca un chirurg, pe care, printr-o singură mișcare rapidă, l-a agățat de gulerul bluzei de trening și l-a tăiat.

Pasco a făcut așa cum i s-a spus, dându-se înapoi un pas sau doi, creând pentru Noya spațiul necesar de manevră. Partenerul ei, un băiețaș portughez subțirel, traversa holul ținând într-o mână o targă pliabilă.

Tânărul a pronunțat din nou acel cuvânt și, fără să stea prea mult pe gânduri, Pasco a scos darul primit de ziua sa de naștere și a apăsat cu degetul pe butonul pe care scria *Traducere.* A repetat în orificiul pentru microfon al dispozitivului, cât de bine a putut, ceea ce auzise.

•

Nu ar fi nicio exagerare să spunem că locul în care se afla Jadeed era spațiul cel mai scump în care fusese vreodată. Apartamentul exclusivist situat la unul dintre etajele superioare ale hotelului Hilton aparținea atât de mult unei alte lumi, încât pentru el era dificil să exprime în cuvinte ceea ce vedea. Era ceva despre care nu ar vorbi cu nimeni altcineva de teamă că aceștia ar putea să fie amuzați de ceea ce le spune și să îl considere limitat și de pe altă lume. Nu îi plăcea să fie considerat inferior altora.

Dar camera de hotel în care se afla ar fi putut destul de ușor să cuprindă întreaga amprentă la sol a apartamentului din cartierul sărăcăcios din Jeddah în care crescuse. În prima noapte, nici nu a putut să doarmă în patul imens și moale, somnul fiindu-i întrerupt de visele în care era acoperit de apă într-un spațiu vast și gol. Și-a luat așternutul și și-a făcut locul de dormit în camera de zi, protejat de o canapea lungă, unde nu putea fi văzut de cineva care ar fi intrat pe ușă. I-a fost mult mai bine așa.

Jadeed sorbi dintr-un pahar cu apă în timp ce traversă camera spre una dintre ferestrele care se întindea de la podea la tavan. I se părea incorect să existe atât de mult spațiu doar pentru nevoile unei singure persoane. Credea cu tărie în acest lucru, ca și cum ar fi constituit o încălcare a vreunei legi. Era o dovadă de risipă. Dar așa era aici, în *Occident*.

În fața ferestrei deschise se simțea mai confortabil. O lună joasă era deja vizibilă pe cer, iar luminile se aprindeau peste Barcelona, de-a lungul cartierului Diagonal Mar și către centrul orașului. Sunetele ajungeau până la el de la șaisprezece etaje mai jos, acolo unde terasele restaurantelor din centrul comercial situat peste stradă își începeau activitatea la începutul programului de seară.

Stătea în fața unei mese joase și își aprinsese una dintre țigările cehești care erau unicul său viciu, trăgând din ea cu nesaț. Aruncă chibritul într-o scrumieră de sticlă și scoase un nor de fum albastru.

Lângă scrumieră se afla un binoclu compact, dar foarte puternic, marca Bushnell, o pereche de căști wireless și ecranul de sticlă al unui telefon mobil inteligent. Jadeed lovi telefonul cu degetul, învârtindu-l într-o doară într-un cerc până când se opri. Deși, din exterior, dispozitivul semăna cu unul dintre multele telefoane de ultimă generație, acesta suferise foarte multe modificări. Sub suprafața de aluminiu lustruit, abia dacă mai exista o singură componentă din modelul original. Jadeed nu avea încredere în tehnologie, dar oameni mai inteligenți decât el îi spuseseră că utilizarea lui era sigură, iar el era destul de deștept încât să nu întrebe nimic.

Telefonul bâzâi și clipi pe neașteptate. Stingând țigara, și-a pus la urechea dreaptă una dintre căștile în formă de romb și a apăsat pe ecranul telefonului. Acesta s-a aprins imediat arătând mai multe pictograme colorate și un semnal sub formă de undă, al cărui nivel creștea și scădea.

Auzi o voce care i-a răsunat în ureche.

— *Sunt în așteptare.*

Cuvintele lui Khadir erau puternice și clare, ca și cum acesta ar fi stat în picioare lângă umărul lui Jadeed. Doar șoaptele produse de paraziții sistemului de comunicație dintre ei trăda faptul ca omul de la celălalt capăt al liniei se afla la mii de kilometri depărtare. Exista un mic defazaj, apărut, fără îndoială, din cauza traseului complicat determinat de direcționarea clandestină a apelului în jurul globului și înapoi prin releul satelitului și prin filtrele de criptare la ambele capete.

Jadeed dădu din cap.

— Foarte curând.

Luă binoclul și cercetă acoperișurile. Își găsi repede linia de vizibilitate. La scurt timp, se uită la telefonul inteligent, atingând cu atenție pictograma unei aplicații. A apărut o fereastră în care se afla un cronometru, iar Jadeed a privit cifrele care scădeau către zero. Khadir privea exact același afișaj.

Ceasul a ajuns la semnul care indica două minute și a clipit în roșu.

— O *sută douăzeci de secunde,* murmură vocea.

— *Suntem deplin angajați.*

Jadeed zâmbi ușor.

— Nu tot timpul a fost la fel?

Khadir nu reacționă la comentariu.

— *Au existat probleme cu emisarul înainte de intrarea în dispozitiv?*

Jadeed aruncă o privire spre degetele mâinii drepte. Erau încă puțin roșii și umflate de când fusese nevoit să le folosească pentru a face disciplină, strângând bilele de oțel ale mărgelelor sale de rugăciune *mizbaha* într-un cerc strâns, ca pe un box.

— Nu, a mințit el.

Urmă un moment de tăcere și, fără tragere de inimă, își modifică răspunsul.

— Nimic care să fie de interes.

Presupunând că partenerul de dialog a simțit ceva din vocea lui, a evitat să comenteze.

— *Apreciez faptul că gestionezi personal această situație,* a spus el. *Înțelegi că am nevoie de niște ochi de încredere care să fie martori la acest lucru, nu-i așa?*

— Desigur.

De fapt, erau mulți oameni cărora Khadir putea să le dea această misiune, oameni pe care ar fi avut tot interesul să dea vina după ce s-ar fi terminat

totul; dar acest lucru era prea important pentru a fi lăsat unor persoane care nu aveau calitățile necesare.

— Mi-am pregătit plecarea.

Jadeed plătise camera pentru încă o zi, dar el va pleca de acolo în ceva mai mult de…

Aruncă o privire spre telefon. Mai erau doar șaizeci de secunde. Ridică binoclul din nou și își găsi ținta.

— Aceasta este ceea ce americanii ar numi momentul adevărului, a spus Jadeed, aproape pentru sine.

— Cât de *bine spus*! îl complimentă Khadir.

•

Băiatul a încercat să o oprească pe Noya, dar efortul său nu a fost suficient și a fost făcut fără convingere, ca și cum nu ar fi putut strânge energia de care era nevoie. Gemu în timp ce Noya îi apăsă discul stetoscopului pe piept. Cealaltă mână a ei se mișcă ușor peste torsul tânărului, degetele ei groase, îmbrăcate în latexul albastru, cercetându-i corpul. Fiecare atingere era însoțită de o nouă reacție de durere.

Paramedicul înjură cu o voce scăzută și prinse în mână o bucată din tricoul băiatului, descoperindu-i o parte a pieptului printr-o altă tăietură de cuțit.

Pasco auzi geamătul partenerului ei. Auzi de fapt acel sunet ascuțit în timp ce portughezul se dădea înapoi, întorcându-și fața. Îi era cunoscută acea expresie de dezgust și oroare, disimulată rapid sub o aparență de detașare profesională. Unul dintre turiștii care priveau scena în desfășurare deveni palid.

Pasco era obligat să se uite la băiat și o regretă imediat, făcându-și cruce în timp ce își dădea seama ce i se întâmplase băiatului.

— *Sfântă Maria…*

Deodată își simți vârsta până în măduva oaselor, grea ca plumbul. Era întristat de faptul că cineva putuse provoca ororile pe care tânărul le suferise.

Un țiuit digital scurt îi readuse atenția către gadgetul electronic pe care îl ținea în mână. Pasco uitase că îl ținea între degetele sale groase. Dispozitivul găsise traducerea cuvântului pe care el îl rostise și îl apucă groaza.

Shahiden (arabă, substantiv), scria acolo. *Martir.*

Noya începu să vorbească.

— Cred că e ceva…

Geamătul slab al băiatului a fost ultimul lucru pe care Pasco Abello l-a mai auzit.

•

Pentru o secundă nu se văzu decât o mare de acoperișuri din gresie roșie, iar în clipa următoare o erupție neagră-cenușie de ceață și bucăți de dărâmături acoperi lentilele binoclului. Jadeed renunță să se mai uite, în timp ce șocul exploziei parcurgea distanța de trei kilometri până la balcon și îl zdruncina în timp ce trecea, făcând să se zgâlțâie ferestrele înalte.

Închise ochii și își imagină efectul exploziei, bucurându-se la acest gând. Primul fulger orbitor al exploziei și cercul de aer compactat radiind în interiorul secției de poliție, sticla și plasticul spulberate de suprapresiunea catastrofală. Corpurile celor aflați cel mai aproape de locul exploziei distruse complet.

Sângele transformat în vapori, carnea devenită cenușă. Stâlpii și pereții de susținere încovoindu-se și rupându-se în bucăți, împinși către exterior de forțe la care nu erau capabile să reziste. În câteva microsecunde, clădirea se va rupe în bucăți. Structura se va prăbuși sub propria greutate, rămășițele ei deplasându-se în șuvoaie zgomotoase către străzile din jur.

Deschise ochii. Agitația produsă de zgomotul exploziei fu urmată de un cor mecanic de sunete stridente de claxoane și de sirene produse de declanșarea instantanee a alarmelor mașinilor aflate pe o rază de un kilometru și jumătate. În aerul rece al serii, niciun curent de aer nu era în stare să agite coloana de fum care se ridica în spirală. Arăta ca un pumnal negru și mare, înfipt în mijlocul ruinelor.

Așteptă încordat și avu o stare de satisfacție la auzul huruitului lung și redus în intensitate, pe care îl simți în stomac, produs de discuțiile dintre oamenii aflați pe bulevardul de dedesubt, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Un al doilea nor de praf, și mai mare, era proiectat în aer, în timp ce clădirea distrusă se prăbușea. Din locul în care se afla, Jadeed nu putea vedea secția de poliție, dar erau vizibile urmele pe care le lăsa dispariția ei.

— *Efecte pe scară largă,* a remarcat Khadir, cu un ton neutru.

— *Sunt și incendii.*

Jadeed se întreba cât de clar vedea șeful său ce se întâmpla.

— *Probabil un satelit spion sau o dronă?*

Se uită absent în sus, către cerul care se întuneca.

— Conductele de gaz… începu el, dar, înainte de a putea să-și exprime pe deplin gândul, șocul surd al unei a doua explozii amplifică haosul deja existent. Noi dâre de fum se alăturau norului principal, iluminate la mijloc de incendiile alimentate de gaz.

Jadeed se ridică de pe scaun și își strânse telefonul și binoclul.

— *Sunt mulțumit,* a spus vocea din ureche. *Emisarul are binecuvântarea mea.*

Ultimele cuvinte se auzeau ca și cum ar fi fost spuse altcuiva.

— Plec acum, a răspuns Jadeed, dar când s-a uitat în jos la telefonul inteligent a văzut că afișajul era imobil, semnalul sub formă de undă plat, iar cronometru se oprise la zero.

Puse telefonul în buzunar, lovindu-l de mărgelele de rugăciune.

Își luă cutia mică în care pusese tot ce avea nevoie de pe patul pe care stătuse și puse pistolul Beretta 84F aflat lângă celelalte într-un toc de șold, ascuns de croiala hainelor.

În tot zgomotul și confuzia care continuau, sunetul alarmei de incendiu de la Hilton țiui neobservat în timp ce părăsea hotelul pe la ieșirea de urgență și trecea printre oamenii care arătau și se îndreptau către coloana de fum.

Capitolul 2

Interiorul depozitului era luminat de umbrele ascuțite lăsate de scheletele lămpi de lucru galbene, peste un șir de bănci rabatabile aflate pe platforma unui autocamion Renault. Vehiculul era vopsit în culoarea verde și era parcat cu ușile din spate deschise. Siluete în haine negre se mișcau în jurul lui, mișcările lor trădând grabă.

Marc Dane respiră adânc și renunță să mai privească la ele, își băgă mâinile în buzunarele gecii și începu să se plimbe încet în cerc. Aerul zorilor era rece și umed și simțea mirosul de sare și rugină de la portul din apropiere. Prin ferestrele murdare de-abia se putea distinge strălucirea albă a docurilor din portul Dunkerque și grămezile pătrate de containere de marfă aflate de-a lungul zonelor de acostare.

Marc era extrem de stresat, părându-i deja rău că băuse combinația de cafea instant concentrată și de Red Bull, cu care reușise să se trezească dimineață. Începu să bată darabana cu degetele aflate în buzunarele gecii, încercând să-și facă ordine în gânduri. A avut nevoie de un oarecare efort pentru asta.

Era la fel ca la oricare acțiune și, de fiecare dată, se gândea că *data viitoare* nu va mai avea acea stare de neliniște. Dar asta nu se întâmplase încă și colțul buzelor sale se ridică într-un zâmbet de neîncredere, ca și cum nici nu se va întâmpla. Își trecu degetele prin păr. Avea o față care arăta tânără pentru un bărbat aflat aproape de patruzeci de ani, iar hainele închise la culoare pe care le purta îl făceau să pară foarte zvelt.

Respiră adânc încă o dată și îl zări pe Leon urcându-se pe platforma camionului. Leon Taub era destul de bătrân încât putea să-i fie tată lui Marc, dar era încă în formă și înțelegea repede ce i se spunea. În spatele unei perechi de ochelari groși cocoțați pe un nas urât, se afla o inteligență care nu fusese obosită de cei patruzeci de ani de operațiuni secrete în clădiri întunecoase, pe drumuri înguste pline de umezeală și în locuri pline de pericole.

Taub l-a văzut privindu-l și l-a salutat obosit, ținând în mână paharul de plastic cu cafea și a dispărut în interiorul vehiculului. Owen Davis îl urmă pe bătrân în camion; fața lui Davis avea acea grimasă constantă, care

constituia expresia lui obișnuită. Marc privi cum sobrul scoțian cerceta cu un aer acru și critic zona din jurul camionului în care se făceau pregătirile și se uită în altă parte.

Restul echipei – grupul tactic – era adunată în apropierea băncilor, iar Marc auzi râsul lor lipsit de amuzament și sunetele metalice ale armelor pregătite de acțiune. La fel ca Marc, Leon și Owen, ceilalți erau îmbrăcați în culori închise, dar spre deosebire de geaca cu aspect militar și de blugii care arătau obișnuit, purtau costume negre din materiale groase rezistente și bocanci militari. Aveau veste speciale decorate cu buzunare pline cu diferite unelte, inserții anti-glonț, echipamente radio criptate și tocuri pentru armament. Grupul semăna cu o echipă militară de reacție rapidă, doar că pe niciuna dintre piesele echipamentului lor nu se afla vreun însemn al vreunei autorități, epoleți pentru grade sau orice alt fel de identificare. Echipamentul lor era un amestec eclectic provenind de la producători din întreaga lume, niciuna dintre piese să fi avut un număr de serie care să permită identificarea dacă ar fi ajuns în mâinile cui nu trebuia. Fiecare dintre ei nu purta aceeași armă principală; membrii grupului erau înarmați diferit, fie cu pistoale mitraliere Heckler & Koch, cu puști tactice Mossberg sau cu o variantă de carabină a extrem de rezistentului pistol mitralieră Colt M4. Singura trăsătură comună era un dispozitiv cilindric montat pe fiecare armă de foc, capabil să camufleze orice flacără la gura țevii și să reducă zgomotul produs de sunetul focurilor de armă la nivelul unei tuse răgușite.

Arma pe care Marc o purta lângă corp – un pistol semiautomat Glock 17 – stătea descărcat în spatele camionului, împreună cu un laptop personalizat, o consolă de supraveghere de la distanță și alte instrumente trebuincioase în cursul acțiunii. Rolul său operațional, poziție pe care ceilalți o numeau eufemistic „specialist al misiunii înaintate”, însemna că nu era de așteptat ca el să folosească un pistol – dar exista cerința ca toți membrii personalului cu sarcini de teren să aibă o anumită formă de protecție. Chiar și așa, purtarea pistolului în fiecare misiune îl făcea pe Marc să se simtă ca și cum ar fi căutat să dea de bucluc.

În lumea reală, acolo unde locuiau și munceau oameni obișnuiți, grupul adunat în acest depozit francez gol nu exista. Lumea lui Marc Dane, cu armele și secretele sale, era o realitate paralelă întunecată care exista alături de cealaltă, ascunsă de umbre întunecate.

Trecuseră aproape doi ani de când se alăturase Grupului Operațional 7, nume de cod „Nomad”, una dintre cele zece unități de reacție rapidă aflate în mod conspirat sub coordonarea Serviciului Secret de Informații Britanic. Multe luni de când cei de la agenția de recrutare personal îl căutaseră, după ce își încheiase perioada de activitate în cadrul flotilei aviatice de la Royal Navy. Luni de zile de pregătire intensă și de operațiuni de combatere a terorismului și de contraspionaj. Luni de zile pentru a deveni o fantomă pentru lumea reală. Marc Dane dispăruse complet de pe fața pământului și ajunsese acum aici.

Ridică manșeta gecii pentru a se uita la vechiul său ceas de scufundare Cabot, singura legătură care îi mai rămăsese lui Marc din timpul serviciului său naval. Mai era cel mult o oră până la răsăritul soarelui. Dădu din cap ca pentru sine și încercă fără succes să scape de ultima încordare pe care o simțea și care, în ciuda eforturilor mari pe care le făcuse, se strânsese într-un nod tensionat la baza gâtului.

— Ți-am zis să treci la cafea decafeinizată, spuse o voce din umbră.

Se întoarse când ea ajunse aproape. Samantha Green era cu un cap mai scundă decât cei 1,90 metri ai lui Marc, dar avea un fel de a fi încât crea impresia că tu erai acela care trebuia să te uiți în sus la ea. Ea îi zâmbi de sub vârful unei șepci de baseball cenușii din plasă rezistentă la gloanțe. Chiar și cu dungi de camuflaj de noapte pe față era foarte atractivă.

— Sunt foarte bine, i-a spus el.

— Oh, aș vrea chiar să fie adevărat, a răspuns Sam, fără răutate.

Își lăsă mâinile să se odihnească pe arma semiautomată MP7A1 care îi atârna la șold, uitându-se la el.

— Nu trebuie să fii preocupat. Am făcut asta de o sută de ori.

Arătă din cap către restul echipei tactice.

— Boss știe ce face.

Bărbatul pe care-l arăta se uită la ei scurt și dădu și el din cap. Gavin Rix era comandantul misiunii Nomad în teren, fost sergent în Special Air Service, decorat, un militar îndesat și musculos, cu trăsături dure de boxer și ras în cap. Le făcu un semn cu degetul în sus și le zâmbi aproape patern.

— Mda.

Marc a vrut să sune convingător, dar nu a reușit.

— Doar, știi… Să ai grijă!

Sam își țugui buzele.

— Oh, ești chiar dulce.

Își puse capul pe-o parte.

— Te-ai simți mai bine dacă te-aș îmbrățișa?

— Nu știu.

Deși nu dorise să o facă, Marc râse.

Sam putea întotdeauna să îl scoată din astfel de stări.

— Vrei să o fac?

Ochii ei căprui străluceau.

— Hai să menținem o relație profesională!

Ea începu să se îndepărteze.

— Cred că am trecut de acea fază, a adăugat Marc, cu voce joasă.

Sam se opri și se uită înapoi la el. Avea din nou această expresie, cea pe care el nu o putea citi niciodată.

— Începem acțiunea. Terminăm acțiunea. Să nu le amestecăm.

— Sam…

Marc se încruntă, încercând să găsească ce trebuia să spună.

— Am înțeles, însă…

— Începem acțiunea, repetă ea, toată căldura dispărându-i brusc din expresie.

Noaptea aceea lungă din Tunisia în care au fost pentru prima dată împreună fusese cu luni în urmă, dar Marc încă nu știa ce fel de relație avea cu ea. Prietenia în cadrul grupului nu era permisă, dar dacă Rix sau ceilalți știau că se întâmplase ceva, nu au spus nimic.

Lui Sam îi plăcea să trăiască clipa, agitația prezentului, și asta îl atrăgea. Știa că în armată a activat în două perioade ca specialist în explozibili și distrugeri de clădiri. Îi plăcea gustul adrenalinei.

Dar Marc nu avea niciun plan în ceea ce o privea. Uneori credea că o înțelege pe această femeie, în acele momente când ea era aproape ca o persoană normală, ca cineva cu o viață reală. Dar atunci când acea parte insensibilă din ea ieșea la iveală începea să își pună întrebări.

Părea că singurele lucruri cu privire la care Sam era întotdeauna de încredere, întotdeauna preocupată, erau misiunile pe care le aveau de făcut.

O parte din el știa că ar trebui să nu mai continue, dar Marc era încăpățânat, chiar și atunci când se purta rece cu el.

— Sam – începu el.

— *Sammy!*

Momentul fusese ratat întrucât unul dintre oamenii din grupul tactic se îndrepta către ei, strigând-o pe Sam. Iain Nash era cel de-al doilea în ierarhia de comandă a grupului și avea genul acela de mers plin de încredere pe care Marc îl vedea întotdeauna la copiii duri pe care îi evita ca adolescent, în timp ce creștea într-o locuință deținută de primărie în sudul Londrei. Nash dădu din cap absent. Avea o față bolnăvicioasă, încadrată de un păr negru și o bărbie încrețită. Avea o privire dură, expresia feței sale te ducea prea repede cu gândul la un luptător în trupele speciale care făcea operațiuni sub acoperire. Dar Nash era un desăvârșit specialist în operațiuni, cooptat, ca și Sam, din armata britanică, cel mai bun loc de selecție pentru cei din eșaloanele superioare ale serviciilor de securitate.

Împreună cu Rob Bell, fost ofițer în cadrul diviziei pentru arme de foc CO19 a Poliției Metropolitane și cu un fost pușcaș marin pe numele său Bill Marshall, Nash a completat acel segment din Grupul Operațional 7 responsabil cu efectuarea celor mai dificile părți ale misiunilor pe care le aveau de îndeplinit. Marc, Leon și Owen constituiau echipa pentru suportul informativ și la locul de desfășurare a acțiunilor, ceea ce Rix numea *tipii din dubă,* spre deosebire de *tipii cu arme.*

— Vreau să îți spun ceva, îi zise Nash lui Sam ridicând o sprânceană în direcția lui Marc. Tic-tac, adăugă el, privindu-l. Ar trebui să îți pregătești jucăriile, nu? Suntem aproape de plecare.

— Așa voi face, aprobă Marc după o clipă, acceptând neîncrederea subînțeleasă și începu să se deplaseze lent către camion.

Chiar când se întoarse cu spatele auzi murmurul unei conversații pe o tonalitate joasă, între Nash și Sam, pentru ca el să nu înțeleagă ce vorbeau, și asta l-a făcut să se încrunte.

Marc nu era prost și până atunci nu vrusese ca sentimentele pe care le avea pentru Sam – *indiferent care dracului erau ele* – să stea în calea sarcinilor pe care le avea de îndeplinit, indiferent de ceea ce ar fi crezut ea despre asta.

Dar se întâmpla ceva cu luptătorii pe probleme tactice, ceva care era ținut secret față de restul grupului. Nu era pentru prima dată când Marc i-a văzut pe Sam, Nash sau Rix având scurte discuții departe de urechi indiscrete, și niciunul dintre ei nu părea să aibă vreo intenție de a explica de ce.

Se gândi la definițiile lui Rix. *Tipii din dubă* și *tipii cu arme*. Întotdeauna va exista o diferență între echipa de suport și elementul avansat de acțiune,

aceasta fiind o chestiune pe care nu puteai să o ignori în acest tip de grup dinamic. Ei nu aveau tendința de a bea unii cu alții după ce se termina o acțiune și nici să se afișeze unii cu alții mai mult decât era nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile, dar Marc simțea distanța dintre ei mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Ar fi putut fi unul dintre ei. Recrutorii de la MI6 i-au oferit șansa de a candida pentru a obține statutul de ofițer de teren în programul Grupului Operațional, dar el a refuzat. În tot acest timp după aceea și chiar și acum nu își dădea seama ce l-a oprit. Spusese nu, alesese să fie în siguranță și să nu-și asume niciun risc.

Marc se uită înapoi la Sam în timp ce se urca în camion. Dădea din cap atentă la ceva ce îi spunea Nash și nu părea să îl observe.

•

Talia Patel nu dormise deloc în ultimele șaisprezece ore, dar ar fi fost extrem de nemulțumită dacă acest lucru s-ar fi văzut pe fața ei. Își ascunse un căscat în timp ce se afla în interiorul ascensorului gol și trase de bluza de mătase șifonată de sub jacheta ei Prada, stând drept în timp ce ușa se deschidea.

După ce ieși din etajul pentru operațiuni, trecu prin punctul de control de securitate, și puse cartela inteligentă pe scanerul de identificare prin frecvența radio. Ofițerul de pază îi făcu semn să treacă și ea se îndreptă cât de repede îi permiteau bunele maniere către o cameră purtând denumirea de Centrul Alb.

La fiecare cincisprezece metri de-a lungul coridorului era câte o ușă cu afișaje digitale atârnate la nivelul ochilor. Unele dintre acestea erau întunecate, altele aprinse, având câte un text care indica că acea ușă era *închisă, În așteptare* și, în unele cazuri, într-o stare de *Acces Interzis.* Dacă nu ai fi luat în considerare paznicul înarmat, aspectul obișnuit al locului era la fel ca alte spații de afaceri aflate în zeci de blocuri de birouri din întreaga Londra; acest coridor era însă la 50 de metri sub străzile respective, adânc sub Albert Embankment și al clădirii din sticlă și piatră de pe Vauxhall Cross nr. 85. Acesta era etajul pentru activități operative al MI6, Serviciul Secret de Informații al Marii Britanii, locul unde sarcina de a asigura securitatea unei națiuni era îndeplinită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

În ciuda orei matinale, clădirea era plină. Activitatea din cadrul MI6 nu urma regulile obișnuite, lucru pe care Talia l-a simțit pe deplin în calitatea ei de analist de informații principal în cadrul Secției K, divizia de comandă și control însărcinată cu acțiunile din teren desfășurate în programul Grupului Operațional. Ezită puțin, verificându-și discret imaginea în oglinda de pe suprafața tabletei de mărimea unei cărți pe care o purta cu ea. Trăsăturile ei ascuțite, dar nu lipsite de atractivitate, erau încadrate de părul negru drept care îi atârna pe umeri și de ochii verzi-căprui pe o față arămie. Talia era mulțumită de ceea ce făcea; afișa un aer profesional și, mai presus de toate, în stare de alertă.

La ușa către Centrul Alb făcu încă o mișcare cu cartela inteligentă, de data aceasta urmată de introducerea unui cod de patru cifre pe o tastatură, iar broasca magnetică se deschise cu o bufnitură surdă. Talia intră, trecând printr-o a doua ușă izolată fonic, înainte de a ajunge în coridorul înalt care înconjura aglomeratul centru de operațiuni. Cu trimitere la designul clasic al unui teatru, coridorul fusese numit „balconul”, în timp ce nivelul situat la trei trepte mai jos, „grajdul”, un spațiu deschis în care erau aliniate cu birouri de hărți digitale, panouri de comunicații și monitoare de calculator. Deasupra atârnau ecrane mari pe care erau transmise fluxuri de semnale de la zeci de surse de date. Având mărimea unui teren de tenis, din acest mic centru de comandă, Secțiunea K putea coordona misiuni aflate în curs de desfășurare oriunde în lume.

La acel moment, toate sistemele din Centrul Alb erau direcționale către portul Dunkerque de la Canalul Mânecii, toate stațiile de monitorizare ocupate, toate ecranele operaționale. Talia coborî în „grajd” pentru a se uita la o hartă a litoralului francez. Era o noapte rece, fără lună, iar frontul de ploi aflat cel mai aproape nu era de așteptat să ajungă pe coastă înainte de mijlocul dimineții.

L-a găsit pe Donald Royce la masa hărților, ecranul plat semănând cu un birou pe care erau întinse documente, doar că aici „hârtiile” erau de fapt ecrane virtuale care puteau fi mutate și manevrate tactil. Royce se uita atent la unul dintre ecranele cu date. Superiorul ei era de înălțime medie și de conformație slabă, cu trăsături plăcute și avea o putere de concentrare care putea fi direcțională ca un laser atunci când împrejurările o cereau. Studiase la Eton, fapt trădat de manierele sale foarte îngrijite, de englez de modă veche și avea o dorință mare de a reuși, ceea ce uneori o intimida pe Talia.

Ridică privirea, uitându-se peste ochelarii săi fără rame.

— Ai venit la timp.

— Regret, domnule, răspunse ea. Am vrut să mă asigur că avem cele mai recente rapoarte orare din aplicația Signal.

Talia îi dădu tableta de date.

— Minuțios ca întotdeauna, afirmă el, răsfoind raportul cu mișcări ale degetului arătător, scanând conținutul cu un ochi exersat. Rapoartele specialiștilor în informații capabili să sesizeze orice de la Centrul pentru Comunicații Guvernamentale (GCHQ) din Cheltenham erau la fel de complete ca întotdeauna.

— Este ceva aici care ar trebui să ne îngrijoreze?

Ea clătină din cap.

— Nu avem niciun indiciu în acest sens. Prezența lui Nomad rămâne neobservată după cât se pare.

— Este bine că este așa.

Dădu tableta înapoi și se uită la ecranul hărții.

Talia aruncă o privire spre ceasul de pe perete care indica desfășurarea misiunii, două ecrane indicând ora Greenwich și ora locală din Dunkerque. Mai erau mai puțin de zece minute de momentul în care Grupul Operațional 7 va primi comanda de a porni sau de a stopa acțiunea.

Royce făcu semnul victoriei în timp ce privea către *Palomino,* un cargobot construit în Turcia și care naviga sub pavilion olandez, aflat în repaus. Stătea ancorat în port de mai bine de douăsprezece ore, iar imaginea îl arăta legat strâns de frânghiile de amarare. În acest timp, niciun fel de marfă nu fusese încărcată sau descărcată de pe navă, nici chiar combustibil sau provizii.

— Suntem siguri, nu-i așa? întrebă Royce cu o voce scăzută, auzită doar de Talia.

— Ați văzut captura de la GCHQ, domnule, îi reaminti ea. Interceptarea convorbirilor unui dealer cunoscut de arme. Împreună cu informațiile preluate de pe internet și din alte surse ale noastre, avem probabil motive să pornim acțiunea.

Răspunsul suna profesional, dar amândoi înțelegeau semnificația a ceea ce urma să se întâmple. Acest lucru nu putea să se întâmple fără vărsare de sânge. Acele acțiuni la care Grupurile Operaționale nu erau folosite.

— Trebuie să fim siguri, continuă el. Pentru că dacă… Pentru că *atunci* când francezii vor afla despre asta, vom fi cu adevărat adânc băgați în *merde*[2].

— DCRI[3] este monitorizată, a menționat ea, indicând către un analist începător care lucra la o tastatură.

Acel analist avea o singură sarcină – de a analiza în timp real fluxurile de comunicații ale serviciului de securitate internă din Franța, căutând orice indiciu că *Direction Centrale du Renseignement Intérieur* era conștientă de operațiunea secretă care avea loc în grădina lor.

Nu a fost o misiune ușoară pentru directorul operațional al misiunii să îi convingă pe Prim-ministrul țării, pe cei de la Comitetul Mixt de Informații și de la Ministerul de Externe să aprobe o misiune cu rating roșu, care urma să se desfășoare pe teritoriul unui guvern aliat și complet fără știrea DCRI. întreruperea oricăror comunicații operaționale cu francezii reprezenta un risc calculat, dar necesar.

Datele nu mințeau. Exista o posibilitate ridicată ca DCRI să fi fost penetrat de către persoane legate de obiectivele misiunii și, de fapt, această operațiune era prea importantă pentru a fi pusă în pericol. Royce a sugerat că ar fi mai bine să le ceară scuze, mai degrabă decât să le ceară permisiunea, și astfel planul de acțiune pentru Nomad a fost redactat în secret.

•

Dacă li s-ar întâmpla ceva, ar exista tot felul de repercusiuni, dar speranța era că cei din Grupul Operațional 7 își vor termina misiunea fără să fie observați, iar francezii nici măcar nu vor ști că ei au fost pe acolo.

Talia avea convingerea că misiunea va putea fi îndeplinită. Nomad era un grup extrem de competent. În baza mandatului lor de acțiune preventivă primit de la Prim-ministru, Nomad și celelalte Grupuri Operaționale au avut un rol esențial în identificarea și neutralizarea mai multor pericole de categoria A pentru interesele de securitate națională britanice, iar în această seară *Palomino* constituia o astfel de amenințare.

Talia știa din momentul în care a văzut imaginile cu explozia de la Barcelona că această atrocitate va deveni un motiv de preocupare serioasă pentru Secția K. Terorismul din Europa era un cancer care se răspândea, fără să țină seama de granițe sau de statele naționale, iar printre grupările

extremiste care au revendicat acțiunea sângeroasă din Spania, un nume care suna ca un avertisment ieșea în evidență față de toate celelalte.

Se numeau Al Sayf. *Sabia.* Pentru exterior, fața pe care o arătau lumii era cea a unui grup cu origini islamiste radicale, bărbați proveniți din scursorile din Al-Qaeda, Soldații lui Dumnezeu și alte grupuri disidente, dar, în interiorul ei, această organizație era mult mai complexă, iar MI6 abia începuse să o înțeleagă, orientarea sa religioasă fiind doar o parte a ei. În declarația lor de intenții, ei amenințau că vor *decima* un oraș britanic înainte de sfârșitul anului; nu *vor ataca,* ci *vor decima.* Foloseau exact acest cuvânt.

Și erau niște *fantome.* Al Sayf învățase bine lecțiile colegilor lor radicali, omorâți în timp ce se ascundeau pe dealurile afgane sau distruși din interior prin acțiuni subversive. Aceștia construiau dispozitive explozive improvizate acasă, în maghernițele lor din Kandahar sau desfășurau atacuri cibernetice din enclavele corporatiste de milioane de dolari din Dubai. Dezvoltarea programului Grupurilor Operaționale al MI6 a reprezentat o reacție directă la astfel de amenințări teroriste.

Serviciile de informații britanice nu puteau urmări oamenii, așa că au urmărit armele. Cei de la Al Sayf erau agili și periculoși, dar erau puțini și dispersați.

Aveau nevoie de un mecanism de sprijin, unul suficient de extins, astfel încât era imposibil să nu iasă la suprafață undeva.

Royce era aplecat asupra fișierului cu date privind Asociația, gândurile lui fiind altele decât cele ale lui Patel. Acesta era numele cu care erau cunoscuți în rândul celor de la Vauxhall Cross. Doar date vagi, umbra greu de distins a unei structuri de putere aflate la marginea scenei globale. Acționând dincolo de chestiunile precum ideologia și credința. Independent de identitatea națională. Motivat nu doar de bani, ci de un proiect mai larg, care nu era îndeajuns de clar.

Arma folosită de Al Sayf la Barcelona se bănuia că provine de la Asociație. Aceștia activau în domeniul intermedierii de tehnologii legate de armament și avea capacitatea de a acorda sprijin grupărilor teroriste și paramilitare din întreaga lume. Ei erau cei care furnizau arme și provizii acelor oameni disperați și fără scrupule, iar dacă cei care acționau în Al Sayf erau ca niște fantome, atunci despre Asociație se știau mai multe.

— I-am urmărit de ani de zile pe acești nenorociți, spuse Royce, aproape pentru sine. În această seară se pare că vom avea noroc.

Privi din nou imaginea lui *Palomino,* de parcă ar fi vrut să elimine orice altă informație primită, înlocuind-o prin ceea ce putea să observe el însuși.

Era o combinație de evenimente care se întâmpla rar. Exista posibilitatea de a culege noi informații în ambele sensuri, de-a lungul lanțului de conexiuni dintre Al Sayf și partenerii lor de la Asociație.

O interceptare fragmentară a traficului de convorbiri prin telefonia mobilă îi condusese la acest lucru, sugerând că pe navă se afla o armă în tranzit de la Asociație către un cumpărător din rândul grupărilor teroriste. În urma atentatului cu bombă de la Barcelona, *Centro Nacional de Inteligencia* din Spania obținuse unele informații disparate și a furnizat puține date de valoare rezultate din investigațiile pe care le făcuse, ceea ce indica cu certitudine că nu aveau nimic de oferit.

Fără să se știe cum se petrecuse acest lucru, un dispozitiv exploziv extrem de puternic fusese introdus ilegal într-o secție de poliție printr-un cordon de ofițeri instruiți și prin detectoare de metale de ultimă generație, fără a se declanșa nicio alarmă, iar o sută de oameni au murit în explozia care a urmat. În cazul în care pe *Palomino* se afla un dispozitiv similar, ceva care nu putea fi detectat prin metodele de securitate convenționale…

Talia simți un fior rece care îi trecea prin tot corpul. La câteva ore de Dunkerque se aflau vreo douăsprezece orașe importante, dintre care unul putea să constituie ținta. Bruxelles. Paris. Amsterdam. *Londra.*

Își privi ceasul.

— Domnule? Sunt pregătiți. A sosit momentul.

Royce nu s-a uitat în sus.

— Nomad are aprobarea pentru a începe misiunea.

Capitolul 3

— Iată care sunt regulile de desfășurare a acțiunii, spuse Rix, privind fețele tuturor celor aflați în partea din spate a camionului. Amortizor de zgomot. Nu folosiți armele, dar nimeni nu rămâne în picioare dacă cineva apare să vadă ce se întâmplă. Unele capturi vii ar fi utile, dar acest lucru este secundar față de acțiunea principală. Găsiți dispozitivul și puneți-l în siguranță.

— Ne-ar fi de ajutor să știm ce căutăm, a spus Bell.

Fața întunecată a ex-polițistului era încordată din cauza concentrării.

— Dacă ar fi fost așa ușor, ar fi făcut-o yankeii în locul nostru, murmură Marshall, accentul său dur din Black Country devenind și mai pronunțat.

— Lasă-mă să ghicesc, vom ști când îl vedem, șefu'?

— Mi-ai citit gândurile, a răspuns Rix.

Marc asculta numai cu o ureche, cea mai mare parte a atenției sale fiind concentrată către ecranul din fața lui. Camerele încorporate în caroseria camionului îi furnizau o imagine completă către exterior, la trei sute șaizeci de grade și le examina pentru a identifica eventuale mișcări.

Nimic. Patrula de securitate portuară nu va mai trece din nou pe acest drum decât peste cel puțin douăzeci de minute.

Owen adusese camionul la docuri, ascunzându-l în spatele unor containere de marfă. *Palomino* era ancorat la debarcaderul din apropiere, luminat de câteva lămpi de punte.

— Este liniște, anunță el.

— Poți să trimiți farfuria zburătoare?

Leon îi aruncă o privire.

— O să încerc să o fac.

Se uită către Rix, care încuviință din cap.

Degetele subțiri ale lui Marc se plimbau pe tastatura unei mici console portabile aflată lângă laptopul său și, ca răspuns, se auzi o bufnitură ușoară deasupra capetelor lor.

Pe acoperișul camionului Renault era așezată o cutie din plastic care semăna cu o unitate de aer condiționat obișnuită pentru acest tip de vehicul de transport de marfă. Aceasta se deschise și un braț cu motor aruncă în aer

un dispozitiv în formă de disc, învârtindu-se în briza ușoară care se ridica deasupra apei.

„Farfurioara” era o dronă de mici dimensiuni, sora mai mică a vehiculelor de luptă aeriene fără pilot utilizate de majoritatea forțelor militare mai mari din lume. Realizată din polimeri super-ușori și compuși de aerogel, putea rămâne deasupra unor obiective de interes timp de până la douăzeci de minute. Un transmițător wireless trimitea fluxul de date de la o micro-cameră direct la ecranul din fața lui Marc. Folosind un *controller* adaptat de la o consolă de jocuri video, el făcu micuța aeronavă să zboare deasupra docurilor într-o buclă largă.

— *Nomad are verde pentru misiune,* spuse o voce pe canalul de radio general, interferând cu șuieratul unui semnal de codare.

— Avem verde, anunță Rix, apăsând cu degetul pe casca de la urechea sa dreaptă. De îndată ce suntem gata, putem să îi dăm drumul.

Marc își dădu seama că Nash se afla lângă umărul său. Aproape că simțea cum omul încerca să scape de starea de încordare.

— Nu este nimic acolo? întrebă el.

— Nimic – începu Marc, dar Nash plecase până să termine el, trăgându-și în sus o mască din plasă pentru a-și ascunde fața.

— Intrați în dispozitiv, se răsti Rix, iar el și Marshall împinseră ușile din spate ale camionului. În mai puțin de două secunde, echipa tactică urcase și ușile se închideau în spatele lor. Sam fusese ultima.

— Începem jocul, nu?

Owen își disimulă încordarea trosnindu-și degetele și aplecându-se asupra panoului său de control, uitându-se cu mare atenție la frecvența semnalelor apărute pe monitoarele care recepționau comunicațiile radio și undele electromagnetice. Leon stătea tăcut urmărind imaginile de pe ecrane care se reflectau în ochelarii săi.

Marc urmărea grupul care apărea în partea de jos a ecranului video al dronei și își strânse buzele. Mută înainte maneta *controllerului* și deplasă imaginea spre *Palomino,* verificând traseul.

Sam deschise mânerul de prindere din partea din față a pistolului mitralieră MP7 și aduse arma strâns la umăr, deplasându-se aplecată și în mare viteză pe lângă un perete format din containere de marfă albastre. Oprindu-se la un colț, se ghemui și se uită la *Palomino.*

Exista un singur culoar care ducea până la navă, iar pe puntea acesteia se putea vedea o umbră neclară care se mișca.

Un punct de lumină roșie străluci și apoi dispăru.

— Nomad 3, șopti ea, vocea fiindu-i preluată de suportul microfonului care îi apăsa pe gât.

— Am văzut un fumător pe puntea superioară. Mobil, mai sunt și alții?

— Aici *Mobil* 3. *Vedem doi bărbați pe puntea de comandă,* comunică Marc.

•

Sam ridică privirea către cerul nopții, încercând să găsească drona, dar nu văzu nimic. Pentru o clipă crezu că aude zumzetul slab al rotoarelor mini-UAV[4]-ului, dar nu era sigură de asta.

— *Nicio linie vizuală între ținte,* a adăugat el. *Liber pentru acțiune.*

— *Am recepționat.* Rix era în spatele ei. Marsh, este al tău.

— *Recepționat.*

Bill Marshall vorbi printre dinți în urechea lui Sam și îl văzu ieșind din spatele unuia dintre celelalte containere aflate la mică distanță. Puternicul fost pușcaș marin se mișcă rapid, ajungând până la capătul culoarului într-o cursă în zigzag. Cu o agilitate și grație surprinzătoare pentru un om de statura sa, Marshall urcă pe pasarelă într-o liniște deplină.

Sam ridică siguranța armei și ținti atunci când strălucirea roșie a vârfului de țigară apăru din nou, gata să deschidă focul dacă Marshall nu reușea să îl elimine pe paznic.

Nu trebuia însă să aibă vreun motiv de îngrijorare. Marshall dispăru în întuneric exact când fumătorul se aplecase în lumină pentru a-și arunca țigara în apă. Se văzu o licărire ca strălucirea unei lame de pumnal, iar paznicul căzu fără niciun zgomot, înghițit de întuneric.

O clipă mai târziu, vocea lui Marshall se auzi din nou în sistemul de comunicații.

— *Pasagerii să urce la bordul Ciocârliei.*

Rix o bătu pe umăr pe Sam și se îndreptă cu pași repezi către pasarelă. Nash era deja acolo cu un pas înainte, cu pistolul-mitralieră M4 în poziție de tragere și plecă primul către punte. Rix se afla în spatele lui Sam, iar ultimul om care ajunse pe navă era Bell. Zări o formă care zăcea în dezordine în umbra de sub puntea superioară a navei.

— Hai să scăpăm de ăsta! O faci tu?, zise Rix, iar Marshall încuviință din cap cu gravitate, împingând cadavrul.

— *Mobil* 3, *atenție! Avem o țintă singură care vine dinspre provă,* comunică Marc. *Este înarmată, pușcă de asalt.*

Nu a fost nevoie ca Rix să dea comanda. Toți membrii echipei tactice s-au ascuns imediat, fără să spună nimic. Sam se aruncă în spatele unei bărci de salvare și încercă să se uite în față.

— Nu o văd, șopti ea.

— Nici eu, spuse Nash din apropiere. Stătea pe un butoi de ulei, cu carabina întinsă în fața lui.

— Mobil 3, sunt Nomad 2. Ai nevoie de instrucțiuni mai bune decât cele pe care le ai, oare? Fă-ți treaba.

— *Așteaptă.*

Marc întrerupse comunicația pentru un moment, iar Nash se întoarse spre locul unde știa că se ascundea ea.

— Ce fel de joc face prietenul tău?, întrebă el, oprind microfonul, astfel încât ceea ce spunea să nu fie auzit de restul echipei.

Sam făcu același lucru.

— Nu este prietenul meu. Ce este asta, școala primară? Maturizează-te, Nasher.

Se auzi un pârâit și vocea lui Marc reveni.

— *Nomad 2, vine către tine. Trei secunde.*

Nash dădu din cap și apăsă pe un buton aflat pe partea laterală a pistolului-mitralieră M4. O pată difuză de umbră se mișcă la marginea vizorului lui Sam, ascunsă în întuneric. Ea urmări mișcarea țintei care se apropia și apăsă trăgaciul. M4 făcu un zgomot surd și haloul creat de stropii unui lichid închis la culoare apăru în aer pentru o clipă scurtă.

— Țintă neutralizată.

— Nomad 1 confirmă, spuse Rix, ieșind din ascunzătoarea sa. Mai este cineva?

— Aici sus nu-i nimeni, șefu', spuse Bell. Ar putea fi mai jos, păzind pachetul.

— Da, bine, declară comandantul misiunii. Calul de dar nu se caută la dinți și așa mai departe, nu?

Rix aruncă o privire spre femeie.

— Sammy, tu păzește puntea asta!

— Rămân și eu cu ea, interveni Nash.

Rix își dădu acordul dând din cap.

— În regulă. Marsh și Robby. Voi mergeți cu mine. Mai întâi vom cerceta magaziile de marfă.

Le făcu semn să vină după el.

— Repede și inteligent, doamnelor! Aș vrea să ajung la timp acasă pentru un mic dejun englezesc.

— *Fă-ți treaba,* pufni Owen, imitând destul de bine tonul arțăgos al lui Nash. Putea să spună măcar un mulțumesc.

Avea transmițătorul oprit, astfel încât numai Marc și Leon îl puteau auzi.

— E puțin cam ocupat, nu ți se pare? sugeră Leon.

Grimasa permanentă a lui Owen se adânci.

— Scuză-mă, dar nu sunt de acord! Îl împinse cu degetul pe Marc. Ai fi putut să îl lași pe acel ticălos purtând un AK-47 să vină spre ei, și apoi ce s-ar fi întâmplat?

Mimă că ține un pistol, cu percutorul lăsat.

Fără nicio pauză de respirație, Davis continuă.

— Știi ce spune Nash. Tot acel rahat despre trusa noastră de lucru ca fiind o „cutie cu jucării", vorbind despre noi ca și cum am fi aici să jucăm tot timpul *Call of Duty* în loc să, nu-i așa, ne aducem contribuția. Au nevoie de noi.

— Cine spune altceva?, întrebă Leon.

— Știi ce vreau să spun. Accentul lui de provincie devenea întotdeauna mai puternic atunci când era supărat de ceva și acest lucru se întâmpla aproape tot timpul. De fapt, Marc nu își mai amintea ultima dată când l-a văzut pe scoțian zâmbind.

— Owen, spuse Marc, atingându-și monitorul său. Fii atent la ce spui, băiete!

Asta îi atrase o privire cruntă.

— Uite, nu te supăra, dar eu nu sunt genul de om care tolerează acest gen de lucruri, înțelegi?

Celălalt bărbat se uită în altă parte.

— Nash o ține pe a lui, va trebui rezolvată această problemă.

Leon i-a aruncat lui Marc o privire preocupată pe deasupra ochelarilor, iar cei doi oameni au împărtășit un moment de acord tăcut. Lui Owen îi plăcea să vorbească despre cât este el de dur, făcând mare caz de

cunoștințele de *tae kwon do* pe care le avea și de faptul că nu era cineva ușor de intimidat, dar părea întotdeauna să se calmeze când se afla în compania echipei tactice. Avea calități excelente pentru misiuni, dar în orice altă situație nu făcea altceva decât să vorbească mai mult decât trebuia.

— Vrei să îți aranjez să vorbești cu el? Leon a întrebat blând, căutându-și consola radio. Doar tu și Nash, pentru o discuție interesantă?

— Nu are rost, a răspuns Owen, după un timp.

— Ai lăsat această treabă să te frământe prea mult, i-a spus Marc. Este doar un rahat de atitudine tipică de mascul alfa.

Leon și Marc au auzit de multe ori lamentările lui Owen. Cei trei au stat în dube și s-au aflat în circumstanțe similare de nenumărate ori. Lui Taub îi plăcea să glumească că locul lor de muncă era ca orice tip de spațiu de birou, doar cu diferența că peisajul era în continuă schimbare, iar toate persoanele purtau arme. Marc spera să poată să aibă și el atitudinea relaxată a bătrânului. Leon avea un sac fără fund de povești care duceau până în zilele glorioase ale lui MI6 din timpul războiului rece și un stil lipsit de griji, de școală-veche, de a se adapta oricui.

Owen murmură încet și se uită urât la ecranul pe care se vedea planul lui *Palomino* copiat din dosarele de asigurare ale vasului, aflate la birourile Lloyds din Londra. Suprapuse peste imagine se vedeau puncte albastre, fiecare desemnând locul unde se afla fiecare membru al Grupului Operațional. Două dintre ele stăteau pe loc, în timp ce alte trei se îndreptau cu repeziciune spre prova navei.

Scoțianul se aplecă, devenind dintr-odată atent la ce se întâmpla.

— Nomad 1, aici Mobil 2. Atenție! Satelitul indică o reflexie termică scăzută pe puntea de sub voi. Ar putea fi un generator sau un compartiment în care se află membri ai echipajului.

— *Nomad 1 a recepționat, Mobil 2. Trec la acțiune.*

Bell îl trase pe al doilea paznic mort către marginea punții și îl aruncă peste bord, stârnind doar câțiva stropi. Urmă apoi pușca lui de asalt, în timp ce Marshall deschidea trapa punții, cu Rix acoperindu-l, forma neagră a puștii sale tactice țintind în jos în spațiile de dedesubt ale calei.

— E liber, spuse Rix.

Bell trecu pe lângă el, coborând scara cu pistolul său mitralieră MP5 SD3 ținut strâns în mână. Sub amortizorul de zgomot integral al armei se afla o

lanternă, iar el o roti în interiorul întunecos al coridorului. Fără să se uite în sus, făcu semn celorlalți și aceștia i se alăturară rapid.

Bell orientă fasciculul de lumină al lanternei către pereți, dând la iveală pete de rugină și alte semne de neglijență generală.

— Nu pare că lumea este interesată de întreținere pe albia asta.

Rix făcu un semn.

— Să mergem mai departe, le spuse el.

Cei trei începură să exploreze rapid puntea, mergând către pupă pe coridoarele înguste, rămânând într-o formație strânsă. Extremitățile apropiate ale spațiilor navei puteau transforma orice compartiment într-o capcană mortală în cazul în care izbucnea un incendiu. Era nevoie doar de un membru vigilent al echipajului, înarmat cu un AK-47, iar misiunea lor se va termina cu zgomot și prost extrem de repede.

Coridorul se bifurca în T, o ramură care ducea spre o trapă închisă, cealaltă spre o alta care atârna deschisă. Zgomotul de jos, produs de un televizor ajunse la ei și Bell se așeză pe vine, făcându-le semn lui Rix și Marshall să se oprească.

Mirosi aerul ca un câine de vânătoare. Bell adulmecă mirosul de țigări și de mâncare gătită. Privi prin gura trapei și văzu o ușă deschisă pe coridorul care pornea de acolo. Lumina albastră se reflecta dintr-un ecran și, în timp ce analiza situația, difuzorul televizorului scoase un zgomot de râset. Se alăturară vocile din cameră.

— Poate că vor să ne bucurăm și noi! șopti Marshall.

Rix dădu din cap a aprobare către Bell și ajunse la ușă din trei pași rapizi. Intră în viteză, panoramând MP5-ul prin camera comună improvizată. Nu avea nevoie să se uite înapoi pentru a ști că Rix îl acoperea cu Mossbergul lui cu amortizor.

Acolo erau trei bărbați, toți negricioși și neîngrijiți, în salopete albăstrui murdare, sugerând că făceau parte din echipajul de întreținere. Dar perechea de puști de asalt sprijinite de perete părea să contrazică acest lucru. Doi dintre ei erau așezați pe o canapea veche și obosită, în fața unui televizor portabil cu imagine neclară, iar cel de-al treilea stătea în picioare lângă o sobă mică.

— Sunteți bine, băieți? zise Rix, pe un ton de conversație.

Omul de lângă sobă reacționă primul, scăpând din mână oala cu ciorbă și apucând cu repeziciune un revolver greu pe care îl avea prins de curea.

Pușca cu țeavă scurtă a lui Rix a scos un sunet ca și cum ai arunca o cutie cu pietre într-un perete, iar bucătarul recalcitrant a fost aruncat în zid, cu o pată strălucitoare roșie pe piept.

Ceilalți au fost șocați de mișcare, iar Bell își strânse buzele trăgând o rafală de trei gloanțe care îi făcu o rană în torace celui mai apropiat dintre bărbați. Ultimul dintre ei s-a repezit către puști și apoi s-a gândit că este mai bine să renunțe, instinctul său de supraviețuire oprindu-l la timp.

Rix păși peste bucătar – încă în viață, deși nu mai avea mult de trăit – și îi puse țeava puștii sale Mossberg la tâmplă marinarului care scăpase neatins.

— Câți sunteți pe navă? întrebă el.

— Nu, spuse omul, ridicând mâinile. Nu.

Bell îl verifică pe bărbatul pe care îl împușcase.

— Asta e terminat.

Marshall se afla la ușă, aruncând o privire în toate direcțiile, ținând pistolul său mitralieră M4 cu țeava în jos, iar pe celălalt, model Browning Hi-Power strâns în mâna sa cu degete groase.

— Nu vine nimeni.

Rix împunse din nou prizonierul cu arma, întinzând mâna pentru a opri televizorul.

— Câți oameni? repetă el. Unde este arma?

— Nu engleză, spuse omul, ridicând mâinile și împreunându-le în spatele capului.

— Vorbește sau mori, continuă Rix. Îți dau o ultimă șansă.

Bell ridică o mână în fața bărbatului, cu degetele răsfirate.

— Cinci? Atâția sunt? O deschise și o închise de două ori. Zece?

Omul dădu din cap.

— Zece. Da. Zece.

Marshall mormăi.

— Echipajul minim[5]?

Rix avea un răspuns la asta, dar se uita cu groază cum mâinile prizonierului se desprinseră și scoaseră pumnalul strălucitor cu mâner în formă de T pe care îl ascunsese în spatele gulerului. Lama lui coborî cu rapiditate către mâneca dreaptă a comandantului misiunii, lovindu-l chiar când el încerca să se dea la o parte.

Bărbatul țipă în timp ce se repezi către Rix, cu intenția de a-i înfige pumnalul în gât, dar Bell era prea rapid și MP5-ul său trase o nouă lovitură precisă.

A lăsat reculul armei să revină singur, iar pistolul aruncă gloanțele de calibru 9 mm în stomacul și în coastele atacatorului.

Rix îl lovi cu piciorul și omul se prăbuși pe canapea, zbătându-se când începu să sângereze.

— La dracu'!

Își lăsă Mossbergul să atârne de toc și se prinse de braț.

Bell apucă un bandaj din vesta echipamentului și i-l dădu comandantului său.

— Asta va face o impresie bună!

— Nu mă enerva! spuse Rix nervos, îngrijându-și rana. Prea multă vorbă pentru nimic.

O voce îi pocni în urechi.

— *Aici Nomad 2. Ați intrat în contact cu ei?*

— Trei obiective anihilate, a raportat Marshall. Continuăm.

— *Recepționat,* spuse Nash. *Spre informare. Nu vedem nicio mișcare aici sus. Unde naiba sunt toți ăștia?*

— Chiar, unde sunt? râse Rix. Hai să mergem mai departe. Dacă nava este goală, asta ar trebui să ne facă treaba mai ușoară.

Marshall arătă cu degetul în direcția unde se bifurca coridorul.

— Cealaltă trapă. Duce la compartimentele de marfă, șefu'.

— Atunci să mergem pe acolo.

•

— Mobil 3, spuse Sam. Marc, mă auzi?

Se așeză pe o grindă de sprijin, privind spre pupa lui *Palomino.*

— *Te aud,* spuse Marc.

— Poți să dai o tură cu drona în jurul navei? Ne poți da un indiciu câte ținte sunt? Ceva nu este cușer aici.

— *Mobil 1 este de acord,* spuse vocea din căștile ei. *Intensitatea vântului crește și scade durata cât o pot menține într-o anumită poziție. Nu cred că putem ține farfuria în aer mai mult de câteva minute.*

Ea încuviință absentă. Briza de pe puntea navei era din ce în ce mai rece și mai tare.

— Vezi ce poți să faci!

Ceva care se deplasa cu viteză și la înălțime joasă abia se distingea pe deasupra, pierdut în ceața cenușie a zorilor care se apropiau.

— Ai ceva? strigă Nash, cu o voce groasă.

Stătea ghemuit la câțiva metri distanță, cu arma la umăr, țintind în toate direcțiile încercând fără niciun rezultat să găsească o țintă.

— *Nu se observă încă nimic,* răspunse Marc. *Nu există ținte pe punte, repet, nu există ținte.*

Nash făcu o față acră.

— Doi paznici care patrulau și niciun alt suflet? Chestia asta nu are niciun sens!

— Nu, admise Sam. Într-adevăr nu are sens.

— Voi rămâneți de pază aici, spuse Nash, ridicându-se în picioare. Eu voi merge pe partea dinspre mare a navei, să văd dacă nu am ratat ceva.

— Drona…

Se uită către Sam.

— Este o păcăleală. Nu cred că se pot obține informații cu o jucărie de copil.

Nash se îndepărtă, dispărând în întunericul cețos.

•

Bell reveni în ariergardă iar Marshall trecu pe o poziție avansată, rotind M4-ul său peste pasarelele suspendate deasupra magaziei de marfă a navei. Mișca rapid arma la dreapta și la stânga, privind concomitent cu ochelarii de vedere de noapte montați la ochi. Imaginile alb-verde dădeau la tot ce era în jur un aspect suprarealist, desprins de realitate, ca și cum ar fi fost dintr-o lume virtuală.

— În afară de aer și rugină nu există nimic aici, remarcă Bell.

În timp ce treceau prin primele două compartimente de marfă, nu au auzit decât ecoul produs de golurile metalice și au simțit mirosul apei de mare stătute și al ruginii; mai apoi însă Marshall s-a gândit că arma pe care o căutau nu trebuia să fie foarte mare. Rapoartele pe care le-a văzut echipa în timpul instruirii care le-a fost făcută indicau cu claritate faptul că dispozitivul utilizat la Barcelona era portabil, iar Bill știa destul de bine că cineva suficient de inteligent putea să disimuleze o bombă nucleară într-o valiză de mărime medie sau o armă biologică într-un flacon de dimensiunea unui stilou. Dimensiunea nu era corelată în mod obligatoriu cu nivelul de letalitate.

— Vom ști despre ce este vorba când vom vedea acel dispozitiv, murmură el pentru sine.

— Ce ai spus? zise Rix din spate, când ajunseră la trapa care ducea către compartimentul următor.

— Nimic, șefu'.

Marshall se aplecă către levier și ușa se deschise.

— Gândeam cu voce tare…

Tăcu în timp ce deschise trapa larg. Se vedea principalul compartiment de marfă al navei. Acesta era cel puțin de trei ori mai mare decât primele două, pe lungimea restului punții lui *Palomino,* către provă. Ceea ce îl făcuse să tacă era mirosul inconfundabil de corp omenesc care le acoperea pe cele de umezeală și rugină. Mai jos, într-o zonă care în mod normal ar fi fost plină cu sute de containere de marfă, se afla doar unul singur. Un singur paralelipiped verde din oțel ondulat, odihnindu-se de-a lungul liniei chilei. În jurul părții din fața lui era aranjat un pridvor improvizat, construit din schele, frânghii și prelate. Se zăreau câteva paturi de tabără și un butoi mare de plastic ca cel în care e păstrată apa de ploaie pentru irigarea grădinilor.

Și erau oameni. Copii, de fapt. Adolescenți după aspect, poate patru sau cinci, privindu-i cu fețe murdare. Erau toți cu părul în dezordine, ceea ce făcea să fie greu de spus dacă erau băieți sau fete.

Toți păreau de-a dreptul îngroziți, dar deloc surprinși, având în vedere că se uitau la trei intruși cu arme, bărbați care arătau lipsiți de chip și străini în spatele măștilor ca niște ochi de gândac ale dispozitivelor de vedere pe timp de noapte.

— Ce avem aici? rupse tăcerea Bell. Trafic de persoane?

— Nu sunt destui pentru asta, consideră Marshall, după ce se gândi puțin.

— Surse recreaționale, poate? Pentru echipaj.

Rix blestemă încet, scoțându-și dispozitivul de vedere pe timp de noapte, iar ceilalți bărbați îl urmară. Marshall fusese acasă la Gavin Rix, invitat la cină o dată sau de două ori și l-a văzut cât era de mândru și de fericit de fiicele lui, Callie și June, niște minunății de fete, pe care tatăl lor le iubea ca pe ochii din cap. Cei mai mici de acolo de pe punte trebuie că erau de aceeași vârstă cu fiicele lui Rix, iar Marshall avea nevoie să se uite la comandantul misiunii pentru a ști că omul se gândea la același lucru.

— Să fim atenți, spuse Rix, pășind pe treptele înclinate care duceau către tabăra improvizată. Să nu îi speriem.

— Să îi anunț de chestia asta, spuse Bell, apăsând microfonul de la gâtul său. Mobil? Aici Nomad 5! Avem în contact civili la bord.

Fruntea lui Marc se încreți și el se aplecă peste tastatura pe care o avea în față. În interiorul corpului navei, comunicațiile radio se făceau cu dificultate, auzindu-se zgomote de fond.

— Nomad 5, clarifică. Te referi la echipaj?

— *Negativ.* Vocea profundă a lui Bell era fermă. Ar *putea fi prizonieri. Suntem în cala principală.* Îi țin aici jos.

Îi aruncă o privire lui Owen, dar acesta clătină din cap.

— Imaginile în infra-roșu din satelit nu au arătat nimic de genul ăsta.

— Sunt disimulați într-un anumit fel, poate? sugeră Leon. Mafia rusă utilizează materiale de difuzie de tip militar pentru a nu fi observate bărcile pe care le folosesc pentru a transporta fete pentru prostituție. Ar putea fi același lucru.

Cuvintele lui Rix străbăteau aerul închis din spatele camionului și amestecul de groază și de total dezgust al tonului său îl făcu pe Marc să spună cu voce tare ceea ce gândea.

— *Dar sunt doar niște copii…* zise el.

— *Atenție toți cei oftați pe recepție.*

O nouă voce se auzi, iar Marc ridică privirea pentru a vedea un mesaj de tip „comunicare de la comandant” pe panoul de comunicații.

— Aici Centrul *Alb. Obiectivul principal rămâne prioritatea stabilită. Localizați și izolați dispozitivul. Toate celelalte preocupări sunt secundare.*

Gâtul lui Marc s-a uscat.

— *Mobil…* a recepționat.

— Am recepționat, spuse Bell după o clipă și Marc aproape că putea vedea cum cel care a pronunțat cuvintele și-a strâns buzele nemulțumit.

— Șefu’, șuieră Bell de sub podul metalic. Va trebui să ne întoarcem după ei mai târziu.

Rix nu s-a uitat către Marshall când acesta l-a urmat la nivelul inferior.

— Am auzit, spuse el. Dă-mi doar o blestemată de secundă.

— Șefu’…

Marshall își luă inima în dinți, fără însă să găsească ce să spună.

Rix îl fulgeră cu privirea.

— S-ar putea să știe unde este pachetul, Bill. Nu putem trece pe lângă ei. Apoi, calm și fără grabă, Rix a apucat mufa căștilor și a deconectat-o de la platforma radio.

Având grijă să se apropie fără mișcări bruște, Rix își puse pușca la umăr și își ridică mâinile, cu palmele către exterior. Tinerii formară un grup, aproape ca și cum ar fi încercat să se protejeze unii pe alții, iar modul trist în care au făcut-o i-a produs lui Marshall un rău la stomac. Mai de aproape, li se vedeau obrajii trași și cicatricile de pe ei. Cineva îi rănise intenționat pe acești copii și mâna lui se strânse cu furie pe patul armei.

Cea mai înaltă dintre ei era o fată. Avea o piele maronie palidă, care îl făcea pe Marshall să creadă că era indiancă, dar era jalnic la acest gen de lucruri și cunoștințele lui incerte în domeniu îl puteau face să greșească locul ei de origine cu unul sau două continente. Își dădu din ochi părul negru și subțire și se depărtă de grup pentru a veni către Rix.

— Înțelegi ce spun? o întrebă el. Am venit să vă ajutăm.

Rix zâmbi cu căldură, vorbind pe un ton blând, prietenos.

Se auzi o voce în urechea lui Marshall care cerea o actualizare a situației, dar el o ignoră, uitându-se la fată și la ceilalți copii pentru a vedea dacă există vreun semn de amenințare. Oricât de îngrozit era de condițiile de aici, el era totuși un soldat profesionist și nu avea de gând să lase garda jos.

Fata se apropiase și îl luase de mână pe Rix. Plângea, iar lacrimile îi lăsau dâre murdare pe obraji.

— Te vom duce undeva în siguranță, spuse Rix. Căutăm ceva aici. Înțelegi?

Ea dădu din cap și trase brațul lui Rix, arătând spre container.

Fata spuse ceva într-o limbă pe care Marshall nu a recunoscut-o.

— Șefu'! Bell striga de pe platformă. Nu este momentul acum.

— Vrea să ne uităm acolo, răspunse Rix. Dădu din cap către fată, încurajând-o. Este în regulă, iubire. Nu plânge. Totul va fi bine.

Marshall se încordă în timp ce copilul se duse la ușile din spatele containerului izolat și trase de încuietoare, efortul ei făcându-le să se deschidă. Avu o imagine bruscă a ceea ce putea fi în interior. Alți copii? Grămezi de mici cadavre?

Înainte ca Rix să o poată opri, fata dispăru înăuntru, pierzându-se în întuneric. Marshall își ridică carabina și atinse butonul pentru a porni

lanterna aflată sub vârful țevii. Rix avea o lanternă în mână și făcea și el același lucru.

Fascicule de lumină sondau interiorul întunecat, trecând peste o rețea de cabluri întinse între acoperiș și pereții laterali ai containerului, racordate în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost opera unui păianjen nebun. Capetele cablurilor erau prinse în niște blocuri din plastic care semănau cu piesele unui motor.

Rix alese unul dintre ele și fixă lanterna pe el. Cutia avea pe peretele interior un conector lipit cu un adeziv epoxidic portocaliu. Era de culoarea verde-kaki specifică echipamentelor militare și avea un text format dintr-un șir de caractere chinezești și o placă cu simbolul internațional pentru explozivi. Erau zeci de astfel de componente identice peste tot în jur.

Lumina lanternei lui Marshall o găsi pe fată stând în mijlocul mănunchiului de fire, ținând în mâna sa tremurândă o cutie neagră din plastic.

Din cutie pleca o derivație care se pierdea în grămada de cabluri.

— O bombă! spuse el, mintea sa încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— *Shahiden,* spuse fata plângând, și apăsă pe butonul declanșator.

•

Contorul bateriei dronei ajunse în zona roșie, iar Marc constată cu preocupare că imaginea tremurătoare a camerei încorporate devenea imposibil de urmărit. Trimise drona sus deasupra navei, sperând că ar putea să stoarcă ultimele câteva picături din puterea rămasă, înainte ca aceasta să dispară complet. Vântul solicitase mai mult decât se așteptase micuțele motoare de propulsie și fusese nevoie de multă energie doar ca drona să rămână pe poziție. Marc împinse cheia de revenire automată, care seta drona pe un traseu direct înapoi la vehiculul de operațiuni mobile, dar știa că a făcut această manevră prea târziu. Drona căzu în canalul portului și dispăru pentru totdeauna.

— *Șefu'*! l-a auzit el pe Bell spunând pe canalul de legătură. Nu este *momentul acum.*

Linia de vizibilitate a dronei se învârti leneș în timp ce aceasta cobora în spirală deasupra punții lui *Palomino,* îmbrățișând apa, puntea și cerul și, pentru o fracțiune de secundă, Marc zări forma foarte clar definită a unui om aflat în mișcare la provă.

— Este cineva acolo?

Aruncă o privire la ecranul lui Owen, dar pe schemă nu se vedea nicio țintă. Indicatorii de localizare ai lui Sam și Nash îi arătau în poziții statice pe ambele părți ale navei, unul stând de pază, iar celălalt acoperindu-l.

— Cred că avem mișcare pe… începu el.

Strigătul de alarmă al lui Bill Marshall se auzi puternic. *Bombă!*

Un cor de zgomote de fond puternice izbucni în căștile tuturor celor din camion și, o clipă mai târziu, valul exploziei îi lovi pe toți.

•

Materialele explozive din interiorul recipientului detonară dintr-odată, creând o sferă perfectă de foc alb care strălucea ca un soare în miniatură. Explozia a cuprins compartimentul de marfă, extinzându-se în câteva milisecunde pentru a arunca o furtună de foc pe coridoarele navei. Tot ce era inflamabil arse imediat, pereții din oțel încovoindu-se de la căldura nimicitoare. Coloane de flăcări țâșneau în aer, urmând direcția cu cea mai mică rezistență.

Palomino avea o gaură fatală în zona liniei de plutire, explozia lovind cu putere din interiorul spre exteriorul carenei. Anii de neglijență în întreținerea vechii nave de marfă, împreună cu poziționarea atentă a dispozitivului, au creat crăpături în structura obosită. Trosnind pe partea sa dreaptă, *Palomino* începu imediat să se încline abrupt, scuipând foc și așchii de metal. Tot ce nu era fixat era zdruncinat și aluneca pe puntea superioară, în timp ce flăcările de dedesubt se extindeau, împrăștiindu-se prin spațiile interioare pentru a izbucni prin trape și uși.

Pe partea dinspre mare, o pată de ulei care ardea se răspândise deja într-un halou negru și un fum urât mirositor și greu se ridica în aerul de deasupra. Adâncimea docului era mică, dar încă destul de adâncă pentru a ține nava la suprafață până la puntea de comandă. Prova lui *Palomino* se duse în jos în timp ce nava se scufunda în apa cenușie, dispărând într-o secundă.

•

Inima lui Marc bătea puternic și se simțea amețit, sângele pocnindu-i în urechi. Interiorul unității mobile era într-o totală dezordine, cu panourile atârnând strâmb și cu ecranele monitoarelor afișând puncte statice luminoase. Peste tot erau urme de cafea vărsată, scursă dintr-o cafetieră.

Owen stătea în genunchi, având pe față o tăietură oribilă deasupra ochiului, iar Leon zăcea pe podea, blestemând de mai multe ori în ebraică,

în timp ce dădea să se ridice.

Marc se apropie de consolă și se prinse de ea pentru a-și menține echilibrul. Comenzile dronei erau inactive, iar pe monitor se vedeau doar cuvintele LIPSĂ SEMNAL luminând în roșu intermitent.

Camerele externe înfățișau imagini de coșmar. Explozia dărâmase o parte din containerele stivuite – unul dintre ele răsturnând camionul în timp ce se rostogoleau – dar cadrul arăta peretele de flăcări portocalii și ceața neagră pe puntea lui *Palomino.*

Îl cuprinse panica și teama. Marc trase de cablul căștilor și îl puse înapoi peste cap, refăcând conexiunile.

— Mobil 3 către toate indicativele Nomad.

Tremura din cauza șocului și făcea eforturi să elimine această stare.

— Aici Mobil 3. Toate indicativele Nomad, răspundeți imediat!

Îi răspunse un șuierat de paraziți.

Capitolul 4

Marc stătea pe scaun în fața ecranelor, uitându-se la ele, dar fără să vadă cu adevărat moartea lentă a navei. Ca paralizat, trecea prin protocoalele de comunicații, schimbând frecvențele, trecând prin canalele radio primare și secundare ale Grupului Operațional, repetând apelul său pentru a obține un răspuns. Se simțea fără puteri. Izolat.

Totul se terminase într-o clipă, cu fulgerul și șocul unei explozii. Gândurile i se învârteau în cap. Nu o vedea decât pe Sam, fața lui Sam și nimic altceva. Toate minciunile pe care și le-a spus lui însuși despre faptul că poate să își ascundă sentimentele față de ea se prăbușeau în acest moment. A *murit*? Părea ceva de neconceput.

— Oare ce dracu' au făcut?

Owen mormăi, verificându-și cu grijă tăietura de pe cap, în timp ce se ridica.

— A fost o capcană…?

O lentilă de la ochelarii lui Leon era spartă, dar el nu părea să observe.

— Nu pot să intru în legătură cu Centrul Alb, comunică el.

Vocea bătrânului era rece și lipsită de emoție. Felul colegial în care se purta de obicei dispăruse dintr-odată, devenind taciturn. Mâinile lui se plimbau deasupra tastaturii.

— Am pierdut toate legăturile de comunicație.

— Acest…

Owen încerca să analizeze situația.

— Acest lucru nu s-a mai întâmplat niciodată.

Înghiți în sec, nervos.

Echipa tactică a fost pe navă… Nava a *dispărut.*

Marc clătină din cap.

— Ar putea să existe supraviețuitori, trebuie să ne asigurăm.

— Tot ceea ce trebuie să facem este să plecăm *acum.*

Răspunsul lui Leon nu admitea nicio replică. Arătă cu mâna către platforma care ducea la cabina camionului.

— Owen, du-te acolo la volan.

— Da… spuse acesta. În regulă.

— *Nu*, strigă Marc, sărind în picioare, ridicându-și picioarele, căștile căzându-i într-o parte. Nu putem pleca!

— Sunt morți, Marc. Misiunea este compromisă.

Leon spuse cuvintele cu o voce calmă, inexpresivă.

— Știi procedura de retragere la fel de bine ca și mine. În cazul unui eșec major al misiunii, ne retragem la locul de întâlnire principal și așteptăm instrucțiuni suplimentare.

Marc clătina din cap.

— Nu putem, repetă el.

Owen se întoarse spre el.

— Gândește-te, omule! Probabil că tot orașul a auzit explozia asta! Pompierii și poliția vor fi aici în câteva minute, iar dacă vom fi prinși…

Lăsă fraza neterminată.

Marc clipi, simțind că lucrurile îi scăpau de sub control. Owen avea dreptate. Își imagină rapid cum ar fi ca ei trei să se afle în custodia DCRI, încercând să explice de ce MI6 s-a aflat la locul unui atac terorist. Dacă ar fi arestați, nu ar primi niciun ajutor de la Vauxhall Cross.

— Să plecăm de aici, le ceru Leon.

Marc privi în altă parte, încercând să deruleze lanțul evenimentelor.

— Nu, repetă el, nu putem să-i lăsăm aici.

— Să lăsăm *pe cine*?

Leon îl apucase pe Marc de braț, iar degetele osoase ale bătrânului erau ca niște bare de fier.

— Suntem aici toți cei rămași. Controlează-te, băiete.

Se încruntă, pentru o clipă emoția revenindu-i pe față.

— Uite, știu că ții la Samantha, dar…

Sunetul numelui el fu ca un șoc pentru starea în care era, Marc smulgându-se cu sălbăticie din strânsoarea lui Leon.

— Trebuie să fim siguri! strigă el, împingându-l pe celălalt de lângă el.

Împins de furie și de frică, Marc se aruncă în ușile din spate și le deschise cu spatele, fugind către chei. Se îndepărtă, dispărând în fum.

— Ce naiba crede că face? strigă Owen. Nu *trebuie să părăsești camionul,* asta e singura regulă nenorocită pe care trebuie să o respecți întotdeauna!

Leon se rezemă de consolă și își scoase ochelarii de la ochi.

— Două minute. Dă-i doar două minute.

•

Trăgătorul se ridică încet din spatele carcasei ventilatorului de pe acoperișul depozitului, plecând de unde stătuse ghemuit, în timp ce fragmente din corpul navei zăngăneau în jurul lui. Mirosul fierbinte de motorină arsă se simțea în noaptea care se estompa și el înainta cu mare grijă, ținând pe umăr voluminosul rucsac pentru armament.

Ajungând la marginea acoperișului, se ghemui și trase de fermoarele mari ale rucsacului. Trăgătorul se opri, aruncând o privire absentă către nava care ardea.

Ordinele pe care le primise fuseseră foarte precise. Permiteți îmbarcarea țintelor, așteptați declanșarea capcanei, eliminați persoanele rătăcite de ceilalți.

Arma din rucsac semăna cu o pușcă de asalt masivă, cu o țeavă ca o conductă de scurgere și un încărcător tip carusel pentru muniție. Inventat de armata Columbiană, RBG-6 era un lansator de grenade multiple, capabil să tragă șarje de proiectile tip grenadă de 40 mm aflate într-un încărcător cu șase astfel de proiectile. Atacatorul deschise caruselul și introduse în camerele goale proiectilele explozive, înainte de a pune arma pe umăr. Printre scânteile de foc, zări ceva ce se mișca și se întoarse pentru a-l urmări.

•

Un val de căldură îl izbi pe Marc în timp ce alerga pe chei și înghiți un aer gros, plin de fum, care îl făcu să tușească. Infernul produs de distrugerea lui *Palomino* arunca spirale de flăcări pe cer.

Ajunsese la jumătatea drumului până la marginea cheiului înainte să reducă viteza din cauza căldurii care îl împingea departe de epava în flăcări. Marc își încetini ritmul, dându-și seama cu întârziere că, în graba sa, plecase de la camion fără radio sau armă.

— Stupid, murmură el, apărându-și fața cu brațul. Ce naiba fac?

Marc se împletici, oprindu-se.

Cuvintele lui Leon sunau ca un clopoțel în mintea sa, iarăși și iarăși. *Sunt morți. Sunt morți. Sunt morți.*

O certitudine sumbră îl cuprinse, tăindu-i tot avântul. Bătrânul avea dreptate. Trebuia să se întoarcă la camion.

Poate că scăpaseră – dar el nu putea să își facă picioarele să se miște, nu putea să se întoarcă înapoi. Nu părea real. Nu se putea ca ea să fi *dispărut.*

Marc nu putea să creadă acest lucru.

— *Sam!*

Toată furia și teama și panica au explodat din el într-un singur strigăt.

De-a lungul cheiului, văzu rămășițele pasarelei metalice împrăștiate în apropiere și, pe beton, o grămadă neregulată de forma unui corp.

Pentru o clipă, Marc a crezut că era doar dansul flăcărilor care făceau umbrele să sară, dar a văzut mișcarea.

Apoi începu să alerge din nou, ignorând usturimea din gât și plămâni.

•

Toată căldura distrugătoare și respingătoare a dispărut dintr-odată atunci când a găsit-o. Pentru o fracțiune de secundă simți ca și cum ar fi fost înghițit de un val de frig polar glacial.

Culoarea îi dispărea din obraji în timp ce se chinuia să se uite în sus la el, cu albul ochilor colorat în roșu în locurile unde capilarele se spărseseră. Fața ei frumoasă era acoperită cu o mască de sânge și murdărie.

Își aminti de ecranul de urmărire; ea se afla pe partea lui *Palomino* cea mai apropiată de chei. Când explozia a fost declanșată, este posibil să fi încercat să ajungă la pasarelă, sperând să reușească să fugă. A fost însă aruncată de unda de șoc.

Sam părea a fi un manechin dintr-o vitrină după un incendiu, înnegrit și fumegând. Se aplecă și o ridică în brațe. Ea scoase un geamăt slab, gol, de agonie, iar capul i se aplecă înainte.

— Te-am găsit, i-a spus Marc. Hai să mergem!

Abia putea să meargă, iar el o duse, jumătate cărând-o, jumătate trăgând-o, de-a lungul docului, printre rămășițele de tot felul. Sam părea foarte ușoară în mâinile lui, de parcă nu mai avea corp. Marc simțea în nări miros de păr ars și de plastic și auzea geamătul pe care ea îl scotea la fiecare pas, trăgând de geaca lui cu brațul care rămăsese nevătămat. Celălalt braț îi atârna fără vlagă și inutil.

Sam șopti ceva și se poticni. Marc nu și-a putut păstra echilibrul și ea a alunecat, trăgându-l în jos împreună cu ea. Cei doi s-au prăbușit pe un container de marfă răsturnat. El căzu rău într-o parte și se uită în jos. Avea mâinile umede de sânge.

— Oh, nu. Gâtul îi era uscat. Sam. Sam, te rog, trebuie să căutăm un doctor.

Fără să se uite la el, îl apucă de guler și se trase cu violență spre el.

— Oprește-te, spuse ea cu o voce groasă. O spumă de salivă roz i se strânsese la colțul gurii. Ceva din interiorul ei era spart și sângera. Ascultă. Făcea toate eforturile de care mai era capabilă pentru a-i vorbi. Ascultă-mă.

— Sam…

— Sunt, spuse ea gâfâind, efortul de a vorbi luându-i puterile. A fost o înscenare. Ne-au ucis, Marc. Probabil că au știut că ne-am dat seama.

El nu a înțeles ce a vrut ea să spună.

— Ce v-ați dat seama?

— Trădător. La Vauxhall Cross.

— În Serviciu? a spus Marc, îngrozit de ceea ce sugera ea.

— În cârdășie cu… Sam se sufoca. Cu ticăloșii de la Asociație.

Făcea un mare efort și se lupta cu durerea, uitându-se furioasă la el.

— Mă asculți? Nash, Rix… Noi știam ceva. Neoficial. Adunam date.

— Nu ai spus niciodată nimic… Se opri.

— Rix a vrut să… păstrăm secretul. Trase în piept aer. Am încredere în tine. Nu despre asta a fost vorba, Marc. Îmi pare rău.

— Cine este? întrebă el.

— Nu sunt sigură. Dar am… ceva dovezi.

Marc îi simți mâna moale.

— Camden Market. Îți mai amintești? Dintr-odată, un zâmbet dureros îi apăru pe față, ochii umplându-i-se de lacrimi. Mi-a plăcut în Camden.

— Îmi amintesc, îi spuse el și un val de regrete dureroase îi strânse stomacul. Marc o trase mai aproape.

— Haide! Încă nu s-a terminat…

Tăcu atunci când o atinse în zona stomacului. Hainele ei erau colorate în roșu aprins.

— Fii atent! gâfâi Sam. Fii atent în cine ai încredere. Tremura lângă el. Îmi pare tare rău.

Cu o sforțare, Marc o trase pe Sam peste umerii săi pentru a o transporta mai ușor.

— Rămâi cu mine! strigă el.

Își simțea picioarele de plumb, dar Marc încerca din toate puterile să meargă înainte. În depărtare se auzeau sunetele sirenelor poliției.

În fața lui, un container gol de marfă aruncă scântei portocalii în timp ce cădea pe beton lovit de bara din față a camionului. Îl zări pe Owen la volan.

Fața scoțianului fu cuprinsă de panică în timp ce făcea flash-uri din faruri și apăsa cu toată puterea pe frâne.

Camionul Renault pătrățos trepidă în timp ce întoarse, partea lui din spate alunecând spre Marc. Ușile sale din spate se deschiseră, promițând scăparea și siguranța.

— Plecăm, Sam! îi spuse el.

Marc nu era sigur, dar i s-a părut că ea i-a spus ceva. În acel moment se opri și auzi răsunând două împușcături venind din direcția din care bătea vântul, de undeva de deasupra.

Ridică privirea și văzu două proiectile de mărimea unui pumn coborând în arce de cerc dinspre acoperișul depozitului din apropiere. Primul a lovit solul mai departe de vehicul, explodând la impact, iar cel de-al doilea a zburat prin acoperișul subțire al platformei de marfă, explodând în interiorul camionului Renault.

Acesta a zburat de la sol și s-a răsturnat, căzând pe o parte într-o altă furtună de foc. Mingea de foc i-a ars complet pe Leon și Owen, dar Marc nu a văzut acest lucru întâmplându-se. Explozia a smuls corpul fără vlagă al lui Sam din mâinile lui și i-a aruncat înapoi peste chei, amândoi învârtindu-se disperați în apa plină de ulei de dedesubt.

În timp ce se învârtea în apă, Marc a zărit o siluetă pe acoperișul depozitului, dar focul l-a acoperit, făcându-l nevăzut; apoi a fost tras cu putere de vârtejurile din canalul Bassin de Mardyck.

•

Usturimea produsă de contactul cu apa îl lăsă fără respirație și Marc se răsuci, bulele de aer creându-i o spumă în jurul capului. Petele de ulei ars de la suprafață îi reflectau o imagine îngrozitoare. O văzu pe Sam plutind în pâclă, corpul ei depărtându-se de el. Sângele plutea în jurul ei într-o ceață neagră, ca un fum care se ridica încet.

O ajunse, vârfurile degetelor lor întâlnindu-se dar ea nu răspunse. Fața lui Sam se întoarse din cauza mișcării, cu ochii privind în gol.

Țipă sfidător și îndurerat și aproape că se sufocă. Cu pieptul arzând, Marc încercă cu disperare să înoate după ea, dar ea se pierdea în întuneric, îndepărtându-se fără ca el să o mai poată ajunge.

Curenții o duseră pe Sam tot mai departe de el și o băgară la fundul apei.

•

Lumina difuză a zilei, estompată de fum, arunca umbre lungi în jurul extremităților depozitului, în timp ce soarele se ridica încet de la orizont. Sub clarul rece al dimineții, clădirea părea goală și amenințătoare.

O parte din umbrele de pe aleea din fața intrării deveniră discontinue și se mutară cu repeziciune către ușile grele din lemn, căpătând un contur care ducea de-a lungul peretelui, către mecanismul de blocare ascuns într-o cutie de protecție din oțel sudat.

Marc băgă mâna înăuntru după lacătul cu combinație care fusese acolo cu o noapte înainte și constată că acesta nu se mai afla acolo. Pipăi cu grijă, pentru o clipă neînțelegând după ce se uita.

Clipi din ochi și se încruntă. Tot drumul de la canalul portuar păruse că nu mai avea control asupra acțiunilor sale, ca și cum ar fi fost pe pilot automat. Se baza exclusiv pe reacții, aproape fără să gândească, mintea lui cedând instinctului.

Lipsa lacătului era de neînțeles. Planul post-acțiune prevedea ca Nomad să se regrupeze și să revină la depozit. Odată ajunsă acolo, unitatea urma să își pună în siguranță echipamentele, apoi să se disperseze și să plece din Franța pe rutele de tranzit individuale stabilite de Centrul Alb.

Indiferent dacă misiunea se solda cu un succes sau cu un eșec, procedura era aceeași. Chiar dacă nu se mai întorcea decât un singur om, chiar dacă misiunea era un dezastru total…

Marc se opri, respirând greu. Circumstanțele sumbre în care se afla îl apăsau greu și amenințau să îl zdrobească. Simțea o panică înfiorătoare la toate gândurile care îi veneau în cap, gata să îl cuprindă și să îl facă să își piardă rațiunea, dacă lăsa să se întâmple asta. Tot antrenamentul său, din Marină până a ajuns în Grupul Operațional și după aceea, nimic din tot ce a învățat în cursul antrenamentelor nu l-a pregătit pentru situația de a fi *singurul supraviețuitor*. Marc Dane era parte a unei echipe de mult timp, era aproape imposibil să se imagineze în afara unui astfel de cadru.

Dar acum totul era distrus. Locul în care se simțea protejat, colegii săi de echipă, nimic nu mai era. Marc ridică privirea, în timp ce primele picături de ploaie începură să cadă în jurul lui și un sentiment de izolare îl relaxă întrucâtva.

Lacătul lipsă… Acesta era un avertisment. *Cineva fusese aici.* Știa că ar trebui să își continue drumul, să găsească o rută departe de docuri și să iasă din Dunkerque – dar unde?

•

În interior, băncile pliabile, lămpile de lucru și generatorul erau acolo unde fuseseră lăsate, iar sub lumina slabă și apoasă a soarelui, interiorul depozitului era cufundat în umbră. Particule de praf pluteau printre dârele de lumină, amintindu-i de jocul de umbre din canalul de acostare. Alungă gândul, simțind încă în corp frigul și umezeala din hainele sale.

Marc își croi drum printre șirurile de stâlpi înalți de susținere care țineau acoperișul de fier și se apropie cu atenție de bănci, cercetând cutiile pe care Grupul Operațional le lăsase acolo înainte de a pleca în misiune. Cutiile conțineau lucruri necesare pentru părăsirea locului acțiunii. În interior erau plăci de înmatriculare noi pentru Renault și role de folie de plastic cu logo-uri autoadezive de dimensiuni mari, care puteau fi aplicate pe caroseria camionului, pentru a-i schimba aspectul. Erau acolo, de asemenea, truse pentru fiecare dintre membrii echipei, haine noi și pachete cu acte de identitate temporare – așa-numitele „documente de acoperire”, cuprinzând pașapoarte, cărți de credit și chiar obiecte care să întărească acoperirea, cum ar fi cotoare de bilete și ambalaje de gumă de mestecat. Odată misiunea terminată, urmau să preia pentru o perioadă scurtă aceste identități, să se deprindă cu ele și să dispară.

Toate cutiile erau deschise, iar conținutul lor dispăruse.

Asta nu avea niciun sens. *Cine ar fi putut știi că am fost aici?* Marc își aruncă o privire la încheietură. Cadranul ceasului era mânjit de noroi, dar mecanismul era intact. Nu trecuseră mai mult de două ore de la explozia de la docuri.

În cazul unui eșec catastrofal al unei misiuni, existau planuri de a șterge toate urmele operațiunii – în special într-o situație ca cea a raidului asupra navei *Palomino,* în care descoperirea de către alții putea conduce la un incident diplomatic major – dar Marc nu putea crede că serviciile de securitate au pus în mișcare astfel de lucruri atât de rapid.

Dacă nu ei, atunci cine?

Un scaun metalic pliant stătea pe o parte, lângă bănci, și Marc se aplecă să îl îndrepte. Căzu pe scaun și își trecu mâinile peste față și prin păr. Îi era frig până în măduva oaselor, resimțea încă șocul suferit, iar apa încă îi curgea prin haine și în pantofi.

Starea de panică revenise întunecând totul, ca trecerea unui nor de furtună în fața soarelui. Marc clătina din cap, alungând această senzație cu

toate puterile sale. Ar fi fost ușor să cedeze, să o elibereze – dar el era instruit pentru acest lucru. El era ultimul rămas și nu trebuia să se termine și cu el.

Am nevoie de răspunsuri.

Deschise ochii și văzu ceva printre umbre, prin ușile vehiculului. Clipi și privi din nou, pentru o clipă, sigur că oboseala și stresul ultimelor ore îi jucau feste.

Era un Fiat cu patru uși, închis la culoare, parcat aproape de perete, ascuns în așa fel încât să nu fie imediat evident pentru cineva care intră în depozit. Cu siguranță, mașina *nu* fusese acolo când Grupul Operațional plecase.

Marc se ridică încet în picioare, iar acum frigul care îl pătrundea era de un alt gen. Fiecare mușchi din corpul său îi striga să fugă, *să dispară dracului de acolo.* În mintea sa îi auzi pe Leon și pe Owen, amândoi mustrându-l pentru ignorarea regulilor operaționale. Ar *fi trebuit să fugi.* Ar *fi trebuit să fugi și să nu te uiți în urma ta.* Se îndreptă către mașină, încet și cu atenție, respirând cu gura deschisă ca să nu fie simțit, forțându-se să audă sunetele din acel spațiu părăginit. Depozitul nu îi spunea nimic, iar privirea sa îndreptată către zonele de umbră nu îi oferea niciun indiciu.

Pe capota autoturismului Fiat negru se afla un rucsac închis la culoare conținând echipamente grele, culcat acolo ca și cum ar fi fost aruncat de cineva cu probleme mai importante de rezolvat. Rucsacul era de tip militar, similar celor pe care le aveau Sam, Rix și ceilalți. Marc aruncă o privire precaută peste umăr și se întinse după el, trăgând fermoarul, înăuntru, fixat cu curele Velero, se afla un lansator de grenade. Își aminti sunetul…

Două împușcături venind din direcția din care bătea vântul, de undeva de deasupra.

În timp ce degetele sale atingeau patul armei, din spatele lui Marc se auzi sunetul foarte clar, ușor de distins al unor pași.

— Nu fi prost. Cuvintele aveau acea duritate a limbii engleze vorbite de către un german. Mâinile sus!

•

Atacatorul ieși din spatele stâlpului, pistolul său SIG Sauer semiautomat țintind exact între omoplații agentului britanic. Amortizorul de zgomot lung atașat la gura armei îi dublau lungimea și mâna nu-i tremura pe armă.

Cu o grijă exagerată, agentul își ridică brațele. Îl putea vedea pe celălalt privind atent prin parbrizul Fiatului și încercă să își dea seama de mișcările sale din reflectarea luminii în sticlă.

— Hei, nu am furat nimic! spuse el, făcând pe prostul într-o franceză acceptabilă. Căutam doar un loc de adăpost.

Atacatorul înainta până când ajunse la câțiva metri de celălalt.

— Nu mă minți! Îți voi pune niște întrebări. Dacă te miști, te voi ucide. Dacă minți, te voi ucide.

Pe betonul plin de praf al depozitului se vedea un șir abia vizibil de urme umede lăsate de pantofii stricați ai agentului. Scotea un miros de mosc, stătut, ca de câine ud.

— Ai scăpat din canal. Cine mai este cu tine? întrebă trăgătorul.

— Nu te pot ajuta, a venit răspunsul, în limba engleză de data aceasta. Părea prea obosit ca să se mai prefacă.

Trăgătorul făcu o pauză pentru a analiza cum să procedeze mai bine. După distrugerea navei și eliminarea obiectelor aflate în vehicul, crezuse că terminase ce avea de făcut. Supravegherea zonei de adunare era aproape o formalitate, o activitate pe care un agent operativ mai puțin atent la detalii nu s-ar fi învrednicit să o facă; trăgătorul avea însă un mod metodic de a lucra care friza patologicul.

Să scape controlului făcut de Sûreté în momentul sosirii haotice a echipelor de urgență a fost ceva simplu. Mașinile de poliție au fost primele care au sosit pe chei, iar în acele câteva minute prețioase în care polițiștii evaluau situația, își întorsese pe dos geaca nereflectorizantă pe care o purta, cealaltă față fiind foarte aproape de uniforma de culoare albastru închis pe care o purtau cei de la *Police Nationale*. În vâltoarea evenimentelor, acest lucru a fost de ajuns. Nu a avut nicio problemă să parcurgă drumul până la locul unde ascunsese autoturismul Fiat.

Locul conspirativ era exact unde i se spusese că îl va găsi și, după ce a scos tot ce trebuia din depozit, trăgătorul a luat o poziție de așteptare.

Estimarea lui era de patru ore. Suficient timp pentru a verifica totul și pentru ca orice persoană suspectă să apară la fața locului. Dar nu se așteptase la supraviețuitori. Era ceva împotriva ideii sale despre mersul lucrurilor. Proiectilele explozive de 40 mm pe care le trăsese în camion erau suficiente pentru a scoate din funcțiune un transport blindat militar. Nu

luase în considerare cu seriozitate că membrii echipei britanice de sprijin ar putea fi suficient de rezistenți pentru a supraviețui șocului.

Își ținea în continuare pistolul SIG Sauer ațintit asupra lui Marc. Nu îi plăceau chestiunile colaterale. Îl iritau.

— Te voi întreba din nou, spuse el agentului. Cine mai este cu tine?

Dacă ar mai fi fost și alții, ar fi trebuit să se ocupe și de ei.

•

Răspunsul veni după un moment lung.

— Sunt singur, spuse celălalt om. Ai făcut treaba pe care o aveai de făcut, a adăugat el cu amărăciune. I-ai omorât pe toți.

Era multă furie și disperare în aceste cuvinte. Nu suna ca o minciună.

Fără să vrea, trăgătorul schiță un mic zâmbet.

— Du-te în spatele mașinii. Deschide portbagajul cu mâna dreaptă.

Celălalt se supuse cu precauție, iar atacatorul îl urmă, rămânând în spate. Portbagajul era gol. Conform procedurii standard, trăgătorul îl acoperise cu foi groase de polipropilenă.

Agentul se îngrozi când văzu asta, înțelegând imediat. Plasticul era foarte bun pentru a proteja un vehicul de urme de sânge. Trăgătorul avea deja un loc reperat și pregătit în care să arunce eventuale corpuri, undeva pe canalele secundare din apropierea portului. Cadavrul agentului va fi găsit probabil după o zi.

— Întoarce-te, îi ceru el.

Trăgătorul se mișcă puțin. Voia să își îmbunătățească unghiul glonțului ucigaș și să reducă riscul unei traiectorii total aleatorii.

— Deci nu te poți uita în ochii mei când o faci?

Vocea agentului era plină de tensiune. Trăgătorul auzise același lucru de sute de ori.

— Da, zise el încet. Întoarce-te și stai cu fața spre mine.

•

Totul din jurul lui Marc părea să se îngusteze în acel moment, concentrarea sa devenind atât de mare încât nu mai auzea decât bătăile inimii. Văzu forma neagră de oțel a pistolului cu amortizor, transformată de reflexia parbrizului într-o gheară care ieșea din pumnul neamțului.

Prin ochii minții sale văzu momentul în desfășurare. Tusea amortizorului de zgomot și impactul glonțului care rupea din el aruncându-l în mașină. Apoi căzătura în întuneric, învârtindu-se și rămânând întins pe o parte…

Brusc, Marc își aminti de un moment ca acesta de acum, la limita dintre viață și moarte.

•

Cu doi ani în urmă, la o înălțime mică deasupra Mării Chinei de Sud, în timpul unui exercițiu de noapte, rotoarele Lynx-ului urlau sub amenințarea unui front de furtună violent care venise de nicăieri. Un fulger orbitor, alb, care îi ardea ochii ca un cuțit despicând aerul, fumul izbucnit când elicopterul a fost lovit, luminile dispărând de pe panourile de control. Pilotul care zăcea semiconștient deasupra comenzilor sale și Marc care se strecura pentru a ajunge la manșă. Și apoi și-a amintit cum trăgea din toate puterile de manșă în timp ce Lynx-ul cădea către crestele valurilor și se învârtea datorită mișcării de auto-rotație, prăbușindu-se în moarte și întuneric…

Își aminti ce simțise în acel moment; nu era frică. Nu era nici panică, nici paralizia produsă de groază. Nu, ceea ce Marc Dane își amintea cel mai clar din acel accident care aproape l-a ucis a fost furia pe care o avea.

Furia lui ajunsese la paroxism în acele clipe. Refuza să moară fără un motiv sau scop. Trebuia să cunoască motivul. Trebuia să existe un răspuns.

Nu avea să moară nici acum, de un glonț de la un asasin fără nume. Văzu că ucigașul își schimbă poziția, mișcându-se pentru a-și găsi unghiul de tragere. Era un tip puternic și lat în umeri, ușor superior lui Marc în ceea ce privește musculatura și forța, chiar și fără a mai lua în considerare pistolul semiautomat pe care îl ținea în mână.

Nu avea niciun plan. Nu exista nicio pregătire pe care o făcuse și care să îl ajute să depășească o situație ca aceasta. Dar nu avea o altă opțiune. Marc se întoarse, cu piciorul stâng către exterior, pentru a se propti în bara de protecție din spate a Fiatului. Își folosi toată puterea pe care o avea pentru ca mișcarea pe care o făcea să îl împingă în sus înspre trăgător.

Acesta mormăi ceva și trase un singur glonț, dar mișcarea făcută de Marc avu rezultatul așteptat, luându-l pe trăgător prin surprindere. Focul de armă atinsese antebrațul stâng al lui Marc, dar el deja intrase în coliziune cu asasinul. S-au prăbușit amândoi la pământ.

Marc își ridică brațul și apoi își orientă cotul către partea corpului celuilalt care se afla sub el. Simți ceva răsucindu-se și auzi un zgomot îndepărtat, ca lovitura unui băț de lemn umed. Mâna omului se strânse într-un spasm și el pierdu pistolul, care se rotea pe beton.

Marc își simțea antebrațul de parcă fusese înmuiat în acid, durerea usturătoare, ca de foc, făcându-i degetele să tremure. Încercă să se rostogolească, dar trăgătorul era prea rapid pentru ca el să reușească. Gemând de efort, acesta îl aruncă și Marc ricoșă într-un stâlp de susținere.

Trăgătorul nu se grăbea. Se ridică și se îndreptă spre locul unde căzuse pistolul. Marc se ridică din nou în picioare, în timp ce arma se îndrepta spre el.

Începu să alerge orbește în timp ce celălalt își găsi o poziție și trase în el, răsucindu-se pentru a-l putea urmări pe Marc între piloni. Trăgătorul goli încărcătorul de la SIG Sauer, alte șapte gloanțe lovind zidăria deteriorată, în timp ce fugea către rândul de bănci. Marc sări peste mesele de lucru și dispăru.

•

Atacatorul mormăi încet câteva cuvinte în germană și porni după el. În timp ce mergea, încet și atent, protejându-și partea dreaptă a corpului, trase de butonul de eliberare a încărcătorului și acesta căzu la pământ cu un zornăit gol. Pescui unul nou dintr-un buzunar al gecii și îl introduse în pistol –, împingându-l cu o singură mișcare.

În zona băncilor, atacatorul întinse mâna liberă către masa pliabilă cea mai apropiată și o ridică. Unul dintre picioarele de plastic se desprinse și îl dărâmă și pe cel de pe partea opusă.

— Nu prelungi situația asta, avertiză el, căutându-și ținta. Te voi face să regreți.

Atacul lui Marc veni din partea unde atacatorul nu avea vizibilitate. Agentul britanic balansa în mână un suport de culoare galbenă și neagră a unui sistem de lămpi de lucru, ca pe o sabie pentru două mâini, lovindu-l pe trăgător drept în piept cu grupul de lămpi aflat la celălalt capăt.

Sticla și plasticul se sparseră iar becurile de halogen dure pocniră și se rupseră în bucăți mici. Cablurile de alimentare trosniră prin aer ca niște bice. Trăgătorul se clătină către spate, pierzându-și echilibrul, iar Marc îl atacă într-un alt mod, de data aceasta lovind asasinul peste față cu picioarele metalice deformate ale trepiedului lămpilor de lucru.

Arma zbură din nou, iar ucigașul căzu pe una dintre băncile prăbușite. Marc încercă să-l fixeze cu suportul, dar celălalt îl împinse cu umărul într-o parte, folosindu-și masa corporală pentru a devia lovitura. Reveni în luptă,

cu fața și pieptul în sus pline de zgârieturi mici și însângerate, iar detașarea de dinainte dispăru, înlocuită de o ferocitate de gheață.

•

Marc îi dădu câțiva pumni, mai întâi în maxilar, apoi o serie de doi pumni în stomac, dar era ca și cum ar fi lovit un perete din piele, dens și masiv. Trăgătorul reuși să scape și veni către el cu o viteză surprinzătoare. Abia reuși să își ridice mâinile, înainte ca degetele groase și cărnoase ale neamțului să-și găsească drumul spre gâtul lui și să îl apuce strâns.

Gemete ieșeau cu putere din gura asasinului în timp ce presa pe traheea lui Marc. Ochii trăgătorului erau de culoarea albăstrelelor, dar cu totul lipsiți de viață. Marc nu putea să îl facă să își mute privirea de la el, în timp ce aerul din plămâni căpăta un gust de acid, iar presiunea neîndurătoare în jurul gâtului său creștea, deși se forța să reducă strânsoarea.

Își ridică brațele și dădu cu pumnul în pieptul trăgătorului, încercând să găsească locul unde auzise mai înainte pocnetul coastelor.

Culoarea începu să-i fugă din obraji și simți o stare de confuzie care făcea ca interiorul depozitului să se transforme în pete de umbră mișcătoare. Sclipiri opace se adunară la colțul ochilor, devenind din ce în ce mai întunecate. Șuieratul neîncetat al tensiunii arteriale era singurul sunet pe care îl mai avea în urechi. Trăgătorul apăsa din ce în ce mai tare. Îl va termina pe Marc cu propriile sale mâini pentru a fi absolut sigur că l-a ucis.

Amețit și incapabil să se mai concentreze, Marc a reușit să-și ducă degetele în sus. Se agăță de obrajii asasinului, trăgând orbește de tăieturile adânci care erau deja acolo, încercând să determine vreo reacție din partea lui, orice care putea să micșoreze măcar pentru o clipă strânsoarea continuă din jurul gâtului său.

Găsi țesuturile moi din jurul ochiului drept al trăgătorului și, cu toată forța de care mai era capabil, Marc apăsă cu degetul mare în orbită și îl răsuci. Un urlet începu să crească în gâtul ucigașului pe măsură ce Marc împingea tot mai tare, presând globul ocular către partea din spate a cavității craniene. Trăgătorul apăsă pe gâtul lui Marc și mai tare, încercând să încheie ce avea de făcut înainte să își piardă poziția de favorit.

Capul lui Marc se legănă, simțindu-și craniul dureros și zvâcnind ca și cum ar fi avut în el un strat de ulei vâscos în care se aflau ace. Era conștient de sângele care îi curge dintr-una dintre nări, dar încă mai apăsa.

Ceva moale și umed se scurse sub degetul mare al lui Marc, iar un jet fierbinte de lichid apăru dintr-odată. Atacatorul scoase un sunet animalic. Își aruncă victima într-o parte, se ridică clătinându-se și se îndreptă violent apucându-se de față și trăgând din ochiul său distrus urme de lichid lipicios. Marc văzu toate acestea printr-un tunel cenușiu și le auzi ca printr-un filtru de pâslă care atenua sunetele. Gâfâia și se sufoca, plămânii săi goi trăgându-l de piept ca niște gheare, flămânzi de oxigen.

Atacatorul se împiedică de lampa de lucru distrusă cu care Marc îl lovise și se prăbuși în încurcătura de cabluri care atârnau de picioarele trepiedului deformat.

Ceea ce a făcut Marc a fost ceva care l-a surprins și pe el; mai târziu, se va gândi la acel moment, căutând să își dea seama care a fost impulsul care l-a împins să o facă.

Se repezi către trăgător și apucă mănunchiul de cabluri și le învârti în jurul încheieturii mâinii, trăgându-le cu sălbăticie.

Prinse firele electrice încolăcite pe pieptul asasinului, le întinse și apoi le strânse rapid în jurul gâtului celuilalt, înainte ca acesta să le poată desprinde. Marc icnea și strângea cu toată puterea. Cablurile se strângeau ca un șireang, lăsând urme adânci în gâtul ca de taur.

Trăgătorul gâfâia, cu fața căpătând o culoare roșie aprinsă și lovind cu picioarele, încercând să se elibereze. Dintr-odată, ura și furia clocotiră în Marc. Toate emoțiile pe care le avusese, furia și durerea, șocul și confuzia, toate adunate în această acțiune finală, violentă, de a strânge cablul cu toată forța sa.

Se auzi un trosnet prelung iar gâtul căzu într-o parte. Corpul masiv al omului deveni inert și se prăbuși pe podeaua de beton.

În cele din urmă, Marc lăsă cablul din mână și se ridică nesigur în picioare. Mâinile îl ardeau de la frecare, iar articulațiile îl dureau la dispariția tensiunii din ele. Se îndepărtă făcând câțiva pași precauți. Adrenalina îi străbătea tot corpul pentru a doua oară în acea zi. Respira cu mare greutate.

Găsi un stâlp de fier și se sprijini de el, uitându-se cu furie la mort printre grămezile de cabluri și bucățile de diferite obiecte. Arma zăcea în apropiere, dar îl durea prea tare corpul pentru a se putea întinde să o ia.

Marc Dane nu era străin de moarte. A fost în focul luptei, a tras cu arme care știa că vor lua vieți omenești – rachete trase de pe rampa de lansare a

elicopterelor, lovituri de pistol mitralieră de pe platforma vehiculelor în mișcare – dar nu a fost niciodată atât de aproape de ea. Nu a fost niciodată atât de aproape de inamic, față în față. Până la ultima suflare.

Până acum nu se uitase niciodată în ochii unui om pentru ca apoi să îl omoare.

Marc își îndreptă privirea către mâinile sale și se uită la ele până când se opriră din tremurat. Soarele se ridica încet prin ferestrele murdare ale depozitului și el rămase pe loc, urmărind zorii care apăreau, cu mintea goală. Durerea violentă pe care o simțise în corp deveni surdă.

A continuat să aștepte să vină acel moment în care să aibă o fărâmă de regret, în care să poată înțelege ceva despre viața pe care tocmai o curmase.

Dar nu era nimic, doar un ecou slab, prelungit, a ceea ce se petrecuse. Un gen nou de furie, stranie, care nu scădea în intensitate, dar îl făcea să se ridice în picioare și să plece. Să-i găsească pe cei care au trădat Nomad și erau vinovați de moartea lor.

Trădător. Vauxhall Cross. Vocea lui Sam răsuna în mintea lui atât de brusc și de clar, de parcă ea se afla aproape de el. Nu voia să accepte că ea putea să aibă dreptate, dar omul mort care zăcea ceva mai departe de el era toată dovada de care avea nevoie.

Palomino fusese o imensă capcană, pusă pentru a atrage în ea MI6 și Grupul Operațional 7. Trăgătorul fusese pus acolo să pună la punct toate detaliile. Planul lor era ca bomba de pe navă să-i omoare pe cei din echipa tactică, iar asasinul se afla acolo pentru a anihila echipa de sprijin. Marc rupsese acel lanț de evenimente, mergând după Sam, făcând ceva prostesc și omenesc și în afara regulilor.

Trăgătorul nu-l nimerise pe Marc și de aceea venise aici și îl așteptase. *Cum de știa unde să mă găsească?* Marc se ridică în cele din urmă în picioare, ridică arma și se întoarse la cel mort.

— Ai știut unde să mergi, spuse el cu voce tare. Ți s-a *spus.*

Existența unui trădător explica trusele jefuite, motivul pentru care Nomad a fost desemnată pentru a executa această operațiune, în care echipa lor trebuia să facă o cercetare vizuală asupra a… *ce*?

Era vorba de mai mult decât de Al Sayf și de ambițiile lor teroriste – reprezenta o penetrare a MI6, în zone cu salarii mai mari decât cel al lui Marc. Enormitatea acestui lucru îi tăia respirația. Își șterse broboanele de transpirație de pe frunte.

— *Fii atent în cine ai încredere,* îi spusese Sam, chiar înainte ca ea să îi spună că îi părea rău.

Îi părea rău pentru că a ținut acest lucru secret față de el sau pentru că ea însăși era parte a acelui secret?

•

Marc așteptă să se facă ziuă, folosind timpul pentru a face curățenie în depozit pe cât se putea. Îi luă mortului banii pe care îi avea asupra lui și pistolul SIG Sauer P220. Dezasamblă aruncătorul de grenade greu de transportat și îl puse în portbagajul mașinii împreună cu cadavrul.

Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să dea foc unei fâșii de cârpă și să o arunce pe scaunul pasagerului de la autoturismul Fiat. Mașina ardea de-a binelea când Marc părăsi depozitul, îndreptându-se către aleile din zona industrială. Ajunsese la drumul principal când văzu prima dintre mașinile de pompieri venind din direcția opusă și, când fu sigur că nu îl vede nimeni, scoase mecanismele detonatoare care mai rămăseseră de la lansatoarele de grenade de 40 mm și le aruncă peste dig, direct în Canal.

Marc merse spre sud de-a lungul autostrăzii, în afara orașului Dunkerque, pierzându-se în umbrele de pe marginea drumului.

Capitolul 5

De la distanță, grupul de clădiri părea abandonat. Dale de beton formau blocuri joase îngrămădite la capătul unui drumeag de pământ aflat lângă un deal neprietenos, plin de pietre. La mijlocul zilei, se coceau sub cerul cu nori răzleți, iar noaptea, când temperatura scădea, deveneau pradă pentru vânturile reci.

Sârma ghimpată și bărbații înarmați făceau acest loc diferit de alte așezări umane sau ferme aflate în sălbăticia munților. Oricine venea prea aproape de campus trebuia să plece cât mai repede, dacă nu voia să pățească ceva. Nu că ar fi avut cineva prea multe motive pentru a ajunge atât de departe.

Halil se întrebă de ce, la început, cineva vrusese să vină aici de bunăvoie, parcurgând o zonă cu tufișuri joase și kilometri întregi de nisip și piatră. Nu semăna deloc cu orașul în care crescuse, cu mulțimea de oameni și viața care pulsa tot timpul.

Dar acel loc nu mai exista acum, dacă ar crede ce spuneau profesorii. Era numai moloz și foc, distrus cu totul. Șters de pe fața pământului, așa cum tatăl și mama lui dispăruseră și ei în ploaia de bombe căzute din cer.

Soarele cobora în spatele munților și el consideră că era un moment destul de potrivit pentru a ieși din barăci și a merge la blocul de dușuri. Halil făcu acest lucru cu repeziciune, fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă colegul său se luase după el.

Uneori, Halil încerca să-și amintească viața pe care o trăise înainte de aceasta de acum. Era greu și aceasta ajungea la el doar fragmentat. Erau unele zile când se întreba dacă acea viață de dinainte existase vreodată cu adevărat. Era doar o poveste pe care o citise într-o carte? Viața unui alt băiat care a mers la școală, care a râs și s-a jucat până în ziua în care totul a dispărut în țipete și flăcări.

Poate că fusese mereu aici. Nu știa ce vârstă avea acum – șaptesprezece sau optsprezece ani? Cum ar putea ști fără ca cineva să îi spună?

Își aminti de multele ierni petrecute în acest loc, de gheața care trosnea sub picioare în curtea complexului. Totuși, nu părea ca acest lucru să conteze pentru profesori. Indiferent de vreme, le cereau să își facă

exercițiile fizice și să își execute îndatoririle pe care le aveau, fie că acestea însemnau curățirea latrinelor, căratul de grămezi de pietre înainte și înapoi prin curte sau deprinderea demontării unei puști. Dacă nu erau afară în curte sau nu alergau pe drumeag de-a lungul gardului, stăteau în sălile de clasă, învățând din manuale prăfuite sau pasaje din Coran. Dar oamenii lipsiți de emoții care rosteau rugăciunile nu arătau ca imamii pe care îi știa Halil, iar locul acesta nu era o madrassa[6].

Acum el era unul dintre băieții cei mai mari. Halil era înalt și vânjos, și, uneori, ceilalți râdeau de el din cauza asta. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-a împrietenit cu Tarki. Modul în care Tarki reușea să rămână corpolent erau un mister; îndesat și masiv, poate cu un an mai tânăr decât Halil, celălalt adolescent părea capabil să-și mențină greutatea în ciuda dietei la care erau supuși. El îndura fluierăturile batjocoritoare la adresa grăsimii sale și, la un moment dat, Halil a obosit să le tot audă și a început să îi țină partea. Așa că, într-un anumit fel, erau prieteni.

Tarki veni lângă el și respiră adânc, cu fața lui rotundă îmbujorată de neliniște.

— Ar trebui să ne întoarcem, murmură el, cu accentul lui specific.

Halil se uită la el și clătină din cap. Povestea lui Tarki era similară cu a lui. Dar, dacă Halil mersese la o școală bună și trăise o viață cu un confort rezonabil, cu cărți și televiziune și hrană suficientă pentru familia sa, Tarki venea dintr-o fermă de capre, în care apa curentă era un lux, iar cititul cărților ceva ce nu îi era la îndemână. Tarki îi spusese numele satului în care se născuse, dar acesta nu îi spunea nimic lui Halil. Vorbeau aceeași limbă, dar parcă erau din țări complet diferite.

Tot ce aveau în comun – și acest lucru îl *aveau* toți în comun – era faptul că nu exista nimeni care să le simtă lipsa dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Acest loc, acest „orfelinat”, cum îl numeau profesorii, însemna acasă pentru cei rămași fără adăpost din cauza războiului.

Fiecare dintre băieți reprezenta o variație pe aceeași temă; pierderea familiei în timpul conflictului. Fiecare dintre ei fusese lăsat singur din cauza bombelor și a armelor, de conflicte pe care nu le înțelegeau.

— Să mergem!

Halil se duse rapid către clădirea principală, în timp ce gardianul de pe acoperiș se adăpostea de vânt. Auzi zgomotul produs de un băț de chibrit și simți mirosul de tutun ieftin. Făcând un sprint, ajunse la peretele prăbușit,

iar Tarki i se alătură. Halil îl împinse într-o gaură din zidul sfărâmicios, sub o perdea de bucăți de beton prinse de armătura descoperită a grinzii. Intră după el și rămaseră nemișcați, ascultând.

Bocancii gardianului răsunau deasupra capetelor lor, dar pașii lui nu erau grăbiți.

— Nu ne-a văzut, șopti Tarki, neîncrezător.

— Ți-am spus eu, zise Halil cu un zâmbet arogant. Acum, încet și în liniște, OK?

— Ce căutăm?

Tarki era nehotărât și Halil se uită urât la el.

— Orice este de găsit, spuse el, uitându-se atent pe unde mergea prin cameră.

Exceptând cazul în care erau însoțiți de un profesor, băieților le era interzis accesul în blocul principal. Clădirea centrală era mai înaltă decât toate celelalte construcții din orfelinat, iar bărbații locuiau acolo. Halil bănuia că înăuntru se petreceau alte lucruri decât instruirea.

Ceilalți băieți erau destul de mulțumiți cu acest lucru. Cei mai mulți dintre ei păreau dispuși să accepte situația în care se aflau. Dacă respectau regulile și făceau ce li se spunea, profesorii se purtau corect cu ei. Halil se întreba dacă acest lucru se întâmpla pentru că băieții făceau ce li se spunea sau profesorii chiar credeau cu adevărat că așa trebuie să se poarte. Dar își păstra întrebările doar pentru sine, evitând să le discute chiar și cu Tarki. Tatăl său îi spusese odată că omul cu adevărat deștept rămâne tăcut până la momentul cel mai important.

Oamenii din acest loc își ziceau profesori, dar nu erau chiar profesori. Când îi auzea că foloseau acest titlu, devenea furios, în tăcere. Tatăl lui Halil fusese *un profesor adevărat.* Un om educat care mersese la o universitate mare din Anglia pe când avea doar câțiva ani mai mult decât avea fiul său acum, care știa multe lucruri despre orice și făcea ca totul să pară fascinant. Tatăl lui Halil vorbea multe limbi, învățate la școală. Fusese un om inteligent.

Profesorii de aici erau vicleni, care nu însemna același lucru. Erau violenți, erau duri și inflexibili. Halil era liniștit și nu făcea nimic care să atragă atenția. Nu excela, dar nici nu își neglija sarcinile. Doar urmărea.

Cei doi tineri se mișcau cu grijă prin camerele laterale goale și pe holurile pe care zăceau scaune aruncate, pe lângă ziduri care fuseseră lovite

cu barosul.

Erau multe astfel de camere distruse la marginea campusului, iar Halil începea să creadă că fuseseră lăsate în acest fel în mod deliberat. Oamenii care se ocupau de orfelinat doreau să lase impresia de ruină și neglijență, făcând pe oricine să creadă că era un loc lipsit de interes.

Voia să știe de ce era așa. Voia să știe și despre elicopterele care se auzeau peste dealuri, dar care nu se zăreau niciodată, sau cine se afla în jeepurile negre care veneau și plecau noaptea la fiecare câteva săptămâni. Și voia să știe ce s-a întâmplat cu tinerii care erau aici când a venit el, adolescenți de vârste mai mari. Ei plecaseră din orfelinat și, când au făcut-o, a fost de parcă nici nu ar fi existat vreodată. Cei care au plecat nu s-au întors niciodată.

Nu erau decât două fețe din afară pe care Halil le văzuse de mai multe ori. Era omul cu pielea închisă la culoare, cu privirea crudă, care supraveghea de la marginile campusului și cel mai înalt, care venea uneori să vorbească cu ei. Cel cu ochi cruzi era ca un vultur, mereu în căutarea slăbiciunilor. Halil a avut grijă să nu îi întâlnească niciodată privirea, de teamă că ar putea afla despre el ceva ce nu trebuia știut.

Bărbatul înalt era diferit. Când a venit, a fost un eveniment. Profesorii îi arătau respect și căutau să-i intre în grații. Nu purta niciun ecuson sau vreun însemn de grad, dar în mintea lui Halil și-l imagina ca fiind un general, conducătorul unei mari armate. Era frumos și distant, ca un erou mitologic, iar când vorbea, cuvintele sale îi făceau pe toți să amuțească. Uneori, aducea filme pentru a fi vizionate de către tineri, cu multe incendii și acțiune. În filme era vorba de lupte și de inamici, de războaie care aveau loc în țări care erau doar niște nume pe harta lui Halil. Odată, filmele au arătat locuri pe care el a crezut că le-a recunoscut din imaginile despre Anglia, pe care tatăl său le păstra în casa lor cea veche.

Câteodată, câte unul dintre tineri slăbea ritmul și nu se mai pregăteau cum trebuia; schemele de formare și educație erau foarte stricte și inflexibile, iar cei care rămâneau în urmă erau izolați. Apoi venea momentul în care cei care nu reușeau să țină pasul nu mai apăreau la cină într-o seară. Dacă cineva întreba, i se spunea că tinerii dispăruți au fost „trimiși înapoi”.

Halil se întreba oare *unde anume* erau ei trimiși.

Curiozitatea îl făcea să își dea jos masca nevăzută pe care o purta. Ceva se schimba în ritmul lecțiilor și în starea de spirit a orfelinatului și Halil simțea acest lucru ca și cum ar fi auzit un ceas care ticăia.

Și așa a ajuns să facă acest lucru. Halil l-a convins pe Tarki să vină cu el, să îndrăznească să intre în clădirile principale, doar pentru a afla răspunsul la întrebările chinuitoare care îl mistuiau.

— Poate putem afla câte ceva… Vorbi fără să se gândească. Despre familiile noastre.

— Părinții mei au murit, spuse Tarki imediat. Aceasta este casa mea acum.

— Asta ne spun profesorii, a replicat el. Nu vrei să pleci de aici cândva?

— O vom face, insistă Tarki. După ce vom fi învățat destul.

Îi zâmbi încurcat.

— Am învățat ce trebuia, aproape tot. Voi încheia în curând.

Halil se plimba pe lângă un perete și trăgea de vopseaua care se desprindea. O fâșie i se prinse între degete.

— Unde vom merge? Unde *vor decide* ei să ne trimită?

— Presupun că da. Este chiar atât de rău? Profesorii…

O undă bruscă de supărare îl străbătu pe Halil.

— Nici măcar nu-ți pasă? întrebă el. Ei nu sunt profesori, ei sunt soldați! Profesorii nu au arme!

Tarki privi neliniștit în jur.

— Vorbești prea tare. Liniștește-te!

— M-am săturat să tot fiu liniștit! Halil se răsti, cu o căldură care-l surprinse. Eu…

Cuvintele lui mânioase i se opriră în gât în timp ce se auzea sunetul slab al discuției care se purta în apropiere și zgomot de bocanci care se apropiau pe podeaua de gresie.

•

Începuse să plouă când Marc a ajuns la Calais și a ocolit orașul port, continuându-și drumul pe la periferie în căutarea Junglei. Acesta era numele pe care localnicii îl dăduseră unei orășel plin de barăci făcute din deșeuri și corturi vechi, creat de deplasarea lentă a emigranților ilegali, prin Europa, către granița franceză și Marea Britanie. Polițiștii și vameșii trecuseră cu buldozerele peste Jungla inițială cu câțiva ani în urmă, dar emigranții continuaseră să vină și au început să o reconstruiască în altă

parte, în speranța de a sta departe de controlul autorităților. Întrucât constituia un traseu clandestin activ de acces în Regatul Unit, s-a aflat în atenția constantă a serviciilor de securitate, însă ruta era gestionată de grupurile albaneze de crimă organizată și acestea erau greu de penetrat. Contribuiau la această situație și conflictele de natură jurisdicțională între MI6 și DCRI, care împiedicau orice încercare de a stopa această rută pentru totdeauna.

Fură o pereche de pantaloni de trening de pe o sârmă de rufe nesupravegheată, înainte ca ploaia să îi ude. A găsit apoi o stație de benzină cu un mic magazin deschis noaptea și a folosit acolo o parte din banii pe care i-a furat de la trăgătorul pe care îl ucisese pentru a cumpăra un sandviș fără gust, pregătit la cuptorul cu microunde, și o ceașcă de cafea neagră bine prăjită.

Carnea sandvișului era cenușie și ațoasă, dar era comestibilă. Găsi un colț în magazin departe de camerele de supraveghere unde să o poată mânca. A mai dat câțiva euro pe un pachet de aparate de ras de unică folosință, o șapcă de baseball kaki pe care era brodat tricolorul și un hanorac negru ieftin cu literele FRANCE cusute pe piept.

Pentru o clipă, ridică privirea spre un telefon mobil ieftin cu cartelă preplătită, aflat într-un pachet pus pe tejghea și se gândi să-l cumpere; dar în ce scop? Chiar nu putea suna la recepția de la Vauxhall Cross și să le ceară să trimită o mașină după el!

Într-un fel, Marc încă funcționa pe baza instinctului și acesta i-a spus că încrederea lui era acum o marfă care nu trebuia vândută oricui. I se putea întâmpla orice și nu avea vreo idee cine îl urmărește. Mai devreme sau mai târziu, omul pe care îl omorâse nu va reuși să raporteze, iar oamenii care se află în spatele lui vor ști că ceva nu este în regulă. Șansa lui de a afla cine se face responsabil de moartea celor din echipa sa era pe cale de a fi pierdută, și, dacă Marc avea de gând să încerce să găsească el însuși răspunsul, trebuia să o facă acum.

A rupt pachetul de aparate de ras și a folosit lamele pentru a tăia literele de pe hanorac, aruncând peticele pentru a face obiectul respectiv mai greu de descris. Blugii și haina lui erau murdare și puteau a ulei, fum și praf de pușcă. Marc le aruncă într-un coș de gunoi, dar nu înainte de a tăia buzunarul interior gros, cu fermoar, al hainei pentru a-l folosi ca toc improvizat pentru pistolul SIG Sauer.

Pe drumul de lângă Junglă se afla un grup de persoane, așezate pe jos la marginea ierbii, aproape de o mașină parcată. Tineri, în cea mai mare parte, unii dintre ei trăgând din țigări sau privind în întuneric. Marc a auzit cuvinte care păreau a fi în arabă sau poloneză. La fel ca un copil nou la școală, se apropie de grup și căută un loc pe margine, dându-și șapca jos de pe cap și încercând să nu atragă atenția.

Nu a durat decât câteva minute până când doi bărbați masivi, îmbrăcați cu haine de vreme rece, să iasă din mașină și să se îndrepte cu pași mari spre ei.

Înainte ca Marc să se poată ridica, cel mai mare dintre cei doi l-a apucat de gluga hanoracului și l-a dezechilibrat.

— Cine dracu' ești tu? întrebă celălalt bărbat, într-o franceză stricată, lătrată. Crezi că poți să vii aici și să te strecori în rând, cretinule?

Marc făcu pe băiatul ascultător.

— Vreau să merg și eu cu voi, a răspuns el.

— Așa deci? De ce ar trebui să te iau și pe tine?

Omul se uită la el.

— Ești vreun criminal? Vreun terorist?

— Aproape!

Marc zâmbi din vârful buzelor și ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună „fie ce-o fi!"

— Pot plăti…

— Chiar o să faci asta! mormăi cel care îl ținea. Duse mâna la buzunarul hanoracului unde era ascunsă arma, dar Marc îl opri.

— Nu-i am acolo. Aici! Își arătă șapca și primul om i-o smulse de pe cap. Un teanc de bancnote flutură din locul unde le ascunsese în căptușeală, iar bătăușul îi prinse cu o dexteritate surprinzătoare pentru un om de masivitatea sa.

Pipăi banii.

— Felicitări, prietene.

Celălalt zâmbi, arătându-și cei câțiva dinți îngălbeniți.

— Asta a fost amenda pentru că m-ai supărat. Acum, unde sunt banii pentru călătorie?

Marc se aplecă în jos căutând în pantof ultimii euro pe care îi mai avea. Ținea cealaltă mână lângă buzunarul cu pistolul. În cazul în care banii pe

care îi scotea nu erau suficienți, singura sa opțiune rămasă era de a-i amenința cu pistolul și asta nu s-ar termina bine.

— Este mai bine acum, spuse bătăușul, apăsându-i șapca de piept.

— *Bon Voyage.*

•

Oamenii veneau spre ei, mergând pe coridor. Se auzea râsul lor grosolan și Halil îngheță. Îl auzea pe unul dintre ei plângându-se de un joc prost și de un scor penibil… Discutau despre rezultatele unui meci de fotbal.

Culoarea dispăru de pe fața lui Tarki. Băiatul aruncă o privire nervoasă în direcția din care veniseră.

— Trebuie să fugim! se răsti el. Nu vreau să mă bată!

Halil își ținu respirația. Cei doi tineri nu puteau fi văzuți. Dacă ar păstra tăcerea, dacă ar rămâne calmi, nu ar putea fi descoperiți.

O privire către Tarki i-a spus lui Halil că celălalt adolescent nu mai era capabil să gândească rațional. A văzut atacul de panică îngrozitoare din ochii lui Tarki și a ridicat o mână pentru a încerca să-l oprească, dar era prea târziu. Tarki o luă la fugă, alergând înapoi prin pereții sparți către golul din beton.

Răsunetul și scârțâitul produse de mișcare semănau cu cel al declanșării unui comutator, iar conversația dintre cei doi bărbați de pe coridor se schimbă instantaneu. Intensitatea vocilor scăzu și acestea deveni mai serioase. Halil auzi pocnetul tocurilor de pistol deschise.

Toate instinctele îi spuneau să fugă cu capul înainte după prietenul său și să se roage să scape înainte de a fi văzut. Profesorii îi băteau pe băieți cu bastoane când încălcau regulile, iar cu cât infracțiunea era mai mare, cu atât bățul era mai gros.

Voia să fugă, dar oamenii se aflau la ușă. Încet, fără să facă zgomot, se lăsă în jos și se ghemui în spatele unui dulap rupt, sprijinit de unul dintre pereți.

Ușa se deschise și în ea apăru capul cuiva. Acesta privi înăuntru, adulmecând aerul. Halil deveni brusc foarte conștient de mirosul propriei sale transpirații. Momentul se prelungea până când aproape că nu mai putea rezista și Halil era sigur că omul se uita direct la el, străpungând întunericul. Dar ușa se închise și ritmul conversației anterioare reveni la cel dinainte. Portarul, au stabilit cei care vorbeau, era lipsit de valoare. Râdeau și mergeau mai departe.

Halil își dădu seama că își ținuse respirația adânc în piept și, cu un șuierat, o dădu afară. Rămase acolo, în întuneric, pentru o vreme, așteptând ca oamenii să se întoarcă pentru a-i mărturisi că *l-au văzut,* că îl păcăliseră.

Dar ei nu s-au mai întors, și nici Tarki. Halil se ridică în picioare și făcu câțiva pași pe podeaua care scârțâia.

Fiecare pas pe care îl făcea îl îmboldea să mai facă alții și, în clipa aceea, pe buze îi miji un zâmbet.

Aceasta era o mică victorie pentru el, iar teama de a fi prins o făcuse și mai dulce. Învăța aici o nouă lecție – că profesorii *nu* erau atotvăzători.

O mândrie sfidătoare îi creștea în piept. De atâta vreme, profesorii îl făcuseră să se simtă inferior, ca și cum viața lui era lăsată să meargă înainte doar cu îngăduința lor, dar acum era aici, încălcând regulile și făcând-o chiar sub nasul lor.

Halil dori să aibă o amintire a acestui moment, un suvenir. Ceva care să le dovedească celorlalți băieți că a făcut acest lucru și că s-a întors nevătămat.

Aruncă o privire în jur, căutând ceva cu care să se întoarcă la barăci ca un semn al aventurii pe care o avusese, dar nu găsi nimic, doar bucăți de sticlă spartă și resturi de lemn. Ridică una dintre bucățile de sticlă și se gândi ce să facă cu ea. Apoi, fără a sta prea mult pe gânduri, se duse către pereți și o folosi pentru a desena linii pe vopseaua care se dezlipea. Jos, aproape de ușă, unde nu se putea vedea imediat, își scrise numele cu zgârieturi mici. Desenă un cerc în jurul lui, făcându-l teritoriul său, și zâmbi.

Undeva, în interiorul clădirii, se trânti o ușă. Înainte, acel sunet ar fi făcut ca inima lui să o ia la goană, l-ar fi împins să fugă la fel ca Tarki. Acum stătea și asculta, entuziasmat de ce va urma.

— M-am săturat să nu vorbesc, își repetă el.

Halil se strecură pe ușă, lăsând-o deschisă. Coridorul slab luminat ducea mai departe, în direcția din care veniseră cei doi bărbați. Se decise că voia să știe ce se afla de cealaltă parte a ușii din capătul îndepărtat.

•

Un camion care tracta o remorcă cu prelată duduia pe drum și, la un moment dat, se opri brusc, șuierând din frânele acționate pneumatic. Marc reacționă cu întârziere, în timp ce restul emigranților se ridicară și alergară în spatele vehiculului. Se așeză în urma grupului, privind cu atenție.

Albanezii se duceau către cabină în timp ce șoferul cobora. Avea cam cincizeci de ani, mohorât și cu chelie, îmbrăcat într-o cămașă groasă de tăietor de lemne. Marc surprinse momentul în care cel care îi luase banii îi dădea șoferului un plic, iar acesta se duse la dispozitivele de blocare de pe partea laterală a remorcii și le deschise. Oblonul din PVC al remorcii alunecă pe șină ca o perdea groasă, scoțând la iveală paleții înfășurați în folie în care se aflau cutii de carton. Unii dintre oameni se urcaseră deja, mutând cutiile în lateral pentru a crea un spațiu în care grupul urma să se ascundă.

Marc aruncă o privire spre numele de pe partea laterală a remorcii și văzu logo-ul unei firme de transport din Yorkshire. Îl auzi pe șofer cerând să se facă puțină lumină și accentul lui era cel din zona respectivă. Omul se uita la plicul pe care îl avea în mână. 1

— E cam puțin!

— Da, e mai puțin astăzi. Albanezul încuviință cu un dat din cap evaziv. Sunt o mulțime de *flics*[7] pe aici în seara asta. Poliția.

— Chiar așa?

Celălalt dădu din cap grav.

— Nu ai auzit ce se întâmplă pe drum? La Dunkerque?

Șoferul clătină din cap.

— Ascult Johnny Cash în această țară, nu nenorocitul ăla de radio.

— Aha! Așa deci.

Mimă o explozie. Poliția, ei văd atentatori nebuni peste tot. Asta este rău pentru afaceri. Oamenii nu vor să atragă atenția.

— Mi s-a promis…

— I-ai sau, dacă nu, lasă-ne.

Toată căldura artificială dispăruse din tonul albanezului.

Șoferul nu forță nota.

— În regulă atunci, răspunse el după un moment.

Niște mâini îi făceau semn lui Marc din golul dintre cutiile de carton și se forță se ajungă acolo. Încărcătura dislocată era pusă la loc, bucată cu bucată și îi înconjura ca un zid.

Cineva sparse un baton chimic și strălucirea de un verde straniu scăldă o mare de chipuri tăcute. Marc numără nouă persoane, pe lângă el. Privind în jur, încerca să citească numele de pe cutii, pentru a afla ce fel de încărcătură

transporta șoferul. Zări un document de expediție; destinația era Manchester, via Dover și Calais.

Marc se întoarse, evitând locul în care fusese lăsată o găleată de plastic pătată de urină și își găsi un colț unde putea să stea liniștit și să aștepte.

Afară, ușa cabinei se trânti și sunetele înăbușite ale melodiei „*I Walk the Line*”[8] se auziră încet. Apoi motorul camionului tuși și mașina se puse în mișcare. Marc aruncă o privire la ceasul său Cabot și reținu ora: Anglia se afla la câteva ore distanță și în curând va fi cu un pas mai aproape de salvare.

Sau cam așa ceva, se gândi el sumbru.

•

Coridorul era luminat la fiecare câțiva metri de un bec aflat în interiorul unei cuști metalice. Ușile dădeau în alte încăperi, iar Halil își dădea seama că dincolo de ele se aflau oameni, după murmurul sporadic al unei voci îndepărtate sau zăngănitul unui pahar de ceai.

Încrederea deplină pe care o resimțise după ce scăpase să fie depistat începea să se risipească și încercă să o mențină, dar era ca o maree. Valul de îndrăzneală venise și îl cotropise, dar acum se trăgea înapoi și Halil nu putea face nimic pentru a-l opri. Voci întrebătoare din capul său – toate ca cea a lui Tarki, atunci când aceasta suna cel mai nazal și mai smiorcăit – erodau în fiecare secundă din atitudinea lui sfidătoare. Simțea un tremurat în picioare, ca și cum ar fi alergat prea repede.

Trebuia să se întoarcă. O singură mișcare greșită, o greșeală făcută și va fi prins. Halil nu auzise niciodată de vreun adolescent care să facă ceea ce făcea el acum – asta înseamnă că cei care îndrăzneau să vină aici erau „trimiși înapoi”?

Auzi lemnul care se freca de podea într-o cameră din apropiere – cineva care mișcă un scaun – și Halil aproape că strigă din cauza surprinderii. Lăsă capul în jos și se strecură prin spațiul dintre două uși în prima cameră la care ajunse.

Era un spațiu mare, cu ferestre cu obloane, prin care se strecura lumina serii. Camera era dominată de o masă lungă și lată, din pin vechi, plină cu hârtii, cești și dispozitive pe care Halil le putea identifica. La un capăt se afla un calculator portabil voluminos, scoțând ticăituri discrete. În apropiere era un telefon mobil, conectat prin fire la calculator. Mai multe cabluri duceau spre o tijă ciudată, din oțel lustruit, care stătea pe un trepied cu

picioarele desfăcute, lângă una dintre ferestre. Tija se termina într-un bol din plasă metalică, care îl duse pe Halil cu gândul la o umbrelă răsturnată, sau la antenele de televiziune care răsăreau pe acoperișurile caselor în care locuise familia sa.

Îl atinse și aproape că îl doborî o senzație bruscă de spaimă. Halil se depărtă de dispozitiv, aproape împiedicându-se de cablurile care ieșeau din el de-a lungul podelei.

Ce *făcea? Ce voia să demonstreze?* Deodată Halil se simți ridicol și speriat. Era aproape un bărbat și totuși era aici, jucându-se ca un copil mic care vrea să arate cât este el de curajos. Tarki avusese dreptate să plece și să îl lase singur. Poate chiar acum, ceilalți tineri îi povesteau vreunuia dintre profesori ce făceau ei doi. Poate că îl căutau chiar în acest moment.

Obrajii i se înroșiseră de rușine. Halil trebuia să fie deștept, dar se comporta ca un idiot! Groaza creștea în el, consumându-i ultimele fărâme de curaj care îi mai rămăsese. Va fi prins, iar o bătaie va fi cel mai *bun* lucru la care se putea aștepta, ar fi ceea ce a căutat.

Cum de a putut crede că va scăpa de asta? Halil vedea propriile sale acțiuni ca și cum se privea pe el însuși de la distanță. Își scrisese numele pe perete! Câți băieți se numeau Halil, acolo în orfelinat?

Bravada sa idioată, nebunească va duce la distrugerea sa.

Trebuia să iasă de aici. Trebuia să se întoarcă, să scrijelească peste cuvintele de pe perete, să plece și să spere, să spere din tot sufletul, că Tarki nu vorbise cu Adad sau cu vreunul dintre ceilalți tineri din dormitorul lor.

Dar ușa de pe coridor se deschise și se închise. Au apărut câteva persoane. Halil se mișcă într-un cerc frenetic, căutând un loc în care să se ascundă. Masa era prea înaltă; sub ea ar fi fost văzut imediat. Ferestrele erau asigurate cu bare de fier.

În colțul îndepărtat se afla o cameră laterală, cu o ușă stricată. Alergă spre ea. În interior, scaunele vechi stăteau puse unele peste altele, lângă covoare rupte făcute sul. Spațiul era mic și putea a mucegai și rahat de șoareci, dar măcar îi oferea puțină protecție și Halil se ascunse în interior. Își ridică genunchii și se făcu mic, ferindu-se de fasciculul de lumină care se revărsa prin ușă. Simțea cum inima îi bate din ce în ce mai tare.

În camera principală, ușile se deschiseră și primul care intră era omul cu ochii cruzi. Stomacul lui Halil se răsuci de frică, în timp ce omul se întoarse să se adreseze persoanei care intrase după el.

Era omul înalt, războinicul, generalul. *Sigur* că el era. Acolo unde era unul, trebuia să fie și celălalt. Li s-a alăturat un profesor, continuând conversația pe care o purtaseră în cealaltă cameră.

— Avem o recoltă bună, a spus profesorul. O să fii mulțumit, Khadir.

Generalul îi aruncă profesorului o privire pieziș, ca și cum era dezamăgit de prezumția celuilalt.

— Vom vedea, spuse el.

Războinicul avea un mormăit adânc în voce, care îl făcu pe Halil să se gândească la un leu. Fața îi era aspră, cu o barbă neagră și un cap plin de păr, care făceau ca această impresie să fie și mai puternică. Se întoarse.

— Jadeed. Totul este gata?

Omul cu ochii cruzi se afla la calculator, iar tastele se zăreau sub vârful degetelor.

— Aproape, observă el.

Într-un fel, faptul că știa numele celor doi bărbați îl speria pe Halil mai mult decât orice altceva. Își amintea poveștile pe care tatăl său i le spunea despre demonii și djinnii din istoria-veche, despre modul în care cei care știau numele unei fiare aveau o putere teribilă să pătrundă în sufletul ei. Khadir părea important în timp ce traversa camera și, pentru o scurtă clipă, Halil nu mai era sigur dacă omul era un înger cumplit sau un diavol în întrupare pământească.

Profesorul se uită la ceas.

— Asta trebuie făcută acum? întrebă el.

Jadeed nu se uită la el și merse încruntat spre tija metalică.

— Este important pentru misiunea noastră, întinse mâna și reglă aparatul.

— A atins asta vreunul dintre oamenii tăi?

— Bineînțeles că nu, răspunse profesorul supărat. Ai fost foarte clar cu privire la… echipament.

— Ocupă-te de el, comandă Khadir. Nu vreau ca Asociația să ne trateze de sus pentru că i-am lăsat să aștepte.

Halil îl văzu pe Jadeed dând din cap aprobator. Acesta modifică ușor unghiul antenei și se auzi un semnal de la calculatorul portabil. Un ghimpe de durere îl străbătu pe Halil până la glezne și deveni agitat. Începu să simtă crampe în picioare.

Profesorul arătă către ușă.

— Pot să aștept afară, dacă ai nevoie să fii singur?

— Nu este nevoie, i-o reteză Jadeed. Așteptă acolo și nu vorbi.

Luă telefonul și Halil auzi un șir îndepărtat de piuituri. La rândul lui, Jadeed spuse mai multe numere, unul după altul. Un moment mai târziu, Halil își dădu seama că numerele erau în limba engleză.

Khadir s-a așezat pe un scaun cu spatele la ascunzătoarea tânărului și și-a turnat un pahar de ceai dintr-o carafă de pe masă. Dădu din cap obosit către Jadeed și își atinse lobul urechii.

Celălalt lucră ceva la calculator și dintr-odată o boxă de pe masă începu să tremure, trosnind de paraziți ca un radio prost reglat.

— *Legătura este criptată?* întrebă o voce guturală, cu un puternic accent britanic.

— Desigur, răspunse Khadir.

Se uită la profesor, care îl privea la rândul lui fără nicio expresie, ușor neliniștit.

— Cine este? Vocea nu îmi sună cunoscută.

— *Eu sunt cel cu care vei vorbi de acum înainte.*

Halil închise ochii și se concentră. Fără nicio problemă, generalul începuse să discute în limba engleză. Părea ciudat să-l audă, vocea acestuia pronunțând cuvintele cu aceeași rezonanță, dar cu o cadență diferită de cea din limba nativă a lui Halil.

Era dificil pentru el să o facă, dar băiatul asculta și traducea cuvintele în mintea sa. Tatăl și mama lui îl învățaseră limba britanicilor și a americanilor încă de când era mic. Era o abilitate pe care o prețuia, dar pe care o păstra secretă. Cei din orfelinat nu aveau pentru vestici decât sentimente de antipatie și, dacă s-ar fi știut că poate vorbi ca ei, ar fi devenit un fel de paria. Concentrarea pe traducere îl ajuta să oprească tremuratul picioarelor.

Era clar că profesorul nu înțelegea niciun cuvânt din ce se vorbea, dar Khadir și Jadeed aveau un discurs fluent.

— *Să trecem la ce ne interesează,* spuse străinul. Părea nervos și laconic. *Am văzut ce ați făcut și totul este bine și frumos. Dar am vrea să aveți un rol, cum să îl numesc eu – pro-activ.*

Halil nu văzu fața lui Khadir, dar simți răceala din vocea lui.

— Așa să fie?

— *Am fost adus de prietenii noștri comuni ca un… contractor. Deci, voi fi punctul tău de contact. Totul va trece pe la mine. Mă urmăriți?*

— Predecesorul tău…

— *El nu va mai fi implicat. Înțelegeți cum stau lucrurile?*

Trecu un moment lung de tăcere înainte ca Khadir să răspundă.

— Da, înțelegem.

— *Asta e bine. În ce fază ne aflăm cu lucrarea cea mare?*

Jadeed se mișcă în jurul mesei, iar Halil îi surprinse supărarea care îi mocnea în privire.

— Recolta este aproape gata. Care este statutul livrării?

Omul de la capătul celălalt mormăi amuzat.

— *Nu vă faceți griji. Veți obține echipamentul atunci când veți avea nevoie de el. Vom avea grijă de asta.*

Khadir se aplecă.

— Noi ne-am respectat partea noastră. Nu putem continua…

— *Puteți continua,* îl corectă vocea. *Următorul contact va fi conform programării. Terminat.*

Pe linie se auzea doar zgomotul de fond.

Jadeed își strânse pumnii.

— Rahat arogant!

Pronunțase cuvintele în engleză fără să își dea seama, cu un mârâit puternic.

Înainte ca acesta să mai spună ceva, Khadir ridică un deget ca să-l liniștească.

— Nevoile noastre ne fac să fim aliați, continuă el, schimbând discuția. Dar numai pentru moment.

El continuă să vorbească, dar Halil nu îl mai asculta. Arsura ușoară cauzată de durerea din picioare creștea în fiecare moment și îl chinuia îngrozitor. Se simțea ca și cum ar fi îngenuncheat într-un cuptor, spațiul strâmt în care stătea așezat făcând ca gambele să îi zvâcnească din cauza efortului. Cu lacrimi în ochi, tânărul încercă să se ridice, încercând să își schimbe poziția pentru a-și mai calma durerea, dar asta nu l-a ajutat cu nimic. Măcar de-ar pleca cei doi…

Și apoi, fără să își dea seama, piciorul său drept se mișcă spasmodic și se lovi de unul dintre scaune. Se auzi zgomotul de lemn frecat de podea, la fel de tare ca cel al unei împușcături.

Ușa ruptă se deschise și Jadeed apăru brusc, umplând ușa. Chipul i se strâmbă de mânie.

— Ce-i asta?

Înainte ca Halil să poată ridica o mână pentru a se apăra, brațul lui Jadeed se îndreptă cu repeziciune către el și apucă un smoc din părul tânărului. Îl ridică și ieșiră amândoi din cameră. Halil se împletici din cauza amorțelii din picioare și căzu pe podea în fața lui Khadir.

Bărbatul se uita la el și ochii i se îngustară. Profesorul aflat la ușă veni către ei scoțând un baston scurt de la centură, dar Khadir scutură din cap și îl opri.

Pentru o secundă, Halil a crezut că lovitura va fi amânată, dar apoi a simțit o nouă înțepătură de durere care îi străbătea corpul în momentul în care Jadeed i-a răsucit încheietura, mâinii și l-a lovit peste față cu un șirag de *mesbaha* pe care îl avea prins în pumn.

— Ce-i asta?

Jadeed striga din nou, de data aceasta adresând întrebarea profesorului. Celălalt bărbat se retrăsese cu un pas, având pe față o expresie plină de îngrijorare și supărare.

Halil privi în sus și ochii negri ai lui Khadir se loviră de ai lui. Omul degaja un magnetism rece, care stârnea teamă și nu-și putea desprinde privirea.

— Cum te cheamă, băiete?

Nu putu să își rețină tremurul din voce.

— Huh-Halil, reuși el să spună. Nu am fost… Nu am vrut să…

Nu putea să formuleze o scuză, o nouă expresie dureroasă cutremurându-i fața.

Khadir dădu din cap către cealaltă cameră.

— Ce făceai acolo? Voiai să furi?

— Nu! insistă Halil. Mă ascundeam, domnule.

— Te ascundeai, repetă Khadir. Și ascultai?

— Comandante, îndrăzni profesorul, lasă-mă să mă ocup eu de șobolanul ăsta mic. Mă voi asigura că nu ne va mai sta altă dată în cale.

Khadir îl ignoră.

— Probabil că ești deștept. Deștept sau norocos.

Se uită în sus la Jadeed, care stătea deasupra lui Halil cu pumnii strânși.

Halil îl simți pe omul cu ochi cruzi luptându-se cu puterea pe care o avea de a-i lua viața, trăgând de lesă ca un câine care mârâie. Se făcu mic pe

podea, dorind ca aceasta să se deschidă și să îl înghită cu totul, blestemându-și propria idioțenie.

Khadir se uită către profesor cu o privire ucigătoare.

— Ca să ajungi în acest campus fără să fii prins de gardieni arată că ești un recrut bun, Halil. În mod clar, ai ceva abilități, chiar dacă îți lipsește disciplina…

— Știi că nu ar fi trebuit să fii aici! strigă profesorul, arătând spre Halil cu bastonul. Ar trebui să fii bătut la sânge pentru asta, ca un exemplu pentru ceilalți!

— Liniște, se răsti Jadeed.

Celălalt se înroși la față, dar tăcu.

— Voiam doar să mă uit, îngăimă Halil. Am vrut… să văd dacă am curaj.

— Ce ai auzit? întrebă Khadir, aproape cu amabilitate. Spune-mi!

— Nimic! insistă adolescentul. Doar persoane vorbind. Voci.

Khadir dădu din cap absent.

— Spune-mi ce ai auzit.

Halil era aproape să răspundă la întrebare înainte de a-și da seama că Khadir i-a adresat-o în limba engleză. A trebuit să facă un efort fizic ca să nu răspundă, izbucni în lacrimi și clătină din cap.

— Eu… nu înțeleg.

Lui Halil începu să îi fie groază. Khadir îl testa pentru a vedea dacă reușise să înțeleagă ceva din discuția cu Englezul.

Auzea șirul de mărgele de rugăciune din oțel lângă urechea lui în timp ce Jadeed le mișca una câte una, iar sunetul lor îl făcea să tresalte.

Khadir își umplu paharul de ceai și se răsuci pe scaun, fără să se grăbească în vreun fel. Când începu să vorbească, era din nou în engleză, iar tonul era blând și arăta dorința de a sta de vorbă.

— Jadeed? Cât timp iau o înghițitură din acest ceai, îi rupi tu gâtul băiatului?

Totul în Halil îi striga să evite să răspundă, să se ferească, să fugă departe de ucigașul care stătea în spatele lui, dar știa că cea mai mică reacție pe care o va avea, chiar și cea mai mică dovadă că înțelegea, va face să fie ucis.

Khadir își duse paharul la buze și îl învârti pe sub nasul lui ca de vultur.

— Nu ai vrut să auzi, nu-i așa? Știu asta. Admit asta și vreau să trecem mai departe. Nu va exista nicio pedeapsă. Se opri, savurând aroma ceaiului

negru fierbinte. Nu mă mai minți!

Teama pe care o simți Halil îi explodă în cap, strigându-i să recunoască, să-și ceară iertare și să spere că Khadir se va îndura de el. Cu mare grijă, tânărul își controlă reacțiile feței, păstrând o expresie transfigurată și temătoare.

— Nu înțeleg ce spuneți, spuse el, rugându-se ca minciuna să fie îndeajuns de credibilă.

Halil văzu o scurtă reacție de emoție pe fața lui Khadir, dar dispăru atât de repede încât nu a putut să o descifreze. Era de supărare, de nemulțumire sau era vorba de altceva?

— Foarte bine, spuse el, revenind la dialectul lor comun. Poți să pleci.

Adolescentul se ridică în picioare tremurând și clipind din ochi, aproape nevenindu-i să creadă că reușise să-l păcălească pe general.

Khadir continuă, dând din cap către profesor.

— Duceți-l înapoi la baracă. Dar certați-l aspru mai întâi.

Halil se întoarse și își ridică brațele din nou, dar era prea târziu pentru a-l opri pe celălalt om să vină și să îl lovească de mai multe ori cu bastonul. Căzu înapoi pe podea, primind lovitură după lovitură în brațe, la coaste și în cap.

Pe măsură ce primea din ce în ce mai multe lovituri, începu să nu mai simtă durerea și, la un moment dat, bătaia se termină. Halil tremura pe podea, incapabil să plângă.

Îl auzi slab pe Jadeed punând o întrebare.

— Avem o mulțime, comandante. De ce să-l ținem pe ăsta?

Vocea părea să vină de la mare distanță.

— Puii tineri trebuie instruiți, răspunse Khadir. Și este un afront pentru mine să văd că potențialul pe care îl avem nu este utilizat.

Halil clipi și, prin ceața pe care o avea în ochi, văzu deasupra lui chipul vulturesc al bărbatului înalt părând mai mare, în timp ce profesorul trase de el ca să îl ridice în picioare.

— Aceasta este lecția ta pentru astăzi, spuse Khadir tânărului. Învață bine. Fă ce ți se spune, respectă regulile și în curând… foarte curând, vei avea ceva măreț de îndeplinit.

Capitolul 6

Donald Royce își băgă mâinile în apa înghețată din chiuvetă și se stropi pe față, lăsând răceala să-i lovească pielea. Clipi din ochi și alungă oboseala care îl ajunsese, uitându-se în sus pentru a-și vedea fața în oglinda din baie. Îl priveau niște ochi reci și imobili. Era important să își mențină calmul, să facă o impresie bună subalternilor săi. Situația ajunsese într-un punct critic și orice greșeală ar putea face ca lucrurile să scape de sub control.

Cineva bătu ușor în ușă.

— Domnule? Am date noi.

— Voi ieși într-o clipă.

Royce se duse la umeraș, unde îl aștepta o cămașă proaspăt călcată *Russell & Hodge. Se* îmbrăcă, trase aer în piept și se duse către birou.

Talia Patel era acolo, cu tableta în mână, ca și cum ar fi fost lipită de ea. Royce nu își amintea să fi văzut-o vreodată fără ea. Era eficientă în acest mod și acesta era motivul pentru care ajunsese analist principal; dar, era, de asemenea, atentă și nu punea prea multe întrebări. Îi plăcea acest lucru la ea.

— Ai dormit? o întrebă. Ai avut timp pentru asta?

— Am somn de pisică, i-a spus ea. Când crești într-o familie mare, înveți să dormi acolo unde poți.

— Învață-mă odată și pe mine, replică el. Îmi dau putere ceștile de cafea și starea de neliniște.

Royce respiră adânc.

— Care mai este situația?

Talia nu spuse nimic, iar acesta era un răspuns în sine, încerca să dea un răspuns satisfăcător.

— Am făcut rotația la o altă echipă. Pe ceilalți i-am trimis acasă după ce au făcut predarea către noul schimb.

— Vreau ca toți cei care au fost în Centrul Alb atunci când a avut loc evenimentul să fie verificați. Chestiunile standard, știi procedura! Oftă. Trebuie făcut minuțios.

Ea îi dădu tableta. Royce îi aruncă o privire acră.

— Asta s-a făcut deja, menționă Talia.

Datele noi obținute indicau o evoluție neplăcută. O a doua echipă din cadrul biroului operațional din Paris fusese trimisă acolo, dar până să ajungă la Dunkerque, locul exploziei era deja închis. Potrivit TV5 și Sky News, autoritățile locale au anunțat că explozia de la *Palomino* a fost provocată de un incendiu produs la bordul navei din cauza combustibilului, ceea ce însemna că DCRI acționase deja ca adevărata cauză să nu fie cunoscută.

— Echipa de la fața locului a raportat că au fost recuperate niște corpuri, care au fost transportate la morga unei baze militare din apropiere.

Talia se încruntă ușor.

— Serviciile de informații franceze au trimis câteva mesaje către parteneri pentru a primi sprijin, iar analiști de-ai lor se află acum acolo, dar până în prezent nu vor să vorbească cu nimeni.

— Ce mizerie nenorocită, spuse Royce cu tristețe.

Lăsă tableta și se duse la fereastră.

Explozia de la docuri aprinsese toate monitoarele din Centrul Alb și, o secundă mai târziu, liniile de comunicație din zonă se opriseră. Royce și Patel și restul echipei din centrul de comandă nu au mai avut nicio conexiune în funcțiune, doar legătura prin satelit fiind încă deschisă pentru ca să vadă ce se întâmplă. Neputincioși și incapabili să intervină, puteau doar să întrezărească frânturi de evenimente prin valul de foc care se ridica din nava aflată în flăcări.

Au fost puse în aplicare protocoalele pentru situații de urgență privind operațiunea *Palomino* și unitatea Nomad. Rapoartele elaborate de Talia nu făceau decât să evidențieze ceea ce Royce știa deja; fiecare membru din Grupul Operațional 7 era dat dispărut și presupus mort, accentul fiind pus acum pe reducerea daunelor și pe dezinformare. Împreună cu echipa de la fața locului, la MI6 fuseseră desemnați specialiști care lucrau pentru a se elimina orice posibile conexiuni între incident și serviciile de securitate britanice. O eroare, o legătură ratată, ar putea aduce DCRI la intrarea de la Vauxhall Cross, și asta era ceva ce Donald Royce nu putea lăsa să se întâmple.

— Este foarte trist că prima noastră acțiune a trebuit să fie aceasta, a spus Talia, gândind și ea la fel. Să ajungem să creăm bariere pentru aliații noștri, în loc să ne concentrăm atenția asupra oamenilor noștri.

— Fiecare lucru la timpul lui. Deocamdată trebuie să fim în măsură să negăm totul, spuse el, gândind cu voce tare. Iar, la acest capitol, avem multe de făcut dacă va fi nevoie.

Talia încuviință din cap.

— Farrier are capacitatea de a face acest lucru.

— John Farrier?

Ea încuviință din nou.

— Am crezut că este deja în străinătate.

— L-am oprit.

— Bine ai făcut. Este o alegere înțeleaptă. Are experiență cu acest gen de lucruri.

Royce își luă haina și se ridică. Dintr-odată energia părea că îi revine. Se aplecă și se așeză la birou.

— Domnule? întrebă Talia, cu o îngrijorare sinceră.

Îi făcu semn să plece și se ridică în picioare.

— În unele zile urăsc acest job blestemat.

Royce își îndreptă cravata.

— În regulă. Atunci hai să mergem acolo.

— Mai e ceva, îi spuse ea, încruntându-se. Avem un vizitator de la etajul nouă.

•

Stătea în afara centrului de operațiuni. Cu părul blond ca nisipul, frumos și gata de acțiune, omul părea ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe coperta revistei GQ[9] – dar avea un zâmbet neplăcut, care făcea ca expresia feței să fie puțin crudă. Directorul misiunii îl salută din cap energic.

— Salut, Welles.

— Royce, veni răspunsul.

Omul mergea lângă el.

— Se pare că ați…

Royce se opri brusc pe coridor și se întoarse pe călcâie pentru a-l privi pe celălalt în ochi.

— Victor, începu el, cu o voce joasă și egală, dacă ai intenția să îmi spui ceva stupid despre ce am pățit, te avertizez că voi smulge acea atitudine arogantă de tip Oxbridge[10] de pe fața ta nenorocită. Nu e momentul acum. Ne-am înțeles?

Welles făcu ochii mici.

— Când ai dormit ultima oară, Donald? Ar trebui să te odihnești. Te face să îți pierzi cumpătul. Își strânse brațele la piept.

— Indiferent de neînțelegerile personale pe care le-am avut noi doi, nu aș vorbi niciodată de rău despre pierderea unor ofițeri doar ca să marchez niște puncte într-un mod așa de grosolan. Nu mă crede capabil de așa ceva!

Royce se întoarse spre el.

— Atunci de ce ești acum aici? Nu este de-ajuns pentru tine să apari la ora nouă, adulmecând bețivii și trăgând oamenii de limbă?

Directorul misiunii știa însă exact de ce era acolo Victor Welles.

La etajul al nouălea al clădirii se aflau birourile departamentului de investigații interne al MI6. *Spionii care urmăreau spionii.*

— O misiune aflată sub conducerea ta s-a soldat cu un eșec catastrofal, răspunse Welles, fără să arate vreo emoție. Opt ofițeri au murit, Royce.

— Nu s-a confirmat încă… spuse el, făcând o grimasă.

— Este cu atât mai necesar să o facem. Departamentul de control și Comitetul Mixt de Informații au fost de acord. Secretarul de stat pentru afaceri externe a dispus inițierea imediată a unei investigații.

— Încă adunăm datele! izbucni furios Royce.

— Nu te voi obstrucționa în niciun fel, îi spuse Welles. Tu îți faci treaba ta, iar eu pe a mea.

— Și ce înseamnă exact asta?

Celălalt trecu pe lângă el, îndreptându-se spre centrul de comanda.

— Mă aflu aici pentru a stabili dacă Nomad a eșuat din cauza unei acțiuni ostile… sau din alte cauze.

•

Camionul se opri brusc și Marc clipi din ochi, trezindu-se din somn. Pentru o clipă păru dezorientat, însă apoi își aminti unde se află.

Lumina chimică era aproape moartă, cu un jar verde slab care mai ardea în mijlocul ascunzătorii. Cercetă fețele emigranților îngrămădiți în jurul său. Cei mai mulți dintre ei încă mai moțăiau. Aerul stătut era mohorât și plin de mirosuri umane, suficient pentru a face pe cineva să vrea să mai doarmă. Marc se trezi și își puse mâinile peste buzunare. Pistolul SIG Sauer era încă acolo.

Își frecă ochii. Nu își mai amintea nimic despre plecare, nici despre îmbarcarea camionului pe feribot și nici despre trecerea peste canal. Era ca

și cum o parte din corpul său ar fi profitat de ocazie și l-ar fi închis acolo în tot acest timp, făcându-l să doarmă.

Camionul se mișca și, după sunetul roților pe asfalt, își putea da seama că nu mai erau pe feribotul care traversase canalul. Au fost o mulțime de opriri și Marc tot auzea huruitul de motoare de la alte vehicule. A îndepărtat una dintre cutii și a încercat să audă sunetele de afară. Vocile ajungeau la el și, deși el nu putea distinge cuvintele, ritmul lor era specific englezei, nu francezei. Erau în Dover, cel mai probabil undeva în interiorul portului.

Vehiculul ieșise din coadă și mergea încet, zgomotul ambiental scăzând în intensitate. Ceva i se părea în neregulă lui Marc. Dacă ar fi trecut prin vamă, ar fi trebuit să fie pe drumul de ieșire, să prindă viteză și să se îndrepte spre autostradă.

Camionul se opri. Se încordă din nou pentru a asculta și auzi o voce înfundată, neclară. Era șoferul. Lui Marc i-a trebuit un moment ca să își dea seama că vorbea la telefon. Apoi ușa de la cabină s-a deschis și s-a închis la loc și nu s-a mai auzit nimic.

Se uită înapoi în ascunzătoare. Ceilalți pasageri îl urmăreau acum, alertați de agitația pe care o arăta. Știau că ceva nu e în regulă.

Marc dădu la o parte mai multe cutii și își croi drum către partea laterală a remorcii. Găsi o parte a prelatei puțin desfăcută și trase de ea.

Privi în exterior și văzu rânduri de alte camioane. Șoferul își lăsase camionul pe o platformă de parcare, la mică distanță de terminalul principal de marfă.

Marc se trase afară, pe acoperișul remorcii. Se așeză pe burtă și alunecă în spatele camionului, în direcția în care se auzeau pașii șoferului.

Bărbatul în cămașă de tăietor de lemne se apropia de un grup de oameni care veneau din partea opusă, bărbați și femei cu torțe, cu geci albastre. Șoferul le făcu un semn și Marc înțelese. Omul juca la două capete cu cei care voiau să treacă ilegal granița. Își primise banii, dar acum îi chema pe ofițerii vamali să îi aresteze pe emigranții pe care îi adusese de la Calais, făcând pe cetățeanul de bună-credință.

Marc trase o înjurătură. Dacă ar fi prins și arestat având o armă asupra lui… Fața lui va apărea peste tot în bazele de date în cel mult o oră.

Trebuia să plece, *acum*. Și pentru a face asta, avea nevoie să distragă atenția celorlalți.

Marc se trase de-a lungul părții superioare a remorcii, fără să fie văzut. Cabina era închisă, dar avea o trapă de aerisire deasupra scaunului șoferului, care s-a deschis ușor când a apăsat cu piciorul în ea. În interiorul cabinei era o mizerie de nedescris din cauza scrumierelor pline până la refuz și a unor ambalaje de mâncare. Scormoni prin torpedo și prin spațiile de depozitare, sperând să găsească plicul cu bani pe care șoferul îl luase pentru ce urma să facă, dar acesta nu se afla acolo.

— Înseamnă că nu este chiar atât de prost, murmură Marc.

Avea nevoie de un plan și o idee începu să îi încolțească în cap când zări o vestă reflectorizantă mototolită, zăcând pe podeaua mașinii.

•

Marc ieși din cabină și aruncă o privire înapoi. Șoferul se întorcea cu vameșii, aflați în urma lui. Într-un minut urmau să ajungă acolo.

Dispozitivele de blocare care fixau prelata de-a lungul părții laterale a remorcii se deschiseră una după alta. Marc prinse de o parte a prelatei și trase cu toate puterea de ea, deschizând-o pentru a dezvălui fețele nervoase ale oamenilor aflați înăuntru.

— Afară! se răsti el. Fugiți!

Repetă aceste cuvinte în franceză. Oamenii se împrăștiară.

Raze luminoase de lanternă începură să măture pe sub punțile camionului și Marc auzi zgomot de bocanci și strigăte stridente de a se opri adresate fugarilor.

Emigranții nu aveau nevoie de altă încurajare și se îndepărtară în direcții diferite de lângă vehiculul parcat, dispărând din fața vameșilor. Marc începu să alerge cu toată viteza în urma unui tânăr somalez, ocolind un container înalt aflat pe o platformă. În clipa în care nu mai putea fi văzut de grupul de vameși, își aruncă șapca de baseball și îmbrăcă calm vesta galbenă reflectorizantă pe care o ascunsese sub hanorac, schimbându-și imediat aspectul.

Marc trase aer în piept pentru ca respirația să-i revină la normal și se întoarse din drum, simulând surprinderea.

Aproape că se ciocni de doi vameși care veneau din sensul opus. Marc arătă cu degetul.

— Acolo, prieteni! Sunt doi, fug ca dracu'!

Dacă s-ar fi gândit înainte, și-ar fi dat seama că trucul folosit era prostesc, dar a funcționat. Vameșii erau concentrați pe urmărirea fugarilor,

reacționând înainte de a gândi. Erau obișnuiți să vadă bărbați cu părul negru și cu pielea închisă la culoare încercând să sară garduri, nu indivizi murdari blonzi, cu accent londonez. Dar vesta reflectorizantă era cea care făcuse toți banii, uniforma standard pentru oricine care face o muncă grea, culorile care spuneau subconștient că tipul care o purta *trebuia să fie acolo pentru a da o mână de ajutor.* Vameșii fugiră și îl lăsară în urmă, dispărând printre camioanele parcate ceva mai departe.

Următoarea parte a fost cea mai grea. Încetinindu-și pașii pentru a avea un ritm obișnuit, fără grabă, Marc trecu chiar pe lângă șoferul care arăta foarte surprins și fără reacție, iar ofițerul se uită îndelung la el. Cheia reușitei era să mergi, nu să alergi.

El merse până la poarta principală, iar acolo vesta și-a făcut din nou datoria.

Zece minute mai târziu se afla pe drumul principal care ducea în Dover. După ce aruncă vesta reflectorizantă într-un coș de gunoi, Marc își puse gluga pe cap, pentru a rezista brizei de dimineață pătrunzătoare care venea dinspre Canalul Mânecii.

•

La stația Dover Priory, primul tren de dimineață se pregătea să plece, iar o mică, dar tenace mulțime de navetiști cu destinația Londra se afla acolo cu mult înainte de începutul orei de vârf. Stăteau răsfirați în fața tabelei de plecări, uitându-se la ziare împăturite sau sorbind din cafelele foarte tari, aburinde. Aveau tăcerea morocănoasă a celor care nu s-au trezit încă, iar Marc îi înțelegea foarte bine.

Ferindu-se de camerele de securitate din holul principal al stației, Marc se deplasă cu atenție către marginea acesteia, acolo unde se afla un șir de aparate care ofereau gustări și doze de sifon.

Mai avea câteva monede de euro, dar nu suficient pentru a plăti biletul de tren. Afară, în parcare, se aflau câteva zeci de mașini ale căror motoare le putea porni după un anumit timp, ca să fugă cu ele. Dar își dădea seama că acum nu mai avea prea multă energie pentru a face asta. Toată oboseala, tot efortul ultimelor zile l-au adus într-o stare foarte proastă. Nu avea putere să conducă, iar gândirea îi devenise înceată. Fără odihnă, Marc ar începe să facă greșeli și asta ar face să fie prins.

Se încruntă. *Oare de când am început să gândesc ca un fugar?*

Se duse către șirul de dozatoare care ofereau băuturi, până când găsi modelul mai vechi pe care îl căuta. Având grijă să se așeze cu spatele pentru a bloca unghiul de vedere al celei mai apropiate camere, Marc ținu în jos comutatorul de returnare a monedei și apăsă cele șase butoane de distribuire într-o ordine numerică pe care o învățase când lucra în marină, în nopțile de libertate din Plymouth. A greșit de două ori, calculând greșit și transpirând abundent, dar, la a treia încercare, codul de funcționare a automatului se debloca și aparatul scuipă toate monedele care erau înăuntru, până când buzunarul lui Marc începu să răsune de mărunțiș.

Intră într-una dintre cabinele de la toaletă pentru bărbați pentru a număra suficiente monede cât să îi ajungă să cumpere un bilet dus până la stația Charing Cross și ceva în plus pentru o ceașcă de ceai și un sandviș. Restul l-a aruncat în pălăria unui om fără adăpost, care vindea ziarul *Big Issues*[11].

Luă primul tren. Ceaiul a rămas neatins, somnul punând stăpânire pe el și doborându-l imediat.

•

Marc a visat-o pe Samantha Green.

— *Camden Market,* spunea ea. *Mi-a plăcut în Camden.*

Poate că și lui îi plăcuse, cel puțin pentru un timp. Era vară atunci.

Casa conspirativă era o clădire cu trei etaje printre altele identice, aflată la câteva străzi de Chalk Farm Road, și avea acel gen de scări interioare și porticuri de piatră pe care agenții imobiliari la modă le lăudau întotdeauna, precum și un parter cu multe ferestre, în spatele unor grilaje de fier negru.

Sam îi aruncă o privire ironică peste umăr în timp ce deschidea ușa, punând o mână ca să îl țină pe verandă, în timp ce tasta cu îndemânare un cod de deblocare pe panoul electronic al alarmei aflat lângă ușă.

— Dă-mi o secundă, spuse ea. Într-o clipă totul era gata și îl trase înăuntru, uitându-se încă o dată pe stradă înainte de a se închide ușa.

Marc remarcă învelișul de metal montat pe spatele ușii, suficient de gros pentru a stopa gloanțele trase cu arme de foc mai mici. Casa conspirativă era una dintre zecile de acest fel, situate peste tot în oraș, case obișnuite, alese în mod deliberat dintre cele care să nu atragă atenția, funcționând ca ascunzători pentru ofițerii MI6 sau ca adrese de acoperire care să sprijine activitățile secrete desfășurate. Multe dintre ele erau nefolosite luni întregi, Serviciul plătind doar facturile.

Sam cunoștea locurile unde se aflau multe dintre locuințe și știa când nu puteau fi folosite sau când erau neocupate. Marc a presupus că exista cineva în departamentul de logistică care îi datora o favoare, dar nu a vrut să forțeze lucrurile pentru a afla, iar Sam i-a precizat că așa vrea ea să stea lucrurile.

Nu forța lucrurile. Aceste cuvinte nu fuseseră spuse niciodată, dar, într-un fel nerostit, ajunseseră la o înțelegere asupra acestui *lucru* pe care îl făceau. Sau, cel puțin, Sam ajunsese. Ori de câte ori Marc încerca să arunce o rază de lumină asupra locului său în dinamica acestei relații, nu ajungea să își dea seama care era acesta. Pentru moment, era o situație de genul *dacă nu s-a stricat nimic, nu ai ce să repari*[12].

O urmă prin holul îngust și într-o bucătărie micuță.

— Îmi place acest loc, i-a spus ea, găsind în mod miraculos o sticlă de vin în frigiderul care zumzăia.

Marc a spălat paharele în chiuveta cam soioasă și privi în jur.

— Cât de des vii aici?

— Destul de des, a recunoscut ea. Este un loc bun când te-ai îndrăgostit de cineva. *The Stables* este foarte aproape.

Sam arătă către sticla de vin.

— Se mănâncă bine acolo. Viață de noapte. Zâmbi. Voi veni să stau aici când voi ieși la pensie.

— Nu vei ieși la pensie, spuse Marc fără să se gândească, cu mai multă energie decât se aștepta.

— Nu fi atât de sigur, îl contrazise ea, trăgând dopul sticlei. Dacă Royce află că am folosit aceste locuri în interes propriu, mă va da pe ușă afară imediat.

Turnă o cantitate generoasă de vin în fiecare pahar, apoi bău jumătate din al ei.

— Oricum, voi avea grijă să le pară rău, atunci când va veni această vreme.

Fără voia lui, Marc zâmbi. Ea spusese asta pentru el, zâmbetul ei obraznic cerându-i să lase seriozitatea la o parte, provocându-l cu fiecare privire. Era greu să-i reziste.

— Ce facem aici? o întrebă el.

Se apropie de el, prinzându-i spatele cu brațul.

— *Eu* știu ce fac!

— Nu asta am vrut să spun – începu el, dar Sam clătină din cap.

— Taci, îi spuse ea. Sunt unele lucruri la care nu trebuie să te gândești prea mult.

Simți aroma bogată, de caramel ars când se sărutară, iar vârful limbii ei îi împinse buzele. Marc trase către el corpul ei unduit și îl strânse înainte de a se apleca spre ea.

La etaj se afla un dormitor, însă părea al naibii de mult până acolo, așa că se strecurară în living, acolo unde scânteierile soarelui la apus aruncau o lumină de un auriu ca mierea peste pereți și mobilierul uzat. Sam îl împingea cu o presiune constantă și fermă, cu încheietura mâinii pe pieptul său și căzură pe canapea cu o bufnitură. Au mai băut câteva pahare de vin până când Marc și-a smuls haina și cămașa de pe el și Sam și-a aruncat bluza. În ochii ei era o anumită sfioșenie când și-a scos sutienul și l-a aruncat.

Marc trase o linie de la talie, pe la marginea coastelor, ajungând sub sânii mici și oprindu-se la curba unde aceștia se întâlneau cu abdomenul ei puternic și plat. Sam avea o constituție parțial de atletă, parțial de dansatoare și o piele netedă pentru care majoritatea femeilor de vârsta ei ar fi dat mult să o aibă. În lumina apusului de soare, ochii îi străluceau și ea râse încet când Marc începu să îi mângâie ușor sfârcul cu degetul mare.

— Am o idee, i-a spus ea. Lasă-mă să te conduc eu.

Cu dexteritate, își folosi o mână pentru a-și descheia blugii și cealaltă pentru a desface catarama și fermoarul pantalonilor în stil militar ai lui Marc. A fost nevoie de ceva efort, dar în curând amândoi erau goi. Sam i-a prins corpul între picioarele sale, stimulându-i erecția și se lipi de el cu corpul ei relaxat și cald.

O prinse pe Sam de spate, o făcu să gâfâie și să chicotească moale, în timp ce degetele lui lungi îi mângâiau carnea între picioare. Ea se aplecă înainte, împingându-și sânii spre gura lui și balansându-și încet șoldurile înainte și înapoi, și iar înainte și înapoi.

Amândoi respirau greu când ea îl lăsă să o pătrundă, iar ritmul mișcărilor se schimbă, accelerându-se. Marc simțea broboane de transpirație pe spate și pe brațe în timp ce Sam își apăsă pelvisul în al lui. Se lăsă să cadă în el.

Ea se ridică și spatele i se arcui, sprijinit de linia picioarelor lui, cu genunchii lui în spatele umerilor ei. Îi ținea șoldurile, în timp ce el își trecea mâinile peste stomac și sâni și în jurul gâtului ei. Flash-uri de lumină

clipeau și traversau pereții cu dungi de culoare albastru rece, în timp ce o ambulanță trecea pe stradă. Lumina a cuprins-o pe Sam pentru o fracțiune de secundă, dezvăluindu-i ochii negri care îi străluceau. Apăru în lumină ca o siluetă de culoare glacială, iar un scâncet îi scăpă de pe buze când ajunse aproape de orgasm.

Marc se încordă, cu dinții strânși, nedorind să termine înainte ca ea să o facă. Își strecură degetele între coapsele ei și o mângâie acolo, calmând tempoul. Sam se încordă și ea și îl împinse înapoi și, în cele din urmă, a fost suficient pentru amândoi. Scoase un sunet ascuțit, ca un strigăt de vulpe, suspinând îndelung. La rândul său, capul lui se plecă înainte în timp ce un fior trecu prin el și scoase un șuier printre dinți.

Toată puterea din brațele și din mușchii lui Marc dispăruse și el se așeză pe spate, cu o senzație de mâncărime produsă de contactul dintre pielea alunecoasă din cauza transpirației și așternutul de bumbac de pe canapea.

— Oh. *Fuck*! reuși el să spună.

Vocea îi era uscată și răgușită.

— Da, chiar ăsta este cuvântul, șopti Sam aplecându-se pentru a-l săruta pe piept. Se lăsă pe el cu toată greutatea și se cuibări acolo, în timp ce camera se întunecă, iar umbrele se alungiră.

Părea că trecuseră ore întregi înainte ca vreunul dintre ei să vorbească din nou.

— Este ceea ce se numește o întâlnire romantică în secret?

Marc dăduse glas gândurilor care îi treceau prin cap.

— Tu știi dacă este așa, răspunse Sam leneș. Tu ești cel care are în mână toate cărțile.

El zâmbi din nou.

— Îmi place mult de tine. Chiar credea asta.

— Mai știi multe astfel de vorbe minunate?

Se întoarse, uitându-se în tavan, iar Marc simți că între ei a căzut o barieră. Era chiar acolo, în brațele lui, dar apăruse dintr-odată, nu se știe cum, senzația că, de fapt, erau departe unul de altul.

Se încruntă. Chiar și atunci când erau aici, ea nu era niciodată cu adevărat *aici*… Era mult prea nepăsătoare, prea dezrădăcinată ca să se liniștească, chiar și pentru un timp scurt. Părea că este atrasă doar de misiuni, în care se implica total și asupra cărora își concentra toate energiile.

Marc știa asta. *Chiar o știa.* Așa era construită Samantha Green și ea nu se ascunsese niciodată de el. Mai mult de atât, de fiecare dată când își dădea seama de asta, părea că într-un fel o trăda.

Sam se ridică și se duse la baia de la parter, făcând repede un duș, așa cum obișnuia în armată. Când se întoarse, își mai puse vin și îi aruncă o privire atentă și cercetătoare.

— Nu ai mai întâlnit niciodată o fată ca mine, nu-i așa?

El dădu din cap.

— Chiar destul de multe.

— Asta e un lucru bun. Vocea ei deveni distantă. Viața pe care o duc… jobul. Astea nu ajută la păstrarea relațiilor.

E greu așa.

Sam se uită la el cu o privire întrebătoare în ochi.

— Începem treaba. Terminăm treaba.

Învârti vinul în pahar.

— Ai înțeles, nu-i așa?

— Am înțeles, a mințit el.

•

Au făcut din nou dragoste în noaptea aceea și apoi Marc a căzut într-un somn superficial. Își amintea că s-a trezit în jur de două dimineața, singur în casa tăcută, în căldura zilei rămasă în camerele goale.

Încă o mai visa atunci când trenul se rostogolea peste Tamisa și ajungea la destinație.

•

Telefonul sună și zgomotul strident îl trezi pe Royce dintr-un somn ușor. Tresări, aproape vărsă o ceașcă de cafea de pe birou și înjură. Directorul misiunii respiră adânc și apoi smulse receptorul din furcă.

— Ce este? întrebă el, cu o voce fără expresie.

Orele petrecute în Centrul Alb, analizând continuu filmul acțiunii, îi tociseră de tot nervii zdruncinați. Royce se uită cu ochii semi-închiși la lumina cenușie a dimineții care se ivea prin ferestre, așteptând răspunsul.

— *Bună dimineața și ție.* Vocea iritantă a lui Victor Welles suna de parcă acesta se odihnise și era pe deplin concentrat la ce avea de făcut.

— *Mă bucur că ești aici. Nu mi-ar fi plăcut deloc să te aduc înapoi din Sussex.*

Royce se uită acuzator la ceasul de pe birou. Își aducea aminte vag de cineva – Talia, cel mai probabil – sugerând ca unul dintre șoferii aflați în tură să îl ducă acasă, să îl scoată afară din clădire pentru un pic de odihnă. Asta nu se întâmplase. Acest lucru *nu se putea* întâmpla. Situația avea prea multe variabile. Trebuia să fie aproape, să fie atent la tot până când se apropiau de ceva care semăna cu o relativă stabilitate.

— Te întreb din nou, spuse el, pescuind dintr-un sertar un tub de tablete cu cofeină, *ce vrei*? Înghiți câteva pastile roșii cu o înghițitură din cafeaua stătută și se strâmbă din cauza gustului neplăcut.

— Au apărut unele aspecte noi legate de incidentul cu Nomad.

Expresia lui Royce se întunecă. Welles a folosit deja acest termen pentru evenimentele din Dunkerque, *„incidentul cu Nomad”,* ca și cum ar fi fost un titlu deștept luat dintr-un tabloid.

— Sunt în holul principal. Trebuie să vii aici, acum. Și adu-o și pe Patel cu tine.

— În pofida manierelor tale șarmante și a aspectului tău băiețesc, Welles, nu văd de ce aș fi la dispoziția ta.

— Poate îți reconsideri punctul de vedere. Avem aici pe cineva care a venit neanunțat. Și *chiar ar trebui să fii aici pentru a-l vedea.*

Linia murise, iar Royce stătea încă lângă telefon, rearanjând în minte cuvintele lui Welles.

Neanunțat. Era un cuvânt folosit în spionaj, care desemna o persoană de interes, un ofițer sau un agent operativ inamic care a încălcat protocolul, folosind calea cea mai directă posibilă pentru a intra în atenția unui serviciu – ușa din față.

Royce avea o senzație ca de înțepătură în degete când apucă strâns receptorul telefonului, gândurile învârtindu-i-se în cap în încercarea de a afla la ce se putea aștepta să găsească la parter.

Înghiți în sec și apăsă un buton de apelare rapidă.

— Talia, zise el, în momentul în care ea ridică receptorul, fără să aștepte să răspundă. Lasă totul și vino în holul principal, *imediat.*

Merseră în tăcere cu liftul până la parter, Talia Patel încercând să se uite la șeful ei. Royce își îndrepta cravata și își netezea părul, făcând tot posibilul pentru a arăta ca orice altceva decât un om care nu dormise de două zile. Era bun la asta, reflectă ea. Royce se încordă și își îndreptă umerii și, într-o clipă, părea că toată oboseala pe care o avea dispăruse.

Talia era sigură că ea era singura care îi vedea momentele de slăbiciune; cu siguranță nu subordonații săi din Grupurile Operaționale și nici măcar soția lui. Se întrebă ce putea să însemne asta.

Ușile liftului se deschiseră și ieșiră în zona principală de recepție a clădirii de la Vauxhall Cross, cu ușile verzi de sticlă orientate spre stradă.

În mijlocul spațiului circular se afla un bărbat. Purta un hanorac cenușiu și murdar, iar pantalonii de trening erau prea mari pentru el. La prima vedere semăna cu tipul de scandalagiu urban în permanență nemulțumit, care era o țintă predilectă a presei reacționare.

Victor Welles stătea în apropierea lui, iar doi bărbați din dispozitivul de securitate se poziționaseră de-o parte și de alta a bărbatului. Oamenii lui Welles erau înarmați cu pistoale mitraliere MP5K cu țeava scurtă, pe care le țineau în jos, dar ca o amenințare evidentă.

Bărbatul în hanorac își ridică încet mâinile.

— Ca să știți, am o armă în buzunar, spuse el.

Vocea îi era familiară, dar groasă din cauza epuizării.

Welles îl privi pe Royce pieziș.

— A venit acest individ, Donald.

Făcu un pas înainte.

— Tu! Scoateți gluga, mâinile pe cap.

— Nu sunt…

Se întoarse spre ei.

— Fă-o! lătră unul dintre ofițerii de securitate.

Încet, Welles trase gluga jos și, pentru o clipă, Talia nu putu să identifice fața extenuată, de un galben nesănătos. Se uită la ea cu ochii plini de furie și de frustrare, apoi se uită la Royce.

— Dane. Royce clipi din ochi și își duse mâna la bărbie. Dumnezeule! Ești în viață.

— A venit direct din stradă, îndrăzneț până la imprudență, spuse Welles hotărât.

Făcu un gest brusc către oamenii lui și aceștia intrară în acțiune. Unul își ținti arma, în timp ce celălalt îl percheziționa cu agresivitate pe Marc, găsind un pistol cu amortizor în buzunarul interior al hanoracului.

Talia văzu arma și nu știu ce să creadă.

— Marc Dane, continuă Welles, pe un ton dur, oficial, din acest moment ești reținut până la finalizarea investigației privind evenimentele din

ultimele patruzeci și opt de ore.

— Am venit din proprie inițiativă! replică Marc, împingându-l pe omul care îl ținea de braț.

Obrajii lui Dane erau roșii și el se răsti la Royce.

— M-ai lăsat în Franța! De ce naiba ai făcut asta?

— Marc, începu Royce, încercând să găsească cuvintele potrivite. Eu nu…

— Vei avea posibilitatea să vorbești cu el în curând, izbucni Welles.

Își coborî vocea pentru o clipă.

— Am vrut să vezi asta, Donald, în așa fel încât să nu existe nicio neînțelegere între noi mai târziu.

Nu așteptă un răspuns și se întoarse.

— Dane. Ești reținut în conformitate cu reglementările de securitate internă, secțiunea 30. Vei fi imediat interogat.

Marc scrâșni din dinți când un ofițer de securitate îi prinse o pereche de cătușe în jurul încheieturilor, iar Talia putu să spună ceva.

— Chiar este necesar să faceți asta? întrebă ea. Este un om de-al nostru, nu este un criminal. Cred că putem să ne purtăm prietenos, nu-i așa?

— Asta nu contează pentru mine, a răspuns Welles, aruncându-i o privire respingătoare. Ce contează pentru mine sunt *răspunsuri.* Și văzând cât de puține astfel de răspunsuri utile am primit de la Centrul Alb, am de gând să profit de ocazia de a ancheta pe cineva care a fost de fapt la fața locului când a explodat *Palomino.*

Dădu din cap către oamenii lui.

— Luați-l de aici și duceți-l într-una dintre sălile de conferințe securizate.

Royce profită de momentul în care Dane era dus spre unul dintre lifturi.

— Marc! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat acolo?

— Toți sunt morți, răspunse el, fierbând de furie. Sam.

Nash. Rix. Toți.

Capitolul 7

Welles punea întrebări peste lemnul întunecat al mesei din sala de conferințe și, din când în când, arunca o privire rapidă asupra tabletei cu date pe care o avea în față. Marc nu avea habar ce verifica el, dar aparatul de fotografiat aflat în colțul peretelui îndepărtat îl luase în vizor și nu avea cum să știe ce alte dispozitive se aflau în cameră pentru a capta tot ceea ce spunea.

Camera părea destul de obișnuită, dar când nimeni nu vorbea, modul în care se așternea tăcerea arătă că această impresie era falsă. Pereții erau antifonați, iar ferestrele din polimer blindat erau destul de groase. Reproducerea de pe perete după o pictură de Turner era, probabil, împânzită cu dispozitive de ascultare, iar plăcile din poliester cu picățele de pe tavan puteau ascunde o grămadă de scanere care citeau temperatura pielii, tensiunea din voce, ritmul clipitului ochilor și multe altele. Camera era un spațiu de interogare având o spoială de eleganță. Aici nu existau ziduri goale din beton și scaune din oțel fixate cu șuruburi de podea, nici spoturi luminoase agresive sau uși grele de celule – deși MI6 avea și acest tip de camere, dacă voiai să le cauți. Acest loc trebuia să-l facă pe Marc să se simtă ca și cum nu ar fi fost prizonier, dar chiar dacă i-au pansat rana de pe braț și i-au scos cătușele de la mâini, el nu s-a lăsat păcălit.

Welles îi ceruse pentru a treia oară să redea filmul evenimentelor. Era o tehnică clasică de interogare, forțându-l pe suspect să repete ceea ce a spus mai înainte, pentru a găsi locurile în care povestea nu se potrivea. Welles căuta omisiunile din povestea lui Marc, dar tot ceea ce putea el să spună nu era decât adevărul.

În orice caz, cea mai mare parte din el.

Fii atent în cine ai încredere! Marc își amintea cuvintele lui Sam spuse când erau amândoi pe chei și păstra acel mic fragment din evenimente doar pentru el. Welles avea în cadrul Serviciului reputația cuiva care căuta cu tot dinadinsul succesul, care făcea alegeri convenabile, însă nu neapărat corecte.

Marc nu avea nicio intenție să aibă încredere într-un astfel de om. Trebuia să depășească această perioadă și apoi să găsească pe cineva căruia

să i se confeseze.

Își pierduse orice iluzie de la bun început, când Welles a aruncat ceva metalic și greu pe birou, care aterizase cu o bufnitură puternică. Era pistolul SIG Sauer al ucigașului înfășurat într-o pungă de plastic, prezentat ca probă.

— Aș aprecia dacă ai fi puțin atent, a spus Welles. Dădu din cap, arătând către pistol. De unde ai obiectul ăsta?

— Ți-am spus, zise el obosit. L-am luat de la omul care a încercat să mă omoare.

Welles se uită la tabletă, consultându-și notițele.

— Dar, totuși, nu ai luat lansatorul de grenade? De ce? Era prea bătător la ochi?

— Cred că te ții de glume, mormăi Marc și regretă imediat.

Celălalt zâmbi ușor, ca și cum ar fi obținut o mică victorie. Apoi zâmbetul dispăru.

— Departamentul nostru tehnic clarifică acest lucru în timp ce vorbim, dar această armă pare să facă parte dintr-un transport vândut de un distribuitor lituanian de arme. Nu este genul de lucru pe care un ofițer britanic de informații ar trebui să îl aibă asupra lui.

— Am avut nevoie de el, îi răspunse Marc ferm. Încercam să scap de pericol. Trebuia să mă apăr.

Welles își verifică din nou notițele.

— Dar l-ai ucis pe acel necunoscut și apoi te-ai asigurat că trupul și vehiculul său au luat foc ca să nu mai rămână nicio dovadă, nu-i așa?

— Primisem niște ordine… murmură Marc. Poliția franceză se afla în zonă… Centrul Alb voia să nu lăsăm nicio urmă.

— Nicio urmă. Asta numești tu incendierea unei mașini cu un cadavru în portbagaj? Și, desigur, acum nu mai este nimeni care să știe de acele rămășițe, pentru a verifica ceea ce-mi spui!

Marc strânse din dinți.

— Nu am avut prea multe opțiuni în această chestiune!

Primi un dat din cap calm, înțelegător.

— Trebuie să fi fost dificil pentru tine. Să ucizi, vreau să spun. Pentru prima oară, în luptă corp la corp, luat prin surprindere.

— Ce? Întrebarea îl luase prin surprindere. Ah! Da. Într-adevăr.

Welles a continuat ca și cum nu ar fi spus nimic.

— Vreau să spun că nu ești un ofițer operativ. Nu ai fost evaluat pentru a rezolva direct situații de pericol, nu-i așa?

— Ce… vrei să spui?

— Fac doar o observație. Pentru că ai avut ocazia să îți asumi un astfel de rol și nu ai reușit să o faci. Ce crezi, am dreptate?

În ciuda oboselii sale, Marc își strânse mâinile încordate în pumni.

— De ce este acest lucru relevant?

— Este relevant pentru că, pentru a înțelege aceste evenimente, trebuie în primul rând să te înțeleg pe tine.

Tonul fals de conversație dispăru și deveni mai ascuțit.

— Ai fost acolo și ai scăpat cu viață, în timp ce alți șapte ofițeri nu au reușit. Acei ofițeri erau mult mai bine pregătiți decât tine. Acest lucru te face automat foarte, foarte relevant, Dane.

Marc avu o senzație de frig în stomac.

— Sunt viu și sunt aici și vorbesc cu tine datorită unui noroc orb, prostesc.

— Nu te subestima.

Modul relaxat de conversație reveni pentru o clipă.

— Ai dat dovadă de abilități indiscutabile. Cei de la Agenția de Frontieră ne-au confirmat trecerea ta ilegală pe la Dover. O mișcare foarte inteligentă.

Marc continuă:

— Vorbești cu mine ca și cum…

— Ca și cum ai fi responsabil? se răsti Welles. În cel mai bun caz, ai lăsat să-ți scape ceva, iar cei din Grupul Operațional 7 au plătit cu viața lor pentru această neatenție. În cel mai rău caz, ești vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu!

Marc se îndepărtă de birou, clătinând din cap, tulburat și enervat de ceea ce auzea.

— Nu este deloc așa.

Ridică privirea.

— Această misiune a fost o capcană, omule! Ei ne-au așteptat pe *Palomino,* l-au pus pe acel tip cu lansatorul de grenade să lichideze orice supraviețuitor… A fost o ambuscadă, pur și simplu!

— Nu pare să fie așa, nu crezi? Din fericire pentru tine, nu există nicio modalitate ca noi să avem acces la resturile camionului pentru a vedea

datele înregistrate, remarcă Welles cu ostilitate. Dacă cineva a avertizat țintele, trebuie să începem să-i căutăm pe cei care au făcut-o aici, la MI6.

— Da, spuse Marc, gândindu-se din nou la Sam și la avertismentul ei.

— Mă bucur că gândim la fel.

Gândurile lui Marc s-au trezit brusc când a sesizat ceea voia să spună Welles și s-a uitat urât la el.

— Mă acuzi?

— Nu am spus asta.

Se aplecă peste masă, uitându-se sfidător la el. În acel moment nu voia decât să îl lovească pe Welles în față.

— M-am întors, fir-ar să fie! De ce m-aș fi întors dacă am fost părtaș la toate astea?

— Aceasta este o întrebare bună. Luând în considerare faptul că ai tăcut timp de peste douăzeci și patru de ore și modul cum ai reintrat în țară, fără niciun sprijin din partea Serviciului…

— Ți-am spus! strigă el. Nu am avut de ales!

— O știi pe a ta!

Welles i se alătură, strigând și mai tare decât el.

— Dar haide, Dane! Dacă chiar ai fi vrut, ai fi putut să dai un telefon la recepție! Dar nu ai făcut-o! În schimb, nu s-a știut nimic de tine o zi întreagă!

Lăsă ce spusese să rămână suspendat în aer pentru o clipă.

— Tu nu ești prost! Adică, recunoști că așa au stat lucrurile, nu-i așa?

— Eu…

Marc simțea că i se face rău, începând brusc să înțeleagă.

— Nu ai fost acolo! Nu înțelegi!

Făcea eforturi ca frica din el să se diminueze și să dispară, încercând din greu să își controleze tonul vocii.

— Dacă mi-am trădat echipa lui Al Sayf sau Asociației…

Apăsa pe fiecare cuvânt.

— Dacă aș fi făcut acest lucru, de ce naiba aș fi venit înapoi la Vauxhall și să mă predau ție?

— Mă pot gândi la unele motive.

Welles se uită în altă parte, gânditor.

— Poate că cei cărora te-ai vândut te-au înșelat și ai venit plângând la noi. Poate că ai încurcat-o foarte rău și ți-a fost teamă de consecințe. Poate

că nu ești la fel de inteligent cum scrie în fișa ta psihologică!

Marc clătină din cap, cu neîncredere.

— De unde scoți toate astea? Nu vrei să știi cine a fost în spatele exploziei? De ce au ales să-l lovească pe Nomad? Chiar nu au nicio importanță aceste lucruri pentru tine!?

Supărarea îi fulgeră scurt în ochi lui Welles.

— Nu-mi spune cum să-mi fac treaba! Avem oameni care. clarifică aceste lucruri chiar acum. Aceste întrebări vor primi răspuns. Toate elementele legate de acest nefericit incident vor fi pe deplin clarificate.

— *Incident nefericit*? scuipă Marc cuvântul peste masă. Nu vorbi despre asta ca despre rezultatul unui meci de fotbal nenorocit! I-am văzut pe toți murind acolo! Colegii mei de echipă…

— Ai tăi *ce*?

Welles profită de ocazie.

Făcu o manevră pe tabletă și, cu colțul ochiului, Marc văzu figura lui Sam apărând pe ecran.

— Crezi că nu știam, Dane? Despre tine și Green?

Marc se încordă și, dintr-odată, nu reuși să spună nimic.

— Am știut, continuă Welles. Asta e treaba noastră, acolo sus, la etajul nouă. Să știm acest gen de lucruri.

Se aplecă către el.

— Ai intrat în relații cu ea pentru că era unul dintre ofițerii operativi principali din Grupul Operațional 7? Ai crezut că… te-ar putea ajuta cumva?

Telefonul mobil al lui Welles începu să sune. Îl scoase brusc din buzunar. Fața i se înroși și aruncă o privire spre camera de supraveghere, înainte de a lăsa telefonul de la ureche.

— Nu toată lumea este de acord cu tine, îi spuse Marc pe un ton jos și rece.

— Nu știu ce ai înțeles din ce se întâmplă, spuse interlocutorul, dar tu nu ai fost prima… *legătură*... pe care Green a avut-o în cadrul Serviciului. Era destul de libertină.

Telefonul sună din nou, dar de data asta Welles refuză apelul, iar Marc nu se mai uita la el. Se gândea ca prin vis la acea noapte în Camden. La focul, fumul și sângele de pe chei.

— Nu știu nimic despre lucrurile astea, spuse Marc, cu o voce mohorâtă.

Welles avea de gând să spună altceva, dar apoi blocajul magnetic al ușii bâzâi, aceasta se deschise și unul dintre ofițerii de securitate apăru acolo.

— Domnule? zise el. Trebuie să ieșiți afară pentru un minut.

Welles se încruntă.

— Bine. Să luăm o pauză pentru că, după cum văd eu, nu voi avea niciun moment de liniște până când nu voi rezolva treaba asta.

Se ridică și se aplecă pentru a-și lua tableta.

— Oricum, am avut doar o mică discuție de încălzire, îi spuse el.

— Revin în douăzeci de minute. Cât sunt plecat, gândește-te la situația ta.

Ușa se trânti, iar Marc fu înconjurat brusc de tăcere.

•

— Ce naiba crezi că faci acolo?

Vocea lui Royce lovi ca un bici, iar Talia se trezi aruncând o privire de-a lungul coridorului, temându-se că vreun superior ar vedea din întâmplare confruntarea.

— Îmi fac treaba, răspunse Welles, fără să caute să se scuze.

Se îndepărtă, forțându-i să țină pasul cu el.

Talia și Royce fuseseră lăsați să urmărească așa-zisul „interviu” dintr-o cameră de observație aflată ceva mai departe, dar toleranța directorului misiunii față de stilul de interogatoriu al lui Welles dispăruse. Atunci când i-a ignorat apelurile telefonice, Royce a apărut brusc și i-a cerut explicații:

— Nu îți voi permite să încerci să smulgi o mărturisire de la unul dintre ofițerii mei, spuse Royce.

Welles ridică o sprânceană.

— Nici măcar nu am scos la iveală instrumentele de tortură.

— Ce legătură are explozia de pe *Palomino* cu suspiciunile de relații consensuale între doi adulți? întrebă Royce.

— Oh, crede-mă, nu e nimic *suspect în asta,* a spus Welles. Și știi foarte bine reglementările despre aventurile la serviciu.

— Ca și cum nu ai avea suficiente imagini murdare în calculator, replică Royce. Ofițerii mei sunt toți profesioniști. Nu vei reuși să îi discreditezi prin acest gen de insinuări pe care le faci.

— Ce înseamnă asta, Donald? Că închizi ochii la aceste combinații sexuale cât timp nu afectează performanța misiunii?

Ajunseseră la lift și Welles se întoarse să-l privească.

— Chiar așa.

Royce îi aruncă la rândul lui celuilalt o privire provocatoare. Grupurile Operaționale își păstrează propriile case în ordine.

— Am dat frâu liber în echipele mele deoarece acestea sunt al dracului de bune în ceea ce fac. *Am încredere* în ei și nu-mi place că îl șicanezi pe unul dintre oamenii mei pentru propria ta distracție! Dacă ai dovezi despre abateri, arată-mi-le!

— Chiar nu-mi pasă ce îți place și ce nu, răspunse Welles pufnind din nas. Frâul… cum ai spus? E posibil ca *frâul liber* al tău să fi compromis o întreagă misiune! Dane este al meu și îl voi interoga așa cum vreau eu. Dacă vreau să își piardă cumpătul vorbindu-i de prietena lui moartă, o voi face.

Arătă cu degetul către Royce.

— Nu răspund în fața ta, Donald. Răspund în fața șefilor, iar șefii vor fapte.

Dădu din cap în direcția sălii de conferințe.

— Voi obține faptele, *dovada* și tu trebuie să nu îmi stai în cale. Am fost amabil cu tine și te-am anunțat că omul tău este încă în viață, dar doar atât! Dacă e nevinovat, îl vei primi înapoi. Dacă nu… Lăsă fraza în aer.

Ascensorul sosise. Royce o împinse pe Talia într-o parte și păși în calea lui Welles.

— Victor, spuse el ferm. Nu-ți vărsa antipatia față de mine pe unul dintre agenții mei.

— Nu fi ridicol!

Talia nu mai putea să tacă și începu să vorbească.

— Marc Dane este un ofițer bun. Și-a riscat viața pentru această țară în zeci de situații, inclusiv ca ofițer naval, înainte de a veni în Serviciu. Nu este un trădător, nu… Se opri, chinuindu-se să găsească cuvintele potrivite. El pur și simplu nu este capabil de acest lucru.

— Sunt sigur că au spus la fel și despre Philby[13].

Welles se uită către ei.

— Tot acest sprijin pentru omul vostru este foarte emoționant, dar nu schimbă cu nimic lucrurile. Există aici un adevăr incontestabil asupra căruia comitetul și cu mine suntem de acord, pe care trebuie să îl acceptați.

— Și care este acesta? întrebă Talia, temându-se de răspuns.

— Marc Dane a supraviețuit unui atac care a aruncat în aer jumătate din docurile de la Dunkerque, când de fapt ar fi trebuit să fie ucis împreună cu restul echipei Nomad. Chiar și numai pentru acest lucru ar trebui să fie tratat cu suspiciune.

Păși pe lângă Royce către ascensor.

— Green, Rix, Nash, Taub, Davis; Bell și Marshall. Welles recită toate numele ca și cum ar fi citit dintr-un acatist. Le datorăm tuturor să știe cu certitudine vinovății de moartea lor.

•

— Sunt *un prost,* spuse Marc pentru sine.

Din tot ce s-a așteptat să i se întâmple când se va întoarce la Londra, faptul că va fi învinuit de ceea ce se întâmplase nu i-a trecut niciodată prin cap. El fusese doar unul dintre *oamenii din dubă,* uitându-se la monitoare și ocupându-se de chestiile tehnice. Nu avea cum să facă aceste lucruri.

Gândurile i se zbăteau în cap, purtându-l în toate direcțiile. Evenimentele din ziua precedentă se derulau fără încetare, combinându-se cu frânturi de amintiri și cu întrebări la care nu a vrut niciodată să caute răspunsuri și pe care le-a ascuns adânc în mintea sa. Se simțea speriat și singur și îl străbătea un fel de groază pe care nu o simțise niciodată.

A fost odată ca niciodată, pe când era neînfricat… Unde dracu' s-a dus timpul acela? Totul rămăsese în trecut, când nu avea nimic de pierdut. Dar a venit accidentul de elicopter, apoi Serviciul și… Sam.

Modul în care vedea lucrurile se schimbase.

Iar acum totul se îndepărta încetul cu încetul de el.

Ușa se deschise și el se ridică brusc în scaun, speriat.

— Hei, Marc. Bine ai revenit în Legoland.

Ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă era o față prietenoasă. John Farrier intră în cameră și se așeză pe scaunul pe care stătuse Welles. Îi zâmbi.

Celălalt bărbat era cu șase ani mai în vârstă decât Marc, iar experiența pe care o avea i se vedea în ridurile din jurul ochilor și în expresia de vultur a feței sale. Fusese unul dintre primii lideri ai echipei Grupului Operațional și, în această calitate, Farrier devenise mentorul celui mai tânăr în timpul perioadei de pregătire a lui Marc. Avea o reputație solidă ca ofițer cu vechime în activitățile desfășurate sub acoperiri neoficiale, unul dintre

ofițerii operativi lup singuratic ai MI6. Farrier a fost cel care l-a recrutat pe Marc, când și-a început el activitatea.

— Camarade, îi spuse el grav, arăți ca dracu'.

Marc scoase un chicotit lipsit de amuzament.

— Și eu mă bucur să te văd.

Farrier se încruntă.

— Știu totul despre asta, Marc. Patel m-a adus să ajut la limitarea daunelor.

Clătină din cap.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo?

— Welles te-a trimis? întrebă Marc, ezitând puțin când această idee îi trecu prin cap. O să joci pe polițistul cel bun?

— Puțoiul ăla unsuros? Farrier pufni în râs. L-ar enerva îngrozitor să știe că sunt aici.

Arătă cu capul către ușă.

— Nu ar trebui să fiu la mai puțin de un kilometru de tine. Dar am tras niște sfori.

Farrier arătă cu ochiul în direcția camerei; lumina roșie „în funcțiune" de deasupra nu era aprinsă.

— Cineva de la cei care fac monitorizarea îmi era dator. Va sta închisă pentru un timp.

Se aplecă către el.

— Am vrut să vorbesc cu tine, să știi că nu ai fost părăsit de toată lumea.

— Așa s-ar părea, spuse Marc. Nu am putut face nimic, John. Ei aveau trăgători care mă urmăreau…

Își pierdea respirația.

— I-au ucis. Sam… A murit chiar în brațele mele.

— Cine sunt ei? întrebă Farrier și întrebarea era foarte clară.

— Inamicul. Al Sayf. Sau cei cu care lucrează ei. Cred că cel care a venit după mine era german.

Farrier clătină din cap.

— Dacă ar fi fost Al Sayf, ar fi spus lumii întregi până acum. Băgându-ne și în rahat cu francezii pentru că acționam pe teritoriul lor. Totuși, niciun semn, cel puțin deocamdată.

— Atunci Asociația, continuă Marc. Cei care îi aprovizionează cu arme.

Ridică privirea și îl văzu pe Farrier privindu-l.

— Ce?

Celălalt se încruntă.

— Welles face pe durul cu tine, Marc. Știi că are un cui împotriva lui Royce și nu i-a plăcut niciodată programul Grupului Operațional, chiar de la bun început. S-ar putea să fi fost mai bine să nu se știe nimic de tine decât să vii aici cum ai făcut tu.

— Ce altceva aș fi putut face?

Farrier nu răspunse la întrebare.

— Se pregătește să pună lațul în jurul gâtului tău pentru asta.

Marc dădu din cap o dată, simțindu-se gol pe dinăuntru.

— Într-un fel, mi-am dat seama de asta.

Ura modul în care cuvintele pe care le va spune în continuare îl făceau să pară slab și lipsit de putere.

— Mă poți ajuta?

Farrier privi în altă parte.

— Nici măcar nu ar trebui să fiu aici. Mi-am lăsat treburile, trebuia să merg la ambasada de la Roma, sub acoperire diplomatică. Întărirea dispozitivului de securitate.

Își aranjă haina.

— Am întârziat deja o zi.

— În regulă. Am înțeles.

Gâtul lui Marc era uscat.

— Nu sunt implicat, John. Tu mă crezi când spun asta, nu-i așa?

Farrier dădu din cap fără ezitare.

— Bineînțeles că da. Nu aș fi aici dacă nu aș crede. Dar am vrut să te avertizez. Welles va face presiuni. Mai mari decât altele cu care ai avut vreodată de-a face.

— Nu mă tem de el.

Marc a spus cuvintele fără convingere, iar John a simțit acest lucru.

— Ar trebui să-ți fie, îi spuse Farrier lui Marc. Nu e prost și are foarte multă influență.

Tăcu, ca și cum ar fi vrut să spună mai mult.

— Este ceva ce nu vrei să îmi spui? întrebă Marc.

Reticența bruscă a lui Farrier, care nu îi era caracteristică, îi răsuna în cap ca un semnal de alarmă.

— Welles a cerut autorizație de la Comitetul Mixt de Informații să te mute într-un loc sigur. Într-o casă la țară.

— Unde?

— Nu știu. Ține secret. Dar i-au dat aprobarea.

Casa de la țară era un eufemism batjocoritor folosit în Serviciu pentru ceea ce era mai cunoscut sub numele de „închisoare secretă". Centre de detenție în locuri necunoscute, unele dintre ele în țări aliate cu un interes mai mic față de drepturile omului decât Regatul Unit, altele ascunse în facilități militare aflate la vedere în comitatele rurale. Dacă Marc ar dispărea într-un astfel de loc, ar fi ca și cum ar dispărea de pe fața pământului. Pentru Welles, el era suspectul principal în cadrul unei investigații privind o presupusă încălcare a ierarhiei din Grupul Operațional și, odată ajuns în acel loc, Marc ar fi fost „prelucrat" – un alt termen blând cu un înțeles mai întunecat. Tipurile de interogatoriu dure utilizate într-o închisoare secretă nu respectau nici cele mai elementare norme de conduită.

— Unii dintre cei cu poziții foarte înalte în ierarhie sunt extrem de supărați de ceea ce s-a întâmplat în Franța, a spus Farrier. Ei doresc o soluționare rapidă și pe cineva care să atârne în ștreang.

— Acela nu sunt eu, a insistat Marc. Nu sunt de vină pentru asta.

— Atunci cine este?

Fii atent în cine ai încredere, i-a spus Sam, dar dacă nu în Farrier, atunci în cine să aibă? Nu mai avea alte opțiuni.

— Welles are dreptate, începu el, cuvintele revărsându-se din el. A existat o penetrare, cineva din interiorul serviciilor de securitate cu legături în cadrul Asociației. Cred că este vorba de cineva la nivel operațional sau mai înalt. Acesta trebuie să fie motivul pentru care Nomad a fost vizat, de acea…

Numele lui Sam îi stătea pe buze, dar înainte de a putea spune mai multe, ușa bâzâi și ofițerul de securitate al lui Welles intră brusc în cameră.

— De ajuns, spuse el, cu ochii întorși spre coridor. Ai încheiat aici, Farrier. Ieși afară!

— Nu, așteaptă! Marc se opri. Nu încă, fir-ar să fie!

Farrier se uita la el.

— Dă-mi încă două minute.

— Niciun minut, este interzis.

Vocea ofițerului de securitate se transformă într-un mârâit, în timp ce apăsă cu o mână pe cap, unde se afla o bucată de cablu care ducea către căștile radio.

— Dacă Welles află că ai fost aici, toate favorurile pe care ți le datorez nu vor fi de ajuns. *Ieși*!

Farrier se ridică în picioare, întorcându-se pentru a arunca o privire către Marc, pe care acesta nu putu să o citească.

— Fii puternic. Fii deștept, îi spuse el. Ești bun la asta. Și apoi, cu intenție vădită, lovi de două ori spatele scaunului cu degetul arătător.

— Haide! spuse ofițerul de securitate cu furie și îl împinse pe Farrier pe coridor.

Marc se aplecă fără să știe dacă trebuia să o facă și privi la spătarul scaunului pe care stătuse Farrier, pe care se vedea o licărire metalică.

Se întinse și găsi un inel de argint, cu diametrul unei monede mai mari. Agățat de el se afla un breloc de plastic negru, care semăna cu tipul de chei electronice utilizate la majoritatea mașinilor moderne. Pe o parte a lui era un mic panou solar, iar pe cealaltă un buton pătrat. La capătul opus ieșeau din breloc trei emițători cu leduri albe.

Oare acesta era modul în care Farrier încerca să-l ajute? Marc puse repede brelocul în manșeta cu elastic a hanoracului și se așeză rezemat pe scaun. Ridică privirea spre camera de securitate când lumina roșie se aprinse și se uită în altă parte, răsucind în minte vorbele lui Farrier.

— Sunt pe cont propriu.

Spuse cu voce tare cuvintele pentru a-și le fixa în minte și, pentru o clipă, senzația de panică crescu puțin în el, venind ca o maree lentă, inexorabilă.

Dar apoi se gândi la Sam și la omul fără nume care încercase să înăbușe viața din el. Se gândi la *Palomino* și la ceilalți care erau deja morți. Și, încet, dădu la o parte senzația rece de groază.

•

Cei trei bărbați în costume negre și cu priviri mohorâte, cu aspect de foști ofițeri de poliție, au venit să-l ia la scurt timp după aceea. Marc cunoștea destul de bine tipul acesta și nu le-a opus nicio rezistență când i-au prins mâinile în față cu o pereche de cătușe rigide.

Welles se uita la ei cu o expresie neutră.

— Cred că este mai bine pentru toată lumea dacă ne continuăm discuția în altă parte. Acești domni te vor duce într-un loc sigur. Voi veni și eu mai târziu și vom continua.

— Ce este în neregulă cu acest loc?

Marc adresase întrebarea fără să îl privească pe celălalt în ochi.

— Emoțiile sunt cam mari aici, nu crezi?

Welles ridică din umeri.

— Poate este mai bine să fim ceva mai departe. Nu va putea nimeni să ne întrerupă, chestii de genul ăsta.

Marc îl studie pe bărbat, încercând să-l citească. Se hotărâse să își joace șansa.

— Este ceva ce nu ți-am spus.

Asta îi atrase atenția lui Welles.

— Oh?

Aruncă o privire oamenilor de pază care ezitau, așteptând o comandă.

— Zi mai departe!

— Sam Green știa *înainte* ca misiunea să înceapă că avusese loc o penetrare a MI6. Mi-a spus că investiga această situație.

— Nu există nicio dată legată de ceva de genul ăsta, răspunse Welles neîncrezător. Iar ofițerii de teren de la Grupul Operațional nu adună probe. Asta-i treaba mea.

— Acest lucru a fost neoficial. Nu ai înțeles? De aceea a avut loc ambuscada. Cineva știa că Sam a mirosit ceva, așa că au trecut la acțiune!

— A fost intuiția ei feminină sau Green chiar avea vreo dovadă concretă?

Marc își strânse buzele.

— Sincer nu știu. Acesta este purul adevăr. Dar ea avea unele suspiciuni. Cred că aș putea…

Welles își puse brațele la piept.

— Asta este cartea cea mai bună pe care vrei să o joci, nu-i așa? Arunci câteva comentarii vagi de la o femeie care pe deasupra este și moartă și nu le poate confirma?

Se întoarse spre unul dintre bărbați.

— Te rog, dă-mi cheile. A reușit să mă convingă, îl voi elibera pe domnul Dane aici, chiar acum.

— Welles, ascultă-mă…

Bărbatul îl împungea pe Marc în piept, cu fața neagră de supărare…

— Nu, tu să mă asculți pe mine! Nu-mi place nimic din ceea ce ai spus de când ai ajuns aici. Nu crezi că am deja oameni care caută prin tot ceea ce Green și Rix și restul din Nomad au lăsat în urma lor? Știu ce părere aveți, tu și Royce, despre departamentul meu. Acum îl veți vedea în acțiune.

— Ai înțeles greșit.

— Vom vedea.

Welles surâdea disprețuitor și făcu un pas înapoi.

— Te voi băga într-un bârlog adânc și întunecat și te voi presa până când voi obține ceea ce vreau.

— Chiar dacă *nu am* ceea ce vrei? replică nervos Marc.

Welles făcu semn ofițerilor de securitate.

— Scoateți-l de aici. Asigurați-vă că nu vorbește cu nimeni!

Cei trei bărbați s-au așezat în jurul lui Marc și l-au condus până la lift. I-a văzut fața lui Welles dispărând în timp ce ușile alunecau pentru a se închide și apoi și-au continuat drumul către garajul de parcare securizat al clădirii, situat la subsol.

•

Când ușile liftului s-au deschis, s-au îndreptat spre un Rover negru lucios. Vehiculul avea suspensiile lăsate, semn clar că era ranforsat cu geamuri anti-glonț și blindaj lateral. Dar, chiar și cu acele ferestre fumurii, mașina se putea amesteca cu ușurință în traficul urban, ca orice alt „tractor din Chelsea”[14].

Ușa din spate a fost deschisă pentru el. S-a așezat pe scaunul din mijloc, presat din ambele părți de doi dintre supraveghetorii săi. Al treilea dintre ei s-a urcat la volan și Range Roverul porni cu un vuiet, rulând de la bordură către o rampă care ducea la nivelul străzii. Marc zări prin parbriz apărând o deschizătură tot mai mare din lumina de afară, în timp ce o poartă grea de securitate se deschise.

Welles avusese dreptate, într-un anumit sens. Menționarea lui Sam și a suspiciunilor ei a fost ultima carte pe care o mai avea Marc, iar reacția investigatorului îi spusese tot ceea ce trebuia să știe.

Activitatea în Serviciu te face suspicios – suspiciunea făcea parte din această profesie în care convingerile erau monede rare, iar cei pe care îi întâlneai peste tot puteau fi puși acolo ca să îți facă rău – dar acum Marc vedea falsitate pe fețele tuturor celor din jurul lui. Oamenii în care putea

avea încredere, oamenii în care *avusese* încredere… toți erau acum morți de mult.

Poate că Welles a fost cel responsabil pentru asta, sau poate el făcea exact ceea ce trebuia să facă, căutând veriga slabă din interiorul Serviciului. Oricum ar fi fost, omul nu credea că Marc este nevinovat. Se uită în jos la metalul negru care-i înconjura încheieturile.

Dacă Sam și ceilalți aveau dreptate, dacă exista cu adevărat un trădător în rândurile MI6 care i-a trimis cu sânge rece să moară, atunci Marc Dane reprezenta un pericol clar și real pentru acea persoană. O amenințare potențial *letală* la adresa siguranței acestuia.

Marc se întorsese la sediul central pentru că avea credința că va fi în siguranță, purtat de un fel de instinct animalic orbesc de a fugi în vizuină; dar în acest moment, pentru ceea ce urma să i se întâmple în viață, existau două posibilități în egală măsură de neplăcute. Fie va fi făcut vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat la Dunkerque, fie va fi redus la tăcere, înainte ca tot ceea ce știa să aibă un impact asupra planurilor Asociației și a oamenilor ei din interior.

Mai era și o a treia cale, dar nu avea nicio idee despre unde urma aceasta să îl ducă sau cât de departe.

Capitolul 8

Motorul Range Reverului bâzâi când mașina prinse viteză către Albert Embankment, încadrându-se pe banda cea mai apropiată.

Marc privea cum clădirile se luminau, în timp ce se îndreptau spre Nord, de-a lungul cursului Tamisei. Încercase să își configureze în minte traseul pe care îl vor urma, din oraș către autostrada de centură London Orbital și apoi… *Unde*?

Se aflau la mai puțin de o oră distanță de cel mai apropiat aerodrom, de unde un avion pentru transportul curierului diplomatic îl putea lua pentru a-l preda discret cuiva peste graniță, dar Marc avea îndoieli că așa se va întâmpla. Welles voia să îl interogheze personal și Marc nu credea că acesta va dori să facă efortul de a se deplasa în acest scop până la o închisoare secretă dintr-o altă țară – mai ales că astfel de facilități existau și în Marea Britanie. Și după, putea să ajungă înapoi în Mayfair pentru a bea ceva la clubul unde era membru.

Nu. Ei îl vor duce pe Marc într-un loc de detenție, un bârlog în pământ construit în timpul Războiului Rece pentru a rezista unui atac nuclear sovietic, doar o ușă într-un deal, la capătul unei poteci. Erau mai multe astfel de locuri decât se știa, care fuseseră adaptate pentru a fi utilizate în alte scopuri.

Trecură pe lângă Lambeth Palace și mașina încetini din cauza traficului. Marc se uită peste râu și văzu Big Ben-ul prin aerul spălăcit al după-amiezii. Fără să fie observat, îi cercetă pe paznici.

Șoferul avea un gât de taur și nasul de bătăuș de cartier, rupt de mai multe ori și cusut neglijent. Purta o pereche de ochelari care îi stăteau strâmbi pe nas. În dreapta lui Marc se afla cel care îl lăsase pe Farrier să stea de vorbă cu el. Avea o expresie supărată, cu ochii în fundul capului și mirosea a parfum. A văzut privirea lui Marc și s-a uitat la el cu reproș, transmițându-i un avertisment că nu trebuia să vorbească de indiscrețiile pe care le făcuse mai devreme.

Marc analiză puțin situația, întrebându-se cum ar putea să o folosească în avantajul său, dar nimic nu îi venea în minte, așa că renunță să se mai gândească. Cel de-al treilea bărbat avea pielea închisă la culoare, capul ras

și o barbă bine întreținută și se uita cu îngrijorare la coloanele de vehicule din jurul lor. Marc era sigur că erau înarmați.

Toți ofițerii de securitate aveau un indice al masei corporale mai mare decât al lui Marc și aveau o masivitate intimidantă și amenințătoare. Dar, erau tipuri diferite de oameni față de ofițerii operativi cu care Marc lucra de obicei. Ei erau capabili să rezolve diverse situații acționând la limita banditismului, astfel încât să fie considerați profesioniști, și nu simpli hoți la drumul mare.

Se gândi cu atenție la cea de-a treia cale. Acesta era momentul, chiar aici și chiar acum. Marc se afla la un punct de răscruce, simțea cum tensiunea crește și că ceea ce va face în următoarele câteva minute va fi hotărâtor.

Putea să aștepte până când ajungeau pe autostradă și să caute atunci ocazia potrivită. Dar simțea că ar fi o greșeală, că ar fi o alegere proastă. Londra era cea mai bună opțiune. În oraș, s-ar putea amesteca în mulțime și să se facă nevăzut, cel puțin pentru ceva timp. Și mai era ceva ce trebuia să facă aici.

A început să-și controleze respirația în timp ce Range Roverul trecea pe lângă Spitalul St. Thomas, zgomotul motorului scăzând în intensitate în timp ce vehiculul continua să-și micșoreze viteza. În față, traficul era îngreunat în sensul giratoriu de la Plaza Hotel, în direcția către Podul Westminster. Intrările în intersecție erau pline de autobuze cu etaj, camionete de marfă și de mașini, mergând constant, dar lent, venind dinspre drumurile de acces și ducându-se pentru a trece peste râu sau pe sub podul feroviar de lângă Gara Waterloo. Marc își înclină mâinile, astfel încât degetul său mare să se prindă de marginea buzunarului, unde era ascuns brelocul. Prin țesătura pantalonilor de trening prinse cu degetele micul dispozitiv și îl ascunse în palmă.

Range Roverul se opri într-o coloană de mașini pregătită să traverseze sensul giratoriu, având pe o parte caroseria înaltă a unui autobuz.

Marc își lăsă mâna să alunece spre butonul de apăsare al centurii de siguranță.

Număra până la trei, cu capul în jos, abia reușind să vadă cu coada ochiului culoarea semaforului

Roșu. Galben.

Verde.

Mașina vibră puternic în timp ce șoferul apăsa pe pedala de accelerație, iar Marc își roti brusc capul, ca și cum ar fi văzut ceva pe partea stângă a mașinii. Primul paznic reacționă fără să-și dea seama, întorcându-se să privească în aceeași direcție, atent la pericol.

În aceeași secundă, Marc apăsă pe buton ca să-și desfacă centura de siguranță, își strânse ochii bine închiși și puse brelocul pe fața pazniculuidin dreapta lui, apăsând cu degetul mare butonul de pe dispozitiv. Cele trei leduri scoaseră dintr-odată un fulger orbitor de lumina stroboscopică de un milion de candele, care îl orbi pe om instantaneu.

Chiar și prin pleoapele lui Marc, lumina era intensă, ca și cum îți intrau niște ace în cap, dar el nu luă în seamă durerea și petele purpurii care îi jucau în ochi. Clipind intens pentru a alunga de pe retină imaginile consecutive, Marc se îndreptă spre scaunul șoferului și apucă de marginea volanului, smucindu-l cu sălbăticie spre dreapta.

Șoferul reacționă cu întârziere, dar diferența de gabarit era prea mică ca să conteze. Anvelopele Range Roverului scrâșniră atunci când mașina viră brusc de-a curmezișul drumului și lovi partea laterală a autobuzului cu un zgomot strident. Ca urmare a impactului, airbag-ul se deschise într-un nor de praf, țintuindu-l pe șofer pe scaunul său. Marc se legănă pe spate, în timp ce Range Roverul acceleră din nou. Celălalt paznic se zbătea să-l apuce, dar tipul era prea masiv, iar scaunul din spate al mașinii era prea mic pentru cei trei. Marc își împinse cotul în gâtul omului și îl lovi cu putere. Omul căzu înainte, sufocat.

Marc primi un pumn tras cu toată forța de paznicul care nu mai vedea.

Lovitura fusese dată pieziș, celălalt bărbat fiind încă amețit și Marc realiză faptul că, dacă masivul bărbat ar fi fost în deplinătatea puterilor, l-ar fi lovit peste tot. Se zbătu și se aruncă în bărbatul cu pielea închisă la culoare. Îl lovi direct în nas și simți pocnitura osului. Sângele țâșni într-un șuvoi stacojiu.

Range Roverul se legăna și se opri brusc, cu o bufnitură surdă vibrând prin caroserie, ciocnindu-se de un parapet de beton de pe partea cealaltă a străzii. Un cor de strigăte, claxoane de mașini, trosnituri de sticlă și sunete de metal îndoit se auzi în jur, în timp ce traficul se strangula și se bloca.

Șoferul era amețit, pudrat cu pulbere albă din sistemul de deschidere a airbag-ului, clipind din ochi prostește. Articulațiile lui Marc urlau de durere din cauza impactului la care fuseseră supuse, dar își înghiți durerea și se

repezi a doua oară, trăgând de haina bărbatului și rupându-i buzunarul interior. Găsi tija cheii metalice, butucănoase, cu care putea să deschidă broasca magnetică a cătușelor și un portofel din piele. Voia să caute și o armă, dar ezită și pierdu ocazia.

— Rahatule… Marc simți o smucitură în timp ce unul dintre paznicii de pe locurile din spate îl apucă de gluga hanoracului, trăgând cu putere de ea. Vino încoace!

Mai avea brelocul în mână și îl îndreptă sub brațul acestuia, apăsând din nou butonul. La a doua folosire, flash-ul produs nu mai era la fel de puternic, cu condensatorul intern al dispozitivului abia reîncărcat – dar era totuși suficient pentru a-l face să sară de durere pe omul care fusese aproape de orbire prima dată.

Marc se cățără către scaunul gol al pasagerului din față și deschise ușa. Căzu în față lângă Range Rover, printre bucăți rupte din asfalt. Auzi un zgomot de haină sfâșiată, în timp ce gluga îi era smulsă.

O mulțime de mașini și de camioane zăceau peste tot, drumul către pod fiind blocat de autobuzul cu care se ciocnise mașina. Marc alergă spre drumul care trecea pe sub podul de cale ferată, printre umbrele de dedesubtul lui. Printre pasagerii autobuzelor se aflau persoane care aveau telefoane mobile cu camere foto și nu voia ca imaginile de senzație cu fața lui să apară pe o sută de site-uri de rețele de socializare, înainte ca el să poată face un pas.

Știa că ofițerii de securitate veneau după el. Decise să fugă de-a lungul curbei drumului și o luă către rândurile de taxi parcate în afara Gării Waterloo. În timp ce fugea, își scoase cătușele și le aruncă împreună cu ce mai rămăsese din hanorac.

Încetini la traversarea drumului, învârtindu-se în jurul unui taxi negru, al cărui șofer își arăta nemulțumirea printr-o combinație de claxoane și înjurături. Marc se uită în geamurile taxiului și, din răsfrângerea luminii, văzu siluete la câteva sute de metri în spatele său, alergând să-l ajungă din urmă.

O luă în sus pe scările din piatră și trecu pe sub Arcul Victoria, pe intrarea principală a gării. Marc ajunse în gara propriu-zisă, făcând eforturi să încetinească până la un ritm de mers pe jos. Dacă ar fi fugit, ar ieși în evidență ca un fascicul de lumină în noaptea întunecată, iar Gara Waterloo

era plină de polițiști. Terminalul gării era aproape de o secție de poliție, așa că peste tot se vedeau uniforme albastre.

Își ascunse fața la intrarea într-un birou de rezervări și se postă în fața unui automat pentru bilete, folosind momentul pentru a căuta portofelul pe care îl furase de la șofer. Scoase banii din el – cincizeci de lire sterline în bancnote mototolite de zece și cinci – și lăsă portofelul deasupra automatului.

Când ieși, doi dintre ofițerii de securitate se aflau deja pe peron, mergând încet prin mulțimea de pasageri care se grăbeau în direcția sa. Trase o înjurătură când îl văzu pe al treilea, omul al cărui nas îl spărsese. Cu o mână ținea o batistă roșie la nas, iar cu cealaltă îi arăta unui polițist ecranul telefonului său mobil.

Și *fotografia mea!*

Marc avea nevoie de o soluție pentru a ieși din impas și avea nevoie de ea repede. Un grup de adolescenți zgomotoși care cărau rucsaci de sport trecea prin fața lui și Marc merse în pas cu ei. Sub această acoperire, ajunse la intrarea farmaciei aflate la capătul peronului.

O soluție riscantă îi apăru în minte, dar decise să-și urmeze imboldul. Marc știa că nu avea decât câteva momente pentru a găsi o cale de ieșire. Nu avea timp să încerce și a doua oară.

Cumpără de la farmacie o sticlă de apă, un pachet de baterii cu litiu, un deodorant cu aerosoli și niște prezervative. De acolo, se strecură rapid către o rulotă de cafea și înșfăcă o cană de voiaj din oțel inoxidabil dintr-o vitrină de suveniruri. Trebuia să-și deruteze urmăritorii și asta cât mai repede posibil. L-a ajutat la Dover și acum avea nevoie să îl ajute din nou. Era o regulă de bază a meseriei – *schimbă modul de acțiune, păcălește-ți urmăritorii.*

Plecă mai departe, ținând cumpărăturile aproape de șold. Marc voia să se amestece în mulțime, să rămână neobservat și nevăzut, și număra secundele până când putea să intre într-un pub lângă peroane.

Un semn arăta că toaletele erau ascunse în spatele barului. Trecu printre mese, oprindu-se să ia un cuțit de metal de pe o farfurie murdară. Dispăru în toaleta pentru bărbați, blocându-se într-una dintre cabine.

Dacă urmăritorii ajungeau la el în următoarele câteva minute, n-avea nicio cale de ieșire. Riscase foarte mult, dar era un risc calculat. Luând în considerare cât de aproape erau de Vauxhall Cross și ceea ce Marc știa

despre timpul de reacție al serviciilor de securitate… Ar fi ajuns la Gara Waterloo în mai puțin de cincisprezece minute după primul apel de alertă.

Acționând rapid, Marc umplu cu apă unul dintre prezervative și îl suspendă în interiorul căniii de voiaj. Cuțitul era bont, dar cu o margine a lui a putut să taie carcasele bateriilor până când a ajuns la litiul cenușiu dinăuntru. Bateriile desfăcute au ajuns în cană împreună cu tubul de deodorant. A prins cu grijă la loc capacul acum modificat.

Ezită puțin, ținându-și respirația ca să asculte. Era încă singur. Dintr-o înghițitură, bău rapid restul de apă și puse deoparte sticla de plastic, apoi agită intens dispozitivul său improvizat și îl așeză deasupra bazinului veceului.

Un firicel de fum alb ieșea prin gaura de aerisire din partea de sus a căniii de voiaj.

Apoi Marc părăsi locul, ieșind din cabină și traversând barul, încercând să meargă cât mai relaxat și fără grabă, către ieșire.

Viteza și încrederea erau esențiale. Dacă ești îndeajuns de rapid, dacă ești încrezător în ceea ce faci, poți să parcurgi un drum lung până când cineva care se uită țintă la tine să își dea seama ce faci.

Se afla la ușă când reacția exotermă dintre apă și litiu ajunse la o temperatură suficient de înaltă încât să ia foc în tubul cu aerosoli sub presiune. S-a auzit un zgomot puternic și lung de combustie și un miros înțepător de produse chimice arse s-a degajat cu repeziciune de la toalete; o secundă mai târziu a răsunat zgomotul puternic și sunetul strident al alarmei de fum. Toată lumea s-a ridicat în picioare, mișcându-se cuprinsă de panică. Locuitorii Londrei au văzut destule bombe pe străzile lor de-a lungul deceniilor, suficiente ca teama de altele să ofere o motivație excelentă.

Marc a lăsat să treacă puțin timp pentru a se alătura celor care ieșeau din pub, a încrucișat privirea cu unul dintre ei și a continuat să meargă. Grăbit, dar cu un mers normal, se întoarse și se îndreptă spre scările rulante, care duceau către stația de metrou Waterloo.

Două minute mai târziu, se afla într-un tren de metrou care ducea către nord. Când ușile s-au închis și trenul începu să circule, Marc a fost sigur că l-a văzut pe peron pe paznicul cu nasul rupt, dar apoi tunelul a făcut ca imaginea bărbatului să dispară iar el să fie liber.

Pentru *moment.*

•

La nivelul în care se aflau birourile Comitetului, decorul de la Vauxhall Cross trecea brusc de la stilul modernist-minimalist al etajelor inferioare la ceva mai aproape de saloanele unui club de gentlemeni. Covoarele erau mai bogate, pereții erau din lemn lustruit, iar scaunele tapițate cu piele sângerie.

Royce își îndreptă cu grijă cravata în timp ce traversă mica anticameră din fața biroului directorului adjunct și se opri acolo. Secretara directorului, o femeie plină de ea, cu o față acră de fată bătrână, se uită peste partea de sus a monitorului și dădu din cap o dată.

— Puteți intra, îi spuse ea. Vă așteaptă.

Trase aer în piept și răsuci mânerele de alamă ale ușii, pășind în camera de dincolo. Ferestrele înalte, cu o tentă de verde-auriu, umpleau un perete al biroului, dând către Tamisa, spre Millbank. Ele încadrau un birou masiv în stil Regency, de mărimea unui autoturism de mici dimensiuni, având pe ambele părți rafturi de cărți de la podea până în tavan.

Din spatele biroului, directorul adjunct ridică privirea dintr-un teanc de hârtii pe care era scris „Doar pentru UK Alpha”[15] și arătă cu capul către un scaun.

— Stai jos, porunci el.

Royce făcu așa cum i s-a spus.

— Sir Oliver – începu el, dar celălalt bărbat îi făcu un semn să nu vorbească, iar el tăcu.

Sir Oliver Finch-Shortland era unul dintre cei mai puternici oameni din comunitatea britanică de informații, descendent al unei familii care a servit coroana de la Războiul celor Două Roze până la crearea Serviciului de Operațiuni Speciale, în timpul celui de Al Doilea Război Mondial și în noul mileniu. De statură medie, trecuse de mult de cincizeci de ani. Finch-Shortland avea o constituție slabă, ascuțită, și care, atunci când era mai tânăr, îi dăduse un aspect de lup. În ultima vreme, nu își mai arăta colții atât de des, dar când o făcea, era clar că pierduse puțin din puterea pe care o avusese. Pe la spate, subalternii îl porecliseră pe directorul adjunct „Câinele bătrân” și asta era atât o glumă, cât și un avertisment despre mușcătura lui.

Lăsă dosarele pe masă – Sir Oliver refuza să citească ceva ce nu îi era prezentat pe hârtie – și îi aruncă lui Royce o privire plictisită.

— Nu-mi place deloc să mă bag în activitatea departamentelor, Donald. Încerc să găsesc oameni care pot face treaba fără ca eu să mă uit peste umerii lor. Tu ești unul dintre aceștia.

— Mulțumesc, Sir Oliver.

Ignoră răspunsul.

— Tu ești unul dintre aceștia, a continuat el, dacă nu creezi încurcături în ceea ce trebuie făcut.

Directorul adjunct bătu în hârtiile de pe birou cu un deget subțire, bine îngrijit.

— Pentru Dumnezeu, omule. O grămadă de suspecți și o echipă întreagă de ofițeri rupți în bucățele? Acest gen de lucruri nu ne caracterizează!

Își strânse buzele.

— Tot acest zgomot, toată această furie, nu în acest mod ne desfășurăm noi activitatea. Nu așa *vreau* eu ca subordonații mei să își desfășoare activitatea.

— Domnule…

Degetul se ridică din nou.

— Și apoi mi se spune că ai un om, un supraviețuitor al acestei catastrofe, un potențial dezertor, nici mai mult, nici mai puțin, care scapă din plasă la nu mai mult de circa un kilometru de această clădire!

Vocea lui Finch-Shortland se schimba în timp ce vorbea, transformându-se într-un mârâit ascuțit.

— De-abia aștept momentul când va trebui să prezint acest mic detaliu prim-ministrului și celorlalți membri ai Cabinetului.

Întrucât Royce nu a spus nimic, directorul adjunct făcu o mișcare scurtă din încheietura mâinii.

— Poți vorbi acum. Și ceea ce vreau să aud sunt răspunsuri, nu scuze.

Royce respiră adânc.

— Ofițerul în cauză este Marc Dane, specialist de suport misiune din Grupul Operațional 7, echipa care a ratat acțiunea din Franța. A scăpat de trei dintre oamenii lui Welles confecționând o mică bombă improvizată pentru a-și acoperi evadarea. Colegii noștri de la MI5 ne oferă asistență, au pus mâna pe toate înregistrările de la camerele cu circuit închis și caută acum urme.

— Spre marele lor amuzament, fără îndoială. Le-ai spus și celor de la Cinci toată povestea? Cred că se bucură că agenția lor soră este într-o situație așa de ridicolă.

— Nu am de gând să le spun prietenilor noștri de la Thames House mai mult decât trebuie să știe, domnule. Identitatea lui Dane a fost semnalată la

toate frontierele, iar poliția metropolitană îl are pe o listă de supraveghere. Le-am dat motivul standard. Investigații antiteroriste, acest tip de lucruri.

Celălalt își strânse mâinile la un loc, degetele formând ceva ce semăna cu o turlă.

— Acest individ. Evadarea sa de sub escortă reprezintă un eșec grav din partea personalului vostru, al tău și al lui Welles.

— Cu tot respectul cuvenit, Sir Oliver, de fapt eu nu am vrut ca Dane să fie scos din clădire pentru a fi interogat. Am fi putut face acest lucru aici.

Ochii cenușii ai lui Finch-Shortland scânteiară.

— Sper că asta nu este un fel de *Ți-am spus eu,* Donald. Nu vreau deloc să se întâmple acest gen de sfadă inter-departamentală în Serviciu. Să lăsăm această joacă americanilor, înțelegi?

— Eu relatez doar un fapt, a răspuns Royce moale.

Directorul adjunct scoase un mormăit încet și se lăsă pe spate pe scaun, cu scârțâit de piele.

— Nu încerca să îndulcești situația. Cât de grav este acest lucru?

Royce respiră ușurat. Anticipase acest moment.

— S-ar părea că temerile pe care le aveam cu privire la posibilitatea unei penetrări a structurii Grupului Operațional nu erau nefondate. Mă tem că trebuie să luăm în considerare faptul că MI6 poate avea pe cineva de la Asociație în interiorul său.

— Afurisiții de traficanți de arme? Și cum putem fi siguri?

— Această întrebare este în curs de a primi un răspuns, domnule. În acest moment, tot ce avem sunt dovezi circumstanțiale.

— Nu cred că un om care a instigat la producerea unui accident rutier și care a agresat trei membri ai personalului de securitate poate fi considerat o „dovadă circumstanțială".

— Nu avem o imagine completă a ceea ce este în capul lui Dane, a continuat Royce. S-a aflat în centrul unui incident foarte traumatic, există o posibilitate…

— Știu că este unul de-al vostru, spuse directorul adjunct, dar să nu îți faci iluzii. A fugit.

Făcu o pauză.

— Cum a făcut asta, apropo? Dane cel care apasă pe butoane!

Royce simți cum începe să se enerveze.

— Nu este chiar așa. Aceasta este greșeala pe care Welles și oamenii săi au făcut-o, considerându-l doar un tehnician de teren. Dar Dane are pregătire, are aptitudini pentru acest gen de acțiuni. A activat înainte în Marina Regală.

— Poate că l-a ajutat cineva din afară.

— Nu cred asta, domnule.

Royce se opri, gândindu-se la ce urmează să spună.

— Sincer, cred că evadarea dovedește că Marc este mai inventiv decât l-am crezut noi în stare.

— Ei bine, nu uitați să-i dați băiatului o stea de aur după ce îl băgăm la închisoare.

Finch-Shortland clătină din cap, uitându-se prin hârtii.

— Se spune aici că l-a orbit pe unul dintre oamenii care îl păzeau…

Royce băgă mâna în buzunar și puse pe birou un breloc negru.

— A folosit unul la fel. Face parte din setul nostru de dispozitive secrete. În apropierea cuiva, poate emite instantaneu o lumină de o intensitate foarte mare, suficient de puternică pentru a supraexcita nervul optic uman pentru o scurtă perioadă de timp.

Finch-Shortland privi brelocul de cheie circumspect.

— De unde îl are?

— Nu știu, admise Royce. Nu apare nicăieri că Dane a primit unul pentru misiunea din Dunkerque.

— Dar ce a făcut… Ei bine, asta vorbește de la sine, nu-i așa? A plănuit și a executat o evadare pe loc, chiar sub nasul nostru. La urma urmei, așa a fost instruit. Probabil că a avut o idee despre procedurile noastre… Că urma să fie dus undeva.

— Poate că de aceea a și fugit? propuse Royce.

Finch-Shortland oftă încet.

— Știu că veți accepta cu greu că a existat un punct slab în departamentul vostru, dar am citit raportul lui Welles. Motive de suspiciune asupra lui Dane au apărut din momentul în care a apărut aici. Dacă nu avea de ce să se teamă, nu exista niciun motiv să fugă.

— Din nou, cu respect, sper că vă înșelați, Sir Oliver. Dane este inteligent, dar nu are experiență. Aceasta ar putea fi doar… O reacție extremă la o situație extremă.

— Putem judeca starea lui de spirit doar după ce va fi prins și pus sub cheie. Ultimul lucru de care avem nevoie este un ofițer în care să nu ai încredere și care se află în libertate.

Royce avea și altele de spus, dar interfonul de pe biroul lui Finch-Shortland bâzâii intermitent.

— *Sir Oliver*? spuse vocea secretarei.

— Ce este, Judith?

— Se *află aici locțiitoarea domnului Royce. Spune că are ceva urgent!*

— Trimite-o înăuntru.

Royce se ridică în picioare la intrarea Taliei. Părea stresată și îi aruncă o privire îngrijorată.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup.

I-a dat lui Royce tableta sa de date.

— Tocmai am primit un raport preliminar de la biroul de supraveghere a informațiilor de la Cinci. Am crezut că vrei să-l vezi imediat.

Sir Oliver se ridică și veni în fața biroului.

— Este vorba despre indisciplinatul domn Dane, presupun?

Ea încuviință din cap.

— Hackerii de la MI5 au reușit deja să monitorizeze conturile sale de e-mail și prezența online. Au găsit ceva.

Expresia lui Royce deveni dură.

— Sunt aici date despre un depozit într-un cont bancar codificat cu semnătura biometrică a lui Dane. Într-un fond de investiții din Insulele Cayman.

— Un cont nou, în valoare totală de șase sute de mii de dolari americani, explică Talia. Am urmărit transferul online către o bancă din Beijing. Este o companie paravan bine-cunoscută.

— Mai sunt și altele, spuse Royce. Notificarea rezervării unui zbor sub un alt nume diferit.

Îi dădu înapoi tableta Taliei.

— De la Londra la Riad. Doar dus.

— Arabia Saudită, spuse Finch-Shortland. Printre alte lucruri, vorbim de un stat care nu are tratat de extrădare cu Regatul Unit.

Îi aruncă lui Royce o privire calmă.

— Spune-mi, Donald, încă mai crezi că Dane caută doar să câștige timp?

Se întoarse.

— Aduceți-l înapoi.

•

La început, Marc a crezut că mesajul era încă una dintre escrocheriile făcute de o bancă nigeriană, așa-numitele „phishing”, care umpleau cu spamuri inbox-urile a milioane de conturi de e-mail din întreaga lume. Dar mesajul trecuse prin filtrele de e-mailuri nedorite și i se adresa personal. Nu i-a cerut nicio informație personală – le aveau deja. *Bright Star Cayman Trust* îi ura bun-venit lui Marc Dane pe lista sa exclusivă de clienți și îl întreba dacă dorește un sfat cu privire la modul în care ar putea investi suma de șase cifre transferată la banca lor pe numele său.

Verifică ora exactă a depozitului. Potrivit chitanței, banii fuseseră transferați cu câteva zile înainte de operațiunea din Franța. Un junghi rece de îngrijorare îi trecu pe șira spinării.

Următorul mesaj din grămada de mailuri care așteptau răspuns făcea ca situația să fie mai rea de atât. Era un bilet electronic de la compania Qatar Airways pentru un zbor la clasa business de la Heathrow la King Khalid International, pe numele de Thom Halle. Numele de Halle fusese folosit pentru un document de acoperire emis de urgență pentru Marc în urmă cu câteva luni, un pașaport falsificat care imita perfect pe cel belgian, la standardele ridicate obișnuite ale serviciilor de securitate.

Pentru o secundă, clipi din ochi citind textul de pe micul ecran din fața sa. Luase un telefon Blackberry din buzunarul de la costumul unui om de afaceri care moțăia în metrou, iar aici, în această cafenea întunecoasă, cu acces Wi-Fi gratuit, Marc și-a luat inima în dinți să arunce o privire în mediul online pentru a obține informații. Regreta acum acest lucru.

A durat ceva timp pentru a ajunge aici. În primul rând, Marc s-a auto-verificat pe traseu. Era un truc pe care îl aflase de la Leon, ceva pe care spionii de școală veche îl numeau „spălarea traseului”, acțiunea de a merge în buclă pentru a te asigura că nu ai pe nimeni în urma ta. La stația Euston, Marc a sărit din tren chiar când ușile șuierau închizându-se și a coborât pe peronul Liniei Victoria. A mers spre sud, întorcându-se o stație până la Warren Street și apoi a făcut același lucru în sens invers, trecând din nou pe Linia de Nord și, intenționat, a urmat un traseu prin pasaje, mergând împotriva fluxului de navetiști. Apoi a mers încă două stații dincolo de destinație, a parcurs diverse pasaje pietonale „și, în cele din urmă, ieșise în stația Camden Town când seara începuse să se apropie.

Nu avea pe nimeni în urma sa, așa cum spera să fie, dar asta nu însemna că se putea relaxa. Într-o stare de iritare și cu o durere de cap infernală, își cumpără o geacă nouă – una închisă la culoare, rezistentă la intemperii, imitând marca Superdry – și merse pe stradă spre canalul din apropiere.

Micuța cafenea era înghesuită între un magazin specializat în îmbrăcăminte de piele și un fronton de casă luminat strălucitor, plin de vitrine din sticlă pline de huse de telefon pe care erau aplicate pietre prețioase. Găsi o masă mai în spate și își luă o cafea kenyană tare, de culoarea noroiului, și se înfruptă dintr-un sandviș gros, în timp ce apăsa cu degetele unsuroase pe butoanele micuțe ale telefonului Blackberry furat.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să caute pe site-urile de știri dacă apăruse ceva legat de evadarea sa. Bomba improvizată era menționată pe unele dintre rețelele de socializare, știrea fiind însoțită de o serie de *hashtag-uri,* al cărui număr creștea în continuare, prin care navetiștii se plângeau de faptul că poliția decisese să evacueze temporar Gara Waterloo. A navigat pe site-urile web și pe forumurile de pe rețelele de socializare folosind cuvintele „*accident mașină autobuz Westminster bridge*”*,* dar apărea doar o mențiune scurtă pe o pagină privind starea traficului.

Procedura standard, se gândi el. Pentru moment, păstrau tăcerea.

Termină sandvișul și apoi mâncă altul. Nu își dăduse seama cât îi era de foame, ce gol adânc avea în stomac, decât când a simțit mirosul de mâncare proaspăt gătită care ajungea la el de la unul dintre vânzătorii stradali. Trebuia să aibă grijă să se liniștească și să nu mănânce prea repede.

Banii primiți în cont, biletul de avion… Ieșeau din întuneric ca dovezi incriminatoare. Cineva aduna probe împotriva lui, probe care să dovedească faptul că el era trădătorul, așa cum îl acuzase Welles.

Dar, deși avea mari dubii asupra acestuia, totuși nu credea că Welles putea crede că el se preta la așa ceva. Probabil că erau cei de la Asociație, care voiau să negocieze cu el cât mai repede posibil. Marc lăsă jos telefonul și luă o înghițitură de cafea. Făcea un efort de a gândi calm, rațional și nu doar de a *reacționa.*

Dunkerque, *Palomino…* Cei care au distrus nava, care l-au angajat pe trăgător… Ei voiau doar corpuri, nu un supraviețuitor.

Le-am stricat planul, își spuse Marc. *Am plecat de la dubă.*

Dacă ar fi rămas, grenada care i-a ucis pe Leon și pe Owen l-ar fi ucis și pe el. Ei au vrut ca ei toți să moară, toți membri Nomad să dispară, și

trăgătorul se afla acolo pentru ca acest lucru să se întâmple.

Moartea celor din Grupul Operațional 7 ar fi întrerupt investigația care avea loc pe ascuns în interiorul Serviciului, cel puțin pentru o vreme. Suficient timp pentru ca cel infiltrat în organizație să se acopere, să scape, sau să facă altceva…

Ce însemna asta? își puse întrebarea, încercând să gândească din punctul de vedere al dușmanului.

Aceasta însemna că Marc era pentru Asociație mai mult o oportunitate decât o problemă. Studie din nou e-mailurile. Ambele erau autentice, dar banii și biletul de avion erau niște falsuri de proastă calitate. Le lipsea subtilitatea. Oricine construise acest scenariu profita de o situație neprevăzută, încercând din răsputeri să-l facă să pară vinovat, punând lucrurile în mișcare din mers. Marc se gândi că acesta era doar începutul. Dacă ar săpa mai adânc, probabil că ar găsi undeva și altceva, un container sau un seif pe numele său adăpostind și alte materiale incriminatoare la adresa lui. Ar fi destul de ușor pentru un grup ca Asociația să însceneze așa ceva. Aveau bani și le dădea mâna.

Dacă cineva ar fi decis deja că este vinovat – cineva ca Victor Welles – atunci toate acestea ar face ca lucrul acesta să devină evident. Welles nu ar trebui să se mai chinuiască să caute dovezile. *De ce naiba să o facă?*

Orice ar spune Marc în apărarea sa ar suna ca o teorie a conspirației interpretabilă – pentru că *exact* așa era.

— Sunt terminat. Sunt f… t.

Trecu o secundă sau două până să își dea seama că gândise cu voce tare. Un cuplu de adolescenți de la o masă din apropiere se uită urât la el, apoi îl ignorară.

Nu observase că le atrăsese atenția. Nu se putea concentra decât asupra tunetului din urechi, asupra strânsorii lente a stomacului, ca o gheară care îi umbla pe dinăuntru, mai dureroasă cu fiecare clipă care trecea. Valul de groază creștea, acid ca fierea. Mâncarea îi căzuse ca un bolovan în stomac.

Valul de panică îl copleși. Nu fusese instruit pentru așa ceva. Nu era un ofițer operativ, era un specialist, era un copilot dotat cu un pistol, dar cu care nu a tras decât atunci când a fost atacat.

Această evadare, tot ce s-a petrecut, a fost urmare a unui noroc orb și al întâmplării! Aveau să-l prindă. Avea să fie găsit și ei îl vor face dispărut…

Marc puse mâinile pe masă și le așeză cu palmele în jos, ca să nu-i mai tremure. Făcu un efort ca să își controleze respirația, uitându-se fix la spațiul din fața lui. În interiorul lui era haos, iar Marc Dane încerca să se controleze.

Când se afla în mașină, când s-a produs accidentul, simțise un moment de schimbare. Simțea din nou acest lucru, în această cafenea obișnuită și fără pretenții, dar de această dată mult mai puternic. Frica îi traversa corpul și trebuia să o stăpânească. Dacă ar lăsa să se întâmple asta, ar pierde totul. Dacă ar lăsa să se întâmple asta, *ei* ar câștiga.

În acel moment, Marc găsi ceea ce avea nevoie. Pătrunse în interiorul său și sugrumă panica înainte ca ea să poată crește. Se gândi la oamenii care îl doreau mort, care uciseseră și mințiseră.

Treptat, teama se transformă încet și inexorabil în indignare.

Cineva de acolo – poate chiar cineva pe care îl cunoștea – se jucase cu membrii celor din Grupul Operațional 7 la fel cum te joci cu niște pioni pe o tablă de șah, sacrificându-i într-un joc care era atât de amplu încât Marc nu putea vedea decât ceea ce îl atingea pe el.

Întrebări veneau către el în valuri. Ce *au descoperit Sam, Rix și Nash? Ce reușiseră ei să facă? Cine a făcut asta?*

Încercă să se calmeze pentru o secundă pentru a gândi. Nu era vorba doar de durerea lui de a o fi pierdut pe Sam și nici măcar de mânia lui la moartea colegilor săi. *Trebuie să știu,* își spuse. *Trebuie să aflu adevărul și să dovedesc că nu sunt vinovat.*

Și într-un târziu, Marc înțelese un lucru care îl făcu brusc să vadă totul dintr-o altă perspectivă. Asociația și prietenii lor din Al Sayf au făcut aceste lucruri pentru că se temeau… Ei se temeau de ceea ce Nomad urma să descopere, poate de ceea ce fusese deja descoperit.

Ceilalți erau morți, iar acum Nomad era doar un singur om. Nomad era el, Marc Dane, și se temeau de *el.* Dădu din cap ca pentru sine.

Nu mai avea altundeva unde să meargă decât mai adânc în labirint. Nu mai exista nicio cale sigură. Era momentul să se expună tuturor riscurilor care îi vor apărea în drum.

Voi afla ce știa Sam. Îl cuprinse o stare de calm imperturbabil. *Și apoi voi scoate la lumină toate aceste secrete, astfel încât toată lumea să afle lucrurile astea nenorocite.*

Capitolul 9

În întuneric, casa părea acum alta. Cumva morocănoasă, lipsită de toată căldura și de viața pe care le cunoscuse acolo cu Sam.

Marc traversă strada și se îndreptă spre ușa de la intrare. Forțarea ei a fost un lucru simplu, mai dificil a fost să intre înăuntru suficient de repede, înainte de activarea alarmei.

Trânti ușa și deschise panoul de securitate. În întunericul de pe hol, lucră în grabă, doar la lumina palidă a butoanelor luminoase și a afișajului brelocului. Simțea încordarea din mâini în timp ce tasta codul de acces. Dacă setările alarmei de la casa conspirativă ar fi fost schimbate, ar fi aflat acest lucru când deja ar fi fost prea târziu pentru el. Nu va începe să țipe nicio sirenă stridentă, în schimb va fi trimis direct la MI6 un semnal de avertizare și cineva va veni să afle ce s-a întâmplat.

Alarma trecu de la roșu și *ARMED* la verde și *SAFE*, iar Marc respiră ușurat. Acest loc ar fi fost ultimul în care Welles s-ar gândi să vină să îl caute, dar ăsta nu era un motiv suficient ca să îi permită să fie liniștit.

Pantofarul de lângă ușă avea un fund dublu și sub el se afla un pistol Glock de același model cu cel cu care fuseseră dotați cei din Grupul Operațional 7. Marc se strecură pe lângă perete și se așeză pe podea pentru a verifica arma, trăgându-i piedica.

În așteptare.

•

Două ore mai târziu, se trezi brusc și, cu un gest reflex, îndreptă arma spre ușă, alungându-și somnul.

„Rahat”. Vocea îi răsună în holul gol. Cu mare grijă, puse la loc pârghia de siguranță a pistolului Glock și îl băgă într-un buzunar al gecii. Simți dintr-odată o stare de extenuare, care apăruse fără să își dea seama. Furios pe propria-i slăbiciune, se ridică, răsucindu-se din cauza unor dureri noi apărute la spate.

Ca un explorator care trece prin sălile unui monument funerar, Marc merse din cameră la cameră, aprinzând fiecare lumină și uitându-se în fiecare colț, stingându-le apoi la loc. Impresia lui inițială nu s-a schimbat. Casa părea un spațiu mort, nemișcat și vechi. Găsi sticla goală de vin în

bucătărie, unde o lăsaseră cu câteva săptămâni mai înainte. Casa conspirativă nu fusese folosită în tot acest timp, dar, într-un anumit fel, lui Marc i se părea că vede fantoma Samanthei Green în toate locurile. Era sigur că ea se mai întorsese aici din ziua în care fuseseră împreună.

Când a găsit geanta, a știut că instinctele sale funcționaseră corect. Ascunsă într-un dulap de sub scară, uitată printre mături și un aspirator, nu avea pe ea stratul de praf care era peste tot.

Geanta era un rucsac mic negru, care nu trezea nicio bănuială dacă era așezat pe un cărucior pentru bagaje într-un aeroport. În interior, era placat cu un plastic dens, capabil să atenueze semnalele undelor de ordinul terahertzilor de la detectoarele de metale. Ascunse printre câteva schimburi de haine unisex obișnuite și articole de toaletă, se aflau cutii de muniție, teancuri de bancnote în lire sterline, dolari și euro, puse în saci sigilabili, un cuțit de supraviețuire și o lanternă. Luă geanta în camera de zi și o goli metodic, inventariind tot ce se afla acolo. În jargonul de spionaj, acesta era denumit „rucsacul de urgență”, un set de instrumente pregătit din timp, pe care un ofițer operativ îl putea lua cu el atunci când situația devenea potrivnică.

Hainele erau ale ei și tot ale ei erau documentele de identitate false, ascunse într-unul dintre compartimentele laterale. Marc răsfoi pașapoartele din patru țări diferite, fiecare sub un nume diferit, fiecare purtând o fotografie diferită a lui Sam privind către el. Având părul scurt într-unul, purtând ochelari în altul sau uitându-se de sub o perucă cu părul lung. Totuși, ochii erau mereu aceeași; ochii ei veseli și îndrăzneți.

Se așeză pe canapeaua pe care făcuseră dragoste și ascultă ecoul ei. Asta era tot ce îi mai rămăsese, o colecție de diverse lucruri care nu erau Sam ce adevărată.

Marc puse ceea ce se afla în rucsac în două categorii, lucruri folositoare și lucruri la care putea renunța, iar, în timp ce făcea asta, ceva a alunecat din pliurile unei cămăși. Era o tijă metalică, de lungimea și grosimea degetului mare.

O recunoscu imediat, răsucind-o între degete. Era un stick de memorie SSD model IronKey, o unitate de memorie flash protejată, cu o capacitate de mai mulți gigabiți de date. Ceea ce o făcea specială era construcția unității și software-ul de criptare încorporat al acesteia. Orice încercare de

a-i desface carcasa sau de a sparge parola de protecție a conținutului printr-un atac provoca ștergerea definitivă a conținutului.

O ținea în palmă și o studia. *Merită, oare, să ucizi pentru asta?*

Puse cu mare grijă stick-ul de memorie pe masa din fața lui și atinse pachetele de bani. Erau și câteva cărți de credit acolo, pe care Marc le putea folosi imediat. A deschis telefonul Blackberry pe care îl furase ultima dată. Își asuma un risc folosind aparatul din nou, dar nu avea de ales.

Marc găsi o conexiune Wi-Fi neprotejată și începu să caute datele de care avea nevoie.

•

Jetul de la duș se micșoră până deveni un firicel. Respiră ușor și își ținu respirația, degetele ei lungi trecând peste pielea capului și peste cârlionții negri din părul său tuns scurt. Cu o precizie militară, Lucy Keyes dădu aerul afară din plămâni într-o expirație ușoară și liniștită și se întinse după prosopul gros care atârna pe un suport, lângă cadă. Nu se obosi să se șteargă de apă, punându-și prosopul în jur și pe umeri, ca pe o togă.

Cu coada ochiului, își privi fața în oglinda largă. De culoarea ocrului, contrasta puternic cu albul strălucitor al faianței de pe pereți Avea o față băiețoasă, pe care părul scurt o făcea și mai băiețoasă, o bărbie ascuțită și ochi care păreau somnoroși, dacă nu te uitai atent. Prosopul ascundea un corp care era atletic și zvelt și mai ascundea și alte lucruri.

Un semn de arsură superficială pe talie. Urma rămasă de la o rană vindecată produsă de un glonț de 9 mm. Erau și alte urme, mai adânci, care nu mai puteau fi văzute.

Își făcu leneș cu ochiul în oglindă și începu să se plimbe prin dormitor. Lucy fu întâmpinată de o priveliște panoramică a Londrei, care acum începuse să pălească la apropierea serii, luminile începând să se aprindă pe toate străzile de dedesubt. Fereastra dădea către Hyde Park și putea să distingă irizația lacului în formă de șarpe care se întindea de-a lungul parcului. Își făcu o cafea și se învârti prin camere, gândindu-se la misiunea ei.

Mocheta moale îi mângâia picioarele. Uneori este important să ai astfel de momente în care să te bucuri de lucrurile simple de genul ăsta, reflectă ea. În timp ce Lucy creștea într-un apartament micuț din Queens, împreună cu mama și cu fratele ei, a trebuit să ajungă la vârsta de zece ani ca să aibă pe jos altceva decât niște preșuri jerpelite puse pe podeaua denivelată. Își

amintea că i se părea că toată viața va simți așchii în tălpile întărite de la picioare.

Un apartament în faimosul Park Tower Hotel de pe Knightsbridge era îngrozitor de departe de acele locuri sordide, dar parcursul lui Lucy prin lume a avut o mulțime de ocoluri de acest gen, unele către mai bine, dar multe altele către mai rău.

Își turna cafeaua când văzu că laptopul de pe birou avea o lumină portocalie intermitentă. Se abținu să înjure, întinse mâna după el și ridică ecranul.

Laptopul avea un aspect masiv, robust, ca și cum ar fi fost proiectat să fie aruncat fără parașută dintr-un avion de transport. Era realizat conform unei specificații militare, ticsit cu software-uri de criptare și avea o carcasă cu un strat din oțel balistic pentru blindaje, capabil să reziste la fragmente de grenadă și la gloanțe de calibru mic. Lucy nu arătase interes pentru specificațiile lui tehnice. Funcționa când avea nevoie de el și asta era de ajuns pentru ea. Odată, când se afla într-o favelă braziliană, a folosit un echipament similar pentru a înlocui o placă de blindaj ceramic la o vestă anti-glonț, dar atunci a avut o zi proastă. A reușit să facă vesta intactă. Cu laptopul nu a reușit la fel de bine.

Pe ecranul laptopului apăru o solicitare de a introduce un cod de acces și își puse degetul într-un cititor de amprente în infraroșu. A fost nevoie de două încercări pentru că mâinile ei erau încă ude, dar apoi pe ecran apăru o imagine video. Arăta ca un birou mic, dar scump, cu lambriuri din lemn de pin și oțel lustruit. Doar ferestrele ovale îl dădeau de gol. Se uita la o cameră de la bordul unui avion privat și, după tonurile luminii care răzbătea prin hublouri, bănuia că avionul se afla undeva deasupra oceanului.

O față familiară îi apăru în fața ochilor.

— Ah! Keyes. Mă onorezi cu prezența ta, în sfârșit!

Omul de pe ecran era înalt și palid. Purta ochelari la modă și avea o expresie a feței cam răutăcioasă. Accentul lui era franco-canadian.

— Delancort, răspunse ea, pronunțând intenționat numele cu intonația ei newyorkeză. Ce se întâmplă?

Lumina care se aprindea intermitent însemna că mai încercase să o contacteze; pesemne că din cauza zgomotului dușului pe care îl făcuse nu auzise sunetul de alertare al laptopului.

El ridică o sprânceană, studiind-o.

— *Ai o privire interesantă.*

Lucy se încruntă uitându-se la camera de dimensiunea unui punctuleț de pe partea de sus a laptopului.

— Te referi la ceea ce vezi acum? îl tachină ea.

Delancort ridică din umeri și ezită puțin.

— *Nu ești genul meu, știi asta.*

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Ce este? Mergem mai devreme? Mai sunt încă trei ore până la întâlnire.

— *Misiunea pe care o aveai a fost anulată,* îi spuse el. Vei *primi o altă însărcinare.*

Lucy simți o stare de nervozitate.

— Pot pune ceva pe mine?

— *Fă-o repede. Vrea să vorbească cu tine.*

Ecranul clipi și trecu pe „așteptare", iar Lucy ieși din cameră, pescuindu-și hainele de pe fotoliul unde se aflau.

Își trăgea pe ea o bluză când ecranul pâlpâi și Ekko Solomon apăru uitându-se la ea. Lucy se concentră și avu aproape aceeași senzație de alertă ca cea de pe terenul de instrucție, din perioada de instruire pe care o făcuse.

Lui Solomon îi datora asta. Orice care avea legătură cu el o făcea să răspundă în mod automat, cu respectul unui soldat față de un comandant.

El dădu din cap ușor neglijent.

— *Lucy! A trebuit să schimbăm planul.*

Vocea lui era atent studiată și puternică, cu pronunția clară și grăbită a unui african educat în limba engleză. Ca persoană, era un om impunător, dar elegant. Ekko Solomon era unul dintre cei mai bogați oameni din lume, un miliardar cu active în bunuri din mai mult de zece țări din lumea a treia și în altele. Imperiul său de afaceri – Grupul Rubicon – cuprindea mine de tantalite și diamante și avea interese în petrol, tehnologie și aviație. Dar era un domeniu diferit al Grupului care fusese interesat de serviciile lui Lucy Keyes. Pe pașaportul ei – cel real, care rareori văzuse lumina zilei – apărea funcția de „consultant de securitate" în cadrul Diviziei pentru Situații Speciale a corporației Rubicon. Era un alt mod de a spune că era un contractor militar privat.

Ceea ce oameni din alte vremuri, mai rele decât cele de acum, numeau a fi un mercenar.

Odată, Lucy Keyes fusese sublocotenentul Keyes din armata Statelor Unite, specialist de primă clasă în recunoașteri și în operațiuni cu lunetiști, făcând parte din Detașamentul secret F, compus exclusiv din femei, al Delta Force. Dar asta fusese o altă perioadă din viața ei și, când se gândea la acele timpuri, i se părea că este vorba de o cu totul altă persoană. O altă Lucy, departe de cea care stătea desculță într-o cameră de hotel de cinci stele.

Solomon fusese motivul pentru care era aici și îi era îndatorată pentru acest lucru. Îi era datoare pentru multe lucruri.

— Ați dorit să mă întâlnesc cu Hong. Își găsi vocea potrivită, una potrivită pentru o discuție de afaceri. Nu mai este cazul?

El încuviință din cap.

— *De domnul Hong se va ocupa altcineva. Ca să fiu sincer, a fost, probabil, o exagerare să te trimit acolo.*

— Înțeleg.

Într-un fel, ea aștepta cu nerăbdare întâlnirea din Chinatown. O întâlnire liniștită, cu o țintă accesibilă, într-un mediu cu nivel de periculozitate apropiat de zero. Ar fi fost aproape ca o vacanță.

— Dar informațiile pe care el…

— *Pot să mai aștepte. Am primit un apel urgent acum o oră de la unul dintre contactele noastre din guvernul britanic. În timp ce vorbim, MI6 desfășoară o operațiune în Londra, care este relevantă pentru interesele Rubicon.*

Surâse.

— *Te afli în locul potrivit la momentul potrivit, Lucy.*

— Dacă mă bazez pe experiența pe care o am, nu există un astfel de lucru, șefu'!

Se așeză pe marginea patului și întoarse laptopul cu fața spre ea, verificând încă o dată starea activă a randomizatorului încorporat în calculator.

— Nu ar trebui să opereze în Regatul Unit. Ei sunt cu securitatea externă.

— *Da. Aceasta ne dă o idee despre gravitatea situației.*

— Care este procedura care trebuie urmată?

Lucy arătă cu un gest absent către un pistol Walther P99 semiautomat aflat pe o masă de lângă pat.

— Va fi o acțiune „curată” sau am nevoie de instrumentele mele?

— *Henri a pregătit totul,* spuse Solomon, dând din cap în direcția asistentului său, care se vedea în fundal. *Așteptăm informații suplimentare.*

— Bine, răspunse ea. Aveți o țintă pentru mine?

— Ai *înțeles greșit,* i-a spus el. *Va fi o misiune de supraveghere, nu una tactică.*

Lucy se încruntă.

— Asta nu este chiar specialitatea mea…

— Știu.

Solomon îi zâmbea.

— *Dar am nevoie de cineva în care să am încredere pentru a face acest lucru. Trebuie ca informațiile obținute să treacă pe la cât mai puține persoane posibil.*

Ea acceptă acest lucru cu o încuviințare din cap.

— Am înțeles asta.

Solomon făcuse o manevră la laptop și pe ecranul acestuia apărură mai multe ferestre care se micșorau pe rând în colțul ecranului. Primul lucru care i-a atras atenția a fost fotografia unui tip caucazian, cam de patruzeci de ani, o imagine neclară preluată de pe un circuit de supraveghere. Purta un hanorac jegos și era într-o stare extremă de agitație și de încordare.

Vocea lui Delancort se suprapuse peste difuzoare, având ecou și distorsiuni de conversie digitală acolo unde legătura prin satelit depășea lățimea de bandă a semnalului. El îi spunea că omul din imagine era un ofițer de informații al MI6, care fugise și dispăruse undeva în oraș.

Britanicii îl căutau peste tot în Londra, dar acțiunile lor erau împiedicate de faptul că nu trebuiau să facă prea mare zgomot.

— *Domnul Solomon a pus la dispoziție o cantitate considerabilă de mijloace, în scopul de a se asigura că Divizia pentru Situații Speciale îl va localiza și izola pe acest om, înainte ca britanicii să-l recupereze.*

Henri făcu un gest cu mâna ca și cum cineva i-ar tăia gâtul.

— *Dacă MI6 obține vreun indiciu că suntem pe urmele lor, capacitatea Rubicon de a opera în Regatul Unit va fi grav afectată.*

— Am înțeles asta, repetă Lucy.

Se uită la fișierul cu informații care se derula pe ecran.

— Marc Dane, citi ea cu voce tare. Uau! Un tehnician de suport? De ce este așa special?

— *Vrem să știm ce știe Dane,* spuse Solomon. *Să-l găsim primii.*

Privirea lui Lucy se întoarse spre pistolul P99.

— Și după aceea?

— *Vom analiza din nou situația la acel moment. Ai grijă de tine, Lucy.*

Se auzi un pârâit produs de pierderea legăturii, iar fluxul de date de la avionul privat se termină.

Începu să studieze datele trimise de Delancort, derulând fișier după fișier, întipărindu-și în memorie figura lui Dane.

O bătaie la ușă îi întrerupse acțiunea, iar Lucy ridică privirea.

— *Portarul,* zise o voce. *Am o livrare pentru domnișoara Locke.*

Deschise ușa.

— Eu sunt.

Portarul ținea în mână o geantă Louis Vuitton Pullman de mărime medie.

— Bună ziua, domnișoară. Tocmai a sosit la recepție pentru dumneavoastră.

Lucy apucă mânerul genții și i-o trase fără efort din mâini.

— Bună, mulțumesc.

— E mai grea decât pare, spuse portarul, respirând greu. Ce aveți acolo, echipament sportiv?

Îi puse în mână o bancnotă de cinci lire și îi zâmbi.

— Cam așa ceva.

•

Dormise pe hol, ținând lângă el pistolul Glock încărcat, sprijinit pe o pernă. Când se auzi bătaia la ușa din față, a fost ca și cum ar fi tunat și, chiar dacă se aștepta, Marc tot simțise un șoc.

Deschise ușa, cu pistolul ascuns vederii. Șoferul care făcea livrarea i-a dat o tabletă pe care să semneze pentru cutiile depuse la intrare.

Marc făcu cu stiloul primit o buclă șerpuită care semăna vag cu o semnătură și omul dispăru.

Se uită atent pe strada goală și luă ceea ce cumpărase. Costase destul de mult ca să obțină ceea ce avea nevoie în mai puțin de douăsprezece ore de la comandă, dar banii nu erau ai lui, erau de la peștișorul de aur, și se puteau evapora din contul de acoperire în câteva secunde de la momentul când urmăritorii de la MI6 își dădeau seama ce s-a întâmplat.

Își asumase un mare risc prin ceea ce făcuse. Dacă conturile de urgență ale lui Sam erau marcate, ceea ce făcuse îi punea pe tavă lui Welles locul unde se ascundea. Înainte, acest gen de risc l-ar fi putut face să ezite, dar nu acum. Marc pierduse ceva în ultimele zile și abia începea să-și dea seama. Pierduse o parte din frică. Deschiderea cutiilor era ca o dimineață de Crăciun. Pe masa grea de lemn din bucătărie, desfășură folia cu bule pentru a deschide cutiile din plastic și pungile argintii antistatice. Nu își putu reprima un zâmbet larg când evaluă ce cumpărase. În fața lui se aflau obiecte în valoare de mii de lire și voia să le descopere cât mai repede.

Cea mai mare dintre cutii conținea un laptop foarte arătos; era un model Alienware de uz general, conceput pentru pasionați! de jocuri video de cursă lungă, cu conexiuni la Internet extrem de rapide. Mai era acolo un set de instrumente pentru specialiști, pe care îl folosi pentru a deschide carcasa laptopului și a putea lucra la placa lui de bază.

În timp ce lucra, se trezi pentru prima dată că se gândește la locuința sa, la aspectul elegant al apartamentului mic și modern pe care îl avea în Docklands. Lucrurile personale ale lui Marc, computerul care i-a luat luni întregi din viață pentru a-l construi, toate erau acolo. Făcut pe comandă, reglat ca o mașină de Formula 1, mai rapid decât orice altceva din arsenalul unui hacker din Tiger Team, de la Shanghai la Langley. I se rupea inima gândindu-se că ar putea cădea în mâinile teroriștilor de la etajul al nouălea, care l-ar distruge complet în căutarea unor date care să îl incrimineze.

•

Totuși, nu îi lipsea prea mult din ce era în apartament. Poate colecția lui Blu-ray, dacă ar fi să fie ceva. Marc stătuse acolo aproape doi ani și mai erau încă cutii de carton nedeschise de la mutare. Nu fusese niciodată într-adevăr o casă pentru el, nu putea spune asta. A fost doar un loc de depozitare pentru lucrurile sale, un loc în care să poată dormi și mânca. Nu avea nicio amintire legată de acel loc; nimic care să trebuiască uitat.

Marc oftă și lăsă deoparte aceste gânduri, căutând în interiorul laptopului cu toată grija și seriozitatea unui chirurg cardiolog care efectuează un bypass la inimă.

•

Khadir își turnă în pahar ceaiul negru și îl amestecă ușor, savurând aroma lui fină prin norul de vapori care se ridica de la suprafața lichidului. Ceaiul era un lucru obișnuit, o plăcere pe care și-o oferea orice soldat, dar

el o trata ca pe o recompensă. Khadir avea puține din cele pe care alți oameni le considerau a fi vicii, dar nu era un călugăr. Prefera să se creadă despre el că este un om al concentrării și urmăririi unui scop, dar nu unul care se ținea departe de plăcerile vieții.

Fără plăceri, nu puteai să înțelegi ce puteai să câștigi, sau ce puteai să pierzi. Războiul nu ar însemna nimic fără înțelegerea acestui lucru. Zâmbi. În ceea ce privește un lucru atât de simplu cum era un pahar de ceai, acest adevăr era evident.

În campus era liniște, exceptând foșnetul ocazional al vântului de-a lungul ferestrelor. În orfelinat, tinerii dormeau în timpul zilei. Ciclul de antrenament părea nesfârșit pentru cei tineri, dar, de fapt, erau foarte aproape de sfârșitul lui, urmând să înceapă următoarea fază a activității. În curând, ceea ce se întâmplase la orfelinat urma să fie de domeniul trecutului și cei considerați suficient de puternici se vor alătura lui Khadir în lupta propriu-zisă.

Se auzi un ciocănit în ușă și Jadeed intră, ținând în mâini un teanc de hârtii.

— Comandante, a spus el, cu o înclinare a capului care ținea loc de salut. Avem confirmarea. M-am gândit că doriți să fiți informat imediat.

Khadir dădu din cap în semn de permisiune.

— Arată-mi.

Jadeed îi înmână mai multe pagini scanate, puțin neclare din cauza transmiterii prin fax, din numărul apărut cu o zi mai înainte al ziarului *Washington Post.*

Parcurse textul articolului pe care-l căuta, un material grandilocvent care trata chestiuni legate de reforma educațională americană și un rânjet îi apăru în colțul gurii.

— Amabilii noștri prieteni au avut încă o dată dreptate. Suntem cu adevărat binecuvântați să avem astfel de aliați.

Îl privi pe celălalt bărbat, care își controla ușorul sarcasm al tonului înainte de a răspunde.

— Ei cred despre ei înșiși că sunt mai mult de atât, domnule.

Khadir îi făcut un semn lui Jadeed arătând către masă și acesta mai turnă ceai pentru amândoi.

— *Suntem* binecuvântați, prietene, i-a spus el. Nu te îndoi de acest lucru. Așa cum este și sabia pe care Al Sayf o ține în echilibru, gata să cadă și să

taie capul inamicului. Ceea ce vom face va rămâne în istorie. Aceasta va fi cea mai devastatoare lovitură a noastră la adresa guvernelor din Occident.

Jadeed se feri de căldura ceaiului.

— Nu pot să nu fiu de acord, a continuat el. Dar nu pot să nu spun asta. Planurile acestor străini nu converg cu ale noastre.

Încet-încet deveni furios.

— Da, armele și echipamentele pe care ni le-au furnizat… Aceste instrumente ne-au permis să facem o treabă excelentă. Dar ei…

Se opri, nemulțumit că nu putea găsi cuvintele potrivite.

— Ei ne văd în același mod, admise Khadir. Ca pe niște *instrumente.* Și atunci când un instrument nu mai este util, renunți la el.

Jadeed îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aceasta este o alianță construită pe minciuni, domnule.

Khadir zâmbi cu răceală.

— Bineînțeles că așa este. Acești oameni, asta… Această Asociație… Ce sunt ele altceva decât o extensie a inamicului pe care dorim să-l ucidem?

Luă o altă înghițitură de ceai.

— Ei sunt oameni slabi, oameni lacomi. Vor o lume în care să poată promova frica după cum vor ei și astfel să le fie lor bine.

Clătină din cap.

— Oameni care cred că ne sunt superiori… Acest gen de oameni pot fi întotdeauna folosiți, chiar dacă ei cred că *ei* sunt cei care ne folosesc. Relația noastră cu Asociația este una reciproc avantajoasă. Dar când acest lucru se va schimba…

— Vom fi gata, spuse Jadeed.

Khadir dădu din cap din nou.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Afară, pe coridor, se auzeau voci ridicate, iar cineva scoase un strigăt furios. O clipă mai târziu, ușa s-a deschis și doi dintre oamenii lui Jadeed au intrat, trăgând între ei pe un al treilea.

— Ce-i asta? spuse iritat subordonatul lui Khadir, ridicându-se în picioare. Se uită urât la cel de-al treilea bărbat, un gardian gras, cu trăsăturile urâțite de o vânătaie galben-purpurie pe față. Omul ridică privirea a implorare.

— L-am găsit *agresând* un recrut, a spus unul dintre gardieni. Cuvintele sale erau pline de dezgust, iar accentul pe care îl pusese indica cu claritate care fusese natura agresiunii.

Privirea gardianului se muta înainte și înapoi între Jadeed și Khadir. Începu să se bâlbâie, încercând să explice că era o neînțelegere.

Jadeed ignoră spusele lui.

— Ai văzut asta? îl întrebă pe celălalt gardian.

— Am văzut, răspunse acesta.

Khadir li se adresă pentru prima dată. Atinse obrazul omului în locul în care acesta avea vânătaia.

— Cine a făcut asta?

Pusese întrebarea într-un mod direct, aproape întâmplător.

— Eu am fost, comandante, spuse celălalt gardian.

Khadir luă act de spusele lui.

— Lasă-l să se așeze.

— Domnule?

Jadeed îi aruncase o privire.

— Fă cum îți spun!

Expresiile de pe fețele gardienilor erau insensibile, dar nu dădeau niciun semn de nespunere. Cei doi și-au luat mâinile de pe brațele omului rănit și imediat acesta a făcut un pas către Khadir, ținând mâinile împreunate, într-un gest de mulțumire.

Comandantul îl privi în ochi, măsurându-l să vadă dacă minte.

În secunda următoare, Khadir sări de pe scaun cu o viteză atât de mare încât paharul de ceai aproape se răsturnă. Scoase de la șold Tokarev-ul și îl întoarse pentru a se putea folosi de patul gros și striat al armei.

Aceasta căzu ca un ciocan și sfărâmă din prima lovitură nasul vinovatului. A doua și a treia îi tăiară fața. Calmul și controlul pe care le arătase Khadir dispăruseră și acesta fusese brusc pătruns de furie, trecerea între cele două extreme producându-se într-o fracțiune de secundă.

Omul căzu grămadă pe podeaua de lemn, scuipând sânge și văicărindu-se. Khadir își trase piciorul înapoi și îl plesni cu cizma în coaste, cu o lovitură rapidă și puternică.

— Fiecare dintre ei, șuieră el, repetând lovitura. Fiecare dintre ei valorează cât o mie ca tine!

Îl lovi din nou cu piciorul, iar gardianul țipă.

— Domnule…

Fața lui Jadeed devenise puțin palidă din cauza șocului produs de forța bruscă și brutală a pedepsei date de Khadir.

Cu grijă și intenționat, comandantul păși înainte și își puse călcâiul cizmei pe degetele întinse ale omului de pe podea. Oasele trosniră când se rupseră.

— Luați această creatură fără valoare din fața ochilor mei, spuse el, vocea revenindu-i la o tonalitate egală.

Jadeed își scoase propria armă și îi trase trăgaciul.

— Duceți-l la subsol…

— Nu.

Khadir clătină din cap.

— Țineți-l în viață.

Nu se uită în sus în timp ce se așeza din nou pe scaun, problema bărbatului pedepsit dispărând din mintea lui când ceilalți îl târau afară.

— Disprețuiesc rebuturile.

Khadir privi încruntat la ceaiul vărsat și îndreptă paharul înainte de a-l umple din nou.

•

Nu și-a dat seama de trecerea timpului decât atunci când a încheiat ce avusese de făcut. Marc a deschis o fereastră pentru a ieși mirosul de la ciocanul de lipit și a dat un telefon la restaurantul chinezesc cu livrări la domiciliu. A mâncat pe masa din bucătărie din caserolele de plastic cu orez prăjit în ou și bucăți de pui în sos gros de lămâie cu miere, stingându-le cu o sticlă de bere Tsingtao. În cameră se vedeau rămășițele a ceea ce lucrase, dar ignoră acest lucru. Într-un târziu, Welles va ajunge aici și se amuză puțin la gândul că omul va fi nevoit să se așeze pe resturile de sârmă și circuite și se va chinui să afle ce făcuse Marc.

Trase aer în piept și scoase din buzunar stick-ul de memorie Ironkey. Marc îl introduse în laptop și privi în timp ce acesta adulmeca prin aparat, căutând după amenințări. A cerut o parolă, iar Marc s-a uitat rapid cu atenție la ecran.

Acest lucru nu era dintre acelea pe care le poți încerca din nou dacă le greșești. Aici nu exista posibilitatea de a reveni, ca într-un joc video. Dacă ar da greș, unitatea SSD s-ar autodistruge și Marc nu ar mai avea nimic. Se gândi să facă o listă de posibilități, luându-i ceva timp să caute prin amintirile sale despre Samantha Green, în speranța de a găsi cuvântul sau expresia pe care le-ar putea folosi pentru a debloca stick-ul.

Încă se gândea în timp ce degetele umblau pe cheile de la tastatură, aproape ca și cum ar fi fost altcineva care o făcea. Completă parola din două cuvinte și degetul său arătător ezită asupra tastei „Enter”.

Camden Market. I-a plăcut în Camden Market.

Apăsă tasta și ca o mână de cărți de joc aruncate pe masă, ecranul laptopului arătă tabele de date unele după altele, fișierele într-o limbă păsărească imposibil de citit devenind texte lizibile.

•

Începu să citească, mestecând mâncarea mecanic.

Totul era acolo. Notițele secrete ale lui Sam despre decizia pe care o luase Gavin Rix de a cerceta o posibilă nerespectare a procedurilor de securitate ale Grupului Operațional. Aici erau lucruri pe care Marc nu le știuse, misiuni la scară mică desfășurate de unul sau doi dintre ofițerii tactici Nomad, lucruri care nu fuseseră puse niciodată în programul de acțiuni al MI6. Investigații care nu fuseseră aprobate, care au fost inițiate la nivelul Grupului Operațional 7 și cunoscute doar în interiorul echipei. A încercat să citească printre rânduri, dar notițele sumare ale lui Sam nu îl duceau la niciun rezultat.

Marc se întrebă când începuse totul și căută mai adânc. Pentru prima dată de când începuse totul, simțea cum capătă încredere.

Grămezi de date, șiruri de informații. Aceste lucruri erau câmpul *lui* de luptă.

Găsi ce era cu adevărat valoros într-un folder plin de fișiere-text cu formulări aproximative. Marc recunoscu rezultatele unor încercări de traducere automată, adjective folosite impropriu și, din loc în loc, cuvinte fără logică, dar suficient de clare pentru a-i face pulsul să crească în timp ce le citea. Un nume era repetat de mai multe ori printre grupurile de cuvinte: *Dima Novakovic.*

Îl cunoștea pe omul ăsta, nu personal, ci din valurile pe care le făcuse la nivelul rețelelor de spionaj. Novakovic era ceea ce americanilor le plăcea să numească un „actor non-statal” – nu chiar un jucător de pe scena globală care acționa ca terorist sau agent al unei puteri agresoare, ci ca o persoană importantă în zonele de pe web cu putere de influență și de acțiune. Omul era certat cu legea, fără nicio discuție, dar Novakovic era cineva care putea fi *util* și oamenii ca el aveau un mod particular de a rămâne dincolo de raza de acțiune a forțelor de poliție de peste tot.

El era, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, un broker. Marc văzuse pentru prima dată numele lui pe o listă de intermediari care lucrau în Europa de Est. Novakovic era cetățean lituanian, dar decisese să nu aparțină niciunei țări, unul care făcea parte dintr-o specie de oameni în afara legii apărută din dezvoltarea acelor *bratva,* clanurile rusești de crimă organizată. Îi plăceau *high-life-ul,* hotelurile și femeile scumpe și avea o înclinație de a hoinări prin diferite locuri unde umbla lumea bună, alese în funcție de starea de spirit pe care o avea la un anumit moment. Novakovic se specializase în comerțul cu sisteme de arme sofisticate, dar nu la nivel suficient de mare ca să figureze pe listele cu ținte de urmărit, alături de generalii din fosta organizație *Rocket Korps,* care încercaseră să vândă surplusul de rachete SS-20. Nu, Dima era un locuitor al *Dark Web,* rețeaua de pe piața neagră aflată la câteva niveluri sub acel Internet pe care îl accesau cei mai mulți oameni.

Acolo se aflau jurnale de e-mailuri, mesaje care fuseseră direcționale prin servere oarbe și canale de rezervă. Fruntea lui Marc se încruntă uitându-se prin cele cu datele cele mai recente. La o primă vedere, Rix se aflase în contact cu Novakovic de săptămâni bune, în încercarea de a-l folosi pentru accesul în structura Asociației. La început, Marc nu și-a dat seama cum au ajuns cei doi să vorbească unul cu altul, dar derulând povestea înapoi, a ajuns încetul cu încetul să stabilească acest lucru.

Intermediarul venise către *ei.* Novakovic și-a dorit ca acest lucru să se întâmple. Un tip ca el, chiar dacă era un jucător minor și avea posibilități limitate, trebuia să știe ce este cu Asociația. Și el a făcut-o… Mai mult decât atât, a lucrat pentru ei.

Marc se așeză mai bine pe scaun, încercând să scape de oboseală. Își lăsă gândurile să se liniștească pentru o clipă.

— Te-au primit la masa lor, nu-i așa?

S-a uitat la poza brokerului de pe ecranul laptop-ului.

— Dar tu te-ai blocat. Te-ai speriat… Dar de ce?

Lăsă acest lucru ca să îl analizeze mai târziu și citi mai departe. Novakovic a fost cel care a confirmat ceea ce Rix, Nash și Sam bănuiau deja și anume că Asociația avea legături nu doar la nivelul stațiilor externe, ci chiar la sediul central al MI6. Vorbeau despre cum să îl facă să dispară, astfel încât să nu mai fie găsit niciodată, iar în schimb el să le divulge ceea ce știa.

Marc își punea întrebarea ce fel de amenințare îl putea motiva atât de puternic pe cineva de tipul lui. *Ar fi putut fi un joc dublu,* se întrebă Marc? *Asociația să îl folosească pe Novakovic ca pe o momeală?* Era posibil, dar părea mai probabil că intermediarul era depășit de situație și a început să se agite mai mult decât trebuia.

Intenționat sau nu, cel care discuta cu Novakovic devenise conștient de ce se întâmpla și a pus la cale ambuscada de la Dunkerque pentru a rezolva problema. În încercările lor de a nu se afla de investigația pe care o făceau, Nomad a reușit într-un mod nedorit să determine chiar anihilarea lor.

Marc a făcut o cafea și a turnat lichidul negru ca noaptea într-o cană crăpată. A creat adrese false și servere proxy pentru a-și ascunde locurile pe care urma să le acceseze, apoi a intrat pe Internet, căutând forumuri online anonime și zone de chat care se aflau în afara site-urilor reglementate. I-a luat mai multe ore, dar, dintr-un capăt de informație pe care l-a preluat de pe un forum anti-capitalist din Singapore, a găsit o persoană neidentificabilă, care știa pe cineva care aflase că Novakovic dispăruse de pe radar de câteva zile.

Momentul nu putea fi chiar o coincidență. Activitatea brokerului existase doar online. Afacerea lui s-a desfășurat integral digital, cumpărătorul și vânzătorul nu s-au întâlnit niciodată, un fel de joc alba-neagra.

Banii intrau pe la un capăt, iar armele ieșeau pe la celălalt. Curat, îngrijit, iar traseul tranzacției imposibil de urmărit.

Dar Novakovic era acum ieșit din joc, toate vitrinele sale virtuale își trăseseră obloanele și erau tăcute. Era deja mort sau se ascundea pe undeva.

Omul era veriga următoare din lanț. Marc îi studia fața, răsfoind dosarul pe care Sam îl anexase la notele pe care le întocmise. Novakovic avea o barcă, un super-iaht lung de 50 de metri numit *Jade,* cu care îi plăcea să navigheze în jurul Mediteranei. Dacă se afla la bordul navei, putea să stea luni întregi fără ca cineva să știe de el, să se mute din port în port și să trăiască în stilul cu care era obișnuit. Acest gând îi trecea prin cap lui Marc uitându-se la o fotografie digitală cu brokerul ieșind dintr-o limuzină, o imagine luată cu teleobiectivul, arătându-l pe Dima cu mâna pe umărul unei femei cu vârsta jumătate din a lui.

Numele cu care aceasta figura în note era Tanya Kirin, o emigrantă poloneză având o fixație pentru bijuterii. În dosarul Tanyei se menționa că este „dansatoare”, un eufemism ușor vag care acoperea o multitudine de

posibilități. Cuplul avea o istorie de rupturi explozive în locuri publice și de reconcilieri pline de lacrimi, iar urmarea acestor incidente Kirin apărea de obicei cu o piatră nouă și mai mare pe deget. Marc înțelese imediat că fata era persoana de care avea nevoie pentru a-l găsi pe broker. Novakovic nu era vreun prost – el a știut cum să-și gestioneze urmele digitale și urmărirea lui ar fi fost o luptă dificilă… Dar nu aceeași situație era cu Tanya, cu gusturile ei costisitoare și modul superficial în care își ducea viața. Una ca ea nu s-ar împăca cu ideea de a sta închisă multe zile la rând pe o barcă, chiar dacă era vorba de una de lux precum *Jade.*

Marc începu să caute date despre designerii exclusiviști de la care Tanyei Kirin îi plăcea să se îmbrace și găsi din întâmplare o pistă care ducea la mai multe date de pe rețelele de socializare păstrate neglijent. Zâmbi; acolo se afla un izvor nesecat de informații. În câteva momente ajunse la o serie de fotografii cu Tanya, de la instantanee luate cu camera telefonului mobil în restaurante de lux și cu mașini sport, la fotografii însorite pe puntea lui *Jade.*

Cerul de un albastru delicat și apa întunecată; se aflau în largul mării. Verifică data. Cea mai recentă fotografie fusese încărcată chiar în dimineața aceea. Tanya nu fusese atât de inspirată să eticheteze imaginile cu locația GPS a fiecăreia, dar schimbase după aceea mai multe mesaje cu prietenii ei. Unul dintre ei era un organizator de evenimente care colabora cu Atlantis Bay, un hotel exclusivist din orașul Taormina. Marc făcu o căutare pe hartă. Stațiunea respectivă era în Sicilia și acolo se întâmpla să se afle și casa unui artizan specializat în lănțișoare *art deco,* pe care Tanya le adora.

— Te-am prins!

Se lăsă pe spatele scaunului și sorbi din cafeaua stătută. Deducția sa era oarecum hazardată și nu avea nicio garanție că îl va duce acolo unde voia. Marc se baza pe faptul că Novakovic va dori să fie cât mai grijuliu cu iubita lui și îi va oferi un cadou nou și strălucitor. Ar putea fi la fel de posibil ca deducția să fie corectă.

Dar avea oare de ales? Novakovic se ascunsese pentru că îi fusese frică și chiar avusese motive să procedeze așa. Asociației nu-i plăceau lucrurile neclare. Brokerului i se pusese deja ștampila, iar dacă Dima se îndrepta către Sicilia, era clar că nu va rămâne acolo prea mult. După ce Novakovic îi va face pe plac iubitei sale, *Jade* va porni din nou pe mare și nu va exista nicio garanție că Marc îl va mai găsi.

Mai era încă ceva care trebuia luat în calcul. Dacă Marc îl va găsi pe Novakovic, la fel ar putea să o facă și Asociația.

Când a terminat treaba, Marc a făcut o copie a stick-ului de memorie și a criptat-o încă odată cu parola sa. A încărcat mai multe copii ale fișierelor pentru a intra pe servere *cloud* și pe site-uri de torenți din zonele cel mai greu accesibile ale Internetului și le-a ascuns cât mai adânc, cu denumiri false, făcându-le să pară a fi versiuni mai vechi ale unor aplicații de calculator sau jocuri video pentru care nu mai existau actualizări. Oricine ar fi descărcat vreunul dintre fișierele respective ar fi primit mesajul că acesta este alterat. Ascunzându-le în locuri accesibile, dar aflate la extremitățile web-ului, va face ca informațiile pe care le obținuse Sam să fie în siguranță. Se gândi să stabilească un termen la care acestea să fie accesibile, o numărătoare inversă la finalul căreia datele să fie transmise automat prin e-mail către un anumit destinatar, în cazul în care Asociația va ajunge pe urmele lui.

Dar în cine putea să aibă încredere pentru a-l desemna ca destinatar? La această întrebare nu avea încă un răspuns.

Marc reveni la rucsacul de urgență și îl încărcă cu echipamentul pe care-l strânsese și apoi își făcu un loc să doarmă în sufragerie, aproape de fereastra pe unde putea ieși repede. Stinse lumina și, în întuneric, se gândi la ce urma să facă, în timp ce oboseala îl cuprindea din nou.

Avea acum o misiune nouă, pe care o alesese el însuși. Într-un fel ciudat, aceasta însemna că își căpăta *libertatea.* Dar faptul că părăsea țara crea anumite probleme. Localizarea lui Novakovic nu însemna nimic dacă nu reușea să îl privească pe om în ochi.

Treptat, Marc își dădu seama că va avea nevoie de ajutor.

Capitolul 10

Stephen Parker nu reuși să își înăbușe un căscat adânc în timp ce trecea pe lângă ofițerul de serviciu aflat la biroul de la intrarea în secția de poliție Albany Street. Omul cu pectoralii lucrați din spatele tejghelei înalte îl văzu și chicoti.

— Ai avut o noapte grea, sergent detectiv?

— O noapte *lungă,* Mike, îl corectă el.

— Credeam că o să rămâi până mai târziu.

Ofițerul de serviciu îl privi de sus până jos, uitându-se atent la conformația robustă a lui Parker și la fața sa rotundă și serioasă.

Acesta clătină din cap.

— Însoară-te și fă un copil și vei vedea cât poți să reziști.

Îi zâmbi larg, dar fără convingere.

— Mai târziu.

Afară, cerul de dimineață al Londrei era jos și gri și părea că va începe să burnițeze. Trase aer în piept și merse împotriva fluxului de trecători care umpluse trotuarul, îndreptându-se către strada laterală unde își lăsase mașina. Parker era destul de jos în ierarhia secției de poliție și nu avea alocat un loc în parcarea acesteia, astfel încât banalul său Ford cu patru uși stătea parcat lângă bordură, sub stropii de ploaie.

Începu să meargă mai încet pe măsură ce se apropia de vehicul, ceva din intuiția sa de polițist avertizându-l de pericol. Discret, cercetă strada, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. Clipi din ochi și oftă. După tot ce se întâmplase în ultimele zile, se speria și de umbra lui. În acel moment, mai mult decât orice altceva, Stephen voia să fie acasă cu soția și cu băiețelul lui.

Dacă traficul îl ajuta, putea să ajungă înainte ca Kate să îl ducă pe micuțul Matthew la creșă.

Parker tocmai punea mâna pe portieră când a sesizat o mișcare cu coada ochiului. Se întoarse într-o parte pentru a răspunde atacului, dar ceea ce a văzut era un tip înalt și slab, îmbrăcat în haine ponosite, care se ridica dintr-un sălaș construit din ambalaje murdare de carton.

Omul străzii stătea ascuns la capătul unei alei înguste.

— Hei, amice, spuse omul, ținându-și degetele la buze, ca și cum ar fi avut o țigară invizibilă. Ai o țigară?

— Nu fumez, răspunse Parker, tonul său devenind iritat. Ia-o din loc, prietene.

Vagabondul își ținea capul în jos. Avea pe umăr un rucsac greu. Vocea i se schimbă.

— Kate te-a făcut să renunți, nu-i așa?

Marc Dane își ridică capul de sub cozorocul rupt al șepcii de baseball, iar Parker îngheță. Când i-a răspuns, vocea abia se auzea și avea un ton ostil.

— Nu știu cine ești. Nu vreau să te văd. Fă-mi plăcerea și dispari!

Se întoarse și deschise portiera mașinii.

— Am nevoie de ajutor, Steve.

Parker s-a oprit și și-a blestemat zilele. *Nu este bine ce faci,* a spus o voce în mintea sa. *Mergi înainte. Nu-l băga în seamă.*

Ar fi vrut foarte mult să poată face asta, să meargă acasă și să nu-i spună niciodată lui Kate că se întâlnise cu fratele ei. Dar deși avea acel gând în minte, știa că nu se va întâmpla așa.

— Urcă pe bancheta din spate și ține capul în jos, a spus el, pe un ton egal. Nu vorbi.

•

A condus mașina la câteva străzi distanță până când a ajuns la o zonă rezidențială cu trafic redus și a parcat la marginea șoselei, pe un loc de urgență. Cu o mână pe spray-ul cu piper pe care îl ținea prins de curea, Parker se întoarse în scaun și se uită urât la omul care stătea în spatele lui.

— Steve, mulțumesc.

Dând din cap cu gravitate, îl reduse la tăcere pe Marc înainte ca acesta să mai spună altceva.

— Ai fost extrem de nerușinat să apari în felul ăsta, a mârâit el. Nu ai dat niciun semn nenorocit de viață de mai mult de un an și apoi ai venit la mine așa, pe *stradă*?

— Îmi pare rău, a spus Marc, uitându-se pe geamurile mașinii ca și cum ar fi fost urmărit. Dar tu ești singurul cu care pot vorbi.

Parker își încleștă pumnii la gândul unei supărări mai vechi.

Își amintea cum plânsese soția sa la ultima lor întâlnire cu Marc, de furia neputincioasă pe care o simțise la cumnatul său. Cei doi bărbați se purtau civilizat unul cu altul de dragul lui Kate, dar Parker nu putuse niciodată să

relaționeze cu Marc, considerându-l dificil și distant. După moartea mamei lui Kate, ruptura dintre ei devenise și mai mare. Marc nu a venit la înmormântare – a spus că fusese într-o acțiune operativă – și după aceea cei doi frați s-au îndepărtat unul de altul.

Nu știa exact ce făcea Marc Dane în serviciul guvernului, dar, ca polițist, cam știa care erau jucătorii din Londra. Nu îi era greu să încerce să presupună.

— Ți-am spus că nu vreau să îți aduci rahatul tău la ușa mea.

Cu o zi înainte, niște tipi îmbrăcați în costume care ziceau voalat că sunt de la „serviciile de securitate” îi vizitaseră pe Parker și pe soția lui și încercaseră insistent să afle de la ei informații despre locul unde se afla Marc. Îi amenințaseră destul de direct în legătură cu consecințele unui eventual refuz din partea lor de a spune ce știau.

— Welles, a spus Marc, aproape pentru sine. Victor Welles.

— Nu știu în ce te-ai băgat, i-a spus Parker. Nici *nu vreau* să știu. Singurul motiv pentru care nu te-am dat până acum pe mâna poliției a fost că Kate te iubește, deși ai supărat-o foarte tare. Iar eu îmi iubesc soția.

Marc tăcu multă vreme.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă, iar Parker știa că așa era. Nu am vrut niciodată ca acest lucru să se întâmple.

Parker se așează mai bine în scaunul șoferului și simți cum îl cuprinde un val de oboseală.

— Ai supărat niște oameni foarte importanți, Marc. Cei care au venit ne-au spus că ești implicat în infracțiuni grave. Crimă și trădare.

— Asta e o minciună nenorocită! spuse Marc nervos. Se opri și încercă să se calmeze.

— Uite, voi schimba acest lucru. Nu am făcut nimic greșit.

Parker era un detectiv bun, iar singura abilitate pe care o prețuia cu adevărat la el însuși era faptul că își putea da seama de o minciună atunci când o auzea. Marc nu-l mințea și, în pofida tuturor dezacordurilor pe care le avuseseră, nu l-a considerat pe cumnatul său un om certat cu legea.

Într-un fel, înțelesese ce s-a întâmplat cu înmormântarea. Kate nu ar fi vrut să audă acest lucru, așa că l-a păstrat pentru el, dar Parker știa că, de multe ori, imperativele datoriei nu țin seama de micile nevoi ale oamenilor. A văzut florile pe care Marc le-a lăsat pe mormântul mamei sale.

Parker scoase un oftat lung și ușor.

— Ce vrei, Marc?

Răspunsul dură ceva timp.

— Trebuie să ies din țară și trebuie să o fac în următoarele douăzeci și patru de ore. În caz contrar, ei vor ajunge la mine și voi sfârși prin a fi îngropat în vreo turbărie galeză.

— Îți trebuie bani, nu-i așa?

Clătină din cap.

— Am nevoie de documente. Pașaport, permis de conducere. O identitate nouă.

Parker se încruntă.

— Nu pot să fac asta.

— Pun pariu că știi pe cineva care poate.

Îi aruncă lui Marc o privire cruntă.

— Înțelegi ce îmi ceri, nu? Mă faci complice la o fugă în afara țării. Mă vor băga la răcoare pentru asta. Kate și Matty, ei nu vor mai avea nimic dacă mă închid.

— Ajută-mă cu asta și am plecat, i-a spus Marc. Nu se vor gândi că tu m-ai ajutat. Nu voi pune în pericol familia surorii mele…

Se opri.

— Ea este tot ce mai am.

După o clipă, Parker scoase carnețelul negru plat pe care îl ținea în buzunarul de la haină și mâzgăli câteva cuvinte.

— Va trebui să te miști repede, spuse el, în timp ce scria. Cei de la imigrație vor face acest loc una cu pământul în câteva zile.

Smulse pagina și i-o dădu lui Marc, care o luă ca și cum i-ar fi deschis calea către libertate.

— Mulțumesc, spuse Marc. Și, în ceea ce o privește pe Kate, poți să-i spui…?

Parker îi întoarse spatele.

— Nu îi voi spune *nimic*. Că te-am văzut sau că am vorbit cu tine. Nici măcar că aș fi auzit ceva de tine. Dar dacă colegii tăi de la MI6 vin din nou la mine și mă obligă să aleg între tine și familia mea, le voi spune tot ce știu despre tine fără nicio ezitare. M-ai înțeles?

— Da.

Marc vorbea încet.

— Da, am înțeles.

Deschise ușa și aruncă o ultimă privire înainte de a coborî.

— Și mai este ceva.

Parker aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Dacă ești cu adevărat un trădător, Marc… Să nu mai vii niciodată înapoi.

Când ușa se trânti, porni mașina și se îndepărtă, cu ochii ațintiți înainte pe drum.

Fordul prinse viteză, lăsându-l pe bărbatul murdar pe stradă, uitându-se cum se îndepărtează. Nici șoferul și nici pasagerul nu au văzut Nissanul argintiu care îi urmărise de pe Albany Street.

Femeia aflată pe scaunul șoferului porni Nissanul.

— Ținta se mișcă din nou. Rămânem cu ea?

Avea o privire severă pe fața mică și imobilă, sub părul scurt, castaniu.

Însoțitorul ei avea o față amenințătoare, umflată sub bandajul care îi acoperea nasul spart.

— Nu, rămânem cu ținta principală.

— Suntem siguri că este el?

Celălalt dădu din cap o dată.

— Sunt sigur.

După incidentul de la Waterloo, nu-i va uita fața lui Marc Dane așa de ușor. Fără să-și ia ochii de pe țintă, își scoase telefonul și apăsă o tastă de apelare rapidă.

— *Alpha 1,* spuse Victor Welles. Comunică.

— Echipa Echo aici, suntem la cumnatul, a răspuns el. Am văzut ținta. Solicităm permisiunea de izolare și preluare.

— *Nu,* a spus Welles.

Sistemul de codificare făcea ca vocea lui să sune mai tânără și mai distantă.

— Știu că îi datorezi o palmă, dar păstrează-ți controlul. Ordinul pe care îl ai este de a-i da de urmă, nu de a-l captura, ai înțeles?

Bărbatul cu nasul spart îi aruncă partenerei o privire și ea ridică din umeri.

— Nu îl prindem, domnule?

— *Acum Dane urmează un plan, vreau ca el să creadă că este mai deștept decât noi toți. Lasă-l să creadă asta. Să vedem unde ne duce. Nu poate face totul singur.*

— *Pentru confirmare,* spuse vocea rece, ca de robot, în casca de protecție a lui Lucy. *Echipa Echo va urmări, dar nu va captura ținta.*

Auzi o bolboroseală, dar era prea greu de deslușit pentru ea.

Se aplecă pe ghidonul motocicletei Ducati 848. Legătura wireless între difuzoarele căștilor și microfonul cu laser cu ultraviolete din mâna sa transformau și recepționau sunetele vocilor din interiorul Nissanului în ceva ce putea fi înțeles. Microfonul cu laser arăta ca o lanternă voluminoasă, fasciculul invizibil pe care îl genera trecând prin geamul autoturismului Nissan din dreapta șoferului și reflectându-se înapoi către un senzor care înregistra cele mai mici modificări ale lungimii de undă a laserului. Software-ul de la bord transforma vibrațiile înapoi în unde sonore, permițându-i lui Lucy să audă de la distanță echipa MI6 de pe cadrul motocicletei sale aflată la o sută de metri distanță.

Zâmbi. Lui Keyes îi plăcea ironia acțiunii de a supraveghea o echipă de supraveghere. Intuițiile ei fuseseră bune, așa cum erau întotdeauna. Dane contactase persoana care, conform datelor pe care Solomon le primise de la legăturile sale, era cea mai puțin probabilă opțiune.

— Inteligent băiatul, își spuse ea. Te duci la tipul căruia îi place cel mai puțin de tine.

Dar Dane nu era chiar atât de inteligent. La ce se putea gândi el, se putea gândi și MI6 și la fel putea și Rubicon. A fost un joc pe care un lucrător operativ mai experimentat nu l-ar fi jucat niciodată.

Nissanul porni și începu să ruleze în trafic. Lucy a numărat până la zece și apoi a pornit motocicleta.

Coborând din autobuz cu gulerul ridicat, Marc a evitat drumul principal unde ar fi putut fi surprins de o cameră video cu circuit închis și a ocolit marginea de la Burgess Park, mergând pe străzile laterale către blocurile nelocuite din zona rezidențială Aylesbury.

Avea în buzunar o bucată de hârtie împăturită cu adresa unui apartament dintr-una din principalele componente ale complexului, format din mai multe blocuri de beton.

O mare parte a zonei respective era acum abandonată, cu o mână de locuitori care mai rezistau printre sutele de apartamente goale. Locul se afla într-un proces lent de pregătire pentru demolare, iar printre apartamentele cu uși baricadate se aflau spații ideale pentru amenajarea unui atelier de către un falsificator de documente.

Trecu pe lângă terasele lungi și înguste și șirurile de panouri de protecție din tablă prinse cu șuruburi de ferestre și de tocurile de ușă, pe aleile orășelului-fantomă pe care vântul adunase pe la colțuri grămezi de frunze. Zona era locuită de puțini oameni, aproape abandonată, lipsită chiar și de intruși sau de micii delincvenți, doar cu niște cochilii goale, închise ermetic în așteptarea marșului implacabil al buldozerelor și al bilelor demolatoare.

Ploaia porni, cu stropi grei care cădeau zăngănind pe mulțimea de ferestre murdare. Marc traversă peluza de iarbă către blocul pe care îl căuta și găsi ușa de la parter, proptită cu o cărămidă. În interior aerul era stătut. Faianța maron de pe pereți era plină de *graffiti.* Urcă scările pe care se simțea mirosul de țigări și se auzea murmurul încet al discuțiilor de la etaj. Păstrând aparențele, Marc merse calm către capătul scărilor și găsi acolo doi adolescenți care îi stăteau în cale. Se uitau la el cu indolență și ostilitate.

— Am venit cu treabă, le spuse el.

Pentru a le arăta că avea intenții bune, Marc scoase din buzunar o bancnotă de zece lire și își plăti taxa de trecere.

La etajul următor a dat peste un alt blocaj, dar acesta era mult mai amenințător. Era un asiatic corpolent, un sikh îmbrăcat într-un trening albastru închis, care nu făcea nicio încercare să își ascundă umflătura evidentă de la brâu, în care se afla un pistol.

Marc îi dădu bărbatului pistolul său Glock fără niciun comentariu și se supuse percheziției pe care i-a făcut-o acesta. Apoi a intrat pe ușă și primul lucru care l-a lovit a fost mirosul de miel gătit. Gura i se umplu de salivă și stomacul începu să îi chiorăie.

•

Din tot apartamentul erau folosite doar camera de zi și bucătăria. Restul era gol, fiind scos până și tapetul de pe pereți. Mirosul venea de la un tânăr care lucra la o sobă de camping, care îi aruncă lui Marc o privire calmă, dezinteresată, în timp ce acesta se uita în trecere prin cameră.

Falsificatorul era un om mai în vârstă, cu pielea de culoarea lemnului vechi de tec și cu părul grizonant. Se rostogoli către Marc pe podeaua de beton, într-un scaun cu rotile, și îi aruncă o privire calmă.

— Ce serviciu vă pot oferi? întrebă el, cu o politețe care părea cam nepotrivită situației.

Marc se uită la masa din fața lui, plină cu valize puse ordonat, în care se aflau modele de documente de diverse tipuri și documente oficiale noi. I-au atras atenția o imprimantă laser de înaltă definiție, aparatele foto digitale și un calculator portabil care părea mai potrivit pentru biroul unei corporații decât pentru acest interior familial părăginit.

— Tot pachetul, spuse el. Pașaport, permis de conducere, carte de identitate…

— Am germane, cehe, canadiene și belgiene.

Dădu din cap.

— Germane.

— Două zile, spuse bătrânul.

Marc clătină din cap.

— Nu.

Își lăsă rucsacul pe podea și scoase documentele de identitate contrafăcute pe care Sam Green le pregătise pentru ea însăși.

— Vi le dau ca să vă ușureze munca.

Falsificatorul le luă și se uită la ele. Scoase un sunet apreciativ, admirând modul în care erau făcute.

— Pot oferi o… O reducere de reciclare pentru documentele pe care mi le-ai dat. Dar rămân la patruzeci și opt de ore.

— Cât mă costă să le faci pe loc? insistă Marc.

— Te grăbești. Toată lumea se grăbește în ziua de azi.

— La partea asta sunt de acord. Dar tot am nevoie ele acum.

— Patru mii de lire sterline.

Era probabil dublu față de cât lua de obicei, dar Marc nu avea timp să se târguiască. Scormoni în rucsac și puse pe masă un teanc gros de bancnote de cincizeci de lire.

— Jumătate acum, jumătate când ai terminat. Voi aștepta, i-a spus bătrânului, intrând în bucătărie.

Marc luă o bucată de miel rumenită din oala de gătit și se așeză într-un colț al apartamentului unde putea să mănânce în liniște.

•

Farurile Nissanului au clipit o dată când o camionetă încetini și parcă în față lui. Ploaia producea un zgomot ca de tobă pe acoperișul mașinii, un sunet monoton și plictisitor, care nu făcea decât să îi erodeze și mai mult răbdarea omului.

Ridică privirea în momentul în care cineva care traversase în fugă drumul venind dinspre casa întunecoasă deschise portiera.

Femeia cu un aspect sever se așeză pe scaunul șoferului și își scutură apa de ploaie de pe haină.

— A durat ceva timp, dar l-am găsit. A intrat într-unul dintre blocuri, comunică ea. Stau acolo câțiva derbedei, poate chiar mai mulți.

Dădu din cap.

— În evidențele primăriei cu plata impozitelor nu apare că acolo ar locui cineva. Înseamnă că și-au găsit sălașul acolo.

Ridică privirea. Ușile din spate ale camionetei se deschiseră ușor și prin crăpătură apăru un grup de bărbați în combinezoane negre și purtând veste anti-glonț. Țineau în mâini pistoale și puști de asalt cu țevi scurte.

Partenerul ei zâmbi cu răceală.

•

Lucy se deplasa cu grijă pe terasa aflată la etaj, verificând numărul apartamentelor până când ajunse la cel pe care îl reținuse. Parcase motocicleta lângă un tobogan de gunoi vechi, pe una dintre aleile înalte, nedorind să o lase undeva unde putea fi văzută.

Se opri la ușa unde trebuia să ajungă și folosi muchia din diamant a unui cuțit militar de luptă pentru a deschide panoul de protecție metalic. Făcu o gaură îndeajuns de mare pentru a se strecura și deschise ușa.

Apartamentul era umed și mirosea urât din cauza igrasiei și covorul gri-maro putrezit se rupea sub ghete în timp ce pătrundea în camera din spate.

Aerul rece și stropii de ploaie intrau prin ferestrele deschise. Lucy se ghemui, deschizându-și rucsacul și căută un loc cu vizibilitate bună. Dincolo de peluza de jos se afla blocul în care dispăruse Dane, iar din acest punct de observare, Keyes vedea toată partea de nord a acestuia.

Găsi un scaun rupt și îl folosi pentru a sprijini husa lungă în care se afla pușca cu lunetă model Heckler & Koch PSG-1. Lucy reglă claritatea vederii și privi de-a lungul puștii, cercetând balcoanele până când îl găsi pe indian. Stătea aplecat pe marginea balconului, fumând. Din când în când, se uita îmbufnat la nori de parcă stropii de ploaie care cădeau din ei îl vizau personal.

Se răsuci puțin până când în lunetă apărură drumul și Nissanul argintiu. Alesese o poziție bună. De aici, Lucy putea vedea atât vânătorul, cât și vânatul.

Microfonul cu laser nu putea funcționa de la această distanță – semnalul lui era distorsionat din cauza atenuării produse de aer și de umezeala ploii – dar nu avea nevoie de el pentru a înțelege ce se întâmplă acolo jos. Sosirea camionetei i-a confirmat suspiciunile.

În timp ce privea, ușile din spate ale camionetei se deschiseseră și din ea ieșiră mai mulți oameni îmbrăcați în negru, bine antrenați, toți purtând arme. O unitate tactică de la MI5, bănuia ea, solicitată să facă acea treabă murdară pentru agenția soră.

Unul dintre mascații din unitatea de asalt se apropie să vorbească cu echipa de supraveghere, care ieșise din Nissanul argintiu și Lucy îl văzu foarte clar pe bărbatul cu pușca, făcând un gest ca și cum tăia gâtul cuiva.

O *comandă de asasinat.* Nu era nimic altceva. Urmau să-i ia viața lui Marc Dane, nu să-l aresteze. Dar asta nu avea niciun sens. Cu câteva ore în urmă, MI6 îl dorise viu…

Fără să-și ia ochii din lunetă, Lucy bătu în casca *bluetooth* atârnată după ureche și așteptă legătura.

— Azi dimineață ni s-a spus să-l lăsăm liber și acum a devenit o țintă în care să tragem? spuse femeia. Cum s-a întâmplat acest lucru?

Ea aruncă o privire asupra colegului ei, care părea nedumerit, apoi înapoi la șeful echipei de asalt.

— Ordinul a fost contramandat, spuse omul cu pușca tactică.

Vocea îi era atenuată de cagula pe care o avea pe față. Doar ochii săi adânciți în cap erau vizibili și erau la fel de cenușii și de reci ca ploaia care cădea.

— De la un nivel superior din Șase. Obiectivul a fost reclasificat.

— Welles a schimbat acest lucru, nu-i așa? spuse omul cu nasul rupt.

— Nu, nu este de la el, declară șeful echipei.

Privi peste umăr, în timp ce unul dintre subordonații săi îi confirma acest lucru.

•

— *Aici Delancort.*

— Să te pun la curent, spuse Lucy, fără nicio introducere. A apărut o situație nouă.

Văzu trei bărbați care făceau parte din grupul tactic rupându-se de ceilalți și intrând într-unul dintre celelalte blocuri rezidențiale aflate către Vest. Cei trei aveau puști de asalt cu lunetă – model G-36 s cu țeavă scurtă, după

aspect – și, cu mișcări rapide și precise, au apărut la etajele de înălțime medie și au luat poziții de tragere, țintind către etajul al optulea al blocului de vizavi. Paznicul de pe balcon nu era atent la ce se întâmpla, vorbind la telefonul mobil și făcând rotocoale în aer cu fumul de la țigara aprinsă pe care o ținea în mână. Restul echipei tactice dispăruse în spatele unui șir de garaje goale.

— *Aici este Solomon. Lucy, ce problemă a apărut?*

Se întoarse spre apartamentul în care trebuia să fie Dane.

— Mă plătiți ca să îmi exprim păreri personale, nu? zise ea. Ei bine, părerea mea este că prietenul nostru Marc Dane va fi mort în următoarele zece minute.

— *Explică-te!*

— Mă uit chiar acum cum o echipă de șoc ocupă poziții în jurul unui apartament în care s-a vârât omul nostru. Sunt înarmați să tranșeze definitiv problema.

— *Ești sigură?*

— Știu ce înseamnă să angajezi prea multe forțe, când văd acest gen de situații.

Lucy așteptă un răspuns, dar acesta nu veni imediat.

— Uite, dacă vrei ca acest britanic să rămână în viață, trebuie făcut ceva. Altfel nu are nicio șansă.

În timp ce vorbea, celelalte siluete îmbrăcate în negru apărură din nou lângă intrarea în clădire și se furișară înăuntru.

— *Lucy,* spuse Solomon, cu o voce egală și fermă. As*cultă-mă cu foarte mare atenție. Rubicon nu își poate permite ca serviciile britanice de spionaj să afle că ești acolo. Sarcinile tale operaționale rămân la fel. Trebuie să urmărești, nu să te implici.*

— Acest tip, Dane, este un tehnician. Am numărat cinci tipi duri care vin peste el. Nu are *nicio* șansă.

— *Sunt convins de asta,* a venit răspunsul, și ea simți frustrarea din tonul lui. *Comunică atunci când… Atunci când totul s-a terminat.*

Semnalul se pierdu și Lucy se încruntă. Reglă focalizarea pe luneta de la pușca PSG-1 și văzu ceva mișcându-se în spatele grilajului metalic de la fereastra apartamentului.

— Poate că vei fi norocos, prietene, vorbi ea de una singură. Norocos sau inteligent.

•

Falsificatorul era bun, a trebuit să admită lucrul ăsta. Marc se resemnase că va sta toată noaptea în interiorul sumbru al apartamentului murdar, dar în mai puțin de trei ore totul era gata.

Expresia tristă și obosită de pe fața lui Marc se regăsea acum în fotografia de pe *reisepass*[16]-ul său german.

— Acoperit cu folie holografică, spuse bătrânul, punându-și un creion în spatele urechii.

Se roti pe scaun.

— Impresionant, nu-i așa?

— Da, fu el de acord.

— Marko Stahl.

A încercat noul nume ca să vadă cum sună, spunându-l de câteva ori pentru a găsi pronunția corectă.

— *Ja. Ich heise*[17] Marko Stahl.

— *Sehr Gut*[18], spuse falsificatorul cu un zâmbet lipsit de bucurie, ochii rămânându-i fără expresie. Așa deci. Restul onorariului, vă rog.

Dintr-odată, Marc deveni conștient de prezența sikh-ului corpolent, care stătea pe coridorul din spatele lui, cu fermoarul tras la bluza treningului și cu degetul mare al mâinii sale maro, cărnoase, pe brâul elastic al pantalonilor, aproape de patul pistolului.

— Bucuros că am făcut afaceri cu tine, minți Marc, scoțând teancurile de bancnote așezate în pachete de cinci sute de pe fundul rucsacului său.

Bătrânul luă banii și falsa căldura de pe față i se stinse.

— Ar mai trebui o sumă și pentru mâncarea cu curry gătită de nepotul meu.

Marc deveni încordat.

— Și cât costă?

Revolverul era scos din toc.

— Cât ai acolo?

Sikh-ul vorbi pentru prima dată, pronunțând cuvintele cu un fel de mârâit. În spatele lui, băiatul – nepotul – se duse spre ușa din față cu o lanternă în mână, mișcând capul rapid în sus și în jos în timp ce se uita afară printre șipcile metalice.

Marc se încruntă.

— O să mă jefuiești? Am crezut că facem afaceri aici.

— Ai plătit lucrarea făcută, spuse falsificatorul, fără să zâmbească. Am standardele mele. Dar mi se pare că cineva aflat într-o așa mare grabă nu prea are de ales când este vorba să plătească suplimentar.

Orice ar fi încercat să justifice bătrânul a fost întrerupt brusc de deschiderea ușii de la intrare și de un răpăit de focuri de armă. Nepotul alerga într-o parte pe holul îngust ca și cum ar fi fost lovit de un cal și a căzut grămadă, cu o pată urâtă de sânge care i se mărea pe piept. Ușa din față se deschise și indianul se întoarse către intrare înjurând încet, cu pistolul ridicat. În exterior, peste drum, Marc văzu pâlpâirea unor flash-uri galben-albe în bezna umedă și se aruncă la pământ.

Aerul răsună când gloanțele care ricoșau în golurile dintre apartamente au mușcat din bodyguardul falsificatorului, din pereți și din tocul ușii. Pistolul scoase un sunet ca de tunet în timp ce sikh-ul apăsă pe trăgaci în zbaterile morții. Reverberația zgomotului dădu semnalul ca ploaia să înceapă să cadă.

Din senin, mai multe puști de asalt cu amortizor începură să tragă simultan, găurind panourile din tablă de la ferestre și sfărâmând sticla din spatele lor, făcând goluri în pereții din pal și distrugând calculatorul scump al falsificatorului. Becul fără abajur de deasupra capului se sparse în bucăți mici, cufundând spațiul într-o umbră gri.

Marc se rostogoli pe spate în timp ce camera se umplu de praf de tencuială, căutând o altă ieșire. Văzu în fața lui încărcătorul bont al pistolului său Glock semiautomat, ținut în mână de bătrân.

— Tu i-ai adus pe ăștia aici! spuse acesta cu ură. Fiu de târfă!

Pentru a doua oară, vorbele falsificatorului au fost întrerupte, dar de data aceasta a fost bâzâitul ca de viespe al unui glonț rătăcit, care l-a redus la tăcere pentru totdeauna. Lovitura l-a nimerit chiar în orbita ochiului drept și i-a scos o bucățică de materie cenușie și de os prin spatele cutiei craniene. Picioarele bătrânului deveniră inerte și corpul i se prăbuși pe spate în scaunul cu rotile, scoțând aerul afară cu un șuierat în timp ce își dădea duhul. Pistolul Glock zăngăni pe podea, iar Marc se întinse repede după el pentru a-l prinde cu degetele, rămânând cât mai aproape de podea.

Răpăitul de gloanțe se opri la fel de brusc cum începuse și făcu un efort să audă peste sunetul sângelui care îi pulsa în urechi. Marc auzi din ce în ce mai aproape tropăitul bocancilor pe betonul trotuarului.

Va veni și o a doua echipă, se gândi el.

O unitate de trăgători avusese rolul de a slăbi forța adversarului, iar o altă unitate, de acțiune nemijlocită, va anihila orice posibil supraviețuitor.

Marc avea o stare de rău, carnea de miel din stomac producându-i o senzație de vomă. Înghiți adânc, simțind gustul de fiere din gură. Știa pe de rost acest gen de operațiune. De câte ori el, Leon și Owen au stat în dubă și au coordonat misiuni similare? Numai că de data aceasta el se afla de cealaltă parte.

Oare cineva ca el se afla acolo jos, în partea din spate a unui camion, uitându-se la un flux de imagini video ușor neclare și dirijând un grup de ucigași? Alungă acest gând și încercă să își controleze respirația.

Știind jocul pe care-l făceau, va putea să găsească modalitatea de a-l evita.

Marc se uită înapoi către bucătărie, unde era o ușă care dădea într-un balcon îngust. Cu siguranță că acolo se afla cineva care acoperea spatele clădirii, dar dacă reușea să îi deturneze atenția, atunci avea o șansă de scăpare. Ei se așteptau ca el să coboare, să se ducă la parter și să încerce să fugă prin ușa din față.

Se întoarse și văzu cadavrul falsificatorului zăcând în scaunul cu rotile. Încercând să își schimbe poziția, Marc se ridică cu o mișcare scurtă și bruscă și lovi cadrul scaunului. Lovitura a făcut ca scaunul să se învârtă și să se miște de pe loc făcând o piruetă și îndepărtându-se de el, rotilele zornăind pe podeaua de beton. Scaunul și corpul prăbușit în el treceau de-a lungul ferestrelor distruse, oferind trăgătorilor de afară o țintă mișcătoare.

Imediat se auziră zgomotele de gloanțe. Fiecare lovitură făcea ca scaunul să se rotească și să trepideze, dând celor de afară impresia a ceva viu.

Marc era deja ghemuit, gata să o ia la fugă către bucătărie. În timp ce fugea, trase orbește în tavanul camerei de zi pentru a prelungi iluzia celorlalți.

Obiecte metalice se rostogoliră prin ferestrele sparte și zăngăniră pe pereții din spatele lui. Nu privi înapoi. Cunoștea acel sunet și se ascunse sub masa de bucătărie, cu ochii închiși și cu gura deschisă, băgându-și degetele în urechi.

O fracțiune de secundă mai târziu, grenadele de diversiune explodară cu o flacără albă violentă, iar nările lui Marc simțiră mirosul înțepător al fumului chimic. Chiar și aflat la distanță de o cameră de locul exploziei grenadei de diversiune, tot fusese orbit de lumină și aproape că nu mai

auzea. Pe pipăite, Marc se ridică de sub masă, cu ea în spate, aruncând-o prin ceea ce mai părea a fi o fereastră. Geamul se sparse în balcon.

Găsi soba de camping distrusă și lovi cu putere de perete supapa de ieșire a gazului acesteia. Propanul sub presiune începu să fâsâie ieșind prin duză și Marc răsturnă soba și o împinse pe hol, ca pe o bilă de bowling.

O figură în negru, cu fața ascunsă de o mască filtrantă arătând amenințător și purtând o cască din oțel balistic, apăru în pragul ușii deschise, cu o pușcă pregătită de tragere. Omul înarmat l-a văzut pe Marc mișcându-se și a tras fără nicio ezitare.

Marc se afla lângă fereastra cu geamuri sparte din bucătărie când scânteile produse de glonț au aprins propanul și suflul de foc al exploziei pătrunse pe holul îngust al apartamentului. Unda de fum și de flacără îl trânti pe Marc în spate, împingându-l pe balcon. Îl auzi pe bărbatul cu pușcă țipând.

Încercând să își controleze tremuratul mâinilor produs de adrenalină, reuși să treacă peste golul de un metru până la baza balconului alăturat. Balcoanele erau dispuse intercalat, cu unul ieșind în afară mai mult decât cel de deasupra, astfel că, mergând înainte și înapoi, Marc urcă la etajul al nouălea și apoi al zecelea, până când a ajuns la buza acoperișului și s-a tras deasupra. Mâinile îi alunecară pe un prag umed de la găinațul de pasăre, dar reuși să se cațăre deasupra și să ajungă pe acoperiș, deși simțea o durere puternică în mușchii brațelor.

Acolo era un labirint de bălți și de unități de ventilație joase amplasate pe acoperișul plat. Marc își continuă drumul pe partea de sus a clădirii, căutând un traseu pentru a ajunge în stradă fără să fie văzut de echipa de asasini.

La capătul mai îndepărtat al acoperișului se aflau niște suporți, metalici înclinați, fixați deasupra celor zece etaje, formând un stativ pentru a fi folosit de echipele chemate la spălatul geamurilor. Acolo se putea afla un tambur de cablu uitat, pe care să îl folosească pentru a coborî până la pasajele pentru pietoni situate ceva mai sus decât restul aleilor. Se duse să îl caute, mergând aplecat și cât mai repede putea, deși șchiopăta. Se tăiase la coapsă atunci când fugise pe fereastră și asta îi crea probleme la mers.

Dintr-odată, în fața lui apăru o siluetă mascată, neagră, ieșită din spatele barăcii metalice care adăpostea troliul de ridicare, iar Marc se dădu rapid înapoi, șocat.

— Să nu te pună dracu’ să faci vreo mișcare, mormăi trăgătorul, ridicând pistolul mitralieră SD3 pe care îl ținea în mâini. Credeai că mai ai vreo șansă?

Mișcă într-o parte țeava armei.

— Arată-mi pistolul! Lasă rucsacul jos! Pune mâinile pe cap!

•

— Deci, spuse Lucy vorbind singură, nu ești, totuși, norocos.

Prin luneta de la pușca PSG-1 putea să îl vadă pe englez stând nemișcat în picioare, cu mâinile în sus, sub amenințarea unui membru din echipa de asalt. Nu putea să îl vadă bine pe omul cu pușcă. Din locul în care se afla, peste parc, mai multe guri de ventilație o împiedicau să îi vadă tot corpul.

Dar putea să completeze restul de informații de care avea nevoie. Dane o comisese din nou, jucase riscant, iar acum plătea pentru asta. Trăgătorul de acolo nu trebuia decât să îl arunce de pe acoperiș pe tehnicianul care nu mai era de încredere și problema pe care o avea MI6 era rezolvată.

Lucy trase cu degetul pârghia de la selectorul încărcătorului fără să își dea seama cu adevărat de ce face asta.

Cuvintele lui Solomon îi răsunau în minte. *Rubicon nu își poate permite ca serviciile britanice de spionaj să afle că ești acolo.*

El avea dreptate, dar nu se afla totuși aici să îl vadă pe Marc Dane trăindu-și ultimele clipe din viață. Ea nu ar fi fost pe urmele acestui tip dacă el nu era personajul cheie al acestei misiuni și, pe de altă parte, nu îi spusese întotdeauna Solomon că abilitățile ei, capacitatea ei de a analiza o situație au constituit motivul pentru care a fost recrutată?

— Ah, la dracu’, oftă ea și apăsă trăgaciul.

•

Lumina și zgomotul glonțului care a ieșit din țeava puștii PSG-1 aproape că au fost anihilate de amortizorul cilindric al acesteia, oricum îndeajuns de mult încât cineva aflat în apropiere să fi auzit doar zgomotul metalic al reculului armei.

Agentul era pe cale să atingă microfonul de la gât atunci când glonțul l-a doborât. Urlă și căzu în genunchi. Strigătul l-a făcut pe Marc să se miște și să se îndrepte rapid către trăgător, lovindu-l cu putere în piept.

Pistolul mitralieră SD3 zbură și dispăru peste marginea acoperișului.

— Ce dracu’…!

Vocea trăgătorului era îngroșată de durere și surpriză. Se întoarse să se uite la Marc și în ochii din spatele măștii de gaz se vedea că îi este frică.

Marc mai avea încă în mână pistolul său semiautomat Glock. Amândoi știau care ar trebui să fie următoarea acțiune. Alegerea corectă, alegerea oportună era cea de a trage un glonț în capul acestui om și să o ia la fugă.

Marc a luat-o la fugă.

Capitolul 11

Acoperișul subțire al pergolei neîngrijite abia putea să reducă din tăria strălucirii de pe cer. Pe picioarele lui Khadir apăreau pete de lumină în timp ce mergea de-a lungul grupului de tineri, toți pregătiți să primească ordine, toți transpirați – și nu de la căldură.

Un vânt uscat dinspre Munții Taurus zdruncina construcția metalică, făcând-o să zornăie și să trosnească. Era cel mult un acoperiș improvizat, suficient pentru a-i ascunde de camerele cu termoviziune ale dronelor sau de sateliți. Privirea lui Khadir trecea peste fețele celor din grup și s-a oprit la băiatul pe care îl găsise ascuns în clădirea principală a campusului… *Oare care era numele lui? Ah, da, Halil.*

Adolescentul nu își mută privirea și dădu din cap foarte ușor. Lângă el se afla un tânăr corpolent, care mai avea încă pe el puțină grăsime ca de bebeluș. Tovarășul lui Halil avea vânătăi pe față și stătea în poziție de drepți într-un mod stângaci.

Aruncă o privire către Jadeed când se întoarse către mijlocul formației. Ceilalți oameni, instructori și paznici, erau toți acolo. Niciunul dintre ei nu vorbea; știau că cel care putea să vorbească primul astăzi era Khadir.

— Copiii, începu el, uitându-se la tinerii pe care îi avea în responsabilitate. Copiii sunt slabi și terorizați.

Comandantul vedea dezamăgirea și teama din ochii lor. Erau încordați, așteptând un fel de mustrare. Continuă.

— Pentru un copil, lumea este un loc plin de reguli arbitrare și de obstacole. Este un spațiu dominat de adulți, în care lucrurile îți pot fi luate fără explicații sau despăgubiri.

Continuă să meargă de-a lungul formației.

— Aici au fost aduși copii.

Khadir se opri și se uită intenționat în ochii fiecăruia dintre ei.

— Dar astăzi nu îi mai văd. Văd *bărbați*... Războinici care au lăsat copilăria în urma lor.

Un val de entuziasm trecu printre cei adunați. Acum îndrăzneau să spere, exact așa cum el voia să fie.

— Un copil nu poate face nimic. Un bărbat poate să facă lucrurile să se miște. Când un copil este rănit, el se vaită de durere și plânge. Atunci când un bărbat este rănit, el plătește cu aceeași monedă celui care l-a rănit.

•

Khadir se opri și puse părinteşte o mână pe umărul unui băiat înalt cu păr scurt și ciufulit. Cei doi se uitară unul la altul de parcă ar fi fost egali.

— Tot ce am avut ne-a fost luat. Oamenii pe care i-am iubit, casele noastre, viețile pe care le-am trăit până atunci.

Tonul lui deveni dur.

— *Pacea* noastră.

Unii dintre ei dădură din cap a încuviințare, alții deveniră încordați din cauza mâniei și a tristeții.

— Fiecare dintre voi a avut o viață zdrobită sub roțile războiului și nu ați avut niciodată posibilitatea să alegeți. Dar această experiență nu te-a distrus. Te-a călit, te-a făcut mai puternic.

Khadir zâmbi.

— Ai devenit cel mai bun. Cel mai puternic și mai rezistent. Iar astăzi suntem gata. Suflete reînviate având cu toții același scop.

Toți reacționau la fel, de fiecare dată când le ținea acest discurs. Era ceva previzibil. În acest moment, fiecare greutate întâmpinată și bătaie luată, fiecare oră de exercițiu și de instruire solicitantă fizic erau date uitării. El le dăruia ceea ce voiau toți tinerii de vârsta lor; viața de adult și libertatea care venea cu ea.

Se uită la ei și văzu ca într-o oglindă propria sa față din tinerețe, în momentul în care viața lui s-a schimbat. Cei mai mulți dintre ei erau urmași ai unor oameni obișnuiți, ai unor țărani și ai unor muncitori fără calificare sau cu pregătire puțină. Ei nu au cunoscut niciodată ce înseamnă o viață bună; dar el știa ce înseamnă acest lucru.

Băiat fiind, Khadir crescuse într-o casă în care era bunăstare, descendent al unei familii care servea statul egiptean de opt generații. Și, la fel ca frații săi, tatăl său, unchii săi, el a fost destinat să facă parte din casta ofițerilor. A crezut în acest vis, orbit de dorința de a avea glorie. A tânjit să aibă pieptul plin de medalii.

Dar patina aurită a măreției era doar o pojghiță, un strat subțire care acoperea ceva putred și desuet. Oamenii pe care îi respecta, mentorii săi și

cei mai în vârstă, și-au consolidat poziția nu prin curaj în luptă, ci prin uneltiri din umbră.

Ei beau ceai cu dușmanii cei mai aprigi și primeau bani de la trădători, plănuiau împreună cu necredincioșii și cu cei care cooperau cu inamicul ca să își umfle buzunarele. Își băteau joc de jurământul pe care îl făcuseră. Prețioasa și nobila uniformă pe care o râvnise copil fiind se dovedise a fi un lințoliu care ascundea corupția și minciunile. Tot ceea ce fusese obiect de mândrie, tot ceea ce iubise, se transformase în ură. Vedea în jur doar lăcomie și depravare și o lipsă îngrozitoare de dorință de schimbare. Îi era rușine să aibă vreo legătură cu acești oameni.

Ziua în care tânărul Khadir a înțeles în cele din urmă cum stau lucrurile a fost un moment extrem de important pentru el. Fusese pregătit, nu pentru statutul de războinic, ci pentru a menține status *quo-ul* unei decăderi lente și imorale. Familia lui și cei ca ea erau ca un cancer, dar nu erau singurii. Putregaiul infestase multe orașe, națiuni și suflete.

Dar nici Khadir nu era singur. Unii se simțeau la fel ca el, alții vorbeau pe la colțuri sau aveau curaj să vorbească liber. Acei oameni au devenit noua sa familie; în acea zi s-a trezit. *Reînviat pentru un scop nobil.*

Starea de reverie a dispărut și tonul lui Khadir s-a schimbat, ca și cum ar fi mărturisit un adevăr necunoscut tinerilor.

— Vă invidiez. Ați primit un dar minunat. Șansa de a lua înapoi ceva de la cei care ne-au rănit.

Vocea lui deveni dură.

— *Răzbunare.*

Unii dintre ei murmurau aprobator la această sugestie.

— Națiunile dușmanilor noștri, asupritorii noștri. Americanii și europenii, rușii, chiar și cei de lângă noi care ne-au lăsat să pierim ca ei să aibă și mai multă bunăstare. Aceștia sunt cei care ne-au rănit.

Oftă cu solemnitate.

— Un om care are curaj și caracter, care poate privi dincolo de frică… Acest tip de om nu poate fi oprit. El își poate lua revanșa oriunde poate să o facă.

Se trezi încă o dată în fața lui Halil.

— Tu ești acel om acum, îi spuse el. Fiecare dintre voi și voi toți laolaltă.

Privirea comandantului îl ardea pe Halil ca o flacără. Omul părea să emane forță, iar singurul mod în care Halil a putut să-i răspundă a fost să

dea din cap stângaci a încuviințare.

Își aminti cum îl vedea la început pe Khadir – un leu printre șacali, puternic ca un prădător. Tatăl lui Halil reprezentase pentru el modelul de persoană în permanență bine dispusă și cu un farmec deosebit… Dar carisma lui Khadir era altceva. El ardea ca focul din adâncuri, ca și cum ar fi fost un erou al vechilor legende; și, dacă în acea secundă, Khadir i-ar fi cerut să coboare în iad, Halil ar fi făcut-o.

Halil vedea că și Tarki era captivat de comandant. Se îndoia că fiul de țăran auzise vreodată ceva asemănător, cuvintele emoționante ale lui Khadir atingând la coarda sensibilă pe toți tinerii aflați acolo.

Lucrurile pe care le spusese Khadir erau adevărate. *Era o* lume nedreaptă, fusese rănit și dorea să i se dea înapoi o parte din ceea ce pierduse. O parte a gândurilor lui Halil se afla departe de el și privea cu detașare la ceea ce se întâmpla. Chiar în timp ce se simțea pătruns de discursul lui Khadir, se întreba dacă, de fapt, omul nu spunea decât ceea ce tinerii doreau să audă, manipulându-i.

Folosea cuvintele ca un muzician care cânta la un instrument, stârnind ura îngropată adânc.

Halil nu putea nega acest lucru. Ori de câte ori se gândea la familia sa, durerea care îl fulgera era imediat urmată de o furie mistuitoare. Voia să facă pe cineva să plătească pentru ceea ce îi fusese luat. Khadir promitea să îi dea această posibilitate lui Halil, iar ofertei lui nu îi puteai rezista.

Cu ochii minții își văzu din nou părinții, amintindu-și de acea dimineața în care ei muriseră. Simțea și durerea, dar și furia neputincioasă. *Ar fi atât de ușor* să cedeze – dar figura tatălui său aduse cu ea amintirea vorbelor sale. Rostirea molcomă și egală a poveștilor și parabolelor, din Coran și din alte cărți scrise de oameni din ținuturile îndepărtate. Halil și-l amintea vorbind despre alți oameni, oameni cu suflet rău cărora le plăcea să ia astfel de cărți și să le schimbe înțelesul, astfel încât ceilalți să îi urmeze. Luau cuvintele care spuneau despre pace și le transformau în arme.

Pe atunci, Halil nu înțelegea pe deplin ce voia să spună tatăl său, dar tânărul înțelegea acum. Se înfioră în timp ce înțelegea, odată cu prăbușirea ultimelor urme ale unei încrederi care se înfiripa. De *fapt, ce vrea Khadir de la noi?*

— Un bărbat caută să se răzbune, spunea comandantul.

Cel care îl seconda a adus o ladă din lemn cu capac cu balamale. Toți tinerii l-au privit în tăcere cum a deschis-o. Zeci de bastoane din lemn – suficiente pentru toți – s-au rostogolit pe nisip.

Khadir a luat unul dintre bastoane și i l-a dat lui Tarki.

Halil privea, fără să aibă curajul să se miște. Tarki nu spusese niciun cuvânt, nici lui, nici altcuiva, din noaptea precedentă. Ultimul sunet pe care îl auzise de la prietenul său fusese strigătul care venea dinspre clădirea în care se aflau dușurile. Tarki fusese singur cu unul dintre gardieni… Nimeni nu știa sigur ce se întâmplase acolo, doar că strigătele i-au făcut pe alți oameni să alerge, aducând cu ei violența. În seara aceea, Tarki a plâns până a adormit, iar a doua zi avea ochii sticloși și reci.

Jadeed dădu un ordin, iar doi dintre gardieni dispărură într-o clădire, întorcându-se o clipă mai târziu, trăgând pe un al treilea între ei. Fusese bătut și sângera, dar i se distingea fața. Șocul pe care l-a avut Tarki a fost suficient ca să arate că era omul care îl rănise.

Oamenii lui Jadeed l-au aruncat la pământ pe bărbatul plin de sânge. Acesta ridică privirea, cu fața speriată și încercă să vorbească, dar ce a reușit să scoată a fost doar un șuierat fără putere.

Comandantul le-a făcut semn tinerilor să se apropie și ei formară un semicerc în jurul bărbatului înspăimântat. Tarki și Halil au fost împinși înainte.

— Acest *animal* s-a aflat printre noi, rânji batjocoritor Khadir. El și-a folosit poziția pentru a-și satisface poftele cele mai josnice. El m-a trădat și l-a trădat și pe dumnezeul său. Dar mai rău decât atât, el v-a trădat pe *voi.*

Tarki a fost primul. O schimbare lentă se văzu pe fața băiatului, frica topindu-se și, în locul ei, apărând o ură puternică.

Halil îi văzu degetele albindu-se pe bastonul ținut strâns în mână. Furia care clocotea în celălalt tânăr era ca un microb care îi infecta pe toți ceilalți. Cei din față au luat fiecare câte un baston din grămadă, iar Halil a știut atunci că nu doar prietenul său fusese agresat de gardianul vinovat.

— Astfel de lucruri nu pot fi iertate, a continuat comandantul. Astfel de animale trebuie sacrificate.

Gardianul se chinuia să se ridice în picioare, cu o expresie rugătoare pe chip. Khadir nu îl băgă în seamă și privirea sa o întâlni pe cea a lui Tarki. Era permisiunea de care aveau nevoie ceilalți tineri.

Mâna lui Tarki se mișcă cu rapiditate și se auzi un trosnet. Apoi gardianul plin de sânge se prăbuși pe spate. Aruncă un blestem, înăbușit de mâna pe care o ținea pe nasul rupt. Îl făcu pe Tarki fiu de târfă, îi spuse că îl va spinteca ca pe un pește – dar amenințările sale erau înăbușite de graba cu care ceilalți tineri veneau peste el. Halil îl văzu pe Adad smulgând o piatră din nisipul de sub picioarele lor.

Toți îl băteau, țipând și strigând, iar Halil a fost împins împreună cu restul grupului, având un baston pe care îl strângea în mâini. Se aplecau peste bărbatul care încerca să se ridice, ploaia de lovituri făcându-l de fiecare dată să cadă din nou.

Halil nu se putea uita în altă parte, dar nici nu putea ridica bastonul ca să lovească. Auzea vocea tatălui său, ecoul reproșului său avertizându-l să nu facă așa ceva, să nu fie de acord cu violența.

Fața gardianului devenise o masă tumefiată, sângerândă, iar brațul îi atârna într-o parte. Vocile celorlalți orfani acopereau orice alt zgomot, cu urlete și țipete. Halil simțea mâinile celorlalți care îl împingeau înainte și îi auzea pe tineri încurajându-l să li se alăture.

Cel care îl chinuise pe Tarki a făcut un ultim efort de a sta în picioare și de a-i înfrunta. Se apropie de marginea inelului format de atacatorii săi, direct către Halil. Cu mâinile ridicate ca niște aripi, grohăia și scuipa, orbit de ură.

Halil l-a lovit pe gardian în față cu extremitatea bastonului.

Lovitura i-a rupt bărbatului maxilarul și el a rotit din nou bastonul, spărgându-i dinții, saliva groasă din gura acestuia scurgându-i-se de pe buze. Halil s-a uitat la el cum a căzut din nou și simți o senzație de scârbă în stomac din cauza picăturilor de sânge care îi cădeau pe față.

Gardianul a căzut la pământ și nu s-a mai ridicat. Ceilalți au vrut să fie siguri de asta și au continuat să îl lovească până când, în cele din urmă, cu un strigăt de triumf, Khadir le-a spus să se oprească.

•

Din exterior, Monte Tauro nu părea a fi o clădire ci, mai degrabă, o prelungire a colinei stâncoase. Plecând de la stâncile de piatră dură care coborau de pe drumul de coastă aflat mai sus către plaja îngustă și apele albastre puțin adânci, hotelul era format din mai multe platforme din beton armat care imitau cenușiul natural al stâncilor. Apartamentele și camerele se aflau în spatele unor terase lungi și lipsite de atractivitate, separate de

balcoane circulare și de arbuști tăiați în cuburi, cu pardoselile încinse de soarele după-amiezii siciliene. La nivelul cel mai de jos, apa piscinei pe marginea căreia zăceau rândurile de șezlonguri strălucea în bătaia brizei.

Marc se aplecă peste buza balconului său și cercetă puțin exteriorul hotelului. Deasupra drumului se vedea o potecă pietruită care ducea la ceva ce părea a fi un buncăr elegant din piatră albă și sticlă verde. Lifturi și o scară în spirală coborau prin golurile tăiate în stâncă, ramificându-se în coridoarele placate cu gresie care duceau spre camere. Totul în Monte Tauro avea un stil foarte elaborat, semănând cu coridoarele unei colonade elegante sau cu un complex de birouri modernist. Lui Marc îi plăcea simplitatea clădirii. Pe coridoarele drepte și prin pereții despărțitori din sticlă era ușor să vezi dacă vine cineva. După toată fuga și panica din ultimele zile, se simțea de fapt un pic mai sigur aici.

Trase, totuși, draperiile până când nu s-a mai văzut decât un fascicul subțire din lumina zilei și se retrase în cameră. Bagajul său și echipamentul pe care îl cumpărase de la magazinul de electronice duty-free din aeroport zăceau pe pat, așa că trase un scaun de răchită de lângă ușile glisante și bău ce mai rămăsese dintr-o sticlă de apă San Pellegrino. Făcea eforturi din greu pentru a-și reduce pulsul, care nu mai scădea de când părăsise casa conspirativă.

Drumul său părea că va dura foarte mult, fiecare mică întârziere adăugându-se la cea dinainte, ca și cum ar fi vrut să arate că de fapt nu reușise să scape cu adevărat. Își trecu o mână prin păr și degetele i se murdăriră de la spray-ul cu care se vopsise pentru a se deghiza în Marko Stahl. Șapca de baseball pe care o purtase în avionul care îl adusese din Anglia se colorase în interior și acest lucru îl făcu să se încrunte, așa că o aruncă în coșul de gunoi de la capătul patului. Își aduse aminte și găsi cardul American Express pe care îl folosise în ultimele douăsprezece ore și îl rupse în bucăți, având grijă să scoată cipul încorporat. Cât despre mirișstea care îi crescuse în dezordine pe bărbie, se decise să nu o radă, potrivindu-se mult mai bine cu fața lui de acum.

Pistolul Glock era acolo unde îl pusese, ascuns de deflectoarele anti-detectare de pe fundul rucsacului. Îl luă în mână, ceea ce îi dădu o stare de calm, de control al situației, ca și cum patul rece de fier al acestuia ar fi făcut să dispară toată teama pe care o simțea. Marc verifică gloanțele din

încărcător, deși nu avea niciun rost să o facă și se gândi la ce avea să facă în continuare.

Era aproape surprins să fie aici. Când trecea prin filtrul de control de securitate de la aeroport, Marc se aștepta să fie tras la o parte din șirul de pasageri. Se tot uita pe deasupra revistei *Wired* pe care se prefăcea că o citea și se aștepta să-l vadă pe Victor Welles aplecat peste el cu acel rânjet pe care îl avea tot timpul pe față. Mai apoi, imaginea neclară a călătoriei cu avionul s-a disipat și s-a trezit într-un taxi care îl ducea de la Aeroportul Catania International la Taormina, iar acum totul părea puțin… ireal. Faptul că ajunsese acolo unde voise să ajungă l-a făcut să se trezească la realitate. Marc își reprimă un zâmbet trist. *Dacă mă ajută Cel de Sus, s-ar putea să reușesc să fac ce mi-am propus.*

Își scoase hainele transpirate și făcu un duș, încercând pe cât putea să-și curețe vopseaua din păr și să alunge oboseala călătoriei sub jeturile de apă fierbinte. Când a terminat, soarele apusese și, în golful din partea de jos a orașului, se puteau vedeau câteva bărci noi care se clătinau ușor duse de maree.

Scoase un binoclu compact Pentax dintr-una dintre pungile de la magazinul duty-free și reveni la fereastră, desfăcându-l din ambalaj. Marc și-a adus aminte cum arăta *Jade* și nu a durat mult ca să-l găsească. Iahtul plutea în apele albastre ale Mării Ionice, ancorat departe de țărm și, în timp ce îl privea, lumina de pe ancoră se aprinse. Nava era albă ca marmura, de la proră la pupă, strălucirea albului fiind amplificată de zonele vopsite în verde smarald și de dungile din sticlă neagră. Strălucea în lumina soarelui care cobora, semănând cu carapacele închise ale unor gândaci exotici odihnindu-se pe suprafața apei.

Luă un pix și notă ceea ce vedea. *Jade* se ridica mult deasupra liniei de plutire și asta l-a făcut să se întrebe dacă fusese deja alimentată cu carburant. Recunoscu solariul deschis aflat în partea din față a punții superioare, acolo unde Tanya Kirin a pozat pentru instantaneele trucate pe care le postase pe pagina ei de pe rețeaua de socializare. Acum era gol, cu ferestrele închise.

Accesul pe navă fusese blocat, exact așa cum cineva ca Dima Novakovic ar face dacă ar ști că este urmărit. Marc simți o ușoară empatie pentru acel bărbat. *Da, prietene. Tu și cu mine, noi amândoi.* Se făcuse seară și Marc a cerut o gustare prin room-service, adusă la ușă de un chelner tânăr și

zâmbitor, pe care a mâncat-o pe balcon, având grijă să rămână sub umbrela de soare deschisă. Privi iahtul până când aerul de afară a început să se răcească. Nu a văzut la bordul lui *Jade* nimic altceva decât strălucirea blândă a luminilor interioare.

În cele din urmă, scoase un oftat. Amână ceea ce știa că trebuia să facă mai departe. A sta într-un loc și a observa, studiind ținta și așteptând, asta era ceea ce obișnuia să facă. *Pe atunci,* în trecut, în cealaltă viață, dinainte de Dunkerque, de împușcături și de incendii.

Părea că a fost acum un milion de ani.

Marc alungă aceste gânduri și se încruntă. *Abordare de modă veche,* își reproșă singur. *Prea multe notițe și culegere de date. La treabă!*

Întors în cameră, goli pungile și puse în ordine toate obiectele pe care le pusese pe pat, asigurându-se că totul era încărcat și pregătit. Unele dintre lucruri erau de bună calitate, altele erau niște jucării pe care Marc le cumpărase pentru orice eventualitate. Se juca cu un stilou pentru înregistrare vocală pe care îl răsucea între degete, gânditor. Mai demult, ceea ce avea el aici ar fi fost un fel de vis demn de Q Branch[19] pentru orice ofițer de informații în domeniu, iar acum erau niște *hardware-uri* pe care le puteai cumpăra din magazinele pentru copii. Dar tehnologia avea capacitatea de a aduce aceste lucruri în lumea reală. Ideea că un civil oarecare putea intra în posesia echipamentelor necesare care să îi permită genul de lucruri care altă dată constituiau apanajul guvernelor crea coșmaruri agențiilor de securitate din toată lumea.

Când a trecut de miezul nopții, a luat ceea ce avea nevoie și le-a împachetat într-o sac de umăr impermeabil. S-a răzgândit și le-a mutat în ceva asemănător, dar mai închis la culoare și mai greu de observat pe străzile laterale slab luminate din Taormina.

Mâinile lui Marc au alunecat în buzunarele hainei și au început să bată toba pe căptușeala interioară într-un ritm din ce în ce mai mare. Într-un colțișor al minții sale apăruse ceva nou. Nu era frică, era ceva similar, dar nu atât de otrăvitor.

Pistolul Glock intră într-un toc cu curea strânsă pe șolduri, iar celelalte lucruri care îl puteau da de gol au fost puse în compartimentul ascuns al unui mic rucsac, împreună cu laptopul. Trebuia să aibă mare grijă de rucsac; era singurul lucru pe care nu-și putea permite să-l piardă. Se uită la ceas.

— Tic-tac, vorbi pentru el Marc. Reguli de angajare. Abordarea și izolarea țintei.

Vorbea ca și cum ar fi fost la o ședință de instruire obișnuită a Grupului Operațional, împreună cu ceilalți agenți ai Nomad, participanți cu toții într-o misiune.

— Hai intrați și…

Obosi să mai vorbească. Tăcerea grea din cameră îi arăta nemilos de clar cât era de singur.

La dracu', nu mai pierdeți timpul, se auzi vocea lui Sam în mintea sa. *Verde pentru începerea acțiunii.* Verde pentru începerea acțiunii, repetă Marc și ajunse la ușă.

•

Nu era ceva obișnuit pentru un astfel de avion mare să aștepte departe de porțile de îmbarcare ale aeroportului, dar avionul Airbus A350 alb-argintiu, fără însemne, nu era nici el deloc obișnuit, iar Grupul Rubicon plătea foarte bine pentru a rămâne departe de ochii tuturor.

În timp ce se îndrepta spre avion, Lucy își trase trenciul peste umeri, înfrigurată de vântul care începuse să bată pe pista aeroportului Heathrow. Bărbați puternici, în costume negre Armani, masivi ca niște rugbiști, stăteau de o parte și alta a scării. Urmăreau cu atenție ce se întâmplă în jur, mișcându-și capetele aidoma unor turele de tanc arătoase, mecanic și fără niciun zâmbet.

Aeronava nu avea nimic special și era greu de recunoscut între altele la fel – și asta era exact impresia pe care, în mod intenționat, trebuia să o lase. Uniformele banale ale echipajului erau destul de asemănătoare cu cele ale multor operatori de transporturi comerciale, astfel încât un observator de la distanță ar fi putut să creadă că este vorba de unul dintre aceștia. Lucy auzise pe unul dintre membrii echipajelor de la sol ale lui Solomon spunând că indicativul de pe coada avionului putea fi schimbat extrem de rapid, iar *transponderul* IFF[20] de la bord putea imita oricare dintre codurile aeronavelor civile sau militare. Dacă te uitai mai de aproape, se vedeau niște excrescențe de-a lungul părții din spate și pe burta avionului, în care erau ascunse echipamente antiradar și alte dispozitive despre care ea nu avea nicio îndoială că sunt interzise. Lucy știa că avionul ascundea lansatoare pentru rachete de semnalizare cu infraroșu și fâșii de aluminiu care să fie aruncate pentru a schimba traiectoria rachetelor aer-aer; încercă

să nu fie deranjată de faptul că cei din conducerea Rubicon găsiseră de cuviință să recurgă la acest tip de protecție pentru aeronava lor privată. O trapă se ridică în spatele Airbusului pentru a închide etanș compartimentul de marfă. În timp ce compartimentul era blocat, zări roțile motocicletei Ducati și forma unui vehicul mai mare în spatele ei.

O siluetă înaltă, cu o figură ca de viespe, cobora scara mobilă către ea, pantofii săi cusuți manual pocnind pe treptele de metal.

Îi aruncă lui Delancort un zâmbet abia schițat.

— Henri. Mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

Asistentul lui Solomon îi reteză falsul compliment uitându-se la ea chiorâș.

— Cred că este corect să te avertizez, a început el, stând în calea ei. Ai făcut o mare mizerie.

Ea aruncă o privire către cei care asigurau securitatea și care continuau să arate ca niște statui, surzi la conversația lor.

— Ești așa de melodramatic! L-am ținut pe englez în viață. Nu asta am vrut?

— Din cauza ta, au aflat ce plan aveam.

Dintr-odată, Keyes își pierdu calmul cu canadianul-francez și îl dădu la o parte, urcând scările.

— Nu îți dau ție socoteală.

Intră în avion și se îndreptă spre salonul de bar, privind peste marginea de sus a aripii. Lucy era conștientă că Delancort urma să vină imediat după ea, dar îl ignoră. Era obosită, obosită să alerge în toată Londra căutându-l pe Marc Dane, obosită de ordinele vagi pe care le primise.

Ekko Solomon se afla acolo, unul dintre membrii echipajului de zbor dându-i un pahar înalt cu ceva limpede și carbogazos. Îi aruncă lui Lucy o privire gravă și ea deveni încordată. La semnul lui, un însoțitor de bord îi luă bagajele și le duse în camera de oaspeți din spatele avionului. Delancort se scuză și dispăru într-un birou de pe coridor.

Fără să aștepte să fie întrebată, Lucy păși în spatele barului și se servi cu un pahar de *bourbon* Booker sec.

— O să îmi scădeți băutura din ceea ce trebuie să îmi plătiți?

— Nu am chef de glume, îi răspunse Solomon, retezându-i-o scurt. Alegerea pe care ai făcut-o m-a forțat să vin aici și să te recuperez, înțelegi

asta? Sunt operațiuni pe care va trebui să le anulăm pentru că, din cauza ta, Rubicon a intrat prea mult în atenție.

— Îl voiai pe Dane în viață sau nu? replică ea, sorbindu-și *bourbonul*. Dacă voiai doar cadavrul lui, aș fi putut să fac acest lucru.

— Este mai complicat decât îți închipui, Lucy.

— Este? repetă ea. Atunci explicați-mi. Eu nu pot să lucrez cum trebuie atunci când decideți ce trebuie să știu fără să mă întrebați. Nu pot da tot ce am mai bun când nu particip la luarea deciziilor.

Solomon își încleștă maxilarele. Nu îi plăcea când angajații săi se purtau insolent. Dar lui Lucy nu-i păsa de asta. Ea spunea întotdeauna ce voia.

— Acțiunile tale au atras atenția în mod nejustificat. Serviciile secrete britanice încearcă să dea de urma ta chiar în timp ce vorbim. Am pus în mișcare niște măsuri de a le întârzia investigațiile, dar activarea lor a pus în pericol mai mulți agenți pe care îi avem. Și, în pofida intervenției tale neautorizate de astăzi, rezultatul clar a fost că noi ne-am consumat eforturile inutil. Marc Dane este din nou în libertate.

— Este în afara țării acum, zise Lucy. Eu așa aș fi făcut.

— Nu am câștigat nimic. Dacă este să se fi întâmplat ceva, am pierdut din poziția pe care o aveam în Europa.

Solomon făcu un pas spre ea.

— Înțelegi asta?

— Dane reprezintă o pistă viabilă, nu-i așa?

Răspunsul fu un dat din cap scurt și reținut.

— Deci este mai bine că încă respiră. Știi ce s-a întâmplat acolo. MI6 a schimbat planul chiar în cursul unei operațiuni de supraveghere. Aveau un glonț pe care era scris numele acelui nefericit de fiu de cățea.

Lucy trase aer în piept și, cu colțul ochiului, văzu bodyguarzii care se îmbarcau, trăgând de ușă să se închidă în urma lor.

— Cât timp trăiește, el este încă util, nu? Ați spus că vreți să aflați ce știe. Nu se poate interoga un cadavru.

Solomon încuviință din nou scurt din cap.

— Sunt obligat să fiu de acord. Dar, în viitor, va trebui să ne asigurăm că acest tip de incident nu se va repeta, da?

Înainte ca ea să poată răspunde, ochii africanului deveniră reci.

— Nu aș vrea să fiu obligat să pun capăt angajamentului tău cu Rubicon pentru o altă astfel de încălcare a contractului.

— Fără îndoială, spuse Lucy, luând o gură mai mare de *bourbon.*

Ușa biroului se deschise și Delancort se întoarse, ținând în mână o tabletă.

— Vom rula pe pistă în curând, le-a spus el. Ni s-a confirmat plecarea.

Lucy își privi ceasul, în timp ce Delancort îi oferi tableta lui Solomon.

— Dosarul? întrebă acesta.

Asistentul dădu din cap.

— Au reușit să facă o copie a paginilor celor mai importante din dosarul lui Dane.

— Ce sunt astea, datele lui personale? spuse Lucy.

Delancort clătină din cap.

— Nu toate. Dar avem pe cineva la departamentul medical din Ministerul Apărării. Am reușit să aruncăm o privire pe raportul psihologic al lui Marc Dane.

Dădu din cap cu importanță.

— Cred că avem aici suficiente date ca să începem să îi construim profilul psihologic.

Se uită către Solomon.

— Mi-am permis să le trimit oamenilor noștri din Zürich.

Lucy puse paharul jos. Biroul din Elveția avea un departament încadrat cu psihologi, care făceau ceva numit *analiza umană prin extrapolare.* Rubicon îi folosea pentru a planifica strategii de marketing și analize privind bursele de valori, printre altele.

— Asta înseamnă că mergem după Dane?

— Toată lumea o face, spuse Delancort, cu un rânjet plictisit. Este doar o chestiune de cine ajunge la el mai întâi.

•

Dacă nu luai în considerare caroseria portocalie strălucitoare pe care o avea *BladeFish,* propulsorul părea a fi un ventilator voluminos de birou. În apele puțin adânci ale golfului, motorul electric silențios al jet-schiului îl purtă pe Marc pe spinarea lui cu o viteză constantă de două noduri, ghidându-l pe suprafața calmă a apei. Marc îl orienta prin răsuciri ale umerilor, ca și cum ar avea un volan, dar în întuneric era ușor să ieși de pe traiectoria stabilită. Se oprea la fiecare câteva minute ca să se ridice și să vadă în ce poziție se află. Marc opri jet-schiul lângă o geamandură de amarare liberă și îl poziționă paralel cu *Jade.* Apa cu sare, adunată în tubul

de scufundare îi astupa gura și o scuipă printre dinții strânși. Sacul de umăr cu șnur de pe spate părea mai greu. S-a încruntat din cauza efortului pe care l-a făcut pentru a-l trage peste tricoul negru lipit de piele. Nu avea pe el un costum de baie și nici labe de înot, doar un tricou și pantaloni scurți de baie, întrucât crezuse ar fi mai bine să arate ca un turist dornic de aventură.

Statul în apă l-a făcut întotdeauna să se simtă mai calm, ca și cum valurile ar fi alungat încordarea din el. Aruncă o privire către iaht și, pentru prima dată, văzu o mișcare acolo.

O siluetă masivă trecu prin spatele unei perdele trase, dar era greu să vadă vreun detaliu. Ascultă atent, dar nu se auzea nimic altceva decât clipocitul apei de pe bordajul lui *Jade* și murmurul muzicii adus de vânt de pe insulă.

Se îndepărtă de geamandură, aplecând jet-schiul ca să poată coborî în apă și ceva se mișcă în spatele navei, nesincronizat cu ridicarea și coborârea navei, chiar lângă linia de plutire.

Marc a redus viteza jet-schiului și, inspirând adânc, a alunecat sub nivelul apei, apropiindu-se de navă cât mai mult posibil. Când a ajuns la zece metri de platforma de scufundări de la pupa, s-a ridicat încet și drept, fără să facă vreun val.

Acolo se afla o șalupă, care nu putea fi văzută de pe țărm din cauza bordajului lui *Jade.* Fără niciun însemn pe ea, vopsită în negru mat, se legăna ușor dusă de valuri. Un cablu de nailon o ținea legată de o ventuză de prindere temporară atașată de iaht.

Suficient de mare pentru a transporta cinci oameni, șalupa era acea ambarcațiune dorită de oricine care voia să facă o acțiune de pătrundere dinspre mare.

Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l vadă, iar Marc știa cu siguranță că barca nu fusese acolo înainte de apusul soarelui. *Oare Novakovic avea o întâlnire cu cineva acolo?* se întrebă el. *Sau este folosită pentru a fugi în caz de nevoie?*

Deasupra lui se mișcă ceva, un zgomot de pași pe pardoseala din lemn, iar Marc se deplasă în zona de umbră lăsată de *Jade,* plutind între iaht și barcă. Își încorda atenția pentru a asculta și auzi o scârțâiala, ca și cum ceva era târât.

În secunda următoare, auzi zgomotul ca o tuse al unei arme cu amortizor și, imediat după aceea, un bărbat într-o cămașă albă cu mânecă scurtă căzu

peste bord la o lungime de braț de fața lui Marc.

•

Corpul masiv al bărbatului se ridică la suprafață. Capul îi era căzut într-o parte, cu ochii fără viață către Marc. Glonțul îi intrase în gât și o pată de sânge strălucitor îi colora cămașa, care avea pe ea acel gen de eghileți cu fir ca de aur purtați de membrii echipajelor iahturilor oamenilor bogați.

Corpul mortului se scufundă încet și apoi dispăru.

Capitolul 12

Marc ar fi vrut să se facă nevăzut în apă, ținându-și respirația în timp ce secundele treceau încet. Nu îndrăznea să se uite în sus, de teamă că ar putea întâlni privirea ucigașului celui din echipaj.

Se auzi un scârțâit ușor pe punte și undeva, în interiorul navei, zgomotul înăbușit de sticlă fină spartă. Trăgătorul plecase din zona de deasupra sa, dar nu știa pentru cât timp. Trebuia să se miște repede.

Marc se trase către partea din spate a lui *Jade,* acolo unde scara pentru scufundare se prelungea în exterior, coborând spre apă. Ascunse jet-schiul lângă carena navei, unde acesta nu putea fi văzut și urcă la bord, cățărându-se încet și cu mare grijă. Apa mării i se scurgea cu picături mici de pe umeri și se mișca încet, punându-și fiecare picior de parcă ar fi călcat pe un câmp minat.

Tanya Kirin stătea pe punte culcată pe spate, cu capul într-o parte, îmbrăcată într-o rochie cu desen floral, care se întindea peste picioarele ei perfect bronzate. Când căzuse, avea în mână un pahar de șampanie, iar piciorul spart al acestuia era încă încleștat între degetele sale. Marc văzu gaura neagră a rănii produse de pătrunderea glonțului în partea de jos a maxilarului Tanyei, în apropierea gâtului. I se strânse stomacul când își dădu seama că petele de umbră din jurul femeii erau de fapt un amestec de sânge și materie cenușie.

Se opri brusc pe loc. Atunci când studia datele pe laptop aflându-se în Camden, se obișnuise să vadă în modelul tânăr și ușuratic nimic altceva decât o sursă de informații. Acum era aici, fără suflare, doar pentru că nu fusese suficient de atentă la setările de securitate de pe un site de mesagerie. Probabil că Tanya a fost prima care a murit. Marc aruncă o privire peste umăr către treptele de scufundare. Asasinul ei venise pe acolo, cu arma scoasă, în timp ce Tanya, fără să-și dea seama ce se întâmplă, ieșise să-și termine paharul de Taittinger.

Uitându-se dincolo de cadavru, prin ușile deschise care duceau către sala de sport a lui *Jade,* văzu un al doilea membru al echipajului îmbrăcat în alb care zăcea prăbușit peste o bicicletă de fitness. Brusc, prima sa impresie – cea că Novakovic încercase să fugă – părea că nu se confirmă.

Scoase pistolul Glock din geanta impermeabilă și trase siguranța, ținându-l aproape de șold, dar ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-l folosească. O împușcătură aici nu numai că s-ar auzi clar peste tot în golf, dar, ceea ce era mai important, ar pune în gardă ucigașii aflați la bordul lui *Jade*. Și erau în mod sigur *ucigași,* la plural. Un asasin singuratic ar fi ajuns aici pe calea urmată de Marc și apoi ar fi înotat până la iaht. Prezența bărcii de tip Zodiac indica faptul că o echipă întreagă măturase nava, executând pe toți cei pe care i-au întâlnit. Niciun martor, niciun supraviețuitor.

Marc se aplecă lângă cadavrul Tanyei și îi atinse pielea gâtului. Era caldă. Fiind aproape de ea, simți aroma parfumului și mirosul pătrunzător de cordită.

Planul său de acțiune nu mai era valabil. Nu anticipase acest lucru, dar acum părea evident. Oamenii din spatele acțiunii de pe *Palomino* curățau ce putea să fie compromițător pentru ei, urmărind pe toți cei care știau ceva. Așa cum se temea, ei au intrat în posesia acelorași date care duceau către Sicilia și au ajuns aici înaintea lui.

Se uită înapoi către mare, gândindu-se în ce situație dezastruoasă s-ar afla dacă ar abandona misiunea și ar fugi.

Dar, unde dracu' să fug?

Cu fiecare secundă pierdută era mai aproape de pierzanie. Degetele i se strânseră pe patul pistolului. Novakovic fusese singura pistă pe care o mai avea.

Exista o șansă ca brokerul să fie încă în viață. Marc analiză situația; dacă Dima era deja un cadavru, atunci Jude ar fi o navă fantomă.

Zgomote ușoare de pași se auzeau pe puntea de deasupra capului. Se deplasau către puntea de comandă.

Marc se retrase prin sala de sport și găsi una dintre casele scărilor care coborau către nivelul inferior. Se opri brusc când o siluetă trecu pe cealaltă parte a ușilor de sticlă.

Era cineva îmbrăcat din cap până în picioare cu același echipament tactic de culoare negru mat folosit de Grupurile Operaționale de la MI6, cu capul ascuns de o cagulă din plasă și cu ochelari de vedere de noapte grosolani, care dădeau impresia că trăgătorul are ochii bulbucați. Marc recunoscut corpul lung și greu al pistolului aflat în mâna bărbatului. Era un pistol semiautomat model Mark 23 cu amortizor, genul de armă preferată de forțele speciale americane din cadrul SOCOM. Nu dorea, totuși, să vadă

arma în apropierea sa, iar când trăgătorul se întoarse să se uite la pupa, Marc coborî scările și se mișcă cât de repede putea dincolo de ușile de la puntea pentru pasageri. În fiecare compartiment se oprea puțin, ținându-și respirația și ascultând. *Nimic.*

La mijlocul navei, traversă printr-o ușă deschisă și folosi gura țevii Glock-ului pentru a o deschide mai mult. Mătură cu privirea la stânga și la dreapta, fără să vadă ceva amenințător.

Camera, extrem de elegantă, era într-o oarecare dezordine. Un serviciu de ceai zăcea răsturnat în locul unde căzuse pe podea. Pe televizorul cu plasmă cu ecran mare, care domina un perete, un film era oprit în mijlocul derulării, cu personajele de pe ecran surprinse strigând unul la celălalt, pictograma de „pauză" clipind în colțul ecranului. Telecomanda era pe covor, acolo unde căzuse.

Marc se uită, urmând traseul distrugerilor în jurul camerei. Aceasta fusese cabina lui Dima, cea mai mare de pe iaht. *Trebuie să fi auzit ceva,* se gândi Marc. *A întrerupt filmul pentru a asculta.* Ce urmase? O împușcătură? Un strigăt de alarmare? Fusese de ajuns să-l facă pe broker să alerge, răsturnând ceaiul, fără să țină seama de mizeria pe care o făcea.

Dima era încă în viață pentru că nu încercase să coboare de pe iaht. Fugise cât mai adânc în interiorul navei.

În timp ce își omora timpul în salonul de plecări de la aeroportul Gatwick, Marc memorase planul original al interiorului iahtului, pe care îl văzuse pe un site dedicat pasionaților de astfel de nave, iar acum îl revedea în minte. În ce gaură se băgase Novakovic?

Încercă să ghicească.

Bucătăria iahtului era toată din plastic alb și oțel lustruit și singura lumină venea de la strălucirea blândă albăstruie a unui frigider uriaș. Peste tot erau umbre și multe locuri în care te puteai ascunde. Îndreptând pistolul în toate direcțiile, Marc întinse mâna pentru a găsi un comutator să aprindă lumina și brusc a simțit o durere în spate. Instinctiv, se dădu într-o parte și rezultatul a fost că s-a trezit cu lama lucitoare a unui cuțit de bucătărie Sabatier care îi atingea gâtul.

Un bărbat îmbrăcat în pantaloni de bumbac scumpi și o cămașă fără nasturi se afla în fața lui, cu fața ca de mops, transpirat și înspăimântat. Dima Novakovic, viu și într-o stare vizibilă de panică.

— Pune arma pe masă, nenorocitule, șuieră el. Îți tai gâtul!

Marc simți vârful cuțitului de bucătărie pe partea laterală a bărbiei și rămase pe loc, ridicând pistolul și având grijă să arate că nu ținea degetul pe trăgaci.

— Nu sunt cu ei.

— Prostii! replică Novakovic. Dă-mi arma! Îți tai gâtul!

— Dima, ascultă-mă.

•

Faptul că era chemat pe numele mic l-a surprins pe lituanian și acesta a clipit din ochi.

Marc continuă cu fermitate.

— Sunt aici pentru a te ajuta să fugi. Ei sunt sus. Ne vor găsi.

Brokerul răsuci mânerul cuțitului. Nu era un criminal. Potrivit înregistrărilor Interpolului, Novakovic făcuse bani doar din vânzarea de arme, fără a le folosi vreodată.

Marc se uită în ochii bărbatului. Cu fiecare secundă în care nu-l înjunghia, Dima își pierdea avântul de a-și duce la îndeplinire amenințarea.

— Cine te-a trimis? întrebă el.

— Serviciile secrete britanice, minți Marc. Sunt prieten cu Samantha Green.

Menționarea identității reale a lui Sam era singura carte pe care putea să o joace. Își încerca norocul sperând că ea își folosise numele adevărat în discuțiile pe care le avusese cu Novakovic.

Când omul se dădu înapoi câțiva pași, își dădu seama că șansa l-a ajutat.

— Unde? Novakovic se uită în jur. Este aici?

Marc trase aer în piept și își frecă tăietura cea nouă de pe bărbie. *El nu știe despre ce s-a întâmplat pe Palomino.* Era normal să fie așa. Trecuseră doar câteva zile de la incidentul din Dunkerque, iar dacă Novakovic încerca să fugă de stăpânii săi de la Asociație, nu avusese cum să afle ce se întâmplase.

— M-a pus la curent, continuă Marc, încercând să pară cât mai convingător. Ea m-a trimis.

Pentru o clipă, o senzație de ușurare aproape copilărească se văzu pe fața palidă cu trăsături slave a brokerului. Dima era atât de îngrozit încât, într-un fel, dorea ca totul să fie adevărat, avea *nevoie* să se convingă că cineva venise să-l salveze; dar acest lucru trecu repede și redeveni suspicios.

— Doar tu? Îl prinse de mână Novakovic, încruntat.

— Da.

— Nu te cred.

Brokerul scoase din buzunar un telefon iPhone placat cu aur și i-l puse în mână lui Marc.

— Sun-o! Vreau să vorbesc cu ea!

— Nu fi prost, rosti abrupt Marc, improvizând pe loc o jumătate de adevăr. Nu avem voie să îi telefonăm! Sam a indicat să *nu comunicăm prin radio*!

Continuă înainte ca omul să-i poată pune la îndoială povestea.

— Ceilalți sunt pe uscat. Uite, vrei să jucăm „20 de întrebări”[21] sau să pleci de pe nava asta?

— Ceea ce vreau eu este să…

Novakovic se opri dintr-odată din cauza unui bolborosit surd care vibra prin podeaua de sub picioarele lor. Ustensilele din bucătărie se ciocniră unele de altele în timp ce *Jade* se punea încet în mișcare.

Punând telefonul în buzunar pentru situația în care Novakovic ar fi decis să facă el însuși apelul, Marc îl împinse înapoi și privi afară pe coridor. Printr-unul dintre hublourile de vizavi de ei văzu promontoriul de la *Capo Taormina* rămânând în urmă în timp ce iahtul se îndepărta de locul de ancorare. Echipa de asasini ridicase ancora și duceau *Jade în larg,* în apele mai adânci ale Mediteranei. Odată ce ar fi fost destul de departe, puteau cu ușurință să scufunde nava și aceasta să dispară în mare fără nicio urmă.

Se întoarse către Novakovic.

— E timpul să plecăm. Am pe insulă un loc sigur, unde pot, uf! să aflu mai multe de la tine.

Marc nu avea habar cum va reuși mai departe să susțină povestea că încă era un ofițer MI6 activ, dar acum trebuia să rezolve ce avea de rezolvat.

— Există o altă cale pe unde să plecăm de pe navă?

Novakovic apăru în spatele lui și arătă cu degetul către coridor, fără să mai întrebe altceva.

— E un garaj. Am o barcă, jet-schiuri…

Clătină din cap.

— Dar încă nu putem pleca. Am nevoie să iau ceva.

Marc auzi zgomotul de pași pe punte, chiar deasupra capului.

— Nu mai avem timp! șopti el. Haide!

Brokerul făcu un semn cu cuțitul.

— Nu plecăm fără asta.

Porni de-a lungul unui pasaj îngust. Marc îl blestemă în gând și îl urmă. Nimic nu se întâmpla așa cum sperase.

•

Coridorul scurt se termina într-un panou din perete, iar Novakovic bâjbâi după o placă de pe punte pe care o dădu la o parte și în care se văzu o tastatură. Tastă mai multe cifre, iar peretele despărțitor se deschise culisând pe balamale care nu se vedeau. Brokerul trase de el și Marc simți un curent de aer uscat, ventilat mecanic și mirosul vag de ozon al echipamentelor electronice. În interiorul compartimentului ascuns se afla un stâlp negru și argintiu, care mergea de la podea la tavan. Din spatele acestuia ieșeau mănunchiuri de cabluri de date groase galbene, iar pe suprafața dispozitivului se vedea o constelație de lumini verzi care clipeau.

— Ai un server propriu, murmură Marc, mai mult pentru sine decât pentru Novakovic. Bineînțeles că ai!

Era normal să fie așa. Clienții brokerului erau, la urma urmei, niște persoane periculoase, iar detaliile afacerilor pe care le făceau nu puteau fi stocate în modul obișnuit. Deținând un server informatic propriu situat într-o încăpere mobilă, izolat de net până la momentul în care trebuia să se conecteze prin satelit, Novakovic putea să asigure securitatea de care avea nevoie oricărui tip de tranzacție ilicită. De fapt, își ducea peste tot cu el propria bază obscură de date.

— Fac găuri în catena navei, spuse Novakovic în timp ce folosea cuțitul Sabatier pentru a deschide niște încuietori în stiva de echipamente ale serverului.

— Vor să-mi scufunde nava. Singura modalitate de a face pierdute toate astea.

Zâmbi cu amărăciune.

— Apa mării nu face bine circuitelor electronice.

Părea mult mai supărat de pierderea iahtului decât de femeia care zăcea moartă pe punte sau de membrii echipajului care fuseseră executați. Marc nu spuse nimic. El nu avea nevoie să-i placă omului, tot ceea ce avea el nevoie era să afle ce știa despre șobolanul care se ascundea în MI6.

Din interior, Novakovic scoase un dispozitiv gros, de dimensiunea unei cărți cartonate, la care era legat un mănunchi de conectori și pe care îl ținea cu grijă, ca pe primul său născut, lăsând cuțitul de-o parte. Marc recunoscu

forma unui hard disk militar. Părea unul dintre modelele ultra rezistente folosite de marina rusească la bordul submarinelor sale nucleare, ecranate pentru a rezista la impulsuri electromagnetice, ignifug și etanș.

— Acesta este pașaportul meu, înțelegi asta? îi spuse Novakovic. Du-mă într-un loc sigur și ăsta îți va spune tot ce dorești să afli.

Trecu pe lângă Marc și se întoarse spre pasajul lateral.

— Să mergem acum.

Marc se uită urât la el. Îl prinse și încercă să-l tragă înapoi dar rată.

— Așteptă, pe aici nu este sigur!

Dar Novakovic nu îl asculta. Brokerul intră pe coridorul care mergea de-a lungul punții pentru pasageri și aproape se ciocni de bărbatul în costum de camuflaj care se îndrepta spre ei. Marc nu a putut face nimic pentru a opri ceea ce s-a întâmplat în continuare.

Trăgătorul își ridică armă și deschise focul fără nicio ezitare. Pistolul mitralieră MP9 cu țeavă scurtă lansă o serie neîntreruptă de gloanțe care au lovit corpul lui Novakovic, unele dintre ele producând scântei pe carcasa hard diskului. Novakovic a strigat și s-a prăbușit pe spate, lovindu-se de podea.

Atacatorul se răsuci brusc la colțul pasajului și întoarse țeava armei spre Marc. Ochelarii săi de vedere pe timp de noapte nu-i mai stăteau bine și nu mai reușeau să-i ascundă fața.

Marc trecu la ofensivă și atacă în timp ce arma se îndrepta spre el. Ținând pistolul Glock în pumn, folosi patul armei pentru a lovi cu toată puterea în lentilele echipamentului de pe fața omului, forța loviturii fiind atât de mare încât bucățile sparte pătrunseră în obrajii și ochii trăgătorului.

Atacatorul apăsă trăgaciul pistolului MP9, dar gloanțele nu loviră ținta, atingând peretele și tavanul coridorului, iar încărcătorul se goli.

Marc își împinse genunchiul între picioarele omului cu toată forța pe care o mai avea, obligându-l să se dea înapoi. Orbit și în agonie, trăgătorul se folosi de pistolul MP9 pentru a-l lovi pe Marc în cap.

Acesta simți că îi țiuie urechile și își pierdu avântul, aproape poticnindu-se de corpul lui Novakovic, care horcăia pe podeaua acoperită cu mochetă.

Cu un mormăit, atacatorul își smulse ochelarii și începu să bâjbâie după un cuțit de luptă care arăta a fi foarte periculos, înjurând printre dinți. Marc își aminti de momentul de pe acoperișul blocului-turn din Londra, dar de

data aceasta nu avea să mai fie nicio împușcătură din umbră sau vreo acțiune a cuiva de nu se știe unde.

Nu a avut nicio reținere când a ridicat pistolul Glock și a tras de două ori, ambele gloanțe trecând prin coșul pieptului bărbatului, unul aproape de celălalt. În zonele apropiate de coridor, sunetul focurilor de armă s-a auzit clar și puternic, ca niște focuri de artificii. Trăgătorul a căzut și a rămas nemișcat.

La picioarele lui, Novakovic scotea pe gură sânge arterial întunecat, corpul tremurându-i când a intrat în stare de șoc. Ghemuit lângă el, Mark îi văzu privirea care i se împăienjenea. Respirația greoaie a brokerului deveni șuierătoare, sugrumată; apoi nu se mai auzi nimic.

A trebuit să smulgă hard-diskul din strânsoarea mortului și să fugă către proră. În spatele lui se auzeau pași care coborau pe scări. Marc îndreptă pistolul Glock în spatele său și trase orbește, trimițând mai multe gloanțe în întuneric. Deschise cu umărul ușa garajului iahtului și o împinse înapoi cu piciorul. Scânteile produse de mai multe gloanțe trase ca răspuns se văzură în golul ușii.

Cu inima bătându-i nebunește, trase de o mică barcă cu motor agățată pe suportul său și găsi trapa înclinată din partea din dreapta a bordajului navei. Găsi un comutator în formă de T, dispus într-o nișă, lângă care era fixată o plăcuță colorată în portocaliu închis strălucitor, pe care era scris în cinci limbi diferite textul *A nu se deschide în timpul navigației.*

Trase de trapă în jos și peretele navei se deschise, tijele metalice retrăgându-se ca și cum ai răsfoi paginile dintr-un blocnotes. Puse hard-disk-ul în sacul cu șnur pe care îl avea în spate, fiecare secundă de întârziere strigând la el *să fugă.*

Jet-schiurile lui Novakovic erau așezate pe șine de aluminiu concepute să funcționeze ca niște rampe de lansare. Marc trase un alt glonț pentru a deschide dulapul de pe perete în care erau ținute cheile de pornire și apoi alergă în viteză până la cel mai apropiat jet-schi, smulgând corzile elastice cu care acesta era fixat.

Se auzi o altă serie de focuri de armă automată pe trapa metalică și știa că trăgătorii urmau să ajungă acolo în orice moment. Marc se aruncă în șa și împinse jet-schiul înainte, cu toată greutatea corpului său. Simțind cum începe să se miște, băgă cheia în contact, trase șocul și apăsă pe butonul de aprindere. Dacă motorul nu va porni, va fi cu siguranță mort.

Din fericire, Kawasaki-ul se trezi la viață și alunecă pe calea de rulare și lui Marc i se strânse pentru scurt timp stomacul atunci când jet-schiul se lovi de apă și un val mic îl izbi în piept. Intrase prost în apă și aproape că a căzut din șa chiar acolo, dar cu o mână acceleră puternic și Kawasaki-ul se așeză cum trebuie pe suprafața valurilor, cu botul îndreptat în direcția opusă lui *Jade*. Aplecat peste ghidon, Marc acceleră puternic și auzi împușcături în spatele său. Pentru a doua oară, trase orbește peste umăr, fluturând Glock-ul în direcția trapei deschise. Accelerația începu să vibreze sub degetele sale și se angajă într-o serie de slalomuri în direcția țărmului.

Auzi zumzetul gloanțelor care tăiau aerul în jurul său, dar apoi zgomotul se pierdu în șuieratul valurilor și în vuietul motorului Kawasaki-ului. Marc se prinse strâns de jet-schi, făcându-l să zboare mai repede pe valurile mării.

•

Ellis lăsă să cadă gura țevii pistolului mitralieră MP9 și boscorodi când scoase un încărcător consumat și îl aruncă în apă, înlocuindu-l mecanic cu unul nou din buzunarele vestei sale anti-glonț.

•

Cruz se ridică în spatele lui, cu veșnica sa lipsă de expresie de pe fața negricioasă a brazilianului.

— Hayes a ucis ținta principală, dar Hayes este mort.

— Ce dracu' a fost asta? ceru să afle Ellis, ignorând cuvintele celuilalt. Am știut de fiecare nenorocit care era pe nava asta, iar despre acest *idiot* nu știm nimic?

Accentul său nativ *afrikaans* devenea și mai evident atunci când se enerva. Lovi butonul radioului de la gât.

— Teape? Mișcă-ți fundul și vino aici. Avem un fugar.

A durat puțin până când americanul a răspuns.

— *L-ai atins?*

Dispozitivul de codare al aparatului de emisie-recepție făcea ca vocea să-i sune metalic.

— *Nava asta nu-și schimbă cursul chiar așa de ușor. Tipul va ajunge la țărm înainte de a-l prinde din urmă. L-ai atins pe fugar, recepție?*

— Nu cred. Ellis scuipă vorbele, enervat de faptul că a tras un încărcător întreg fără niciun rezultat. Cine o fi fost…?

— *Novakovic este mort?*

Teape îl întrerupsese și nu a putut continua.

— Ținta principală a murit, repetă Cruz. La fel și Hayes.

Se auzi o voce disprețuitoare și iritată.

— *Pune-l pe Hayes în Zodiac, apoi aruncați cartușele goale în mare. Ellis, ia camera de luat vederi și vino cu ea aici.*

•

Teape puse cârma lui *Jade* pe automat și smulse un binoclu dintr-un coș de depozitare aflat în partea laterală a punții de comandă. Privi peste pupa, iar prin lentilele puternice ale binoclului golful Taormina se vedea clar. Era dificil să vezi jet-schiul prin poluarea luminoasă a orașului, vizibilă chiar și la această oră. Dacă ar fi avut o pușcă cu lunetă și un aparat de ghidare ar fi reușit să-l omoare pe fugar înainte de a ajunge pe insulă, dar toți cei din echipă erau înarmați doar cu pistoale mitralieră.

Din fericire, cei care îl angajaseră pe Teape planificaseră totul. Exista o posibilitate de a rezolva și o astfel de problemă. Puse la o parte binoclul și scoase din buzunar un telefon mobil cu cartelă preplătită și formă un număr aflat în agendă.

Cineva răspunse când telefonul sună a doua oară.

— *Si*[22]?

— Am o problemă, explică el. Poți găsi ceva pentru mine?

Vocea de la celălalt capăt al liniei a trecut pe engleză.

— *Unde?*

— Ajunge pe țărm dinspre golf, în orice moment de acum încolo.

Teape aruncă o privire în sus către Ellis, care urca pe scară către puntea de comandă.

— Probabil că are baza undeva în oraș. Îți voi trimite o fotografie.

— OK.

Apelul s-a terminat și Teape a păstrat telefonul în mână.

Ellis îi dădu mai multe cabluri și dispozitive. Unul dintre dispozitive era un player video digital obișnuit. Un cablu pornea dintr-un bloc compact de plastic negru rezistent la impact având la capăt un aparat de fotografiat digital montat pe un pivot. De mărimea unei baterii AA+, camera pentru vedere de noapte era suficient de mică pentru a încăpea în buzunarul unei veste anti-glonț, iar cardul ei de memorie putea face înregistrări timp de mai multe ore. Fiecare membru al echipei de asasini era dotat cu un astfel de

echipament, pentru cazurile în care erau necesare verificări ulterioare asupra modului de acțiune.

Ellis avea cu el, de asemenea, ceva care semăna cu un ventilator portabil.

— Am găsit chestia asta pe puntea superioară, explică el. A fost scăpată de dobitocul ăla.

Teape nu a spus nimic, folosind tableta pentru a se conecta la aparatul de fotografiat și a derula imaginile luate de ucigaș până la momentul în care Hayes aproape că se ciocnise cu Novakovic. A văzut când Hayes a tras în broker, dar a fost nevoie să reia imaginile de două ori pentru a capta un cadru video care să-i arate fața celui care îl împușcase pe cel din echipa sa.

— Asta este?

Arătă o imagine întunecoasă gri-verzui a unei fețe din care dispăruse orice culoare, încadrată de un păr de culoare deschisă, marcată de efortul extraordinar pe care îl făcea.

— S-ar putea.

Ellis avea o față posomorâtă. Nu-i plăcea să facă greșeli.

— *Ja*[23].

Teape a făcut o captură a imaginii respective, apoi a introdus cablul într-un port de pe telefon. În câteva momente, imaginea a fost trimisă către două destinații diferite. Prima era către Faso, cel însărcinat cu supravegherea, pe care îl lăsase pe insulă. A doua era către prima verigă dintr-un lanț de relee digitale oarbe care, eventual, ar ajunge la cineva care ar putea spune cum îl cheamă pe tip.

•

Marc puse jet-schiul pe plaja plină de pietriș și aruncă cheia în valuri. Sunetele muzicii de pian care se auzeau de pe terasele hotelului San Domenico Palace, aflat mai sus, contrastau puternic cu bubuitul inimii care i se auzea în urechi. Se îndreptă spre poteca abruptă care ducea spre malul stâncos și către oraș. Puțin mai sus pe drum, sub copacii subțiri care se agățau de stânci, își scoase din geanta impermeabilă treningul închis la culoare și îl trase peste echipamentul de înot ud. Înghițit de noaptea caldă, Marc se uită înapoi peste golf și la mare. Nu mai era nimic care să indice faptul că *Jade* fusese vreodată acolo.

Hard-disk-ul era voluminos și îl incomoda la spate și se simți împovărat de greutatea lui și de importanța datelor pe care le conținea. Își aduse aminte și deschise șnurul sacului, apoi scoase din el telefonul mobil al lui

Novakovic și îi deschise carcasa cu unghia. Marc scoase bateria dispozitivului, astfel încât acesta să nu poată fi folosit pentru a-l urmări și îl băgă la loc.

Nu putea să își dea seama dacă era urmărit de cineva, așa că urcă pe poteca lungă și bătută de vânt, mergând încet pentru a-și putea păstra suflul până când ajunse la drumul îngust aflat la capătul malului. Parcurse intenționat un traseu lung și sinuos, depărtându-se de hotelul Monte Tauro, către Corso Umberto, principala arteră din oraș. Străzile medievale erau aproape și îi ofereau locuri retrase și întunecate. Marc merse de-a lungul lor, deviind traseul pe aleile pietruite, pentru a reveni pe o scurtătură în cerc, în direcția parcării de la Villa Comunale.

În cele din urmă, se luă după un grup de turiști germani zgomotoși care se întorceau la hotel și se strecură în spatele lor, traversând holul de intrare de la Tauro în timp ce ei stăteau de vorbă despre ce să facă în continuare.

•

Marc se apropie de ușa camerei lui, când un instinct pe care nu îl putea defini îl făcu să stea pe loc. În exterior nu era nimic în neregulă, dar, după o noapte în care a văzut planurile sale destrămându-se, avea brusc certitudinea că ceva nu este în regulă. Ținându-și respirația, se lipi de perete și se aplecă mai aproape de ușă, încordându-și auzul.

Timp de minute lungi, *nimic*… Se întreba ce ar face dacă ar apărea cineva din personalul hotelului.

Apoi, auzi foarte clar un zgomot de mișcare de partea cealaltă a ușii. Scârțâitul scaunului de răchită de pe balcon, sub greutatea cuiva.

Se albi la față dintr-odată. Pierduse atâta vreme pe drumul de întoarcere la hotel și se crezuse foarte deștept, însă acești oameni reușiseră oricum să-l găsească. Oare înăuntru era cineva ca asasinul german, care îl aștepta cu un pistol cu amortizor îndreptat către ușă? Scaunul scârțâi din nou și acum era sigur.

Marc se retrase de la ușă încet, îndepărtându-se. În mod ciudat, se simțea într-o oarecare măsură răzbunat pentru starea sa de paranoia. Înainte de a porni către *Jade,* ultima sa acțiune fusese aceea de a-și ascunde rucsacul undeva în afara camerei de hotel. În loc să-l depoziteze în seiful din cameră – care nu oferea cine știe ce siguranță – alesese o cale mult mai simplă.

Pe coridor se afla o debara cu obiecte pentru curățenie, având deasupra un spațiu de depozitare. Marc se ridică pe vârfuri pentru a deschide capacul

cu vârful degetelor și atinse cureaua rucsacului care se afla în spatele acestuia, exact acolo unde îl lăsase. L-a luat și a fugit.

•

În loc să se îndrepte către oraș, decise să meargă pe drumeagul care deservea hotelul, urmând traseul acestuia în jurul dealului, către plajă.

Ținea pe cap gluga hanoracului iar în jurul feței purta o eșarfă gen shemagh[24] luată din rucsacul de urgență al lui Sam. Evitând să se uite la camerele de securitate ale hotelului Monte Tauro, escaladă cu rucsacul în spate un perete aflat câțiva metri mai departe deasupra căruia era un panou din lemn stratificat montat pe o schelă metalică.

Panoul avea pe el o imagine decolorată de soare cu apartamente idilice pe trei etaje lângă plajă și un text care promitea finalizarea lucrărilor de construcție în anul care trecuse. De cealaltă parte a peretelui era ceea ce rămăsese dintr-un șantier părăsit, pe care crescuse abundent vegetația locului. Pe locul respectiv se afla scheletul apartamentelor promise și nimic altceva. Casele de vacanță neterminate semănau cu ceva ce un copil cu multă răbdare, dar fără imaginație, ar fi putut să facă din cărămizile și bolțarii din beton care zăceau peste tot acolo unde pereții nu fuseseră ridicați. Aerul era infestat de mirosul de urină de la animale și de neglijență, cu pământul presărat cu gunoi și frunze moarte. Marc se strecură către cea mai apropiată dintre structurile scheletice și urcă până la ultimul nivel, prin golurile în care ar fi urmat să fie instalate scările. Dezvoltarea și avântul din industria europeană a construcțiilor din ultimul deceniu lăsaseră zeci de locuri ca acesta în jurul stațiunilor de vacanță din Marea Mediterană, vândute la preț de nimic de speculanții incapabili să ducă la bun sfârșit contractele încheiate sau revândute pe o piață ostilă. Apartamentele rămăseseră aici, departe de locurile populate, ascunse vederii dinspre Taormina, uitate și izolate. Un ascunziș potrivit și cu vizibilitate bună către hotel.

Era ceea ce avea nevoie, un loc în care să se odihnească și să se gândească la următoarea sa mișcare. Prea mult din ceea ce i se întâmpla îl obliga să reacționeze, îl forța să facă ceva pentru a contracara acțiunile celor care îl doreau mort. Dacă voia să scape cu viață, acest lucru trebuia să se schimbe. Găsi un colț al clădirii neterminate, un spațiu care, probabil, ar fi fost o baie elegantă dacă moneda euro nu ar fi avut niciodată problemele pe care le-a avut. Îmbrăcă ultimul schimb de haine curate și, asigurându-se

că lumina acestuia nu putea fi văzută de pe străzile aflate deasupra, puse în funcțiune laptopul.

Hard-disk-ul era pus pe podea. Era un obiect urât, cu margini ascuțite și suprafețe din oțel. Avea o grămadă de porturi și prize pentru mufe pe părțile laterale, multe dintre ele de dimensiuni nestandardizate, alese intenționat de către armata sovietică pentru a face dificilă accesarea conținutului de cineva care nu avea echipamentele potrivite.

Dificil, se gândi Marc, *dar nu imposibil.* Făcu setările necesare la programele pe care le folosea pentru a accesa dispozitivul, lăsându-le să testeze punctele slabe ale protecției acestuia. Software-ul folosit avea nevoie de ore întregi pentru a citi toată memoria hard-disk-ului, ca un cercetaș care înconjoară o cetate veche în căutarea pietrelor lipsă din ziduri. Marc nu avea altceva de făcut decât să se așeze și să urmărească mișcarea lentă și inexorabilă a unei bare de progres pe ecranul laptopului.

Simți cum mușchii i se încordează în timp ce introduce gloanțele în încărcătorul pistolului Glock și așteaptă venirea zorilor.

Capitolul 13

Portul Mersin i se păru lui Khadir a fi doar ceva mai mult decât o grămadă de containere cenușii, stivuite de-a lungul cheiurilor care se întindeau către marea de culoare albastru-gri. În docurile turcești activitățile se desfășurau continuu, animate de suflul comerțului, containerele fiind încărcate și descărcate continuu pe navele de marfă greoaie.

Șoferul strecură mașina printre stivuitoare și camioane până când ajunseră în umbra unui cargou cu carena vopsită în negru, arborând drapelul bolivian. Khadir își luă geanta și ieși din mașină fără să se uite înapoi. Nava *Santa Cruz* se ridica deasupra capului său, cu pupa sa curbată aidoma crenelurilor unui castel din fier. Văzu imediat un bărbat într-o haină groasă de vreme rea stând la balustradă, forma unui pistol mitralieră AK-47 pe care îl ținea cu țeava în jos peste burtă fiind destul de vizibilă.

Mai erau și alții care așteptau la baza pasarelei și, în timp ce Khadir se apropia, soldații săi coborau pe chei dintr-o camionetă care parcase. Tinerii l-au văzut și au rămas circumspecți, deși el știa că mulți dintre ei nu văzuseră marea niciodată. Jadeed a coborât de pe navă și a dat un ordin scurt, tinerii plecând apoi în pas de voie și pășind în sus pe pasarelă.

Subordonatul lui Khadir călătorise înaintea grupului și sosise cu o zi mai devreme, pentru a fi acolo la sosirea navei *Santa Cruz* Ceilalți călătoriseră folosind diverse mijloace de transport, sosind separat unii de alții. Khadir alesese trenul; a avut astfel timp să reflecteze și să își permită unele dintre puținele sale clipe de răgaz.

Jadeed l-a interceptat înainte de a ajunge la baza pasarelei și expresia de pe fața sa vorbea de la sine.

— Ce s-a întâmplat? spuse Khadir, abordând problema direct.

Ca de obicei, Jadeed nu a pierdut timp cu introducerea.

— Echipamentul a sosit, medicul este aici și el, dar materialul nu este la bord.

Khadir își ascunse supărarea și vru să afle ce s-a întâmplat.

— Motivul?

Jadeed dădu negativ din cap.

— El nu a vrut să spună.

— EI?

— Englezul se află pe navă.

Jadeed arătă cu capul către vapor.

— Șefii lui l-au trimis aici. Vrea să vorbească doar cu tine.

Nu mai avea nimic altceva să-i spună și Khadir se uită calm la el, așteptându-l să vorbească. În cele din urmă, Jadeed se uită la el cu o privire încruntată.

— Mă insultă. Îmi pune răbdarea la încercare.

Khadir pufni ușor.

— Nu mă aștept la nimic bun de la el.

Avansă către pasarelă, urcând cu pași mari spre navă, ca și cum era proprietarul ei și a tot ce era la bord.

Cineva ținând o pușcă în mână îl aștepta. Lângă el se afla un alt bărbat. Cel cu pușca era de undeva din Europa de Est, gândi Khadir, probabil sârb, dar celălalt nu putea fi decât Englezul. Nu avea nevoie să i se confirme că era vocea celui aflat la celălalt capăt al telefonului prin satelit de acum câteva zile. Modul rece în care își strângea buzele era de ajuns.

— Celebrul Omar Khadir. Deci dumneata ești, începu el, vorbele lui fiind brutale și nepoliticoase.

Omul avea părul negru tăiat foarte scurt și o barbă de câteva zile crescută neîngrijit. Însă ochii lui erau interesanți. Erau singurul lucru care îi dădeau de gândit lui Khadir. A știut imediat că nu era o persoană care putea fi subestimată.

— Ai venit cu niște băieți de școală.

Englezul cerceta grupul de tineri care se foiau la mijlocul punții, plimbându-și ochii în jurul navei.

— Este o glumă, nu-i așa?

Khadir nu spuse nimic când omul ajunse lângă el.

— A fost vorba că aduci un grup de bărbați și ce vedem aici sunt niște *copii*! mormăi el. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei a început să se radă.

Tinerii se uitau cu toții acum la cei doi, și, deși nu înțelegeau cuvintele, puteau ghici despre ce era vorba.

— Sunt soldați, a răspuns Khadir. Sunt loiali. Asta este tot ceea ce contează.

Sârbul făcu un zgomot care arăta că nu este de acord și scuipă pe punte cu un vădit dispreț. Englezul s-a apropiat de grup.

— Oare chiar pot să țină o pușcă în mână?

Aruncă o privire către Khadir.

— Chiar crezi că acești mici derbedei sunt buni de ceva?

Nu a așteptat un răspuns.

— Chiar sunteți niște amatori, băieți!

— Ei înțeleg acest război, i-a spus Khadir.

La rândul său, simțea aceeași supărare din cauza tonului Englezului, pe care o simțise mai devreme și Jadeed.

— Sunt destul de maturi pentru a lupta. Ar trebui să înțelegi acest lucru.

— Adică?

— La urma urmei, națiunea voastră a fost cea care a inventat ideea de copii-soldați, a continuat Khadir. Tinerii care au semnat pentru a pleca la luptă în Primul Război Mondial? Băieții din Marea Britanie, îndeajuns de copți pentru a ține un pistol în mână, suficient de maturi pentru a muri pentru Rege și Țară.

Lăsă o undă de batjocură să-i pătrundă în voce.

— Cum erau porecliți acei infanteriști? *Tommy Atkins*.

Khadir pronunțase numele aproape silabisindu-l.

— Erau ca și tine. Și tu ai fost cândva soldat al Coroanei, nu-i așa? Este un nume potrivit.

Schimbarea apărută pe fața Englezului arăta că Khadir atinsese coarda sensibilă. Bănuiala lui fusese corectă. Știa bine acest tip de om, genul acela de hoți și de vicleni care umflau rândurile armatelor din întreaga lume. Oameni care luptau de dragul de a lupta, nu pentru idealuri.

— Vrei să îmi spui Tommy…! a spus Englezul. Poți să îmi spui și Mary cea Sângeroasă, Regina Scoțienilor…

Fără a-și lua ochii de la Khadir, mâna lui se ridică și arătă către Jadeed.

— O să-ți spun ceva, *Saladin*. Câinele tău de pază de acolo este tot timpul cu ochii pe mine și o să-i scot mațele. M-ai înțeles?

— Da, am înțeles.

Khadir îi aruncă o privire locțiitorului său și Jadeed se încruntă și se îndepărtă. În spatele lui, pasarela se ridică și se auzi sirena de pe *Santa Cruz* sunând în timp ce echipajul navei îl dezlega de la cheu.

Tommy – acesta era numele pe care se decisese să îl folosească de acum Khadir – se întoarse către el, făcându-i un semn din bărbie sârbului să se îndepărteze.

— Tu ai grijă ca trupa ta de băieței să nu stea pe punte și să facă probleme, ai înțeles?

— Explică-mi și mie ceva, replică el, ignorând ce i se spusese. Ce te face să crezi că tu ești șeful aici?

Se auzi un hohot de râs.

— Ai uitat despre ce este vorba, amice? Ai uitat cine dă banii pentru jihadul tău cu copilași?

Khadir simți că își pierde răbdarea.

— Al Sayf nu îți dă ție socoteală, mercenarule, și nici Asociației tale. Ne-am adus contribuția noastră de sânge.

— Cum spui tu! Celălalt ridică din umeri. Dar adevărul este că gentlemenii pentru care lucrez vă pot scoate din joc și nu veți mai putea face nimic. Deci, cel mai bine ar fi să nu mă mai bați la cap.

— Te-au trimis să ne urmărești. Cine este atunci câinele de pază?

Înainte ca Tommy să poată răspunde, Khadir avansă către el.

— Nu ați respectat înțelegerea făcută. Unde este hardware-ul care ni s-a promis?

— Uită-te acolo. Englezul se uita la docul care începuse să alunece înapoi de lângă navă, motoarele acesteia scoțând un zgomot ușor, ca un murmurat. Așa cum ai dorit.

— Știi despre ce vorbesc! se răsti Khadir.

— Ni s-au promis lansatoare Thunderbolts pentru acțiunea pe care am făcut-o la Barcelona. Unde sunt?

Tommy își puse brațele la piept.

— Nu sunt aici. Nu încă!

— Nu asta a fost…

— Înțelegerea, da, te-am auzit de prima dată. Dar lucrurile se schimbă. Situații pe care nu le putem controla, știi cum este. Sunt câteva chestii care rămân de clarificat.

Khadir rămase tăcut pentru un moment, amintindu-și de modul brusc și inexplicabil în care a fost întrerupt ultimul contact cu Asociația. Englezul a înțeles probabil la ce se gândea.

— Nu este loc pentru greșeli, știi asta la fel de bine ca și mine. Așa că avem oameni care elimină toate urmările neplăcute. Problema este că din cauza unui nenorocit mic ne consumăm energiile mai mult decât era de așteptat.

Spusese acest lucru cu multă amărăciune.

— Aceasta este problema Asociației, nu a noastră.

Tommy clătină din cap.

— Răspuns greșit, Saladin. Este problema *tuturor.* Iar noilor mei șefi nu le place asta. Deci, vom reveni la chestiunea care te frământă după ce lucrurile vor fi rezolvate.

Khadir își strânse pumnii încet.

— Pentru Al Sayf nu mai există cale de întoarcere. Nu voi permite ca frica unor bătrâni să oprească chemarea noastră la răzbunare.

Se uită la el cu răceală.

— Ești la fel ca ei, un om fără conștiință și credință, așa că nu mă aștept să apreciezi astfel de idealuri. Dar înțelege *acest lucru.* Se aplecă mai aproape, cu vocea transformându-se într-un mârâit ca de leopard. Spune-le celor care te țin în lesă că, dacă ne trădează, nu este niciun loc pe acest pământ unde se pot ascunde.

•

Când Marc s-a trezit, primul lucru pe care l-a făcut a fost să apese pe tastatura laptopului, uitând de durerile pe care le simțea la spate. Se uită încruntat la bara de progres de pe monitor, încă incompletă, șirul nesfârșit de date de intrare de pe ecran indicând progresul neîncetat, inexorabil al programelor de scanare rulând pe hard-disk-ul furat. Mâncase un baton energizant fărâmițat, ținând loc de mic dejun și se uită către hotel prin rama goală a ferestrei.

O mașină de patrulare era parcată în fața intrării unde un ofițer de la *Polizia Municipale* purta o discuție animată cu cineva de la recepție.

Marc se trase înapoi, căutând în toate direcțiile vreun semn care să îi arate că fusese descoperit. Scoase pistolul, verifică dacă siguranța era trasă și apoi se strecură înapoi în ascunzătoare.

Ochii îi căzură pe telefonul iPhone al lui Novakovic, care zăcea pe podeaua plină de praf. Se întrebă dacă ar putea să conțină vreun indiciu care să-l ajute să ajungă la datele de pe hard-disk. Marc reasamblă dispozitivul

cu atenție, având grijă ca înainte să scoată afară și să deconecteze cipul GPS al receptorului, folosind vârful subțire al unei șurubelnițe.

Telefonul se aprinse și scoase un sunet melodios, delicat, de clopoțel. Mica pictogramă ca bandă de magnetofon care indica un mesaj vocal în așteptare clipi într-un colț al ecranului.

Mesajul era vechi de puțin peste trei ore, iar pe ecranul telefonului era afișat ca identificator al expeditorului fotografia Tanyei Kirin.

Dacă fata nu îl chema din mormântul ei de pe fundul mării, altcineva voia să intre în contact cu el. Marc tastă cheia de redare și puse cu mare grijă telefonul la ureche.

— *Presupun că aveți telefonul lui Dima, domnule Dane,* începu o voce egală, ritmată, cu un accent care ar fi putut fi elvețian sau austriac. *Numele meu este Grunewald. Ar trebui să vorbim amândoi.*

Inima lui Marc îi bubui în urechi și simți o senzație îngrozitoare de frică. Puse telefonul de o parte, ca și cum ar fi devenit dintr-odată otrăvitor. O sută de întrebări îi apărură în minte, dar înghiți în sec și inspiră adânc și lung. Trebuia să facă un mare efort pentru a depăși acest moment și a analiza cu detașare ce putea să i se întâmple în continuare.

Ei îmi știu numele. Dar asta nu mai era nicio surpriză, acest lucru putând fi furnizat de omul lor din interiorul MI6. *Ei știu că sunt aici pe insulă.* I-a văzut fața cineva de pe iaht? Asta trebuie să fie. Brusc, îi veni un alt gând. *Dar ei nu știu unde sunt.* Dacă acest tip, Grunewald, ar fi avut această informație, Marc ar fi fost deja mort.

Privind din nou la ecranul telefonului, văzu că mesajul de poștă vocală avea atașat un link către un site de hărți online. Marc a deschis browser-ul laptopului și a introdus adresa manual, apărându-i imaginea la nivel de stradă a unui cartier rezidențial liniștit. Un bulevard din districtul Hammersmith din Londra.

Marc îngheță. Știa bine strada și casa cu ușa galbenă aflată în mijlocul ecranului, le știa bine chiar dacă nu mai fusese acolo de ani de zile.

Casa lui Katie. Casa *surorii lui.* În minte îi apăru o amintire – o serată la care participase la câteva luni după ce Katie și Stephen se căsătoriseră, la care se simțise ciudat și fără chef. Atunci când mama lor era încă în viață.

A lăsat telefonul din mână și, timp de câteva momente lungi, lui Marc îi trecu prin cap gândul de a-l sparge în bucăți, călcându-l în picioare și de a fugi cât mai departe. Dar asta nu putea fi o posibilitate, cel puțin nu pentru

el. Poate că Sam ar fi putut să o facă, să plece și să nu se uite înapoi, dar Marc nu era acel gen de persoană. Făcuse o promisiune.

A băut ce mai rămăsese din apa pe care o avea în sac și și-a adunat gândurile. Lovi tasta pentru a răspunde apelului și la a treia sonerie linia s-a conectat.

— *Văd că am avut dreptate.* Aceeași voce, calmă și lipsită de grabă. *Pot să îți spun ceva care ar putea să te intereseze?*

Marc era decis să nu le dea nimic mai mult decât aveau deja.

— Spune ce ai de spus.

— *Trecem direct la afaceri. Bine. Mă bucur că am putut depăși faza total inutilă în care să ne arăți cât ești tu de stăpân pe situație.*

Urmă o scurtă pauză, iar Marc se forță să asculte orice zgomot de fond, orice putea să-i ofere un indiciu despre persoana cu care vorbea sau unde se află aceasta.

— *Domnule Dane, ai devenit agasant. Ne stai în drum. Acum ai luat ceva pe care cei care m-au angajat ar vrea să îl aibă, înțelegi?*

Marc aruncă o privire la hard-disk-ul lui Novakovic, dar nu spuse nimic.

— *Cred că înțelegi către ce duce această conversație,* continuă Grunewald. *Dă-ne dispozitivul de stocare, în caz contrar vei suporta consecințele.*

— Veniți și luați-l.

Gâtul îi era uscat și vorbele sale sunară arțăgos și concis.

— *Ești destul de inteligent pentru un tehnician, domnule Dane, dar îți depășești condiția. Să fim clari în această privință, ca să înțelegi.*

Omul de la celălalt capăt al firului a citit adresa unde stătea familia Parker.

— *Este nevoie doar să dau un telefon și oamenii mei vor intra în casa aceea și îi vor ucide pe toți cei pe care îi găsesc acolo.*

Acea amenințare rece, care chiar putea fi dusă la îndeplinire, o făcea să fie și mai înfricoșătoare.

— *Să nu faci prostia să încerci să-i avertizezi. Ar fi o greșeală gravă.*

După ce văzuse cum acționase echipa de pe iahtul lui Novakovic, Marc nu avea nicio îndoială că avea de-a face cu oameni mai mult decât capabili de un astfel de act.

— Dacă îi omorâți, voi încărca conținutul acestui hard-disk pe site-urile tuturor agențiilor de știri de pe planetă.

În replică se auzi un râset batjocoritor.

— *Asta este un bluf ordinar. Dispozitivul este criptat.*

•

— Poate că așa este, răspunse el, dar eu sunt *destul de inteligent,* nu așa ai spus?

Marc aruncă o privire în jos la laptop. Într-adevăr, se îndoia că software-ul său va scoate ceva util din fișierele lui Novakovic, dar dacă îl putea face pe Grunewald să creadă altceva…

— *Atunci să ne ocupăm de această chestiune ca doi profesioniști,* spuse celălalt. *Să facem un târg.*

— Când vei avea hard-disk-ul, le vei cere oamenilor tăi să nu mai acționeze.

— Este *foarte simplu. Acum, vom veni la…*

— *Nu.*

Marc a vorbit peste el înainte ca acesta să spună ce vrea.

— Nu, ascultă-mă! Eu fac regulile. Eu spun unde și când ne întâlnim.

Urmă un moment de tăcere cât timp Grunewald a pus apelul pe silențios, iar când a revenit părea aproape amuzat.

— *Va fi cum dorești. Continuă!*

— La prânz, a spus Marc, gândurile învârtindu-i-se în cap. Veniți singur. Va fi un loc public. Vă voi transmite locul în care ne întâlnim.

Înainte ca Grunewald să spună mai mult, a întrerupt apelul și s-a așezat mai bine, respirând greu.

— *Rahat.* Rahat, rahat, rahat.

Marc își îngropă fața în palme. Ultimul lucru pe care-l dorise vreodată era să-și tragă familia în această încurcătură, dar acum asta se întâmpla și pierdea controlul asupra situației.

Avea nevoie disperată de o altă cale, dar nu mai vedea niciuna. Katie era slăbiciunea lui, vulnerabilitatea lui, iar viața ei nu era un preț pe care era dispus să-l plătească, pentru nimic în lume.

Marc se duse la fereastra goală, încercând să își alunge tensiunea din corp și privi afară, spre Vest, peste dealuri, către muntele vulcanic care se ridica în depărtare.

Dacă exista o mică șansă să rezolve această problemă și să scape, atunci trebuia să gândească repede. Își îndepărtă privirea de la pantele întunecate și începu să tasteze un mesaj text.

•

Victor Welles se afla la capătul mesei de conferințe, amestecând încet cu o linguriță în ceașca de cafea și zâmbi cu indiferență când directorul misiunii intră în cameră.

Royce își strânse buzele și se așeză în fața celuilalt. Talia Patel stătea lângă el, cu tableta pusă pe mahonul lucios.

Royce trase aer în piept și deschise gura ca să spună ceva, dar se opri când auzi bufnitura unei alte uși deschise, de data aceasta la celălalt capăt al camerei. Sir Oliver, cu fața exprimând o profundă nemulțumire, se apropie cu pași mari. În urma directorului adjunct venea un bărbat subțire, cu ochelari, ținând între degetele lungi o tabletă și un stilou masiv.

Welles și ceilalți au vrut să se ridice, dar Sir Oliver le-a făcut un semn supărat să rămână pe locurile lor. Nu așteptă ca asistentul său să îi aducă o ceașcă de Earl Gray de pe măsuța de serviciu de lângă perete și le aruncă celorlalți o privire necruțătoare.

— Americanii au un cuvânt pentru acest gen de lucruri, a început el. Ei spun că este un *clusterfuck*[25].

Talia se mișcă în scaun, surprinsă de cuvântul folosit de directorul adjunct. Sir Oliver rareori vorbea urât, dar când o făcea era un semn că urmau să cadă niște capete.

— Ce facem noi aici? continuă el, cu ochii fulgerând. Dezastru după dezastru? Acest lucru nu mai poate continua.

— Putem scoate ceva din asta, se aventură Welles. Cel puțin acum știm cu certitudine că Marc Dane lucrează la două capete. Putem începe să reducem pagubele produse…

— Nu vorbi cu mine ca și când aș fi vreun prost, Victor, replică dur Sir Oliver. Ai aceeași responsabilitate nenorocită ca întreaga Secție K pentru această situație. Poți începe prin a ne explica de ce ordinul de capturare a lui Dane a fost înlocuit în ultimul moment, în mod cu totul de neînțeles, cu un mandat de a-l termina.

— Da, spune-ne, vorbi Royce. De când autorizăm Cinci să ne ucidă ofițerii?

Welles și-a pus mâinile pe masă și cel puțin a încercat să arate că regretă cele întâmplate.

— A fost o eroare de comunicare. Ordinul de ucidere a fost emis fără cunoștința mea.

— Așa ceva chiar nu este posibil, continuă Royce. Sunt prevăzute măsuri care să prevină o astfel de situație. Nu e ca și cum ai comanda din greșeală prea multe cutii de agrafe de hârtie.

Sir Oliver pocni din degete și omul cu ochelari puse pe masă o foaie de hârtie, o copie printată a ordinului în discuție.

— Cineva va fi dat afară când acest aspect va fi clarificat, vă asigur eu.

Se aplecă în față și își luă o ceașcă de ceai.

— Pentru moment, hai să trecem mai departe. Să analizăm tot ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Talia înghiți în sec și făcu ce li se ceruse, începând să citească din tabletă.

— Subiectul a scăpat în drumul către un loc sigur din afara clădirii și a fost declanșată o alertă totală de securitate. Echipele care supravegheau familia lui Dane l-au găsit și l-au urmărit la o locuință din sudul Londrei.

Aruncă o privire spre Welles, apoi continuă.

— Planul tactic era de a-l prinde, dar Dane a scăpat și urmăritorii l-au pierdut.

— De atunci nu se mai află în țară, a adăugat Royce. Atunci când echipa a dat de el, tocmai obținea acte de identitate false.

— Ce ați făcut în privința asta? întrebă Sir Oliver.

— Am luat toate materialele din apartamentul în care lucra falsificatorul. El nu mai este în viață, dar suntem pe cale să aflăm mai multe după ce vom verifica ceea ce a lăsat în urmă.

Talia încuviință din cap.

— Cei de la supraveghere efectuează în prezent acțiuni de recunoaștere facială asupra imaginilor preluate de camerele video din aeroporturi, terminale de feribot și gări. S-a procedat la notificarea Interpol, Dane fiind pus pe lista de supraveghere a activităților teroriste. I-au fost tăiate toate căile posibile de sprijin, dar până acum nu a putut fi prins.

— Colegul nostru a beneficiat de sprijin, a spus directorul adjunct, măsurându-și cuvintele. Dacă nu din interiorul acestei organizații, atunci de undeva foarte aproape. Acest lucru mi se pare a fi cel mai îngrijorător.

Sir Oliver sorbi din ceai printre buze, iar furia îi deveni rece.

— Spuneți-mi despre lunetist.

Welles îngheță.

— Nu am aflat nimic despre el. Tot ce știm este că un profesionist aflat într-o clădire învecinată a tras o singură lovitură într-unul dintre ofițerii implicați în acțiunea de urmărire.

Glonțul recuperat este tip NATO, calibru 7,62.

— Cât de departe a fost?

— În jur de patru sute de metri, continuă el. Oricine era cel care l-a ajutat pe Dane să scape, nu era cine știe ce expert. Lovitura nu l-a omorât pe cel din echipa tactică, i-a produs doar o rană la picior.

— Nu sunt de acord, a răspuns Royce. În ascunzătoarea trăgătorului nu s-a găsit nimic de care să ne putem folosi. Acest lucru arată un profesionist atent la detalii.

Se întoarse spre Sir Oliver.

— Nu cred că asta a fost o ratare, domnule. Cred că îngerul păzitor al lui Dane l-a împușcat pe acel ofițer exact unde a vrut.

— Iar Marc… Talia se opri. Dane a avut posibilitatea de a-l omorî pe cel rănit pentru a-și acoperi fuga, dar nu a făcut-o. Cu greu am putea considera acțiunile sale ca fiind cele ale unui criminal cu sânge rece.

Welles clătină din cap.

— Domnișoară Patel, chiar așa să fie? Cu tot respectul cuvenit, mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine să nu luați parte la această întâlnire. Am dubii serioase că puteți fi obiectivă.

Ea strânse din ochi.

— Cum îndrăzniți! Aș putea spune același lucru. Este mai mult decât clar că folosiți această situație pentru a compromite reputația Secției K.

— Faci singură o treabă destul de bună în acest sens…

Sir Oliver își puse jos ceașca de ceai cu un clinchet al porțelanului, făcându-i pe amândoi să tacă.

— Vreau să pun la punct un lucru, a început el, cuvintele sale sunând rece. Această agenție nu este un loc în care să sărim unii la gâtul altora. Nu voi tolera asta. Veți lucra împreună pentru a localiza acest ofițer indisciplinat. Îl veți prinde, îl veți interoga, iar responsabilitatea va fi în final a celor vinovați. Apoi, acest episod urât va fi îngropat mai adânc decât Tartar și totul se va încheia.

Se uită la fiecare dintre ei pe rând, așteptându-i să dea din cap a acceptare.

— Dacă veți face altcumva, mă voi asigura personal că fiecare dintre voi vă petrece restul carierei la un post de ascultare uitat de Dumnezeu din Falkland.

Se ridică brusc.

— Și acum plecați naibii din fața mea și faceți-vă cum trebuie nenorocitele de sarcini pe care le aveți.

•

Telecabina se ridică spre ceața alburie care acoperea vârful vulcanic, iar, în timp ce se îndepărta, Marc se uită înapoi pentru a privi pantele sterpe de dedesubt. Un câmp întins de stânci abrupte și cenușii se depărta de el într-un evantai masiv, presărat cu petice rare de licheni robuști și de dungi cărămizii de depuneri de praf de oxid.

Conul de bazalt al muntelui Etna era străbătut de panglica gri a autostrăzii, răsucindu-se ca un șarpe pe fața sudică a vulcanului somnoros, cu verdeața de la poalele versantului ca o maree care se retrage. La capătul de jos al cablului, hotelurile, restaurantele și magazinele de cadouri ale stațiunii de schi Nicolosi Nord se întindeau într-o curbă cu vederea spre linia de coastă. Clădirile pe structură din lemn și mașinile parcate erau ca niște jucării și păreau artificiale față de peisajul extraterestru. Dacă nu ar fi fost semnele activității umane, ar fi putut fi suprafața unui asteroid văzută prin camerele de luat vederi ale unei sonde spațiale.

Marc se amestecă cu un grup de turiști canadieni de pe vasele de croazieră ancorate în golf care făceau un tur și călători în autocarul lor tot drumul până la hotelul Rifugio Sapenza din apropiere, unde coborî și își continuă drumul. Nu avea siguranța că nu fusese urmărit și după ce i-a studiat pe cei care coborau și urcau în fiecare autocar sosit, a așteptat până când a putut să se urce singur într-o telecabină. În timpul călătoriei a putut să verifice încă o dată muniția din încărcătorul pistolului Glock și conținutul rucsacului său. Se uită la telefonul mobil, recitind mesajul lapidar pe care i-l trimisese lui Grunewald.

Bocca Nuova. Peste patru ore.

Muntele părea un loc bun pentru a se întâlni, și, în ciuda temerilor sale că vremea urâtă va alunga turiștii, grupurile lor încă se puteau vedea peste tot în jur. Vulcanul a fost întotdeauna un pariu făcut de cei dornici să urce până la înălțimea de peste trei mii de metri ai conului de zgură care se înalță deasupra insulei. Un loc public, cu aceeași cale de intrare sau de ieșire.

Fusese cel mai bun loc pe care Marc putea să îl găsească atât de repede.

Coroana Etnei era complet invizibilă, învăluită în nori, dar, din când în când, se putea vedea totuși o bucățică din vârful negru și semeț și din marginile craterului său imens, printre cioburile limpezi de cer. Telecabina trecea pe deasupra ultimului turn de sprijin și scârțâi apropiindu-se de finiș, ușile glisând pentru a se deschide. Marc nu a așteptat ca operatorul să-i permită să iasă și a făcut un salt pe platformă.

Afară, în după-amiaza umedă și rece, petice zdrențuite de zăpadă se vedeau din loc în loc în peisajul lunar din jurul stației terminus a telecabinei, pătate de urmele de pași care se pierdeau în ceața norilor joși. Încăpătoarele camioane Unimog vopsite toate în alb și roșu așteptau câte o nouă hoardă de turiști, iar Marc se așeză la coada unui astfel de grup, cercetând atent pentru a vedea pe cel care să pară mai puțin interesat de priveliște și mai mult de el. Motorul începu să mormăie, iar autovehiculul 4x4 cu obloane înalte porni în balans, condus de un șofer impasibil, care îi arunca în spate și în față pe ultimele sute de metri ale câmpurilor de lavă, pe drumul către vârf.

De acolo, au mers pe o potecă pe care un ghid turistic la fel de impasibil i-a condus pe admiratorii de priveliști pe traseul de mers pe jos în jurul marginii lui Bocca Nuova, așa-numitul „crater nou”, creat de ultimele erupții care avuseseră loc cu peste un deceniu în urmă.

Norii joși reduceau vizibilitatea la mai puțin de o sută de metri. Când s-au apropiat de cordonul de frânghii montat în jurul faliilor din rocă, ceața coborî și mai mult, vizibilitatea scăzând un timp, până când norii au fost alungați de vânt. În fața sa, Marc zări crăpăturile din stâncă prin care ieșeau în atmosferă pantele abrupte colorate în galben-mat de urmele de depuneri de sulf. Către Est, un versant abrupt cobora către Valle del Bove, iar pe el se vedeau alte pete de cer albastru, prin cortina de ceață care se deplasa.

Se opri lângă un mal stâncos din care pornea o potecă denivelată.

Din mijlocul ceții ieșiră trei siluete, iar una dintre ele dădu din cap când îi zări chipul lui Marc.

— Să începem, a spus el, cu un accent american comun, fără nimic special.

Omul care vorbea avea o față supărată, obosită și avea acea economie de mișcări pe care Marc o asocia cu cea a unui soldat. Al doilea, un individ latino, oprit ceva mai departe, se uita cu o privire nervoasă de sub o căciulă

de schi, fără să spună nimic. Dar ceva din el îi aducea lui Marc aminte de ceva. Era sigur că era unul dintre cei care trăseseră în el la bordul lui *Jade.* Cel de-al treilea avea niște trăsături germanice și o claie de păr blond și sănătos. Ca și colegii săi, purta o jachetă de schi neagră, cu croială militară, suficient de largă pentru a nu se vedea umflătura vreunei arme de foc ascunse în ea. Cel din urmă aruncă un zâmbet mohorât.

— Domnule Dane. Ai venit, totuși!

Scoase o bancnotă de zece euro dintr-un buzunar și o dădu americanului cu fața supărată.

— M-am îndoit de asta, deși colegul meu, domnul Teape, a crezut altfel.

Marc simți concomitent o stare de cald și de rece, date de frigul înălțimii și de transpirația rece de pe frunte și de căldura oferită de hanoracul din lână.

— Ți-am spus să vii singur!

— Am decis să nu fac așa.

Grunewald își desfăcu mâinile înmănușate.

— Cruz? Se uita către latino. Arată-i!

Omul băgă mâna într-un buzunar și scoase un telefon mobil inteligent. Îl ținu puțin cât să apese pe niște pictograme și i-l dădu apoi lui Marc pentru a vedea ce era afișat pe ecran.

Fotografia era de o calitate foarte bună. Era dintr-o înregistrare video, făcută de cineva care ținea camera și o plimba prin interiorul unei furgonete. Se vedeau trei bărbați, toți în haine închise la culoare, cu chipurile ascunse în spatele unor cagule de schi. Nu se uitau către cameră, ocupându-se cu introducerea încărcătoarelor în pistoalele cu amortizor pe care le țineau în mâini. Unul dintre ei avea în poală o rangă.

— Treizeci de secunde, spuse Grunewald. Din momentul în care le spun să plece până când ajung în interiorul casei surorii tale. După aceea, le trebuie un minut, poate două, pentru a-i ucide.

A luat telefonul din mâna lui Cruz și s-a prefăcut că îi face o fotografie lui Marc în timp ce un alt cârd de turiști trecea pe lângă ei.

— Formez un număr și…

Marc își umezi buzele.

— Nu poți face asta!

— Știi cum să mă oprești, spuse mercenarul.

Își ridică mâna.

— Nu. Marc clătină din cap și zâmbi printre buze. Vreau să spun că *nu* poți. Nu poți să-ți suni oamenii de aici. Arătă cu degetul spre aer.

— Aici nu există acoperire pentru telefonia mobilă, nu ai niciun un semnal. Imaginea video este clară, păcat că nu e în direct.

Grunewald părea puțin descumpănit, dar își reveni repede.

— Așa este. Destul de corect. Știai asta, nu-i așa? Doar ești un *expert în ale tehnicii.* Pronunță cuvintele rar, într-un mod care suna disprețuitor. Înseamnă că știi *și ce este ăsta.*

Pocni din degete și Teape scoase un bloc de plastic turnat, de culoare gri și galben, pe care îl ținea în mână. Semăna cu vechile telefoane mobile de dimensiunea unei cărămizi din anii 1980, având ca antenă un tub butucănos.

Inima lui Marc îngheță. Era un telefon prin satelit. Începu să se uite cu o privire de autocompătimire, aproape rugătoare.

Grunewald îl cântări în mână.

— Acesta *are* semnal, domnule Dane, spuse el. Tactica ta aparent inteligentă care să ne împiedice să putem comunica între noi nu a reușit să ia în calcul și această posibilitate.

— Nu este prima oară când facem această treabă, spuse Cruz, comentariul său fiind însoțit de un rânjet. Ce ai făcut nu ți se pare așa deștept, nu-i așa, *genialule*?

— Nu, recunoscu Marc și simți o strânsoare în stomac.

Grunewald mișcă telefonul prin satelit, arătând către antenă.

— Așa cum spuneam. Amenințarea există în continuare. Dacă oamenii mei nu primesc un semnal de la mine, vor intra oricum.

Marc trase în piept aerul rece.

— Chiar dacă vă dau ceea ce doriți, tot nu am vreo garanție că nu îi veți omorî!

Expresia feței celuilalt om se schimbă. De fapt, părea *ofensat.*

— Ce crezi că sunt eu, domnule Dane? Vreun tâlhar la drumul mare?

Se apropie și tonul îi deveni dur.

— Sunt un profesionist. Nu îmi stă în obicei să produc daune colaterale inutile. Uciderea civililor fără motiv o fac criminalii.

Își strânse brațele la piept.

— Amândoi vrem același lucru. Amândoi dorim ca oamenii să ajungă înapoi în Londra și să meargă fiecare la casa lui.

Clătină din cap.

— Asasinarea unui ofițer de poliție, a soției și a copilului său, într-o zonă atât de populată? Ai vreo idee cât de riscantă este o astfel de acțiune?

— Domnii pentru care lucrez nu au dorit să întreprindă o astfel de acțiune. Dar i-ai împins să o facă. M-ai obligat să-mi pun echipa în pericol. Omul se opri. Voi da ordinul dacă este nevoie. Dar nu ar fi mai bine pentru toată lumea să doarmă cum trebuie în seara asta?

Marc simți o stare de indiferență când căută în buzunarul hanoracului și dădu de hard-disk-ul lui Novakovic.

Teape se repezi către el, smulgându-i dispozitivul din mâini și uitându-se cu mare atenție la exteriorul lui.

— Arată a fi în ordine, a constatat el. Nu cred că a deschis carcasa.

— Am încercat, a recunoscut Marc. Nu am reușit. Criptare de modă veche, cu algoritmi extrem de puternici și rezistent ca o placă de cazan.

Teape a luat telefonul mobil de la Cruz și a folosit un cablu subțire pentru a conecta cele două dispozitive. După o lungă perioadă de timp, din telefon se auzi un tril: „Obiectul este original”.

— A fost chiar așa de dificil?

Grunewald ridică telefonul la ureche și apăsă un buton de apelare rapidă. Marc și-a încleștat mâna pe pistolul Glock, cu degetul pus pe trăgaci. Decisese ca mercenarul să fie primul în care să tragă dacă nu s-ar ține de cuvânt. Intră aproape într-o stare de șoc când văzu că el chiar se ținea de cuvânt.

— Eu sunt, a spus el. Abandonați operațiunea. Repet, abandonați operațiunea. Retrageți-vă la bază.

A încheiat apelul și s-a uitat la fața lui Marc.

— La ce te-ai așteptat? Ți-am spus că vor trăi. Familia ta nu trebuie să plătească pentru greșelile tale.

Îi aruncă celuilalt o privire rapidă.

— Cruz, i-ai arma!

Marc a reacționat, dar a fost prea lent pentru a-l opri pe negricios să-l pună cu spatele către malul stâncos. Cruz avea o lamă curbată de cuțit Karambit care îi ieșea din pumn, apărută din senin. A apăsat-o pe corpul lui Marc, în zona abdomenului, dar ferit de privirile celor care treceau pe lângă ei.

— Nu fi prost, murmură omul, scoțând pistolul Glock rapid și ușor.

Niciuna dintre persoanele din apropierea lor nu a observat ceva.

— Ai ceea ce ai vrut, a spus Marc. Mi-am respectat partea mea.

Privirea rugătoare îi revenise.

— Nu este chiar așa, a răspuns Grunewald. Mă tem că pentru tine acesta este capătul liniei.

— Am făcut un târg…

Grunewald ridică o mână ca să-i ceară să se oprească.

— Pe care eu l-am respectat. Dar nimic din ceea ce am vorbit nu înseamnă că *tu* vei pleca în viață de pe acest munte.

Clătină din cap, ca și cum ar fi fost un părinte dezamăgit de un copil neascultător și se întoarse, începând să coboare panta.

Cuțitul lui Cruz îl împunse pe Marc prin haine.

— Mișcă! a spus omul, dând din cap către calea care ducea la craterul din care ieșeau vapori.

— Vrei să vezi vârful, nu-i așa?

Capitolul 14

Ceața se rostogolea peste buza craterului, într-un val fantomatic, aducând cu ea un miros înțepător de sulf. Marc abia putea vedea hainele pentru vreme rece purtate de turiștii care se răsfirau de-a lungul marginii craterului. Îi auzea vorbind și făcând fotografii. Niciunul dintre ei nu își dădea seama câtuși de puțin că urma să aibă loc o crimă.

Cruz îl împingea cu pumnul strâns în șale, cu tăișul periculos al cuțitului Karambit ascuns în el, gata să îl deschidă în spatele lui Dane la momentul potrivit.

— Continuă să mergi, mârâi el, aburii albi ai respirației umezindu-i fața. Până la margine.

Marc văzu craterul care se prăbușea în fața lui, dincolo de stâlpii de metal și de frânghia roșie întinsă între ei. Mirosul chimic greu din aer făcea ca nările să îl doară. În jos, în groapă, fumarolele bolborosind scoteau spumă, scuipând gazul vulcanic și apa supra-încălzită.

Despicătura din stânca neagră murdară era abruptă, cu pereți groși de nisip de bazalt compactat, stropiți cu zăpadă și abur condensat. Dacă alunecai pe margine, nu aveai de ce să te apuci, iar căderea abruptă te ducea direct în gurile fumarolelor și în jeturile dogoritoare de vapori de apă.

Cruz ar fi făcut ca totul să pară un accident. Marc ar fi fost lăsat să moară în agonie, în timp ce ucigașul său dispărea, coborând pe pante.

— *Nu,* murmură Marc, gândul transformându-se în cuvânt, întărindu-l în acțiunea pe care urma să o facă.[26]

— Ce dracu' ai spus – începuse Cruz, dar Marc era deja în mișcare, o altă adiere rece de vânt aducând nori de ceață în jurul lor.

Se împiedică și căzu în mod intenționat, ca un copac tăiat, astfel încât mercenarul să nu poată să îl prindă. Marc aterizâ cu toată greutatea pe cărarea de piatră fărâmițată și se rostogoli în cădere, nebăgând în seamă durerile atroce din umeri. Auzi șuieratul cuțitului care țâșnea prin aer.

Mâinile i se juliseră din cauza pietrișului și erau murdare de noroiul format de nisipul negru. Marc aruncă orbește murdăria noroioasă către Cruz și acesta își ridică instinctiv mâinile pentru a-și proteja fața.

Răgazul pe care și l-a creat prin modul rudimentar în care i-a distras atenția nu a fost irosit. Marc s-a răsucit și s-a aruncat către mercenarul al cărui corp nu îl distingea prea bine, lovindu-se de el într-un unghi ascuțit. Își scoase picioarele de sub el printr-un placaj stângaci de rugby, iar Cruz căzu la pământ.

Cu mișcări orbești, Marc îl lovi cu toată puterea în zona abdomenului și în coșul pieptului, disperat că ar putea să nu reușească. Lama de forma unui cioc de pasăre a lui Cruz a tăiat din nou ceața și Marc și-a înghițit un strigăt de durere atunci când a simțit o arsură la umăr din contactul cu vârful Karambitului, ceea ce l-a făcut să sară înapoi, într-o poziție defensivă.

Acum Marc îi putea vedea fața lui Cruz, expresia mereu supărată de pe fața mercenarului transformându-se într-una aproape copilărească, de teroare. Ucigașul își pierduse stabilitatea urmare a atacului stângaci al lui Marc, iar Cruz își eliberă piciorul drept de sub el, în timp ce buza fragilă a craterului se prăbuși sub greutatea sa. Corpul i se aplecă spre frânghia roșie și căzu peste ea, scoțând din gaura lui unul dintre țărușii de fier și târându-l cu el în timp ce se rostogolea.

Strigând disperat, Cruz căzu mai bine de zece metri înainte de a se opri violent în peretele abrupt al faliei. Încercă cu disperare să se răsucească, însă își pierdu controlul și căzu în continuare până în crater.

Marc se ridică în picioare și începu să fugă pe cărare, primele țipete de șoc ale vizitatorilor auzindu-se în spatele său. Se prinse de brațul rănit, încercând să nu mai simtă arsura produsă de durere și să se concentreze asupra fugii.

•

Trebuia să-i avertizeze pe Katie și pe Stephen. Trebuia să ajungă la un telefon, să-i apeleze și să-l roage în genunchi pe cumnatul său să fugă de acolo împreună cu ai lui. Nu conta faptul că de-acum încolo nu va mai putea să vorbească cu ei vreodată, dar Marc nu avea voie ca ei să plătească prețul pentru greșelile sale. Doar ei îi mai rămăseseră.

Culoarea închisă a materialului hanoracului masca scurgerea de sânge din rana produsă de cuțit. Vestea despre teribilul „accident” de la Bocca Nuova se răspândise deja.

Făcându-se mic sub gluga hanoracului, merse rapid către un Unimog parcat, strecurându-se pe lângă un grup de turiști gata să fie transportați

înapoi la stația de telecabină. Se afla la doar câțiva pași de vehicul. Odată ajuns în interiorul vehiculului, ferestrele aburite și hanoracul îi vor ascunde fața.

Lui Marc i se opri respirația când, uitându-se la mesele pe care se depusese un strat de zăpadă, aflate în fața chioșcului pe care scria *baita delte guide*[27], văzu două siluete, una dintre ele ocupată să își aprindă o țigară. Grunewald și Teape se aflau la mai puțin de douăzeci de metri de locul unde era el, vorbind pe un ton scăzut. Marc se întoarse brusc când o femeie din spatele lui îi spuse ceva politicos în italiană.

Din cauza ezitării lui se făcuse coadă, iar ea îi cerea să urce în camion. Înainte de a-și da seama ce voia de la el, femeia își întinse mâna către el ca să-l tragă de umăr și Marc se scutură din cauza durerii produse de atingerea locului unde îl tăiase lama lui Cruz.

Femeia și-a retras mâna plină de sânge și strigătul ei se auzi în aerul umed.

Grunewald și Teape l-au văzut amândoi. Americanul se împinse pe călcâie și se apropie în mare grabă de ei, cu o privire mohorâtă, fără să clipească.

Marc o împinse pe femeie din calea lui și se deplasă pe lângă ceilalți din coadă. Drept în fața lui se ridica pe stâncă o colibă montată pe picioare de lemn și, fără să se uite înapoi, se mișcă în jurul ei, făcând din ea un obstacol între el și Teape.

Miza pe reținerea mercenarilor de a începe să tragă sau să atragă atenția asupra lor în orice mod, dar asta nu putea dura prea mult. În timp ce se ducea în spatele colibei, Marc auzi zgomotul unui motor de motocicletă și a văzut ceva care se deplasa pe drumul plin de pietriș – un ATV Kawasaki cu patru roți, condus de cineva tânăr, purtând o cască de protecție fluorescentă portocalie.

Marc alergă în calea lui și șoferul se opri, ridicând vizorul căștii.

— *Cosa c'e*[28]? întrebă el, încruntându-se.

Marc arătă cu degetul într-o direcție la întâmplare, iar tânărul privi într-acolo prin ceață.

— *Scusa.*

Cu cealaltă mână, Marc îi trase brusc un croșeu de stânga îndeajuns de puternic să îl arunce pe șofer jos de pe șa. Acesta se clătină ametit către puntea din spate, în timp ce Marc sări în șa.

Teape dăduse colțul colibei. În mâna lui se vedea forma ascuțită a unui pistol cu amortizor.

Marc apăsă pe pedala de accelerație a ATV-ului și acesta sări înainte, împrăștiind în urma sa bucățile de pietriș în timp ce făcea un viraj. A zărit arma din mâna lui Teape, dar tusea împușcăturii a fost înghițită de mârâitul motorului Kawasaki-ului. Aplecat peste ghidon, Marc îndreptă ATV-ul către masa de ceață și scoase un strigăt puternic, conducându-l pe poteca sinuoasă care mergea în jurul conurilor mai joase ale Etnei, către terminalul telecabinei.

Drumul care se întindea drept prin ceață i-a permis să prindă o viteză destul de mare, însă la un moment dat acesta continua brusc într-o curbă care aproape că îl băgă în stânci. Marc se aplecă în sus și într-o parte ca un marinar care trăgea de o velă, ATV-ul urlând pentru a ieși din derapaj. Motocicleta mică și urâtă reuși să treacă de colțul stâncii și ricoșă înapoi pe poteca presărată din loc în loc cu petice de gheață, alunecând violent când în stânga, când în dreapta.

Abia își mai recăpătase echilibrul când în fața lui a apărut o pereche de faruri albe din spatele unei mici ridicături, ieșind din valul de ceață. Alunecând pe drum, a tăiat calea unui Unimog care urca, primind un cor de claxoane dezaprobatoare.

Parcurse apoi mai multe curbe care urcau și coborau, trecând pe lângă craterul Cisternazza. „*Aproape că am ajuns*”. Vântul rece îi biciuia cu putere fața expusă, amorțindu-i obrajii și făcându-i ochii să fugă. La mijlocul distanței, văzu strălucirea luminilor de la toaleta stației de telecabină. Marc se aplecă pentru a face un alt viraj și zări o mașină de culoare alb cu roșu, mare și rapidă, care părea imensă în vederea lui periferică.

Mai mult din instinct decât conștient, Marc începu să facă slalom cu ATV-ul, văzând un Unimog care depășea capătul ultimei curbe și venea în plină viteză pe drumul pe care îl lăsase în urmă. Accelerând cu un zgomot asurzitor, camionul se năpustea către el, infestând peisajul cenușiu cu zgomot de motor și miros de gaze de eșapament.

Bara din față a Unimog-ului scrâșni lovind spatele ATV-ului, spulberând una dintre lămpile din spate. Impactul aproape că îl făcu pe Marc să intre în derapaj, dar el păstră ATV-ul stabil, legănându-l în spate în momentul în care risca să se încline. Dacă și-ar fi pierdut acum controlul, corpul său ar fi

căzut pe drum și într-o fracțiune de secundă după acea camionul l-ar fi zdrobit sub roți.

Marc se uită cu teamă rapid peste umăr, vântul smulgându-i de pe cap gluga hanoracului. Îl văzu în urma sa pe Teape uitându-se urât la el de la volanul Unimog-ului, camionul venind către el ca un rinocer în atac.

Intrară în următoarea curbă și camionul, mai mare și mai greu, pierdu din avânt, trebuind să ia curba mai larg. Marc, concentrat asupra vârfului pantei, în încercarea de a găsi un traseu cât mai bun pe drumul care devenea mai sinuos, a văzut prea târziu stația terminus a telecabinei și a trecut pe lângă ea fără să mai poată face ceva. Dintr-odată, pereții abrupți de rocă neagră ascuțită din jurul lui au dispărut și ATV-ul ajunse într-o zonă mai plată, pe care se aflau sedimente solidificate de lavă mai veche. Drumul a devenit mai înclinat, iar gravitația a contribuit la viteza căpătată de șasiul ușor al Kawasaki-ului.

A simțit, mai degrabă decât să audă, deplasarea Unimogului care redusese distanța, zgomotul ca de tobă al motorului vibrându-i în piept. Se concentră să caute un traseu în zigzag printre stâncile ascuțite.

Trecură pe lângă un stâlp înalt din oțel vopsit în verde, înălțându-se spre cer, cu cabluri groase, care coborau spre Nicolosi Nord. Telecabinele treceau pe deasupra capului lui Marc, acesta ieșind din umbrele lor care se mișcau lent și intrând într-o zonă luminată de soare.

•

Și-a asumat riscul și a virat pe traseul plin de crăpături, pe suprafața ondulată a câmpului de lavă. ATV-ul sărea la fiecare câteva secunde, orice săritură amenințând să îl arunce din șa.

Teape încă îl urmărea, forțând camionul greu să se mențină pe drumul accidentat. Unimog-ul furat îl va urmări până la capăt dacă nu va reuși să facă ceva pentru a-l opri.

Aplecându-se pe ghidon, Marc derapă cu ATV-ul mult mai agil într-un viraj, ducându-l către un petic de nisip negru care se prăbușise sub propria greutate, creând o avenă. De la înălțimea cabinei Unimog-ului, Teape nu a devenit conștient de pericol decât în momentul în care a ajuns chiar deasupra ei.

Roata din dreapta spate a camionului 4x4 a căzut direct în groapă. Vehiculul cu obloane înalte își pierdu echilibrul și se rostogoli, izbindu-se

de taluzul stâncos, și, în cele din urmă, reveni pe roți, oprindu-se cu un zdrăngănit.

Nu era, totuși, momentul de a sărbători victoria. Marc își pierduse complet orientarea și singurul lucru pe care îl mai putea face era să rămână agățat de zgomotoasa motocicletă Kawasaki.

Se afla la o sută de metri de șosea, când unul dintre pneurile din față ale ATV-ului explodă și îl împroșcă pe Marc cu bucăți de cauciuc. Butucul roții s-a scufundat în combinația noroioasă de diverse sedimente și, cu un sâsâit scrâșnit, motocicleta pe patru roți s-a oprit definitiv.

Marc se îndepărtă de motocicletă, inima bătându-i cu putere în piept și respirând cu greu. Aerul rarefiat de munte îi scurgea din corp toată energia pe care o mai avea. Parcurse pe jos ultima parte a pantei, până la parcare.

Lângă un comerciant care vindea cărți poștale colorate și statui ciudate făcute din rocă vulcanică sticloasă se aflau două telefoane cu cartele, sub copertine de plastic. Marc s-a ascuns sub cea mai apropiată dintre ele, înșfăcând receptorul portocaliu și introducând o cartelă telefonică. Formă orbește singurul număr de telefon pe care nu trebuia să-l memoreze, încercând să-și controleze tremuratul din degetele amorțite.

Se auzi vocea răgușită a lui Stephen Parker.

— *Da?*

— Nu vorbi, doar ascultă!

Cuvintele îi ieșeau din gură în mare viteză.

— I-ai pe Katie și pe Matt și ieși din casă chiar acum, du-te la gară, rămâi acolo, sunt niște oameni înarmați afară într-o furgonetă, trebuie să pleci acum…

— *Marc?*

Simți furia și dezamăgirea din răspunsul mârâit.

— *Ce naiba ai făcut?*

— La dracul, pleacă acum!

Marc urlase, sub privirile neliniștite ale celor care se uitau la amintirile pentru turiști.

— Fugi, Steve! Fă-o chiar *acum!*

Cumnatul său nu s-a obosit să îi mai răspundă, dar, în secundele de dinainte de a închide, Marc l-a auzit pe Stephen chemând-o urgent pe soția sa.

Următorul sunet pe care l-a auzit a fost huruitul asurzitor al Unimog-ului, care izbise gardul din plasă de sârmă din spatele său și se deplasa în viteză peste drum. Fumul țâșnea din motorul camionului, în timp ce mercenarul îl îndrepta către el ca pe o rachetă, apăsând pedala de accelerație până în podea.

Marc ignoră turiștii care țipau în spatele său și, în ultima clipă, se aruncă într-o parte, scufundându-se într-o grămadă de noroi murdar adunat la marginea drumului. Unimog-ul scăpat de sub control îl ratase de puțin, lovindu-se de cabina telefonică în care tocmai fusese și o dădu jos, smulgând-o din pământ cu un zdrăngănit de metal. În timp ce pierdea din viteză, camionul intră în partea laterală a cabanei vânzătorului, se izbi de perete, făcu să se prăbușească acoperișul înclinat și apoi se opri.

Marc simți în nări mirosul de benzină care ardea și se îndepărtă de flăcări, șchiopătând și simțind dureri îngrozitoare la fiecare pas pe care îl făcea.

•

Lucy moțăi puțin, dar asta nu o ajută deloc. În ciuda confortului oferit de avionul privat al lui Solomon, ea tot nu putea să doarmă cum trebuie. Reușise să ajungă într-o anumită stare de somnolență, aproape de cea de somn, dar nu reușea niciodată să doarmă cu adevărat. Nu că ar fi fost una dintre acele persoane care intră într-o stare de nervozitate în timpul zborului cu avionul, nu era vorba de asta! Dimpotrivă, zborul cu avionul chiar o plictisea îngrozitor.

Nu, Lucy Keyes bănuia că, pur și simplu, își păstra un nivel minim de alertă, deși se afla în aer, la o înălțime de mii de metri, într-un recipient de oțel sub presiune. În loc să doarmă, moțăia, lăsându-și mintea să zboare.

Auzi bufnitura ușii biroului de pe coridor și clipi din ochi când Delancort apăru în salon. Unghiurile alternante în care bătea lumina se deplasară încet în cabină în momentul în care avionul a început să vireze ușor și ajunse sub strălucirea soarelui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, arătând către telefonul mobil pe care el îl ținea în mână.

— Am aflat ceva important, a răspuns el, cu un rânjet vag. Tocmai am primit un mesaj urgent de la birou. Se pare că bunul nostru prieten Marc Dane a scăpat de sub urmărire.

Lucy se încruntă când auzi asta și se ridică, dând din mână pentru a cere telefonul.

— Dă-mi-l.

— Nu pot să… începu Delancort, dar nu făcu decât o vagă încercare de a o împiedica pe Lucy să i-l din mână.

Mesajul de pe telefon era de la sediul Rubicon Group din Marea Britanie și avea atașat un fișier audio. Apăsă butonul „redare” și, din difuzorul mic al dispozitivului, se auziră două voci, suprapuse din cauza efectului de distorsiune specific unei interceptări telefonice digitale.

— Da?

— Nu vorbi, doar ascultă!

Al doilea este Dane, a explicat Delancort. Primul este cumnatul său, ofițer de poliție din Londra.

— Știu.

Lucy lăsa să curgă conversația scurtă și concisă.

— Vocea cumnatului sună supărată, spuse ea. Despre ce naiba este vorba? Dane vorbește despre bărbați cu arme în fața unei case?

— Poate că este din cauza faptului că a evadat?

Delancort ridică din umeri.

— Probabil că polițistul l-a ajutat în vreun fel să iasă din țară.

— Asta nu sună a discuție între doi tipi fericiți să se ajute reciproc.

Lucy îi dădu telefonul înapoi.

— Cum a ajuns asta la noi? Am interceptat convorbirea?

— Corect ar fi să spunem că am interceptat interceptarea. Cei de la serviciile secrete britanice au pus sub ascultare telefonul surorii lui Dane în momentul în care acesta a reușit să fugă de sub escortă.

— M-ar interesa să aflu cum reușim să intrăm în posesia comunicărilor din cadrul MI6.

Delancort avea un zâmbet insinuant, care o făcea întotdeauna pe Lucy să-i vină să-i dea una în cap.

— Rubicon are o mulțime de agenți în Europa.

Nu avea de gând să-i spună mai multe, așa că lăsă întrebarea pentru altă dată.

— De unde a venit apelul?

— De la un telefon public cu plată din Sicilia, în Parcul Național Etna. Și, evident, dacă noi avem aceste informații, înseamnă că le au și foștii lui

angajatori.

Lucy trecuse deja pe lângă el, îndreptându-se spre cabina piloților. Ce făcea Dane în Sicilia? Era un loc aflat aproape de Marea Britanie și la fel de bun ca oricare altul pentru a dispărea un timp, dar apoi a reușit să strice totul dintr-odată dând un telefon acasă.

Oameni înarmați, spusese el. Fusese din nou MI6, amenințându-i familia ca să-l preseze pe Dane să se predea, sau era vorba de altcineva?

— Ce faci, Lucy?

Delancort o urmase când se ducea către cabina piloților. Ușa era deschisă și, când ea ajunse acolo, tocmai ieșea un bărbat cu umerii lați, cu părul negru cârlionțat tuns scurt, răsucindu-și mânecile cămășii albe de la uniformă. Epoleții căpitanului îl făceau să semene cu oricare dintre civili, dar ochii lui îl trădau că își petrecuse tinerețea în carlinga unor avioane de luptă. Ari Silber avea acel gen de robustețe a bărbaților ajunși la patruzeci de ani pe care doctorii evrei arătoși sau actorii de la Hollywood ar da orice să o aibă.

Zâmbea cu ușurință, dar avea privirea unui ucigaș. Lui Lucy îi plăcea asta la el; recunoștea imediat pe cineva pe care te puteai baza.

Din ceea ce aflase despre el, Silber venise să lucreze pentru Ekko Solomon după o carieră strălucită ca pilot pe avioane de luptă F-15I *Ra'am* în cadrul forțelor aeriene israeliene. Se întreba ce îl determinase să devină dintr-un pilot excelent șoferul unui om bogat. *Sau poate îi datora ceva africanului?*

— Mă cauți pe mine? întrebă el.

— Unde ne aflăm acum?

— Deasupra Mediteranei, răspunse el. Mă întreb dacă ai uitat un bagaj la Londra și ai vrea să ne întoarcem după el?

— Dacă ar fi să schimbăm ruta, în cât timp am ateriza în Sicilia?

Silber se gândi puțin, făcând calculele în gând.

— Trei ore până la destinație, cu aterizare pe aeroportul din Catania.

Se uită la Delancort, arătând cu capul spre cabina piloților.

— Vrei să fac asta?

— Nu, spuse o altă voce, iar conversația amuți.

Ca întotdeauna, Ekko Solomon era îmbrăcat ca și cum ar fi fost pe cale să iasă la o întâlnire de afaceri. Ținea într-o mână o tabletă digitală, iar Lucy bănuia că văzuse același mesaj de la biroul din Londra.

— Știm unde este Dane, remarcă Lucy.

Solomon clătina din cap.

— Știm unde *a fost.*

Arătă către tableta de date.

— Omul acesta fuge și nu va rămâne într-un singur loc. Știe că s-a dat în vileag în Sicilia. Va fugi de acolo.

— Ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu tipii ăștia, a spus Lucy. Dacă nu putem să îi ieșim în cale lui Dane, nu vom putea să-l prindem înaintea britanicilor. Dacă am avea un indiciu unde să îl găsim…

— Marc Dane este un om disperat, a continuat Solomon. Are nevoie de ajutor. Deci, se va duce către cineva în care are încredere.

Delancort dădu din cap.

— Asta sugerează și profilul lui comportamental, bazat pe datele de la Zürich. Cei care îi sunt apropiați lui Dane sunt toți în Anglia.

— Nu-i chiar așa, a răspuns Solomon.

— Căpitane Silber, vom schimba ruta acestei aeronave, dar nu către Sicilia. Contactați pe cei din Cairo, ca să schimbe planul nostru de zbor. Aceasta este noua noastră destinație. Îi dădu pilotului tableta de date.

— Da, domnule.

Silber a dat din cap și a dispărut înapoi în cabina avionului A350, lăsând-o pe Lucy încruntată de noile ordine.

— Vreau ca acest om să ajungă în mâinile noastre, a spus Solomon hotărât. Acesta este un imperativ.

•

Marc era singur în compartimentul de tren pentru prima dată de când urcase, ceilalți pasageri – o pereche de austrieci plini de viață – coborând când trenul a oprit, dornici de câteva instantanee de vacanță.

Afară pe fereastră, un vagon identic bloca toată vederea. Trenul de la Palermo fusese deja așezat pe poziție, cu vagoanele înșiruite unul lângă altul în burta feribotului care traversa acum Strâmtoarea Messina, către Napoli.

Într-o oră, Marc va călători pe linia principală cu destinația Roma. Punctul de trecere a frontierei, dacă putea fi numit așa, consta în douăzeci de minute de cozi și de frecușuri prin care ar fi trebuit să treacă, dar pașaportul fals canadian imaculat pe numele de Marcus Dale, pe care nu-l folosise niciodată până atunci, l-a ajutat să rezolve situația fără probleme.

Paşaportul german pe care îl folosise în Sicilia nu mai exista, fiind transformat în cenuşă într-un colţ din complexul de apartamente neterminate. Distrugerea lui fusese ultimul lucru pe care îl făcuse după ce ajunsese acolo pentru puţină odihnă. În cursul evadării sale de la Etna totul fusese pe muchie de cuţit, dar un loc gol într-un autocar turistic fusese suficient pentru a-l aduce din nou într-o stare de confuzie. Marc şi-a recuperat rucsacul în care avea laptop-ul şi celelalte dispozitive, curăţindu-l pe cât se putea de bine, şi a şters-o. Iar acum se afla din nou în mişcare, fără să aibă o imagine clară despre ce va face în continuare.

Lucrurile nu ar fi trebuit să se petreacă în modul în care se petrecuseră. Planul lui Marc nu mai era valabil. L-ar fi văzut pus în aplicare într-un mod cu totul diferit. După găsirea lui Novakovic şi obţinerea informaţiilor de care avea nevoie despre cel din MI6 care a trădat, s-ar fi strecurat înapoi în Marea Britanie, *revenind din exilul în care se aflase*[29] cu tot ce avea nevoie pentru a se reabilita şi ar fi dat uitării pierderile din misiunea lui Nomad. Se simţea ca un idiot, ca şi cum ar fi fost blestemat. Cu fiecare zi în care era departe, şansele sale de a mai reveni vreodată acasă scădeau cu rapiditate. *Ei vor menţine presiunea şi mă vor tot urmări, îmi vor tăia orice posibilitate de scăpare, până când nu voi mai avea unde să fug.*

Opţiunile pe care le avea deveneau din ce în ce mai puţine, iar dacă el ştia asta, atunci şi cei care îl doreau mort o ştiau şi ei. Se apropia momentul – şi nu mai era mult până atunci – în care Marc ar fi trebuit să-şi rişte libertatea într-un ultim joc sau să fugă pentru a scăpa cu viaţă, fără să se mai oprească vreodată.

Se încruntă la acest gând şi se uită în jos la ecranul laptopului. Acesta părea că are nevoie de mai mult timp pentru a porni şi apăsă cu degetele pe tastatură.

Laptopul rula încet şi se întreba dacă volumul de date descărcate de programul său anti-criptare de pe hard-disk-ul lui Novakovic putea fi cauza acestei situaţii.

Încercările sale de a face o copie „fantomă” a unităţii în esenţă de a clona dispozitivul respectiv – au fost sortite eşecului. Poate că, dacă timpul nu ar fi fost împotriva lui, dacă ar fi avut acces la hard-disk în laboratorul de date de la Vauxhall Cross al Grupului Operaţional, ar fi putut să mai recupereze ceva.

Dar, indiferent de secretele pe care brokerul le ascunsese, acestea erau acum pierdute, tranzacționare în schimbul vieții lui Katie și a familiei sale. Mai rămâneau doar structurile de date redundante, resturile de fișiere tampon și etichetele digitale lăsate în urmă de mișcările informațiilor codificate *reale*. Mai puțin sensibile decât fișierele prețioase ale lui Novakovic, aceste date erau echivalentul dârei lăsate în urmă de trecerea unei nave sau de urmele unui animal de multă vreme dispărut. Ele ofereau însă doar niște indicii vagi cu privire la locul unde se aflau informațiile codificate, neavând niciun conținut util.

Recunoștea unele fragmente de cod. Ele corespundeau modelelor de criptare utilizate de serverele de e-mail securizate ale MI6. În sine, acestea nu erau altceva decât probe circumstanțiale, pseudo-dovezi care nu ar fi putut rezista în nicio instanță de drept. Dar erau de ajuns pentru el, confirmând faptul că ceea ce credea el acum era adevărat.

Informațiile fuseseră furnizate tuturor agenților Asociației din întreaga lume de o sursă necunoscută din cadrul serviciilor secrete britanice, iar Dima Novakovic fusese plătit cu generozitate pentru a fi intermediarul. Cel puțin până în momentul în care a devenit mai ieftin să-i cumpere tăcerea cu informații utile în loc de aur. Dar Marc nu putea să avanseze în niciun fel fără dovezi despre ce fel de informații fuseseră vândute și, ceea ce era mai important, cine era autorul scurgerii de informații. În cel mai bun caz, acest lucru ar fi fost suficient ca să elimine suspiciunile legate de moartea echipei Nomad și să oblige MI6 să facă o investigație internă pentru a stabili cine a oferit informațiile. Nu ar fi fost însă suficient să-l absolve de vreo vină, iar scoaterea lor la iveală acum nu ar face decât să ofere sursei pe care o avea Asociația posibilitatea de a scăpa din laț și de a fugi.

La momentul în care cineva ar reuși să afle de unde proveneau informațiile și să stabilească cine le-a divulgat, persoana responsabilă de moartea lui Sam ar fi dispărut deja.

Marc urmărea coloanele de numere și litere abstracte plutind pe ecran într-o cascadă digitală. Asta ar funcționa doar dacă ar putea să o facă el însuși. Dacă ar fi putut avea acces la un server MI6 securizat și să sape mai adânc în informațiile de pe hard-disk… Apoi, chiar dacă sursa pe care o avea Asociația ar fi folosit procese „oarbe” sau tip „carapace”[30], Marc ar fi putut totuși să reconstruiască e-mailurile, cel puțin parțial, pentru a vedea ceea ce Novakovic a protejat cu o grijă atât de mare.

Nu avea însă niciun sens să se gândească acum la acest lucru. Preocupate de atacurile cibernetice regulate sub acoperire efectuate de echipele de hackeri chinezi și nord-coreeni, rețelele agențiilor de informații britanice au devenit complet independente, izolate de Internetul global, pentru a preveni orice fel de intruziuni. Aflat în imposibilitatea de a reprograma complet rețeaua vreunuia dintre incredibil de complexele relee ale satelitului aflat pe orbită, singura altă metodă de a se conecta era ca Marc să se afle fizic în aceeași cameră în care se afla un terminal MI6 securizat. Și, pentru a face acest lucru, ar fi trebuit să poată intra într-o clădire plină de oameni aflați în căutarea lui, unii dintre ei dornici să îl vadă mort.

Simți un cuțit în inimă la acest gând îndrăzneț și total nebunesc. Ideea îl făcu chiar să râdă nervos. Trenul va fi la Roma până la sfârșitul după-amiezii. Va trebui să acționeze repede.

Un ultim joc, gândi el. *Totul sau nimic.*

Capitolul 15

Callum Torrance traversa holul hotelului St. Regis, cu maxilarele strânse și cu pași repezi. Unul dintre portarii hotelului se dădu într-o parte cu un *scusi* nepoliticos, dar Torrance nu îl băgă în seamă. El nu se uita la personal cum se uita la alți oameni; ei nu erau decât aparate mobile care îi aduceau ceea ce avea nevoie atunci când avea nevoie și asta tindea să reprezinte începutul și sfârșitul interacțiunilor sale cu ei. Asta în cazul în care nu făceau ceva care să-l enerveze; atunci, ei deveneau foarte vizibili, întrucât își dădea seama că aceștia existau și realiza că ei se aflau în puterea lui.

Se uită în jur ca să se orienteze și găsi recepția, cercetând în jurul său în holul principal al hotelului. Ca toți cei care trecuseră pe la Hollywood, își dezvoltase capacitatea de a analiza fețele tuturor celor aflați într-o cameră și de a lăsa deoparte pe cei care nu erau din lumea afacerilor sau, cel puțin, care nu erau din acea categorie de oameni pe care el îi considera importanți. Constată că în hol nu era nimeni dintre cei pe care îi știa și, lucru și mai important, unul care arăta a fi dintre paparazzi. Ultimul lucru de care avea nevoie în momentul ăsta era o publicitate și mai negativă. Privirea lui Callum se opri puțin asupra unui tip cu părul blond, îmbrăcat într-un costum care nu impresiona cu nimic. Se uita atent la un laptop, dar nu avea niciun aparat de fotografiat, așa că Callum l-a uitat de îndată ce a ajuns la recepție.

Se duse la un recepționer și îi vorbi.

— Ce naiba este atât de important încât trebuie să vin aici? întrebă el. Nu puteați trimite mesajul prin cineva?

Trase de gulerul cămășii și se strâmbă. Căldura sufocantă a serii la Roma îl făcea să transpire și să devină nervos.

— Domnule Torrance, zise recepționera calm, scuzele noastre.

Știa exact cine era el. Studiourile Callum plătiseră o sumă mare către St. Regis pentru a reține camere pentru personalitățile lor de top în timpul sesiunii de filmări din Europa.

— Mesajul a fost transmis de un anume domn Blake. A cerut să se manifeste discreție.

Îi dădu o notă.

•

Fața lui Callum se albi. Harlan Blake putea fi considerat, fără nicio exagerare, unul dintre cei mai turbulenți regizori de film cu care Torrance a lucrat vreodată. Ultimul său film obținuse o grămadă de premii, dar el era un perfecționist și drama erotică de epocă pe care o filma la Cinecittà depășise cu mult bugetul alocat.

Mesajul trimis de Blake conținea ceva de care el se temuse. *Filmarea a fost suspendată,* se spunea. *Diferențe de opinie între artiști. Mașina vine să te ia.*

Callum auzea sunetul planurilor sale pentru acea seară cum se dezintegrează în jurul lui precum sunetul de clopoțel produs de o sticlă care se sparge și aruncă o privire asupra ceasului Patek Philippe de la încheietura mâinii. În seara asta urmau să fie făcute ultimele filmări la filmul care era aproape gata.

— Unde este mașina? zise el, cu o voce care de-abia se auzea.

Recepționera făcu un gest cu o mână la care manichiura era perfectă.

— Șoferul vă așteaptă afară, domnule Torrance.

Acesta se îndepărtă cu pași mari.

— Vă doresc o zi frumoasă, spuse ea în urma lui, nedând niciun semn că ar fi sesizat grosolănia sa.

Clipind din ochi din cauza soarelui, Callum se urcă în limuzină și trase o înjurătură.

•

Privind pe deasupra ecranului laptopului, Marc a așteptat până când a văzut mașina plecând. Nu avea prea mult timp.

Se ridică ținând laptopul sub un braț și trase de mânerul de transport al noului său troler Pullman, pe care tocmai îl cumpărase de la gară. Într-o clipă traversă holul și se apropie de lifturi, calculând în minte cât timp avea.

Densitatea traficului de seară din Roma și distanța până la studiourile Cinecittà din afara orașului însemnau că deplasarea lui Callum Torrance va dura între douăzeci și cinci și treizeci de minute. Se adăugau la asta încă zece sau douăzeci de minute pentru ca producătorul să ajungă în zona unde se filmau exterioarele. Marc estima că vor trece patruzeci de minute până când Torrance va descoperi că deplasarea sa a fost complet fără rost. Marc fusese acela care sunase la recepție, pretinzând că este asistentul lui Harlan, și dictase mesajul fals și tot Marc sunase după mașina de serviciu de la

Cinecittà și le spusese celor de acolo că Torrance dorea să fie preluat de la hotel.

Așteptă până când coborî unul dintre elegantele ascensoare din fier forjat pe care îl chemase și apăsă pe butonul pentru apartamentele executive. În timp ce urca, Marc deschise laptopul, conectându-l rapid la un cablu care avea la celălalt capăt un card de memorie complet gol. O bară de progres se umplea pe măsură ce de pe laptop erau transferate date pe un cip programabil de identificare a frecvenței radio aflat pe card. Cipul era de același tip cu cele încorporate în cardurile de memorie utilizate de St. Regis pentru accesul în camere. Nu fusese nicio problemă pentru Marc să folosească un cititor Wi-Fi pentru a-l direcționa către cardul-cheie aflat în buzunarul lui Torrance. Într-o fracțiune de secundă, software-ul de conversie marca MI6 a trimis un semnal radio „ping" către cheie, făcându-l să creadă că era vorba de mecanismul ușii. Cheia a răspuns trimițând codul de blocare, laptopul l-a copiat, iar acum Marc avea acces neîngrădit la camera de hotel a lui Torrance.

Ieși în viteză, trecând pe coridor către suita Ambasador. Cheia surogat funcționa perfect și a putut intra, închizând ușa încet. În interior, Marc se întoarse spre ușă și respiră adânc de câteva ori. Cămașa de in de sub sacoul de culoarea nisipului pe care îl purta s-a lipit dintr-odată de piept.

Lăsă valiza la ușă pentru a o bloca și păși în apartament, ținând pistolul Glock la îndemână, dar ascuns vederii. Marc pariase că Torrance locuiește aici singur și se părea că avusese dreptate. Cealaltă variabilă care putea să îi modifice lui Marc planurile era Torrance însuși. Dacă s-a răzgândit și se întorcea la hotel, dacă a folosit telefonul său mobil pentru a suna la studiouri în timpul călătoriei cu mașina…

Marc observă un dreptunghi negru de sticlă – iPhone-ul lui Torrance – uitat pe noptieră și zâmbi ușurat. *Un lucru mai puțin de care să îmi fac griji,* gândi el.

Mulțumit că în cameră totul era în regulă, Marc a încuiat ușa și s-a pus pe treabă. A luat valiza, a pus-o pe canapeaua din camera de zi și a deschis-o, verificându-și rucsacul și restul conținutului acestuia, înainte de a căuta prin dulapul în care Torrance își pusese hainele.

Producătorul era puțin mai lat în spate decât Marc, dar măsurile lor erau destul de apropiate ca el să încapă într-unul dintre costumele Armani atârnate acolo.

Se uită la ceas în timp ce își schimba hainele. *Au trecut cincisprezece minute.*

Apartamentul era cel puțin de șase ori mai mare decât camera micuță în care Marc își petrecuse primele două zile la Roma. Hostelul sărăcăcios de pe o stradă lăturalnică din zona Stazione Termini era ieftin și banal, iar bătrâna cu fața posomorâtă care îl ținea nu vorbea engleza și nu a pus niciun fel de întrebări. Mâncând doar paste de la supermarket, fierte pe un reșou mic și așteptând să treacă timpul, Marc și-a construit planul pas cu pas. Pentru a avea acces la un terminal MI6 însemna că trebuia să intre într-o clădire din Roma aparținând guvernului britanic și nu erau prea multe de acest fel. Casele conspirative ale Grupului Operațional ieșeau din discuție, rămânând doar un loc, și acela foarte sigur, și anume ambasada britanică de pe Via XX Settembre.

Pentru a găsi o cale de a pătrunde acolo, se gândi cum ar putea să o facă folosindu-se de Torrance. Studioul acestuia sprijinea arta europeană, inclusiv expoziția care urma să fie vernisată în acea seară în spațiile ambasadei, în prezența unora dintre cele mai mari personalități ale orașului. Marc aflase recent că cel mai recent film al său se confrunta cu unele dificultăți, iar, căutând pe site-urile de bârfe din lumea divertismentului, a întâlnit numele actorilor care jucau în filmul pe care îl avea acesta acum în lucru. Plecând de la aceste date, mai rămâneau doar de imaginat o serie de motive convingătoare pentru ca omul să fie în afara camerei sale de hotel.

Dacă Marc Dane putea să îi fure identitatea lui Callum Torrance pentru următoarea oră și ceva, putea să ajungă la ceea ce dorea.

Ultimii bani pe care îi mai avea i-a folosit pentru a-și cumpăra un costum acceptabil și pentru a merge la frizer, astfel încât să poată intra în holul hotelului St. Regis fără să fie oprit de cineva, câteva pachete de mâncare gata de consum tip NATO de la un magazin al armatei cu produse excedentare și mai multe materiale de la un magazin cu produse pentru grădinărit.

În dimineața aceea, plecase din hostel evitând-o pe patroană, lăsând în urma sa în camera mică și fără ventilație o grămadă de pahare de carton și de linguri de plastic, precum și un miros chimic persistent. La fundul valizei sale Pullman se aflau vreo zece săculețe de polietilenă, fiecare dintre ele presat astfel încât să poată fi ținut în pumn.

Marc a spart broasca electronică a seifului din apartament cu aceeași metodă pe care o folosise în cazul ușii, luând de acolo un teanc de bancnote de euro și dolari, dar cel mai important, reușind să găsească invitația primită de Torrance, fără de care nu putea face nimic.

Au trecut treizeci de minute. Ajunsese la timpul maxim pe care Marc putea să și-l permită ca durată pentru pătrunderea sa atent pregătită. Verifică încă o dată conținutul valizei, își puse hainele în interiorul ei, apoi plecă. Marc lăsase urme peste tot în apartament și, contrar obișnuinței, plecase fără să le curețe. Dar, dacă toate mergeau conform planului, acest lucru nu mai conta.

Liftul l-a lăsat în parcarea de la subsolul hotelului și Marc i-a dat valetului câteva bancnote și un cotor de bilet pe care îl găsise în sacoul producătorului.

Bacșișul gras primit l-a făcut pe valet să nu pună la îndoială identitatea bărbatului care a cerut să-i fie adusă mașina lui Torrance. Puțin mai târziu, zidurile de beton ale parcării subterane au răsunat la vuietul de motor foarte bine reglat, iar un Ferrari 458 Spider de culoare galben-canar s-a oprit în fața lui Marc.

În ciuda tensiunii momentului și a pericolului cât se poate de real în care se afla, Marc nu s-a putut abține să nu arunce o privire către eleganta mașină sport și să zâmbească. Se strecură în spatele volanului, aruncând valiza pe podeaua din fața scaunului pasagerului. Trăgând cu putere aer în piept, băgă Spiderul în viteză și plecă de lângă bordură. Mașina răspunse fără probleme, propulsându-l pe stradă cu un bâzâit produs de turația în creștere a motorului.

În timp ce se aflase la hostel, Marc memorase traseul în pauzele dintre pregătirea pachețelelor de produse chimice și uitatul către ușă. Acum, așezat bine pe tapițeria din piele a scaunului mașinii Ferrari și îmbrăcat într-un costum care costase cât chiria pe un an de zile a apartamentului său din Londra, părea că totul era dintr-o altă lume.

Aș putea să iau toate astea și să plec, se gândi Marc. *Să o iau spre autostradă și să pun piciorul în prag…* Apariția bruscă a acestei tentații l-a alarmat. Era atât de obosit și dorea atât de mult să scape de tot ce i se întâmpla.

Se încruntă, îndepărtând gândurile care îi veniseră.

— Este prea târziu pentru asta acum, spuse el cu voce tare, privindu-și ochii în oglinda retrovizoare. Ai avut deja această posibilitate, amice!

•

Ambasada britanică era o clădire modernistă de la sfârșitul anilor șaizeci, din categoria celor care ar fi putut apărea într-un film SF distopic. Ziduri gri din beton turnat formau o structură dreptunghiulară, care stătea pe pământ pe stâlpi masivi. Sub ea, bazinele strălucitoare în care curgea apă din fântânile care sclipeau în lumina serii erau înconjurate de peluze înverzite, cu instalații de lumini și statui. În grădina interioară se aflau dispuse în toate direcțiile rânduri de panouri, pe care erau expuse picturi și alte lucrări artistice pentru participanții care se preumblau pe acolo.

Invitația primită de Torrance i-a permis lui Marc să intre cu mașina în mica parcare a ambasadei, separată de clădirea principală printr-un rând de copaci.

În ultimul moment, chiar înainte de a da curba, un SUV negru i-a apărut în oglinda retrovizoare, ieșind din traficul intens și lent ca un tanc care urca un deal. Oare mașina îl urmărise tot drumul de la hotel? Probabil că nu. SUV-ul a trecut și el a respirat ușurat. Erau deja suficiente pericole reale de care să se ferească și nu mai avea nevoie de încă unul.

Lăsă Spiderul neîncuiat parcat cu botul către ieșire și se strecură afară, mergând cu capul în jos și cu rapiditate printre celelalte mașini parcate, pregătindu-se pentru următoarea etapă a misiunii sale de unul singur. Se uită din nou la ceasul de scufundare Cabot de la încheietura mâinii.

— Douăzeci de minute? spuse el vorbind de unul singur. Sper că e de ajuns.

A trecut fără nicio problemă prin detectorul de metale de la intrare. Lăsase pistolul Glock în mașină și se simțea vulnerabil neavându-l asupra lui. Era pentru prima oară de la fuga din Londra când nu avea la îndemână un pistol.

Crema celor mai bogați oameni venise deja, bucurându-se că se află acolo. Marc a trecut pe lângă grupurile care pălăvrăgeau și râdeau, cei mai mulți dintre cei de acolo vorbind într-o italiană animată și câțiva într-o engleză mai calmă. Un ospătar ținând o tavă cu tartine din pește pregătite elegant a trecut pe lângă el și, dintr-odată, Marc își dădu seama că îi este foame. Își luă un pahar de vin pentru a le combina și se duse după ospătar pentru a lua și câteva tartine.

Se opri în fața unei opere de artă modernă și o folosi pentru a nu putea fi văzut dinspre grădină. Cei din echipa de securitate se aflau pretutindeni, ușor de recunoscut după croiala hainelor și a pantalonilor conform normelor de protecție diplomatică. Fuseseră alertați din cauza lui? Era posibil. Ar fi fost doar o chestiune de timp până când unul dintre ei să se uite bine la fața lui, iar apoi acoperirea sa firavă nu l-ar mai fi ajutat cu nimic. Dar nimeni nu ar fi dorit să facă o scenă aici, desigur că nu. Nu în seara asta, cu atâția civili peste tot și punând în pericol buna reputație britanică. Ei ar veni către el discret, cu amenințări spuse pe un ton scăzut, dar nu mai puțin grave.

Cei din personalul ambasadei nu erau singurii care se ocupau de protecție. Marc a identificat grupuri de bodyguarzi care gravitau în jurul obiectivelor pe care le aveau.

Unul dintre ofițerii de securitate, o femeie cu privire severă, îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni, se întoarse în direcția lui și îl studie ceva mai mult decât ar fi fost normal. Marc se îndepărta, mai repede decât ar fi trebuit să o facă, fără să se uite unde se ducea. Se lovi de unul dintre bodyguarzii pe care îi văzuse mai devreme, care se uită către el cu o privire rece. Omul avea o constituție de luptător și părea că sacoul scump pe care îl purta de-abia reușea să îl încapă. O porțiune din tatuajele de culoarea cernelii se vedea pe lângă gulerul cămășii. Marc recunoscu imediat emblema *bratvei*[31].

— Ce părere ai despre asta? Vocea se auzea din spatele lui, vocea unui om instruit, pronunțând cuvintele fără grabă, cu un accent rusesc. Ce *reprezintă?*

Marc se întoarse și văzu o față pe care până atunci nu o mai întâlnise decât pe prima pagină a ziarelor sau în materialele informative ale MI6.

Piotr Glovkonin era un om foarte bogat. Înalt și impunător, cu o față cu trăsături dure, purta o barbă de două zile tunsă uniform, care nu îl făcea deloc mai puțin sever. Un miliardar din rândul celor care au făcut bani din resursele energetice, cu proprietăți peste tot în Federația Rusă, era modelul tipic al oligarhul ex-sovietic, politician și mafiot, reprezentant al noii industrii a Rusiei, cu un trecut dubios, despre care serviciile secrete britanice știau doar foarte puțin. Numele lui Glovkonin și cel al conglomeratului său de companii denumit G-Kor au intrat atât în atenția MI6, cât și a celor de la MI5. Miliardarul avea multe investiții în Marea

Britanie, iar zvonurile despre legătura sa cu crima organizată nu au picat bine guvernului britanic. Dar nu fuseseră tot timpul decât zvonuri, nimic concret, astfel încât omul a fost lăsat liber să-și cheltuiască averea cumpărând proprietăți pe alese în Knightsbridge și, atunci, când s-a ivit ocazia, o echipă de fotbal din Premier League.

— Deci, ce crezi? întrebă el, arătând cu mâna către sculptura din fața lor. Aș crede că cineva care acordă atât de multă atenție unei astfel de piese ar trebui să aibă o opinie.

— Este complicat, reacționă Marc, uitându-se *de fapt* pentru prima dată la sculptură.

Arta nu fusese niciodată punctul său forte.

Glovkonin scoase un hohot de râs.

— *Viața* este complicată. Arta ar trebui să fie simplă.

— Crezi că așa este? Bolta Capelei Sixtine este destul de complicată.

Celălalt dădu din cap.

— Desigur. Dar idealul care stă la baza acestei opere nu este deloc complicat. *Dumnezeu îl întâlnește pe om.* Asta e tot ce este acolo.

— Ei bine, atunci poate că această piesă chiar asta înseamnă, că *arta nu este simplă.*

Interlocutorul său ridică din umeri. Avea farmecul simplu, atrăgător al cuiva care știa ce spunea.

— Intenția celui care a creat-o nu are importanță. Doar ceea ce noi, publicul, credem este important. Ceea ce noi spunem că înseamnă, asta înseamnă.

— Acesta este un punct de vedere interesant.

Se uită în altă parte. Trei dintre membrii personalului de securitate se adunaseră în apropierea uneia dintre fântâni, vorbind între ei încet.

Marc știa că în orice moment se vor întoarce în direcția lui. Rezistă tentației de a arunca o privire către ceas.

Glovkonin îi aruncă o privire cercetătoare.

— Sunteți englez. Din Londra, nu-i așa? Faceți parte din personalul ambasadei?

Marc clătină din cap.

— Sunt aici pentru a mă vedea cu un prieten.

Nu-i plăcea atenția pe care i-o acorda Glovkonin. Omul avea ochii ca un lup, căutând tot timpul punctele slabe.

— Este vorba de o femeie? Prietenul de care spuneți?

— Nu…

Pentru o clipă, Marc se uită către o fată cu părul lung și închis la culoare, iar fața ei văzută ca prin ceață părea a fi a lui Sam Green.

— Nu, repetă el mai ferm, alungând gândul.

— Aveți aerul unui om îngrijorat, a spus Glovkonin, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Marc. În baza experienței pe care o am, un om care se poartă așa are doar două motive pentru asta. Primul este întotdeauna o femeie.

Schimbă un zâmbet cu bodyguardul său.

— Al doilea motiv este un cuțit pe care îl are la gât.

Își puse degetul mare pe gât pentru a-și întări spusele.

— Dacă nu este o femeie, atunci ce vă preocupă, domnule…?

— Îmi cer scuze, domnule?

Femeia în costumul negru apăruse lângă el înainte de a putea răspunde.

— Aveți un apel telefonic.

Fiind aproape, i-a văzut firul gri ca o virgulă al unei căști radio fără fir, ascunsă sub păr.

Glovkonin îi întâlni privirea lui Marc și era clar că acesta știa că nu era vorba de niciun telefon, de niciun apel și că, de fapt, nu îl așteptau decât probleme.

— Iată că a venit, menționă el, cu un aer decepționat.

— Sunteți amabil să veniți cu mine, vă rog?

Femeia îi făcu semn lui Marc să vină cu ea. Cealaltă mână o îndreptă spre spate. Ce *avea acolo? Un pistol? Ar fi fost prea zgomotos. Mai degrabă un pistol cu electroșocuri.*

Marc se uită intenționat către Glovkonin.

— Cât este ceasul?

Celălalt ridică o sprânceană, apoi își scoase din buzunar un ceas vechi și îi desfăcu capacul.

— Șapte și treizeci de minute.

— Acum, domnule!

Îi dispăruse din glas orice urmă de politețe.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, a spus Marc, cu un zâmbet obosit.

Se îndepărtă, iar ofițerul de securitate merse în pas cu el.

— Domnul Torrance este foarte supărat că cineva i-a luat invitația, zise ea încet, uitându-se la el în sus și în jos. Că i-a luat costumul. Și mașina.

Îl conducea către restul echipei de securitate care aștepta.

Se opri la câțiva metri distanță și ceilalți toți se uitară către el cu preocupare.

— Numele meu este Marc Dane, a început el.

— Știm cine ești, a spus femeia. Nu ne forța să facem ceva ce vei regreta.

— Nu trebuie să faci tărăboi, spuse Marc răstit, și își mișcă degetul energic în direcția lui Glovkonin.

Miliardarul continua să privească cu interes.

— Nu în fața lui și a celorlalți oameni.

Înainte ca ea să îl poată amenința din nou, Marc a continuat.

— Sunt aici să spun ce știu. Am de gând să mă predau, dar numai cuiva pe care îl cunosc.

— Nu ești în situația de a da dispoziții, Dane.

El își strânse buzele.

— Mi-l aduci aici pe John Farrier.

— Nu există nimeni cu acest nume aici.

Ea ar fi vrut să spună mai mult, dar Marc auzi bâzâitul slab al unei voci în casca din urechea femeii și aceasta ezită.

— Rămâi acolo. Nu vorbi și nu te mișca, spuse ea după un timp.

Marc a făcut așa cum i s-a spus și, în câteva momente, a recunoscut o față familiară care-și croia drum printre cei de acolo. Expresia de pe fața lui John Farrier era un amestec de ușurare și de dezamăgire.

Farrier îi făcu un semn femeii.

— Lane, relaxează-te!

— Nici vorbă de asta, replică ea. Acest om este un trădător.

Marc bău ce mai avea în paharul de vin și îl puse pe o masă din apropiere, conștient de faptul că în acel moment, probabil, un lunetist aflat pe acoperiș îi ținea capul.

Se uită la ceilalți cu un zâmbet reținut.

— Salut, omule. Te bucuri să mă vezi?

— La dracu', nu!

Farrier clătinase din cap.

— Ce naiba faci aici?

— Du-mă înăuntru și îți voi spune totul.

— Domnule, a început femeia, eu nu cred…

Farrier ridică mâna pentru a o liniști.

— Tracey, am înțeles, bine?

Ea se uită urât la Marc.

— Vino cu mine.

Își urmă prietenul către clădirea principală, aruncând o ultimă privire peste umăr.

Piotr Glovkonin urmărise de la distanță tot ce se întâmplase și a ridicat paharul către Marc în ceea ce ar fi putut fi o urare de noroc sau un rămas bun de la un om învins.

L-au dus într-o sală de așteptare de la etajul întâi și i-au luat toate lucrurile pe care le avea asupra sa. Lane a pus o mână pe umărul lui Marc, atingându-i nervii de sub piele, deranjant de aproape de locul în care fusese rănit acum câteva zile.

— Stai jos.

L-a împins către un scaun și s-a uitat urât la el. Farrier s-a așezat pe un scaun lângă el, iar în afara ușii, printr-un perete despărțitor de sticlă, Marc a văzut un alt om aflat de pază. Omul de pe coridor era înarmat cu un pistol pe care îl ținea la vedere.

— Ai ceva tupeu, a spus Lane, plimbându-se în jurul lui. Chiar credeai că poți veni aici folosind identitatea altcuiva fără ca noi să observăm?

— Nu, a recunoscut Marc. Dar v-a luat ceva timp, nu-i așa?

Ea ignoră comentariul și i se adresă lui Farrier.

— Vorbea cu Glovkonin. Despre ce era vorba?

— Îi place arta, a explicat Marc. Ai o problemă cu mine că mă furișez aici, dar se pare că este în regulă pentru Șase să lase ruși dubioși să vină la recepție, cu condiția să fie miliardari, da?

Farrier pufni din nas.

— Nu a fost niciodată acuzat de ceva.

— Spre deosebire de *tine,* a insistat Lane.

Ușa se deschise și un alt om aduse valiza lui Marc și ieși din nou fără să spună un cuvânt, lăsând bagajul deschis pentru ca Lane să cotrobăie în el. Scoase cu rapiditate rucsacul îngrămădit acolo, laptopul care arăta jalnic și pistolul. Lane le-a așezat pe masă, lângă ce scosese din buzunarele lui Marc, portofelul și ceasul lui de mână, toate aranjate frumos ca niște mijloace de probă la un proces.

— Călătoresc cu bagaje puține.

Marc spuse asta nepăsător.

— Cât este ora?

— Șapte și patruzeci, îi spuse Farrier. În locul tău nu m-aș preocupa să aflu cât este ora. O mulțime de oameni de acasă vor să te întrebe o grămadă de lucruri.

Marc nu a spus nimic, uitându-se la expresia de pe fața vechiului său prieten. Nu spunea mare lucru. Având-o pe Lane în cameră, nu putea spune nimic despre ceea ce se întâmplase la Vauxhall Cross. Puținul pe care îl putea citi pe fața lui Farrier arăta a fi frustrare, poate chiar tristețe.

Marc vedea câte puțin din fiecare în ochii celuilalt. *Oare la ce se gândește? Este supărat pe mine pentru că nu am fugit atunci când am avut șansa?*

— Cine a fost lunetistul din Walworth? Întrebarea lui Farrier veni prin surprindere. Cel care te-a acoperit atunci când a acționat echipa de asalt?

Își aminti de zumzetul glonțului care venea de nu se știe unde către acoperișul umed și omul trimis să-l omoare prăbușindu-se rănit.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse el și ăsta e adevărul. Tot ce știu este că echipa tactică era acolo pentru a mă împușca mortal, nu să mă captureze.

Farrier trase aer în piept, privirea lui devenind mai blândă.

— Cineva a modificat textul unui document. Este un mare tămbălău la sediul central.

— Oh! Marc se așează mai bine pe scaun. Deci, a fost o eroare materială? Asta mă face să mă simt mult mai bine, felicitări!

Ridică privirea spre lumina de neon de deasupra capetelor lor, apoi se uită în altă parte.

— Chiar trebuie să-i spui chestiile astea? întrebă Lane.

Farrier nu i-a răspuns.

— Trebuie să mărturisesc că sunt uimit că ai ajuns până aici, Marc. Știi că Welles aflase unde erai când ai dat acel telefon din Sicilia? O acțiune neinspirată, prietene. Te-ai pus pe tavă. El m-a avertizat că s-ar putea să încerci să intri în contact cu cineva, dar i-am spus că nu cred că vei face această prostie.

— Nu sunt atât de inteligent pe cât par.

Replica lui Marc a sunat sec. Știa că, în timp ce vorbeau, cineva din dispozitivul de securitate încerca să-l contacteze pe Welles la Londra,

probabil deranjându-l în timpul unei întâlniri la o cină costisitoare.

Din momentul în care el și Royce vor afla că Marc a fost capturat, sabia va cădea asupra lui, iar posibilitățile sale de acțiune se vor irosi definitiv.

Aruncă o privire către Lane.

— Tracey, nu? Cât este ceasul, Tracey?

Iritarea ei creștea.

— De ce tot întrebi asta? se răsti ea.

De afară se auzeau izbituri înăbușite, urmate de un cor de alarme auto.

•

Din jantele a zece mașini se ridicară brusc în aer șuvițe de fum înțepător, cu miros de zahăr ars și de ouă stricate. Așa cum era de așteptat, rezultatul a fost o stare imediată de panică în rândul oaspeților ambasadei, care au renunțat la apetitivele lor și s-au dus cât mai departe de „incendiul” care izbucnise. Echipele de securitate grupate în jurul obiectivelor lor și cei din sistemul de protecție al ambasadei aflați deja în alertă maximă, din cauza intrării frauduloase a lui Dane – au intervenit în forță.

Ceea ce produsese fumul nu era un dispozitiv exploziv improvizat în adevăratul sens al termenului. În timp ce se afla în micuța și întunecoasa sa cameră de hostel, Marc combinase mai multe ingrediente inofensive cumpărate de la magazin. Dintr-o pastă groasă rezultată dintr-un amestec potrivit de nitrat de potasiu și zaharoză făcuse aceste bombe fumigene „umede”, mai puțin periculos de fabricat acasă decât dispozitivele pirotehnice mai volatile. Marc aruncase sau consumase conținutul săculețelor cu mâncare din rezerva NATO, dar păstrase plăcuțele de încălzire chimică pe care soldații le foloseau pentru a încălzi mâncarea pe teren. În circa 20 de minute, încălzitoarele, învelite în grămăjoare de chit, au adus conținutul săculețelor la punctul de aprindere. Acestea reușiseră să distragă atenția, dar asta funcționa doar până când lumea își dădea seama că nu sunt mortale.

Marc nu pierdu nicio secundă. Se aruncă peste masă și apucă pistolul Glock. Tracey Lane scoase un pistol semiautomat SIG Sauer cu țeavă scurtă, pe care îl avea într-un toc la spate.

Luă act de pistol cu o privire rece și surprinsă, dându-și seama că prima lui presupunere, cum că Lane avea asupra sa un pistol cu electroșocuri, fusese complet greșită.

Ea îi strigă ceva, dar Marc nu o ascultă. Se ridică în picioare, trăgându-l cu putere din scaun pe Farrier și așezându-l în fața sa ca pe un scut uman. Cu sângele bubuindu-i în urechi, Marc puse gura țevii Glock-ului la gâtul lui Farrier.

— *La dracu'! Dați-vă înapoi!* urlă el, vocea lui răsunând în pereții biroului.

Farrier mergea neputincios în strânsoarea lui Marc, iar acesta îl ținea aproape de el, blocând posibilitatea ca Lane să tragă cu arma pentru a-l opri. Ușa din spatele ei se deschise și în cameră intră cel care stătea de pază, cu arma în mână.

Marc își trase ostaticul la perete și se strecură în jurul mesei. Lane continua să strige la el și Marc se uită urât la ea peste umărul lui Farrier, rostind gâfâit o amenințare.

— Voi trage în el. Nu mă puneți la încercare!

În ochii ei se vedea o ură cumplită. Marc îi confirmase prima impresie pe care o făcuse femeii și aceasta probabil că avea un moment de satisfacție la gândul că avusese perfectă dreptate.

— Amice, spuse Farrier. Oprește-te acum. Nu faci decât să îți înrăutățești situația.

— Nu vorbi! se răsti el. Tu! Arătă cu bărbia către cel care stătuse de pază. Pune laptopul în rucsac și împinge-l către mine. La fel și portofelul și ceasul.

Lane dădu din cap îngrijorată către paznic și acesta făcu ce i se ceruse.

— Nu vei scăpa, a spus ea. Știi asta!

Un chicotit batjocoritor părea că iese din gura lui Marc. Prioritatea lui nu era să scape. Ca și cum ar fi vrut să puncteze acest lucru, alarma de incendiu a ambasadei începu să sune.

Marc îl împinse pe Farrier cu pistolul.

— Ia rucsacul!

— Unde te duci? ceru Lane se afle.

Răspunsul lui au fost câteva împușcături. Împingându-l pe Farrier către ușa deschisă, Marc trase două gloanțe în neonul care bâzâia deasupra mesei. Gloanțele au lovit ținta, iar tubul de iluminat a explodat într-o ploaie de scântei, plastic și sticlă. Doar cu lumina amurgului care intra prin jaluzelele ferestrei, camera de primire era cufundată în semiîntuneric. Era impulsul de care avea nevoie Dane pentru a-l împinge pe Farrier pe coridor,

ca un fundaș de rugby care plachează o aripă, aruncând-o direct în noroi. Deschise ușa și agăță un dulap cu rafturi aflat în apropiere, cu care blocă ușa, suficient pentru a-i împiedica câteva secunde pe Lane și pe paznic să vină după el.

Se întoarse la timp către Farrier care venea către el cu rucsacul, rotindu-l ca pe o bâtă improvizată. Marc a deviat lovitura înainte de a-i atinge mâna în care avea pistolul și trase o înjurătură urâtă.

— Mișcă-te! strigă el, arătând spre coridor cu mâna liberă și fluturând pistolul cu cealaltă. Mișcă-te, la naiba!

— Ai pierdut! reuși să spună Farrier, în timp ce se deplasau pe coridoarele de la primul etaj. La dracu', nu pot să cred că te-am ajutat!

Se opri din mers și se uită spre Marc.

— Tu ai făcut-o? Fir-ai al dracului, *de fapt* tu ai făcut-o, nenorocitule? Știu că nu ți-a plăcut de Nash, dar ce ai avut cu Sam și Rix.

Lui Marc îi reveni calmul rece care îi dispăruse de mult și clătină din cap.

— Sunt nevinovat de tot ce s-a întâmplat, doar atât am să-ți spun.

Dădu din cap către o ușă care ducea către una dintre camerele de transmisiuni ale ambasadei.

— Intră aici. Înainte de a fi văzuți.

— Nu se poate ieși pe acolo, îi spuse Farrier. Nu este nicio fereastră și nicio altă ușă.

— Știu. Intră!

În interior, zgomotul alarmelor de incendiu era atenuat de ușa groasă, izolată fonic. În camera de transmisiuni era mai rece decât în restul clădirii, aparatele de aer condiționat pornite asigurând funcționarea unui mic server și a unui sistem care conecta rețelele interne chiar și în timpul verilor toride din Roma.

Când au rămas numai ei doi, Marc răsuci Glock-ul în mână și i-l dădu lui Farrier.

— Îmi pare rău, John. Dar aceasta este singura carte pe care mai puteam să o joc.

Farrier îi luă cu grijă arma și o puse în siguranță. Își freca zonele înroșite de pe gât.

— Îți reamintesc ce ți-am spus mai devreme. Ai *pierdut!*

— Poate, a fost de acord Marc, așezându-se în fața unui monitor și a unei tastaturi.

Mai rapidă și mai sigură decât vechile rețele Aramis din deceniul anterior, rețeaua de mesagerie inteligentă a MI6 se conectă rapid. Prin câteva comenzi rapide, trecu de primul nivel de blocare de urgență declanșat automat de alarma de incendiu. Și ajunse la un ecran care îi cerea o parolă și un nume de utilizator.

— Vrei să îmi faci plăcerea?

— Tu… vrei să îți dau acces în rețea? La ce o să te ajute asta? Cu autorizarea pe care o am un vei ajunge nicăieri!

Marc scutură din cap și smulse rucsacul din mâinile lui.

— Vei avea o surpriză.

Deschise laptopul și îl așeză lângă monitor, conectându-le pe amândouă printr-un cablu subțire. Marc programă o căutare brută, pentru a identifica corespondența dintre datele de pe hard-disk-ul lui Novakovic cu cele deja existente în baza de date cu transmisiunile efectuate de MI6. Îi explică lui Farrier în linii mari ce urmărea.

— Am doar crâmpeie de informații, nimic mai mult, spuse Marc. Dar dacă le pot compara cu mesajele de la Șase, pot să stabilesc cine transmitea și chiar despre ce era vorba în mesaj.

Aruncă o privire care suna mai mult a implorare decât ar fi vrut.

— Dovada, John. Dovada că cineva a vrut ca Grupul Operațional să dispară și a dat vina pe mine.

Farrier începuse să înțeleagă.

— De aceea ai fost atât de idiot încât ai venit la Roma! Pentru că știai că sunt aici?

— Pentru că *am avut încredere în tine,* replică Marc.

Ridică mâinile de pe tastatură.

— Am greșit cumva?

Celălalt oftă puternic.

— Deci, tu crezi că cineva de la Vauxhall Cross nu joacă corect?

Nu așteptă ca Marc să-i dea un răspuns.

— Ah, aș minți dacă nu aș spune că am avut unele suspiciuni cu privire la tot ceea ce s-a întâmplat la Dunkerque. Și, sincer să fiu, nu mi-au plăcut nici acuzațiile alea nenorocite pe care ți le-a adus Welles. El vrea să incrimineze pe cineva și să poată spune că a rezolvat problema, iar apoi să ia trofeul sau ceva de genul ăsta.

Farrier clătină din cap.

— Welles spune că e om de echipă, dar eu cred că ar da foc Secțiunii K dacă i-ai da chibrituri și benzină, răspunse Marc. Nu cunosc toate detaliile, dar el și Royce se urăsc al naibii.

Farrier se gândea la spusele lui Marc, uitându-se înapoi către ușă pentru a verifica dacă e blocată.

— Crezi că e pe partea greșită a… toate astea?

El arătă cu mâna către laptop.

— Nu știu sigur, a recunoscut Marc. Dar ce am în față mă va ajuta să aflu cine este și cine nu.

Celălalt lăsă pistolul Glock deoparte și veni la tastatură, tastând codurile sale cu foarte mare grijă, folosind două degete.

— În momentul în care mă voi conecta, va fi alertată securitatea. Ei își vor da seama ce terminal folosesc și vor trimite o echipă.

Ezită dacă se apese tasta „Enter”.

— Gata, a spus Marc, atingând-o pentru el. Să o facă. Deci, dă-te într-o parte și lasă-mă să lucrez.

Codurile lui Farrier erau încă valabile. Cu câteva comenzi scurte, Marc a ajuns să navigheze prin nivelurile sistemului securizat de comunicații și a dat o comandă de căutare. Pregătise deja un fișier cu parametrii de căutare, o listă de etichete cu oră și dată, cuvinte-cheie din titlurile mesajelor și chiar similarități legate de metodele de criptare.

— Gândește-te la asta ca la un orar al unui tren de marfă, a spus el, vorbind cu o voce joasă, aproape pentru sine. Știu unde erau trenurile. Știu câte vagoane aveau. Dar ceea ce nu știu este dacă au circulat sau ceea ce transportau…

— Să admitem că vei găsi ceea ce cauți, a spus Farrier. Ce faci după aceea?

— Mă voi preda. Și tu vei depune mărturie privind buna mea reputație atunci când voi fi chemat în fața Câinelui Bătrân și îi voi spune exact cine a luat nenorociți! de bani…

Marc se opri și, la fel de repede cum venise, calmul rece pe care îl simțise pe coridor dispăru. Obrajii i s-au încălzit brusc și a simțit o stare de slăbiciune. Farrier îi spunea ceva, dar Marc nu îl auzea.

Lumea lui se prăbușea prin ceea ce se vedea pe monitorul din fața lui și în fereastra de dialog din mijlocul ecranului.

Fiecare pachet de date pe care Marc reușise să îl extragă de pe hard-disk-ul lui Novakovic avea un antet compus dintr-un șir de litere și cifre. Pachetele rulau unul după altul, pe măsură ce programul de căutare trimitea un strigăt virtual în rețea și asculta răspunsul primit, fiecare ecou reprezentând că a identificat ceva.

Pentru fiecare pachet, răspunsul primit era același; un singur cuvânt scris cu caractere aldine, repetat din nou și din nou, până când coloana de căutare s-a umplut.

Eșuat. Eșuat. Eșuat.

— La dracul Camera se învârtea în jurul lui și Marc apucă brațele scaunului. Nu… Nu este corect. Ar fi trebuit să fie acolo. Vocea i se ridică. *De ce dracu' nu este acolo?*

Farrier a văzut șirul nesfârșit de încercări nereușite.

— Bine, eu nu știu la fel de bine ca tine cum funcționează chestiile legate de calculator, dar cred că pot să spun că arată rău.

— E de rău…

I se confirma, fără urmă de îndoială, că cineva din interiorul MI6 lucra împotriva lui Marc și că, în mod intenționat și cu mare precizie, toate urmele de comunicații electronice secrete între Vauxhall și Dima Novakovic fuseseră șterse.

— Nu se mai poate face nicio legătură între ei, șopti el.

Capitolul 16

Marc a fost aruncat din scaun de o explozie de furie pe care nu știa către ce să o îndrepte. Frustrarea care se strânsese în el l-a făcut să smulgă tastatura fără fir din fața monitorului, primul impuls fiind acela de a o strivi de birou. Tot ceea ce dorea acum era *să spargă ceva.*

Totul fusese o pierdere de vreme. Trucul pe care îl concepuse atât de bine, de a reuși să pătrundă în ambasadă și de a ajunge în aceeași cameră cu John Farrier, astfel încât să poată folosi codurile de acces ale vechiului său prieten… Toate astea au fost *degeaba.* Nu mai avea acum niciun țel, nu reușise să atingă niciuna dintre țintele pe care le avusese, exact așa cum s-a întâmplat de fiecare dată de la Dunkerque până acum.

— *La dracu'*!

Lăsă tastatura jos și rămase nemișcat, cu fiecare mușchi din corp încordat de furie.

Și apoi, ca și cum soarta ar fi făcut o glumă pe seama lui, în față i-a apărut un singur text, marcat cu verde printre cele nesfârșite, cu plictisitorul text scris cu roșu: *eșuat.*

Două cuvinte. *Fișier găsit.*

Ca un om care se îneacă și se apucă de o frânghie, Marc înșfăcă tastatura și degetele sale se plimbară peste butoane, apăsând cu putere.

— Ce este? întrebă Farrier, încruntându-se la vederea liniilor de cod de nepătruns pentru el.

— Un fișier temporar…

Marc pronunțase cu greutate cuvintele. Era aproape buimac, scăpat dintr-odată de la marginea prăpastie! care însemna eșecul, disperat să vadă ce fel de date au putut fi recuperate.

— Este ceva care a rămas stocat pe serverul de comunicații al MI6 în timp se făcea transferul dintr-un folder în altul…

Avea nevoie de o pauză și să facă un efort fizic pentru ca respirația să îi revină la normal.

În fața lui se afla un fișier „fantomă", o bucățică dintr-un document digital rămasă între rotițele sistemului de comunicații electronice.

Cei de la Vauxhall Cross care au făcut această operațiune fuseseră foarte meticuloși, doar că au omis această înregistrare, întrucât fusese salvată într-un alt loc.

— Este ca atunci când faci un ghemotoc de hârtie și vrei să-l arunci la coș, dar nu nimerești, iar ghemotocul rămâne undeva între coș și perete și îl găsești acolo după câteva săptămâni…

Marc înghiți în sec, conștient că vorbea fără să gândească.

— Este o imagine.

— O putem vedea?

Cu mare grijă, Marc a trimis o copie către laptop, apoi, pentru a fi sigur că nu va pierde documentul, a trimis prin e-mail o altă copie către zecile de bănci de date anonime de partajare a fișierelor pe care le folosise. În interiorul zidurilor ecranate ale clădirii ambasadei, sistemul Wi-Fi al laptopului nu putea să facă acest lucru, dar, în momentul în care Marc ar fi ajuns în exterior, acestea ar fi fost trimise în *cloud,* replicându-se în servere din întreaga lume.

Imaginea a apărut pe monitorul mai mare, înfățișând o combinație de culori banale ale suprafeței pământului, răsucite ca un fractal și împăienjenite de umbre.

— Imagine prin satelit, observă Farrier. Sursa este rusească, dacă ne luăm după asta.

Arăta cu degetul către un filigran digital cu litere chirilice aflat în partea de jos a fotografiei.

— Deșert, poalele munților…

Cerceta ecranul cu un ochi avizat.

— Aici ce este?

La imagine era atașat un text într-o limbă pe care Marc nu o recunoscu imediat.

— Este în limba turcă, a continuat Farrier. Se aplecă să citească.

— Și aceasta este Turcia. Sunt menționate și coordonatele locului. Undeva în apropiere de granița de Nord-Vest a provinciei Kahramanmaraș.

La privirea întrebătoare a lui Marc, ridică din umeri.

— Am avut o treabă de făcut acolo acum ceva timp.

Marc știa că nu trebuia să facă greșeala de a încerca să afle mai mult. Arătă către un grup de clădiri aflate la poalele unui deal.

— Arată ca un fel de complex.

Se întreba de ce spionul din cadrul MI6 a considerat că această imagine era destul de importantă pentru a i-o trimite prin e-mail lui Novakovic.

— Nu este, totuși, un sit militar… a spus Farrier.

El bătu cu degetul în ecran, indicând două cuvinte.

— *Yeni Gün.* „*O nouă zi*”, a tradus el. Am auzit acest nume. Este al unei organizații caritabile pentru copii, care activează în acea regiune. Copii abandonați și vagabonzi, orfani de război, chestii de genul ăsta.

•

Sunt doar niște copii…

Cuvintele lui Farrier au trezit niște amintiri puternice în mintea lui Marc. Pentru o secundă, a simțit miros de metal ars și a auzit în ureche vocea lui Gavin Rix, pârâind în legătura radio securizată. Amintirile i-au făcut pielea de găină și s-a încruntat.

Se putea face o legătură sau el doar punea în mod forțat împreună două date disparate pentru a crea o corelație care nu exista? Nu avea timp să se gândească la asta acum. Lane și restul echipei de securitate a ambasadei erau deja aproape, iar fiecare secundă pe care o petrecea pentru a analiza frântura de informație pe care o recuperase reprezenta o secundă mai puțin pe care putea să o consacre următorului pas pe care-l avea de făcut.

Indiferent de iadul care va urma, își spuse el.

Marc scoase cablurile din laptop, șterse programul de căutare, dar lăsă deschis terminalul securizat.

— Trebuie să plec, a spus el. Mulțumesc din nou.

— De data asta nu te pot acoperi, spuse Farrier, cu o privire sinceră. Nu trebuie să mai vii să mă cauți, Marc. Este prea riscant, pentru amândoi.

— Știu, a spus Marc, oprindu-l. Și îmi pare rău, amice.

Fără avertisment, ridică Glock-ul și folosi patul armei pentru a-și lovi prietenul peste tâmplă. Farrier căzu grămadă, ametit și sângerând.

Regreta violența acțiunii, dar era necesară pentru ca lui Farrier să nu i se găsească vreo vină. Însă senzația din stomac era ca și cum ar fi comis o trădare. Marc o ignoră și ieși din birou, alergând pe coridorul îngust.

•

Ferestrele de la etajul întâi al ambasadei fuseseră astfel proiectate încât să atragă umbra din cursul zilei și să mențină birourile reci. Din motive de securitate, ele erau aproape imposibil de deschis din exterior, dar din interior lucrurile stăteau diferit.

Lui Marc i-ar fi plăcut ca abordarea sa să fie mai subtilă, însă nu se putuse altfel. În mintea lui se tot învârtea o spaimă îngrozitoare; *nu mai avea niciun plan pentru ce urma.* După cum plănuise, așa cum *ar fi trebuit* să se întâmple, ar fi găsit fișierele de care avea nevoie și apoi s-ar fi predat, sigur că dovada obținută îi va demonstra nevinovăția. Acum, se învinovățea că fusese naiv, îndeajuns de prost încât să creadă că lucrurile ar fi putut să se petreacă după cum voia el, în condițiile date.

Dincolo de aripa administrativă se afla o cameră cu o fereastră care dădea către iazul ornamental de la nivelul pământului. Marc a încărcat un cărucior cu cutii de carton cu hârtie de copiator, transformându-l într-un berbec improvizat. Îl împinse în fereastră cu un trosnet puternic care făcu ca geamul securizat să iasă din cadrul metalic. La a doua încercare, fereastra se deschise îndeajuns de larg încât să poată să se strecoare cu repeziciune prin ea cu rucsacul fixat pe spate.

De sus, înălțimea nu părea a fi prea mare, dar acum, în timpul căderii, Marc și-a dat seama că distanța de la primul etaj la iaz era îndeajuns de mare încât să își rupă oasele.

Totuși sări, încercând să se aplece cât mai mult posibil înainte de a-și lua zborul.

Atinse apa cu un șuierat și se lovi de fundul din beton al bazinului, îndeajuns de tare încât să simtă ca niște raze de foc în picioare și un șoc puternic în șira spinării. Cu costumul Armani furat din care se scurgea apă, fugi peste lățimea bazinului, ferindu-se de stropii care veneau de la fântânile arteziene.

Printre stâlpii clădirii se vedea strălucirea albă a lanternelor celor care porniseră în căutarea lui. Zări siluete care purtau pistoalele mitralieră fusiforme model Heckler & Koch MP5 SD3. Marc trăsese cu ele în perioada antrenamentelor, zgomotul ca niște pocnituri pe care îl făceau când pornea glonțul amintindu-i de Crăciun. Armele erau destul de discrete, astfel încât sunetul lor putea fi înghițit de zumzetul permanent produs de traficul de pe Viale del Muro Torto.

Trecu în zona împădurită a grădinilor ambasadei și se lăsă la pământ. Nu avea nicio îndoială că orice ordin care fusese dat în ceea ce privește capturarea sa includea, bineînțeles, comanda de a se trage fără niciun avertisment prealabil.

Scapă și fugi, își spuse. *Ușor de spus, mai greu de făcut.*

Rucsacul îi sărea pe spate în timp ce se mișca, rămânând în zona întunecoasă. Aruncă o privire înapoi spre intrarea principală, pe unde intrase cu Ferrari-ul lui Torrance. O mașină Alfa Romeo a poliției era parcată față în față cu un echipaj de pompieri de la Vigili Del Fuoco. Chiar dacă ar fi putut traversa terenul liber de aici unde se afla până acolo, cei însărcinați cu paza l-ar prinde cu siguranță înainte să treacă de teritoriul britanic și să ajungă în zona de jurisdicție italiană.

A făcut ceea ce era cel mai puțin așteptat de la el – și cel mai riscant. Marc se întoarse spre clădirea principală și se îndreptă către zona mai îndepărtată a complexului de clădiri. Acolo era o intrare de serviciu pentru furgonetele cu care se aducea marfă și pentru mașinile de întreținere. În timp ce se deplasa, în zgomotul traficului și behăitul permanent al alarmelor de incendiu, lui Marc i se păru că aude un bâzâit ascuțit și ridică privirea, dar apoi acesta dispăru și renunță să îi mai dea atenție. Se mișcă în jurul unui chiparos, în spatele unui tufiș înfrunzit aflat pe o ridicătură, de unde se putea vedea poarta de serviciu. Intrarea secundară dădea către Via Palestre, iar pe perioada cât porțile metalice mari erau parțial deschise, bornele retractabile care blocau drumul rămâneau deasupra pământului.

Marc și-a pierdut orice speranță când a văzut șase siluete înarmate formând un cordon lângă poartă. O zări pe Lane, cu pistolul tot în mână, discutând cu unul dintre cei care asigurau paza. Nu putea să își dea seama ce zicea, dar limbajul corpului lui Lane era de ajuns ca să îi arate starea de nervozitate în care se afla.

— Deci, nu pe acolo, șopti el, întorcându-se în întuneric.

Marc zări prin poarta deschisă o formă neagră, care trecea încet. Era o Toyota RAV4, identică cu vehiculul pe care Marc îl văzuse în oglinda retrovizoare în timp ce venea de la St. Regis, care se târa intenționat, cu viteză constantă și apoi dispăru în spatele porții.

Ar fi vrut să creadă că nu era posibil să fie vorba de același vehicul, dar aspectul SUV-ului și geamurile fumurii erau identice.

Marc se deplasă înapoi printre copaci, în paralel cu drumul lateral. Și dacă *SUV-ul ar putea să-i fie util, dacă nu era de la MI6*… Bâzâitul i-a întrerupt șirul gândurilor și de data aceasta era sigur că nu era o impresie. Marc își ținti pistolul în direcția sunetului și văzu ceva care părea că se mișcă.

Micuța dronă plutea la câțiva metri deasupra capului, săltând în adierea ușoară și el ținti pistolul către ea. Indiferent de unde venea chestia asta, era al dracului de sigur că nu era o chestiune legată de Ministerul de Externe, iar dacă transmitea imagini cu el către echipa de securitate a ambasadei, cu siguranță că nu ar fi auzit gloanțele care l-ar fi doborât. Marc ezită să tragă în ea, știind că un glonț plecat din pistolul său ar face ca locul unde se afla să nu mai fie un secret pentru nimeni.

Încet, drona a coborât la înălțimea capului său. Apoi, cu mișcări bruște, zbură spre perete, oprindu-se pentru a aștepta ca Marc să o urmeze.

— Ce-i asta, băiete? l-a întrebat, ca și cum ar fi vorbit cu un câine. Ce ai pentru mine?

Totul părea ireal. Mai avea puțin și izbucnea în râs.

Marc era aproape de suprafața cenușie perfect dreaptă a zidului ambasadei în momentul în care drona se ridică brusc în aer, pe deasupra spirelor de sârmă ghimpată montată deasupra. O secundă mai târziu, Marc a auzit un zgomot de aer comprimat ca o tuse uscată și un cablu de nailon negru la capătul unei ancore alunecă pe lângă zid. A aterizat la picioarele lui, ca o invitație care aștepta un răspuns. Marc aruncă o ultimă privire peste umăr în direcția ambasadei și puse piedica Glock-ului, iar apoi smulse cablul de jos. Trase de două ori de el și cineva trase de cablu de la celălalt capăt, ca răspuns. Abia a avut timp să se pregătească înainte ca firul să se tensioneze și să îl ridice cu putere în sus. Pentru scurt timp, lui Marc i-a fost teamă că va fi tras prin dinții ascuțiți ai sârmei ghimpate, dar ascensiunea sa se opri în partea de sus a peretelui, pentru a-i permite să se strecoare printre spirele sârmei. De departe se auzeau voci furioase și se vedea pâlpâirea lanternelor reflectată de coroanele copacilor.

Desprinzându-se de cablu, Marc își trase sufletul și văzu SUV-ul parcat la trotuar, cu portiera dinspre el deschisă. O femeie de culoare, atletică, tunsă scurt și cu o buclă de păr ținută între buze îl privea în ochi.

— Hei, spuse ea, ca formă de salut.

Peste umărul ei, Marc a văzut ceea ce părea a arăta ca o cutie cu echipamente de tip militar, cuprinzând ecrane video pentru vedere pe timp de noapte și butoane de comandă.

— Hei, răspunse și el, neavând un alt răspuns mai bun.

— Cred că ai nevoie să te duc undeva. Accentul ei era american, de pe Coasta de Est, arătând încredere de sine.

Îi făcu semn cu degetul arătător.

— Să mergem.

Marc se decise fără nicio ezitare și se aruncă în vehicul, auzind roțile acestuia șuierând pe asfalt, în timp ce Toyota plecă de pe loc și vină brusc pe o stradă laterală îngustă. El se răsuci din cauza mișcării și sări de pe scaun, încercând să-și păstreze echilibrul. Alături de femeie întrezări un smoc de păr blond și o față negricioasă, dar doar atât putea să distingă din șoferul tăcut al vehiculului.

Femeia îi aruncă un zâmbet lui Marc.

— Cu asta de acum, este a doua oară când îți salvez pielea, spuse ea.

— A doua oară? repetă el, în timp ce îi revenea în minte una dintre întrebările lui Farrier: *Cine a fost lunetistul din Walworth?*

— Nu trebuie să-mi mulțumești, a adăugat ea, trăgând ceva din interiorul gecii de pe ea.

Mai multe mașini de poliție cu lumini stroboscopice se îndreptau către bulevardul principal, iar Marc aruncă o privire îngrijorată pe geamul mașinii.

— Unde mergem?

Când s-a uitat la ea, a văzut că avea în mână o armă cu tranchilizant, de genul celor pe care îngrijitorii din documentarele cu animale sălbatice le folosesc pentru a seda tigrii.

— În afara orașului, îi spuse ea, și pistolul pocni.

Marc simți cum privirea i se încețoșează dintr-odată, ca și cum o albină gigantică i s-ar fi aruncat pe gât și l-ar fi înțepat. Strigă de durere și o senzație de frig îi trecu prin vene, iar pe mână îi apărură câteva picături de sânge, o săgeată cu mici aripioare căzându-i dintre degetele amorțite. Încercă să vorbească, dar buzele și limba i se transformaseră în bucăți de carne fără viață.

Interiorul mașinii se învârti în jurul lui și un întuneric cald îi dădu o senzație de sufocare.

•

Vântul dinspre ocean se răsucea pe punțile lui *Santa Cruz,* smulgând de la locul lor prelatele care nu fuseseră legate bine. Ieșind din norul amenințător, elicopterul părea să se apropie într-o liniște totală, cu zgomotul produs de palele rotorului său înghițit de vântul puternic.

Trecu de-a lungul navei și se întoarse. Huruitul elicopterului se auzi dintr-odată, iar fuzelajul ascuțit al aeronavei model MBB BK117, de producție germană, se așeză pe puntea navei. Trapa de încărcare de deasupra calei principale de marfă a *Santa Cruz* fusese ranforsată pentru a fi folosită ca heliport, iar pilotul a pus tălpigele elicopterului paralel cu puntea pentru a ateriza lent.

Doi bărbați priveau sosirea elicopterului, sârbul care avea tot timpul o privire disprețuitoare și Englezul care nu zâmbea, amândoi uitându-se furioși în lumina soarelui care cobora.

BK117 a aterizat cu o bufnitură puternică, iar rotoarele încă se mai învârteau când sârbul a dat ordin la doi dintre membrii echipajului, trimițându-i să asigure elicopterul de punte. Trei siluete ieșeau din elicopter, una mai puțin decât ar fi trebuit să fie.

Englezul nu pierdu timp, aruncând o privire celui care pilotase elicopterul.

— Tu ești Grunewald?

Bărbatul clătină din cap.

— Eu sunt Ellis, zise el cu un mormăit ironic, cu un deget la piept.

Arătă către ceilalți care erau cu el, unul cu un aer dezorientat și ochii lipsiți de expresie, iar cel de-al doilea cu o privire cercetătoare batjocoritoare.

— El este Teape. Iar cel îmbrăcat bine, el este Grunewald.

— Tu ești cel nou, a spus mercenarul elvețian. Încântat de…

Nu a fost lăsat să continue.

— Ni s-a spus că vin patru. Unde este celălalt? Numele lui este Cruz, parcă?

— Ah! spuse Grunewald. Ce putem spune este că i s-a terminat contractul pe neașteptate.

— Nenorocitul a căzut ca prostul într-un vulcan, spuse Ellis.

— Ce spui? Chipul Englezului se înroși. Îți bați joc de mine?

— Nu este atât de dramatic pe cât sună, replică Grunewald, pășind pe puntea superioară.

— Omul tău, Dane, are o mare capacitate de supraviețuire.

— Nu este omul meu, a venit răspunsul.

— Cum vrei, zise Grunewald, ridicând din umeri. Dar are o parte bună, este un tip tenace.

— Ce dracu'? Celălalt clătină din cap, a neîncredere. Rahat, am ajuns aici la timp, pentru că, după cât am văzut, tovarășii voștri nu știu deloc cum să se ocupe de puțoii ăștia mici!

Se duse către Grunewald.

— Ascultă! Nu știu ce proceduri de lucru ați avut înainte, dar acum am venit în ajutorul vostru și de acum nu se vor mai face erori, m-ai înțeles?

— Vorbești prea mult! spuse Ellis, uitându-se la el atent. Cine naiba zici că ești tu?

— Cine sunt eu? Pumnul Englezului apăru pe neașteptate și îl lovi pe Ellis în gât. Nu îndeajuns de tare pentru a-l răni, dar suficient pentru a-l face să-și piardă respirația și să se clatine către marginea trapei de marfă. Sunt *Tommy* dracu' să-l ia *Atkins,* amice. Eu sunt cel care te-a angajat, așa că nu fii obraznic!

Ellis își reveni din lovitură și se abținu să reacționeze.

Celălalt bărbat se uită către Grunewald.

— Deci, avem până acum doi morți! E mai performant decât ești tu.

— S-ar părea că nu este chiar așa de rău, insistă mercenarul. Ne-am folosit de familia lui pentru a recupera hard-disk-ul de pe iaht.

— Este intact, a spus Teape. Am verificat. Așa că vom mai face chestia asta.

Grunewald clătină din cap.

— Sora lui Dane se află sub protecția poliției. Nu ne putem apropia de ei.

Englezul scuipă pe punte.

— Ce tâmpenie!

Mercenarul a vrut să fie amabil și și-a arătat părerea de rău.

— Faso a livrat unitatea prin curier, așa cum s-a cerut… Dar cred că trebuie să ne adresăm mai sus!

Privirea Englezului deveni provocatoare.

— A, da? Vreți să vorbiți cu șefii? Clătină din cap. Nu tu hotărăști în această chestiune.

— Știu că nu sunt mulțumiți, insistă Grunewald. Avem o mulțime de lucruri neterminate și știu că a fost vorba să stopăm totul până când problema cu Dane va fi rezolvată.

— Da, bine că ei cred că lucrurile se vor rezolva prin Saladin și cruciada copiilor lui blestemați!

Se opri când două siluete se apropiată de pupa, mergând aplecate din cauza vântului.

— Vorbești de lup…

Khadir venea către el, cu fața la fel de neagră de supărare ca și norii. Jadeed era în apropierea lui, privind încontinuu printre mercenari.

— De ce nu mi s-a spus că urmează să ajungă aici un elicopter? întrebă Khadir. Cine sunt acești oameni?

— Niște consultanți, a spus Englezul.

— Aceasta este operațiunea *noastră,* spuse Khadir cu o voce indignată. Asociația te-a angajat pentru a *ne* acorda asistență.

— Și asta facem, a răspuns Tommy.

Se uită înapoi la Grunewald.

— Spune-mi că măcar ai făcut ceva cum trebuie. I-ai adus jucăriile lui?

Mercenarul îi făcu un semn din cap lui Teape, iar americanul se duse în spatele elicopterului. Deschise capacul curbat din jurul compartimentului de marfă al lui BK117 și scoase o pereche de containere plate și lungi. Khadir se duse brusc într-acolo și Jadeed îi veni în ajutor.

— Deschideți-le, a poruncit el.

Teape se uită întrebător la Grunewald, dar acesta îi făcu semn să stea deoparte.

— El le-a cumpărat. Lasă-l să le vadă.

— *Al Sayf* a cumpărat aceste arme, l-a corectat Khadir.

Jadeed scoase un briceag cu buton și îl folosi pentru a tăia benzile roșu aprins de securitate din jurul dispozitivelor de închidere. După ce rupse sigiliul, Jadeed mormăi aprobator văzând conținutul.

În fiecare container se aflau trei tuburi albe înguste, de sub trei metri lungime, având la capăt capace roșii strălucitoare cu cleme de blocare și benzi de avertizare.

În partea din față și din spate a tuburilor erau atașate mici aripioare, iar pe lungimea lor erau rânduri de marcaje cu datele de fabricație.

— De la Hangzong Nanfeng, via Phenian, pentru tine, spuse Grunewald, cu un rânjet. Rachete cu rază scurtă de acțiune aer-aer PiLi-5. Nu acceptați niciun înlocuitor.

— Acum ești mulțumit? îl întrebă Tommy.

Khadir se uită la el.

— Și celelalte probleme despre care am discutat?

— Acțiunea este în curs de desfășurare, spuse Grunewald. L-am pierdut în Sicilia și a reapărut la Roma, dar cei de la serviciile secrete britanice i-au pierdut urma acolo.

— Cretini nenorociți, se răsti Englezul, și folosirea de către el a acestui limbaj agresiv i-a făcut pe Khadir și pe Jadeed să se uite spre el cu vădit dispreț.

El nu părea să observe, gesticulând către Grunewald.

— Sunt chiar mai proști decât tine. Nu pot să-și găsească fundurile cu o lanternă și o hartă rutieră…

Clătină din cap.

— Nu contează. Planul pentru situații de urgență al Asociației a intrat în funcțiune. Dane crede că e inteligent, așa că l-am lăsat să facă pe deșteptul. Vom împușca doi iepuri dintr-un foc. Capcana este pregătită, trebuie doar să cadă în ea.

•

La început, Marc simțea că se îneacă și senzația puternică de panică l-a scos din somnul indus de substanța chimică ce continua să îl țină într-o stare de somnolență. Se luptă cu valurile care îl înconjurau, prinzându-l ca într-o plasă din care nu putea să scape.

Marc și-a amintit de impactul Lynx-ului ciocnindu-se de valurile cu creste albe de pe lângă reciful Truro Shoal, apele reci ale Mării Chinei de Sud umplând carlinga elicopterului și izbindu-l de scaunul său. Își amintea de parcă se întâmpla acum, numai că de această dată nu reușea să iasă, ci se ducea împreună cu aeronava în adâncuri, împreună cu restul echipajului ei.

Și deodată se ridică fără vlagă în fâșâitul de cearșafuri fine de bumbac. Marc se rostogoli pe spate și văzu deasupra sa o porțiune arcuită a tavanului, luminat de lămpi cu lumină difuză.

Își simțea capul greu și nu putea să se concentreze. Totul părea să fie ireal, ca într-un vis.

— Ce-a fost oare cu tranchilizantul ăla?

Marc își duse mâna la gât, pe locul pe unde intrase acul și simți acolo o mică umflătură acoperită de coajă. Pe măsură ce se ridica din îmbrățișarea patului, Marc simțea o durere de cap care ieșea din adâncurile craniului și se fixase chiar între ochi. Privind printre gene, cercetă ceea ce era în jurul său. Părea să fie într-o cameră de hotel, cu o formă ciudată, dar foarte

elegantă, fără ferestre. Simțea uscăciune în gură și după ce bău toată apa dintr-un pahar aflat pe măsuța de lângă pat senzația de sete tot nu s-a potolit.

Exista în jur o vibrație care genera lipsa sa de echilibru, dar Marc nu își putea da seama dacă era ceva real sau era doar efectul ciudat al drogurilor care se eliminau din corpul său. Ceva de îmbrăcat – un trening Nike scump și pantofi de sport asortați – fusese lăsat pentru el. S-a îmbrăcat cât de repede a putut. Nu se vedeau în jur costumul pe care îl furase de la Callum Torrance, rucsacul, pistolul Glock și laptopul său.

Marc încercă clanța ușii, așteptându-se ca aceasta să fie blocată. Faptul că nu era așa l-a luat prin surprindere.

Ieși din cameră și se trezi pe un coridor îngust și, deodată, cauza dimensiunilor neobișnuite ale „camerei de hotel” i s-a relevat cu claritate. Curba tavanului de deasupra capului, vibrația continuă, îngustimea spațiului; se afla la bordul unei aeronave cu fuzelaj larg, clar proiectată pentru a răspunde necesităților unor pasageri foarte bogați.

Marc se apropie de o fereastră și se uită prin ea. Văzu curbura unei aripi și un motor în lumina care venea de la cabina pilotului, de la lampa de poziție care clipea continuu. Bănuia că avionul se afla la o altitudine de croazieră, dar, în întuneric, nu putea să fie sigur de asta. După un timp, a renunțat să mai caute repere și a folosit stelele vizibile pentru a stabili direcția aproximativă de zbor.

Zburau către Est. Se întrebă care era destinația și se întoarse.

Dincolo de cabină se afla un bărbat cu o constituție medie și cu o față palidă, cu părul ascuns sub o căciulă marinărească. I-a aruncat lui Marc o privire indiferentă, fără să pară alarmat că îl vede pe acolo. Apoi, aproape nepăsător, i-a făcu un semn cu degetul către o ușă care ducea spre compartimentele din față ale aeronavei. Fără niciun cuvânt dispăru printr-o ușă într-o altă cabină.

În felul său, opină Marc, ceea ce făcuse omul era aproape insultător. Omul cu fața palidă – Marc era destul de sigur că era același cu cel care condusese Toyota RAV4 la Roma – nu l-a considerat câtuși de puțin o amenințare și nu s-a simțit obligat să strige după ajutor sau să sune alarma.

Gândul acesta l-a făcut să se încrunte și a trecut prin ușa următoare, în spatele căreia se afla o sală mare de conferințe, pe toată lățimea aeronavei. Pe un perete era pusă o pictură reprezentând un veld african, iar ochii lui

Marc au fost atrași de plăcile din sticlă de pe suprafața mesei care domina camera. Bănuia că în lemnul prețios erau încorporate proiectoare, ecrane și alte tehnologii digitale. Ca în tot restul avionului, echipamentele erau personalizate.

Compartimentul următor era un salon cu un bar curbat din sticlă, piele roșie închisă și oțel lustruit. Așezată la o fereastră, femeia care îl adormise ridică privirea din paginile unei reviste de modă.

— Ai dormit bine?

Marc ridică mâinile.

— Nu vreau să tragi din nou în mine.

Își ridică capul ușor surprinsă.

— Chiar nu aș vrea să-mi dai un motiv să o fac.

Marc se încruntă și mai tare și se duse la bar, servindu-se cu o sticlă de apă minerală, din care bău jumătate dintr-o sorbitură.

— Ce e cu mine aici? Poate că ar trebui să încep cu asta.

Ochii i se opriră asupra chiuvetei micuțe din spatele barului. Acolo era un cuțit de cocktail ascuțit pentru tăierea limetelor, la îndemâna lui. Se gândi să-l ia și să îl ascundă în pumn.

— Ești ținut în viață, a răspuns ea. Serviciul este inclus în preț.

Nu-i plăcea felul în care suna ce spusese ea, dar înainte ca Marc să poată să mai întrebe ceva, doi bărbați au venit de pe coridor, ducându-se către botul avionului. Amândoi bine îmbrăcați, unul dintre ei subțire, cu o față galică, celălalt înalt, întunecat și impunător, cu o expresie serioasă.

Se uită la Marc cu o privire cercetătoare, dând din cap în semn de bun-venit.

— Domnule Dane, spuse el. Eu sunt Ekko Solomon. Vă rog să acceptați scuzele mele pentru modul în care ați fost adus aici. Sper că ați înțeles că a fost cea mai bună opțiune în condițiile date.

— Corect. Desigur.

Marc îi întâlni privirea celuilalt și ceea ce vedea în privirea. să părea a fi onestitate.

— I-ați cunoscut deja pe șoferul meu, Malte și pe domnișoara Keyes. Dădu din cap către femeie.

— Spune-mi Lucy, îi zâmbi ea.

Solomon arătă către omul de lângă el.

— Acesta este Henri Delancort, asistentul meu executiv.

Delancort își înclină capul.

— *Bonjour.*

Zâmbise scurt, profesional, fără să se uite în ochii lui.

— Îmi cer scuze pentru haine. Costumul dumneavoastră… se murdărise… destul de mult în timpul fugii dumneavoastră.

— Oricum, era de împrumut, a răspuns Marc. Unde sunt lucrurile mele?

— Calculatorul este în siguranță, spuse Solomon. Sper că veți înțelege că i-am cerut lui Henri să-l examineze.

— Criptare personalizată, foarte eficace, a spus Delancort. Nu este un echipament MI6 standard.

— Nu lucrez pentru Șase, l-a corectat Marc. Nu mai lucrez.

Puse sticla de apă jos cu grijă.

— Uite, dacă ești în căutarea unității lui Novakovic, să știi că nu o mai am. Tipul elvețian a luat-o.

Solomon oftă și luă un scaun.

— Domnule Dane… Cred că este posibil să plecați de la o premisă greșită.

Marc îl asculta în timp ce vorbea, încercând să afle de unde era accentul omului. Africa de Est, probabil kenyan. Era greu să aibă o certitudine.

— Oamenii mei v-au urmărit de când ați intrat în sediul de la Vauxhall Cross. Am vrut tot timpul să vorbesc cu dumneavoastră. Ce vreau eu… este să aud varianta întregii povești.

Marc nu a spus nimic pentru câteva momente, răsucind cuvintele omului în mintea sa.

— Știu cine sunteți, a spus el, într-un final. Sunteți fondatorul Grupului Rubicon. Un pic misterios, genul de om căruia îi place să nu se afle în prim plan.

— Așa este, admise Solomon. Prefer să-mi păstrez anonimatul.

— Știu, totodată, că compania are o mică divizie care este activă în domeniul contractelor militare private.

Rubicon, ca și toți ceilalți contractori militari privați activi la nivel global, erau monitorizați cât mai bine posibil de către serviciile secrete britanice. Secțiunea K din Londra avea doar date parțiale cu privire la implicarea Rubicon în operațiunile de răpire și de recuperare din Ciad și Bolivia și la activitatea sa de asigurare a protecției nemijlocite în Irak și China, dar asta făcea parte dintre obligațiile sale stipulate de lege.

Apăruseră zvonuri că Rubicon pusese la cale mai multe acțiuni la limita legii, dar, ca multe alte povești izvorâte din imaginația cuiva din comunitatea celor angrenați în operațiuni speciale, detaliile reale erau doar schițate. Marc i-a spus toate astea lui Solomon, privindu-l pentru a vedea cum reacționează.

— Există o justificare pentru a proceda în acest mod, a spus Lucy, răspunzând pentru el. Muncim din răsputeri pentru a nu se ști nimic despre noi. Iar șeful meu, aici de față, este un om destul de bogat.

— Noi nu purtăm războaie pentru alții, domnule Dane, a spus Solomon. Majoritatea operațiunilor pe care angajații mei le fac sunt plătite chiar de Rubicon, nu de cei pe care îi ajutăm. Am o altă abordare cu privire la ce pot să facă pentru lume soldații care nu sunt sub un anumit steag. Mă urmăriți?

— Nu chiar. Și, ca să fiu sincer, mercenarii corporațiilor nu au chiar cea mai bună reputație în timpurile astea.

•

Marc văzu ceva de argint care sclipea când Solomon se aplecă, un lanț subțire care i se zărea la gât prin gulerul deschis al unei cămăși de mătase de culoare albastru marin. La capătul lanțului era ceva care atârna, dar nu putea să vadă exact ce anume, părând a fi un obiect abstract din metal curbat.

— Așa este, continuă Solomon. Dar permiteți-mi să vă ofer, ca un contraargument, un adevăr simplu. Este regretabil faptul că nu poți avea încredere în niciun guvern că face alegerea cu adevărat corectă atunci când se confruntă cu o situație imposibilă. Oamenii își aleg liderii în speranța că sunt persoane morale, dar nimeni nu este perfect. În mod inevitabil, oamenii sunt loiali doar într-unul din două moduri. Ei sunt loiali națiunii lor, chiar dacă acea națiune este prost condusă sau se află pe o cale greșită. Sau sunt loiali față de cei avari și lacomi, dornici doar de putere și bogăție. Ei decid pe care dintre cei doi stăpâni să-i servească.

Își împreună mâinile.

— Când vine timpul să facem o alegere morală între bine și rău, puțini pot urma cu fidelitate această cale până la sfârșit. Oamenii fac ceea ce este potrivit *pentru ei,* nu ceea ce *este drept.*

Marc își schimbă locul. Nu știa unde se îndreaptă această conversație, dar nu-i plăcea tonul ei. Nu înțelegea dacă Solomon încerca să-l convingă sau să-l amenințe.

— Am construit Rubicon din cenușă, spuse Solomon. Cenușa războiului. Am muncit din greu pentru a mă ridica din sărăcia în care m-am născut. Credeți-mă când vă spun că am văzut toate nedreptățile posibile, peste tot în inima mamei mele Africa. Și acum am miliarde de dolari obținute din vânzarea de terenuri, minerit și tehnologie. Și pot face ceva pentru a schimba această situație. După cum spunea Lucy, sunt un om foarte bogat.

Puse mâna la gât și scoase lanțul de argint între degete.

— Văd că vă uitați la asta. Îl recunoașteți?

Marc încuviință dând din cap încet. Acum îi era clar, își putea da seama că bucata stranie de metal decolorat era de fapt o armă. Era trăgaciul unei puști de asalt AK-47.

— Acesta este un memento al motivelor pentru care am construit Rubicon, i-a spus Solomon. Am făcut asta având în minte un singur gând. Cel de a sluji nu o națiune, ci justiția.

Ceea ce spunea omul nu-i plăcea deloc, astfel că Marc nu își putea ascunde îndoiala care i se vedea pe față.

— Așadar… Îmi spuneți că ați fondat un contractor militar privat puternic pentru a acționa ca ce? Răzbunători la scară globală?

— Acesta este unul dintre modurile de a privi lucrurile, presupun… a spus Delancort. Dar domnul Solomon preferă să considere activitatea grupului ca o forță care lucrează în numele binelui.

— Și ce vă dă dreptul să faceți asta? Marc îl studia pe Solomon, uitând pentru moment de situația în care se afla. Ce vă face să luați legea în propriile mâini?

— Multe state-națiune au făcut acest lucru în trecut. Propria dumneavoastră țară a făcut acest lucru odată. Dar nu e vorba de putere, domnule Dane. Este vorba despre *responsabilitate*. Într-o societate legală, morală, este responsabilitatea omului bogat să aibă grijă ca omul sărac să nu moară de foame. Este responsabilitatea omului puternic să aibă grijă ca omul slab să nu ajungă să omoare pentru a se putea hrăni.

Solomon se ridică din nou.

— Atunci când un om are putere, așa cum am eu, el are un imperativ moral să o folosească pentru a face lumea mai bună.

— Acesta este un obiectiv foarte lăudabil, a răspuns Marc, după un moment. Ce rol am eu în toate astea?

— Ai pus piciorul în ceva urât, iar o parte din ce era acolo s-a lipit de tine, spuse Lucy. Asociația.

Ea pronunță numele și Marc nu și-a putut reprima o grimasă.

— Rubicon le urmărește rețeaua de ceva timp. Noi credem că oamenii tăi de la MI6 au fost atrași în ceva pe care ei îl planifică, și… Se opri. Ceva nu a mers bine.

Marc a simțit o stare bruscă de iritare la cuvintele femeii, dar nu s-a lăsat cuprins de ea.

— Pot fi eu fugărit de colegii mei, dar dacă voi credeți că voi face vreun rău MI6, vă înșelați amarnic.

— Nu este vorba de așa ceva, a insistat Delancort. După ce am aflat că ați fugit, am dedus că cel mai probabil veți veni la Roma în căutarea lui John Farrier. Ați făcut pregătirea cu el, oui? Aveți încredere în el?

— Încercăm să facem același lucru pe care îl faceți dumneavoastră, a spus Solomon. Vreau să găsesc membrii acestui grup și să arăt de ce sunt în stare. Ei sunt un pericol pentru Rubicon și idealurile sale. Asociația există doar pentru a furniza arme și a sprijini grupările teroriste din întreaga lume. Nu vor decât să mențină o stare de instabilitate globală și să acumuleze bogății abuzând de această stare de dezechilibru.

Șovăi puțin, uitându-se la Lucy. Cei doi au avut un fel de comunicare tăcută, de parcă el i-ar fi dat permisiunea să dezvăluie un secret.

— Credem că grupul terorist radical Al Sayf lucrează cu Asociația pentru a pregăti un nou atentat major împotriva Occidentului. Sunteți familiarizat cu atentatul cu bombă de la Barcelona… Acela a fost doar începutul. Toate datele pe care le avem indică un atac iminent asupra unui oraș american mare, dar nu știm care. Rubicon a aflat de un lot de șase rachete fabricate în China cumpărate ilegal din Coreea de Nord și credem că Asociația le va furniza lui Al Sayf.

— Am pierdut urma acelor rachete, a recunoscut Delancort. Generalul nord-coreean care a intermediat tranzacția a murit în ceea ce aparent a fost un accident rutier.

— Accentul este pe *aparent?* sugeră Marc.

Delancort încuviință din cap.

— Aceasta reprezintă o modificare majoră a tacticilor Asociației. Este ceea ce americanii numesc un „*game-changer*”[32]. Aceștia trec de faza în care fac comerț cu arme și se implică activ în organizarea unui atentat

terorist. Al Sayf sunt partenerii pe care i-au ales pentru această întreprindere nefericită.

— De ce nu alertați CIA sau Homeland Security[33]? întrebă Marc.

— Asociația a pătruns în mai multe agenții de spionaj, a spus. Un fapt de care cred că sunteți pe deplin conștient.

Marc a strâns din dinți, dar a lăsat comentariul să treacă.

— Veți lucra cu noi? a întrebat Solomon. Vrem același lucru, domnule Dane. Să arătăm de ce sunt în stare și să-i oprim înainte să comită o altă atrocitate.

Ezită să continue.

— Știu că aveți îndoieli. Dar luați în considerare faptul că, dacă am fi vrut pur și simplu să aflăm ce știți, ar fi existat mai multe… metode directe pe care le-am fi putut folosi pentru a obține ce aveam nevoie. Intervenția lui Lucy la Londra v-a permis să scăpați de moarte de pe acoperișul acela. Și, din nou, v-am ajutat la Roma. Acestea nu sunt faptele cuiva care vă dorește răul.

Avea motive să considere că aceasta era o idee proastă, Marc știa asta. Dar știa tot atât de bine că norocul îl părăsise în Italia, iar adevărul era că nu mai avea alte cărți de jucat. Dacă Keyes nu ar fi sărit în ajutorul lui, Marc și-ar fi încheiat cel mai probabil viața într-o ploaie de gloanțe, sau, în cel mai bun caz, ar fi zăcut într-o închisoare fantomă până când ar fi îmbătrânit și ar fi albit. Analiză situația dintr-o altă perspectivă. Exista aici o oportunitate. Toate aceste lucruri despre rachetele chinezești erau noi pentru Marc, dar se potriveau cu celelalte date. Dacă Solomon era sincer, dacă Rubicon într-adevăr avea propriile sale indicii referitoare la Asociație, atunci, cu sprijinul acestei corporații de mai multe miliarde de dolari, cei care comandaseră moartea echipei Nomad puteau fi urmăriți și distruși.

Discursul lui Solomon despre responsabilitate i-a atins lui Marc o coardă sensibilă, chiar dacă suna cam idealist, dar el nu putea să ignore că acesta conținea ceva important *pentru el*. Marc văzu chipul lui Sam cu ochii minții și își aduse aminte încă o dată de mirosul oribil de sânge și de foc. Trase aer în piept și lăsă amintirile să se estompeze.

— Sunt convins că Asociația are pe cineva în MI6, le-a spus el. Vreau să știu cine este.

Delancort și Solomon schimbară o privire.

— Noi nu avem aceste informații.

— Mă veți ajuta să le aflu?

Solomon dădu din cap.

— Dacă putem, o vom face

— Bine.

Marc avu un sentiment ciudat de ușurare.

— Am găsit ceva ce se numește *Yeni Gün*. Este o organizație caritabilă din Europa de Est pentru orfanii de război.

Nu mai spuse nimic. Marc nu era încă dispus să se încreadă în acești oameni spunându-le tot ce știa.

— Henri?

Solomon îi făcu semn lui Delancort, iar celălalt scoase o tabletă de date din sacou.

— Un moment… Atinse ecranul dispozitivului și tastă cu degetele.

— Am găsit. O nouă zi… Au mai multe „centre de ajutor” pentru tinerii strămutați și orfanii din Anatolia și din regiunile limitrofe. Biroul lor principal se află la Ankara.

— Am găsit ceea ce pare a fi un orfelinat al Yeni Gün la poalele Munților Taurus. Nu sunt sigur ce este acolo, dar dacă sursa pe care o are Asociația în MI6 a crezut că este importantă, trebuie să însemne ceva.

Solomon a mers la un interfon de pe un perete și a apăsat un buton.

— Cabina de zbor.

— *Silber aici, domnule,* a spus o voce de sex masculin. *Îl aruncăm pe noul nostru pasager?*

— Nu. Domnul Dane a fost de acord să lucreze cu noi, a răspuns Solomon.

Marc nu a vrut să se gândească la ce putea să se refere eufemismul *îl aruncăm,* dacă ar fi decis să respingă propunerea miliardarului.

— Vreau să schimbăm cursul. Duceți-ne în Turcia Centrală.

— *Așa vom face,* a spus pilotul.

Aproape imediat, Marc simți podeaua de sub picioare înclinându-se ușor, în timp ce jetul intra într-un viraj lent.

Solomon s-a apropiat și i-a dat mâna lui Marc.

— Mulțumesc, domnule Dane, pentru încrederea acordata. Vă promit că va merita.

Marc luă mâna celuilalt și constată că strânsoarea lui Solomon era puternică și hotărâtă.

— Nici nu am avut prea multe alte opțiuni, nu credeți?

Ca răspuns, celălalt dădu din cap întristat.

— Așa se întâmplă întotdeauna la cei pentru care inima este condusă în mod sincer de credință, a menționat Solomon.

Capitolul 17

Zorii se iveau când aeronava A350 a lui Solomon se opri într-un hangar privat situat la capătul Aeroportului International Erkilet. Se anunța o altă zi toridă, secetoasă aici, în inima Turciei.

Delancort a adus îmbrăcăminte nouă pentru Marc, incluzând ghete tactice de fabricație germană, pantaloni rezistenți model militar și o geacă subțire, iar în final i-a returnat și rucsacul, cu conținutul intact.

Marc puse imediat în funcțiune laptopul pentru a-i verifica protecția. Sistemul de securitate și protocoalele de blocare fuseseră testate, dar nu penetrate, așa cum sperase să fie. Cu toate acestea, era decis să facă verificări suplimentare în ce privește eventuale erori apărute în programe, *keyloggere* sau alte lucruri nedorite. Rucsacul conținea în plus un kit de supraviețuire de urgență și o cutie de muniție de 9 mm pentru Glock. Pistolul se afla și el acolo și constată cu surprindere că cineva îl curățase. *Servicii de cinci stele,* gândi el.

— S-ar putea să aveți nevoie de asta, remarcă Delancort, arătând cu capul spre armă. Dar să sperăm că nu, nu-i așa?

Marc coborî pe scara jetului, clipind din ochi în soarele care se ridica. A căutat în rucsac după ochelarii de soare model USAF[34] pe care îi purta de obicei și i-a șters cu atenție. Lucy aștepta la capătul scării, îmbrăcată în același gen de haine aproape neutre ca și el. Se uita într-un teanc de hărți pe hârtie, iar printre celelalte foi Marc a văzut captura imaginii prin satelit pe care o furnizase lui Rubicon, găsită cu totul întâmplător printre fișierele cu telecomunicații de la ambasadă.

— Putem face acest lucru până la sfârșitul după-amiezii, dacă ne grăbim, i-a spus ea. Un elicopter ar atrage prea multă atenție. O vom lua pe autostradă.

Arătă cu degetul spre un Land Rover vechi, parcat în umbra jetului. Malte, șoferul taciturn, tocmai încărca în vehicul două cutii cu echipament, una etichetată cu o dungă roșie, alta cu una albastră.

•

— Vine și el cu noi?

Lucy clătină din cap.

— Doar tu și cu mine, prietene.

— Oh, bine. Marc ridică din umeri. Vreau să spun, pare genul de tip de care numai gura este de el. Nu cred că este capabil să spună ceva care să ne ajute.

— Asta e chiar amuzant, a spus ea, într-un mod care sugera că, de fapt, crede exact contrariul.

Lucy s-a dus către mașină iar el a urmat-o.

— Hei, spuse Marc din spatele ei. Uh, cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Pentru acolo, la Walworth.

— Unde?

Lucy nu s-a întors, zâmbindu-i lui Malte când a trecut pe lângă el. Șoferul nici măcar nu s-a uitat în direcția lui Marc, urcând pe scara jetului fără să privească înapoi.

— Londra, a clarificat Marc. Acoperișul.

— Oh! Ea a făcut o pauză pentru a da un șut în pneurile de la Land Rover. Da. Tipul acela era pe cale să te termine, era clar lucrul ăsta.

— Totuși, nu l-ai omorât, remarcă Marc. Vreau să spun, ai fi putut să o faci, nu?

Ea îi aruncă o privire.

— Nu a fost alegerea mea. A fost a ta.

— Era unul din echipa tactică, nu era…

Marc se opri, încruntându-se.

— Nu era de la Asociație.

— Cum spui tu, genialule!

Lucy se afla la volanul Land Roverului și își prindea în păr o eșarfă de culoare gri-maroniu.

Marc se așeză pe scaunul pasagerului și găsi o șapcă jerpelită, pe care și-o îndesă pe cap pentru a-și ascunde ochii.

Lucy îi aruncă o privire și schiță un zâmbet.

— Relaxează-te, Dane. Nu am de gând să te duc în deșert ca să-ți trag un glonț în cap și apoi să te las într-un șanț. Nu așa procedează Solomon.

Marc începu să tragă de cozorocul șepcii fără să-și dea seama.

— În ultimele zile, aproape toți cei pe care credeam că mă pot baza au vrut fie să mă aresteze, fie să mă împuște. Așa că este normal să am niște probleme legate de încredere.

Lucy chicoti și porni mașina.

— Pune-ți centura, îi spuse ea. Vom lucra la asta din mers.

Ora fiind matinală, era de presupus că traficul pe drumurile locale urma să fie redus, așa că atunci când au intrat pe autostrada D300 care ducea spre Sud-Est către orașul Kayseri erau puține mașini, dar șiruri regulate de camioane se deplasau pe ambele sensuri. Lucy Keyes nu ținea seama de nicio limitare de viteză și conducea mașina într-un ritm alert, printre vehiculele lente care transportau mărfuri. Peste marginile drumului prăfuit, peisajul era peste tot de culoare maro și gri, pigmentat pe alocuri de petele de verdeață fără un contur bine-definit. Dealurile și munții dominau priveliștea din fața lor, mai înalte pe măsură ce se apropiau.

La început, starea contradictorie în care se afla Marc părea să îl facă să fie ursuz, absorbit de gânduri, dar ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să se gândească obsesiv la șirul de evenimente care l-au forțat să ajungă în această situație. În același timp, gândul la ceea ce putea să se întâmple nu putea decât să-i submineze încrederea, acum când trebuia să păstreze o anumită distanță până când putea să fie sigur că oamenii lui Solomon erau chiar așa cum voiau să pară că sunt.

— Deci. Trase aer în piept și se uită la Lucy. Ești din New York City, nu-i așa? Dar nu din Brooklyn, cred. Aș spune Queens, ce zici?

Ea încuviință din cap, strângându-și buzele.

— Nu-i rău. Ai nimerit destul de bine pentru un britanic, cei mai mulți dintre voi nu pot să sesizeze diferența.

— Stau destul de bine cu accentele, a spus Marc, făcând o mișcare circulară cu degetul. Așa cum unii au ureche muzicală bună. De asemenea, mă uit mult și la posturile TV americane.

— Lasă-mă să ghicesc, seriale polițiste?

Clătină din cap.

— Nuu… Seriale de comedie. Cele polițiste îmi aduc aminte prea mult de ceea ce fac zi de zi. În plus de asta, ele nu vorbesc niciodată despre lucruri pozitive și asta mă enervează.

— Am auzit asta, a fost ea de acord. Cei de la Hollywood cred că dacă parchează un taxi galben[35] la capătul unei străzi din LA, poți să crezi că ești în Manhattan…

— Sau dacă apare un autobuz cu etaj și plouă, poți să crezi că ești în Londra.

— La voi sunt și zile însorite? zâmbi ea ironic. Huh. Cine ar fi crezut?

Dintr-odată, Marc a simțit o stare surprinzătoare de regret. A crescut în Londra și a trăit acolo cea mai mare parte a vieții sale de adult. Posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă niciodată acolo părea să-l preocupe mai mult decât ar fi crezut.

— Ție… îți lipsește? New York-ul adică?

— Mi-e dor de mâncarea de acolo, spuse Lucy, simțindu-i-se emoția în voce.

Părea a fi un moment de regrete împărtășite, ca și când amândoi ar fi fost într-un fel de exil.

— Cum ai ajuns să faci toate astea? Să lucrezi pentru Rubicon, vreau să spun?

Ea se uită la el și Marc se întrebă dacă atingea vreo coardă sensibilă.

Lucy conducea atent Land Roverul pe lângă un camion cisternă care se târa și și-a fixat privirea către parbrizul murdar.

— Nu este mare lucru, a spus ea în cele din urmă. Am fost recrut în armată o bucată bună de timp. Nu era un loc de muncă pentru o doamnă, așa cum mama obișnuia să spună. Dar am ochii buni și îmi plac armele. Delta recruta pentru Foxtrot Troop, așa că am optat pentru a merge acolo. Am rămas la ei o perioadă.

— Am crezut că este vorba de un mit, a spus Marc. Că Delta Force ar avea un detașament format integral din femei…

— Fii sigur că este adevărat, a răspuns Lucy calm. La fel cum se crede că nu este adevărat că serviciile secrete britanice au propriile echipe de acțiune rapidă sub acoperire.

— Aici ai dreptate, admise el.

— Poate că unchiul Sam este demodat, dar nu e prost. Uneori, fetele pot ajunge acolo unde băieții nu pot să o facă.

Marc dădu din cap.

— Aici nu te pot contrazice.

— Ai lucrat înainte în *Royal Navy*[36], nu-i așa?

Simți o stare de încordare.

— De unde știi asta?

Lucy arătă cu degetul spre brațul lui.

— Ceasul de mână Cabot. El te trădează.

Marc se încruntă. Singura legătură pe care încă o mai avea cu acea parte a trecutului său o reprezenta ceasul de scufundare de tip militar.

— Și, dacă îți amintești, șeful meu este miliardar.

Femeia continuă.

— Informațiile se cumpără cu adevărat ușor, dacă știi cum să o faci.

Zâmbi din nou.

— Totul la tine este pentru Regină și Țară[37]. De la a fi în forțele navale la a lucra în domeniul spionajului sub acoperire, toate pentru drapelul britanic.

— Ceva de genul ăsta, murmură el. Și apoi cred că știi că noi numim drapelul britanic *Union Jack* doar dacă este arborat pe o navă.

— O, da? Lucy își ridicase privirea. Ce zici de asta? În fiecare zi afli câte ceva.

Trecură pe lângă altă mașină, iar celălalt șofer apăsă pe claxon pentru a-și arăta nemulțumirea față de nerespectarea de către Lucy a regulilor rutiere. Marc își strânse centura de siguranță puțin mai tare.

— De ce ai renunțat la armată?

Era conștient de faptul că Lucy ar fi dorit să nu continue discuția pe acest subiect, dar Marc nu era încă pregătit să renunțe la a încerca să afle ceva mai mult.

— Solomon mi-a făcut o ofertă mai bună, a spus ea.

Lucy părea că ar fi vrut să spună mai mult, dar apoi impulsul a dispărut. Asta era tot ce se putea obține. Marc a ghicit că ar mai fi fost de povestit, dar rămânea pentru altă dată.

Arătă spre un semn de pe drum când s-au apropiat de marginea unui orășel aflat la poalele unui munte puțin înalt.

— Pinarbași. Ne întoarcem spre Sud, către granița provincială. Drumurile vor deveni mai proaste odată ce vom intra în zona de dealuri.

Marc aruncă o privire peste umăr, de-a lungul autostrăzii.

— Pot trece eu la volan pentru un timp, dacă vrei.

— Nu este nevoie.

Lucy se uita cu atenție la șosea.

•

Sala de comandă a Centrului Alb îi părea goală Taliei Patel, încă obsedată de amintirea evenimentelor produse în cursul misiunii Grupului Operațional Nomad, soldate cu un rezultat fatal. Pentru moment, ecranele principale de dimensiuni mari din cameră erau singurul sistem în funcțiune, la fiecare fiind aprins un bec roșu al unei camere digitale care privea în jos către masă și șirul de scaune aflate în față.

Welles și unul dintre oamenii săi de la etajul nouă erau deja acolo când ea a intrat în spatele lui Royce iar acesta s-a uitat la ei ironic.

— Iată-ne din nou împreună, a început el. Ar trebui să încetăm să ne mai vedem așa, Donald. Oamenii vor începe să vorbească.

— Oh, Victor, a spus Royce încet, în timp ce se așeza. Lasă-ne naibii în pace.

Talia clipi din ochi la auzul insultei din gura șefului ei. De obicei nu reacționa la astfel de provocări, dar stresul din ultimele zile începea să-și spună cuvântul. Royce a ignorat în mod repetat sugestiile de a renunța pentru un timp să ia parte la operațiuni, iar Talia știa că nu fusese acasă în ultimele câteva nopți.

Welles s-a gândit de două ori dacă să riposteze și a renunțat, preferând să inspire adânc și să arunce o privire la ceasul din fața lui. Acesta a ajuns la fix și cele trei ecrane s-au aprins, împreună cu LED-urile roșii de sub camere. Ecranele arătau o cameră aproape identică cu cea în care se aflau ei. Doar lumina diferită a zilei și ora din colțul imaginii indicau faptul că impresia era greșită. La celălalt capăt se afla un salon al Ambasadei Marii Britanii la Roma.

Două persoane se uitau la ei, una fiind o femeie pe care Talia nu o știa, identificată cu ajutorul software-ului de recunoaștere a imaginii de pe ecran ca fiind LANE T.; a doua era John Farrier, care părea îmbătrânit cu zece ani față de momentul în care îl văzuse ultima dată.

— *Conexiunea este securizată,* a raportat Farrier, cu buzele subțiindu-se. *Să trecem la treabă.*

Ignorând orice formă de protocol, Welles se aplecă înainte și îi privi cu răceală.

— Nu voi pierde timpul enumerând toate deficiențele din sistemul vostru de securitate. Nu-mi pasă cum Marc Dane a intrat în complex, dar vreau să știu cum a reușit din nou să fugă.

Se uită urât la Lane și la Farrier.

— Se oferă cineva?

— *A avut ajutor din afară,* a spus femeia.

— La dracu', bineînțeles că a avut! se răsti Welles. Mă întreb dacă nu a avut cumva și din interior.

Privirea lui Farrier deveni fixă.

— *Dacă aveți ceva ce doriți să spuneți, spuneți tot.*

Welles scoase o tabletă de date și o puse pe masă.

— Am o informație privind un dispozitiv hardware al Grupului Operațional pe care Dane l-a folosit pentru a provoca un accident rutier chiar în mijlocul Londrei Centrale, dispozitiv care, din cele stabilite de anchetatorii mei, nu se afla în dotarea acestuia.

— *Nu știu nimic despre asta,* a răspuns Farrier, iar Talia a văzut cum pe fața lui a apărut o expresie lipsită de orice căldură.

Oare Farrier a intervenit pentru a-l elibera pe Marc? Nici nu voia să se gândească la implicații dacă acest lucru se dovedea a fi adevărat

— Mi se pare interesant că atunci când Dane se afla sub urmărire, când avea un milion de alte locuri în care putea să se ascundă, a venit să te caute pe tine.

Welles își ridică privirea.

— Așa cum rezultă din raportul lui Lane, nu ai fost văzut timp de aproape cincisprezece minute, perioadă în care ai fost un așa-zis ostatic al lui Dane.

— A *avut încredere în mine,* se răsti Farrier. *Pentru că nu i-ai dat nicio altă șansă. De aceea a venit la mine.*

— Ce ți-a spus? spuse Royce pe un ton ridicat.

— *I-am spus să se predea,* a continuat Farrier. *Dar nu voia să mă asculte. Spunea că este nevinovat și că nu este în niciun fel răspunzător de ceea ce s-a întâmplat cu Nomad.*

Celălalt a făcut o pauză.

— Și ca să se știe! Eu chiar îl cred.

— Ceea ce crezi este prea puțin interesant pentru mine, a spus Welles. Dane este un fugar. A avut șansa de a se preda fără să opună rezistență și acum i se pun în cârcă acuzații cu iz penal cu nemiluita.

Royce oftă.

— A vrut să aibă acces la rețeaua de mesagerie securizată. În raportul tău scrie că te-a constrâns să-i dai parolele.

Farrier dădu din cap aprobator.

— *Așa este.*

— De ce? spuse Royce. Ce căuta?

— *Marc crede că a avut loc o penetrare la Vauxhall Cross.*

Farrier a lăsat ca această afirmație să rămână în aer puțin și Talia se cutremură la ideea unei astfel de posibilități.

— *El crede că ambuscada care i-a eliminat pe cei de la Nomad a putut fi dusă la îndeplinire cu ajutorul cuiva dinăuntru, care știa de acțiunea lor.*

— Asta este exact genul de explicație pe care ar da-o dacă el ar fi cel *dinăuntru,* a insistat Welles. Un om nevinovat nu fuge.

— Ar putea să fugă dacă ar crede că va fi ascuns undeva, într-un loc adânc și întunecos, și nu va mai putea vedea lumina zilei niciodată, remarcă Royce.

Welles a respins comentariul cu un pufnet neîncrezător.

— Cât timp ai fost singur cu el în camera de comunicații a ambasadei? Ce a făcut el cât a stat acolo?

— *Câteva minute. Nu a reușit să facă nimic,* a spus Farrier. *Poți verifica jurnalele tu însuți. A încercat să treacă peste paravanele de protecție, dar nu a reușit. În cele din urmă, a renunțat.*

Talia se uita la propria tabletă, pe care se aflau aceleași rapoarte la care se referea Welles. Înregistrările din baza de date a calculatorului principal al ambasadei indicau faptul că cineva încercase să acceseze rețeaua MI6 printr-un terminal securizat, dar întreg jurnalul de activități era format din zeci de apeluri respinse, deoarece sistemul refuzase accesul de nenumărate ori. Jurnalul arăta ca și cum Dane a petrecut câteva minute frustrante, încercând în mod repetat să intre în sistem.

Dar, totuși, Marc Dane era unul dintre cei mai buni tehnicieni pe care îi avea Grupul Operațional și Talia își imagina că putea să șteargă foarte ușor *jurnalul de activități real* și să îl înlocuiască cu ceva de acest gen, pentru a ascunde ceea ce făcuse de fapt.

— Pentru moment, să trecem la o altă problemă.

Welles aruncă o privire pe tabletă.

— Ruta pe care a fugit. Vehiculul, femeia. Să vorbim despre aceste lucruri.

Talia verificase capturile de imagine preluate de camerele din exteriorul ambasadei în toate bazele de date disponibile și acum punea pe unul dintre ecrane imaginile respective la diferite scări.

— Suntem pe cale să obținem imagini din trafic de la poliția din Roma, dar serviciul secret italian se lasă cam greu. Ne-au spus, și citez: *„Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica*[38] așteaptă clarificări complete cu privire la această situație în vederea unei cooperări depline”.

Sunt foarte vocali în legătură cu ceea ce ei consideră a fi un incident terorist în capitala lor.

— *Să le spunem că a fost o farsă,* a spus Lane.

— *Nu se lasă așa ușor păcăliți.*

Talia continuă.

— Fără înregistrările stradale, nu putem ști cu precizie unde s-a deplasat vehiculul după ce a părăsit zona, dar echipele noastre specializate în analiza imaginilor au stabilit câteva lucruri despre mașina respectivă.

Ea le arătă un model pe calculator al Toyotei RAV4 de culoare închisă.

— Luând în considerare distribuția greutății și înălțimea punții, mașina a fost echipată cu un sistem de protecție antiglonț și a suferit și alte modificări. Avem, de asemenea, dovezi că cei din mașină au lansat și un fel de dronă de supraveghere.

— Arată-ne femeia, a spus Welles.

Royce dădu din cap aprobator și Talia afișă o altă imagine, de data asta cu o față neclară care privea printr-o ușă deschisă a mașinii.

— Identificarea facială ne-a dat un rezultat destul de bun, a explicat ea. Nivelul de asemănare este de șaptezeci și unu la sută.

— Cine este noua prietenă al lui Dane?

Welles studie încă o dată imaginea luată exact atunci când Marc se îndrepta către SUV-ul care îl aștepta.

— Este ceea ce am găsit când am accesat baza de date cu dosarele din arhiva NATO. Imaginea femeii a fost înlocuită cu o alta, diferită; aceeași față, dar mai tânără, oarecum mai dură. În cea de-a doua fotografie era îmbrăcată în uniforma pentru deșert de culoare maron-nisipiu a armatei SUA.

— Lucille Roshanne Keyes, spuse Welles, citind numele anexat la dosar. Aici scrie că făcea parte din corpul logistic.

— *Asta e denumirea sub care sunt conspirați de americani cei din forțele speciale,* a menționat Farrier.

— De ce ar vrea verii noștri să pună mâna pe Dane? spuse Royce.

— Nu credem că ei au făcut-o. Talia a clătinat din cap. Keyes nu mai este cu americanii, cel puțin așa s-ar părea.

Ea afișă un document diferit, reprezentând un mandat de arestare.

— Detaliile complete sunt clasificate, dar a existat un incident care a dus la scoaterea din armată a lui Keyes fără a primi vreun drept[39] și la

condamnarea ei pentru comportament de natură infracțională. A fost condamnată de o instanță militară specială și plasată în arest la Brigada consolidată navală din Miramar, Florida. Informațiile cu privire la ceea ce a făcut și la perioada pedepsei sale au fost șterse.

Welles arătă spre ecran.

— Nu poate fi într-o închisoare militară și pe străzile Romei în același timp.

— Avem rapoarte incomplete despre o evadare în urmă cu patru ani de la Miramar, a continuat Talia. Datele lui Keyes apar pe o listă de supraveghere a fugarilor la scurt timp după aceea. Va trebui să mă adresez la Departamentul Apărării al SUA sau la CIA, dacă vrem detalii.

Royce clătină din cap.

— Nu facem asta decât dacă este neapărat necesar. Ultimul lucru pe care îl dorim este implicarea băieților de la Langley[40] în afacerea asta. Sir Oliver ne-ar strânge de gât pe toți.

— Avem timp pentru asta, a replicat Welles. Vorbim de un fost trăgător din trupele speciale ale SUA, aflat încă în serviciile lor, dar care, cel mai probabil, se vinde celui care oferă mai mult, acționând ca șofer de taxi pentru un ofițer de informații britanic trădător. Cine vrea să fie cel care să aducă la cunoștința directorului și celor din Comitetul Mixt de Informații aceste evoluții minunate?

Nimeni nu vorbi, așa că își întoarse privirea spre Farrier.

— Ascultă la mine! Vreau să te urci în primul avion al RAF[41] și să vii la Brize Norton, îți este clar?

Farrier se uită la Royce pentru sprijin, dar acesta dădu din cap.

— Va trebui să aprofundăm datele pe care le avem, a spus Royce.

Talia a văzut o clipă expresia surprinsă de pe fața lui Farrier, înainte ca ea să devină din nou dură.

— Am înțeles.

— Lane, te descurci singură. Du-te la cei de acolo și obține înregistrările făcute de camere, i-a spus Welles. Trebuie să știm unde l-a dus Keyes, dacă mai sunt încă în Italia sau nu… Fă chestia asta.

— *Da, domnule.* Lane a dat din cap și ecranele s-au întunecat.

Welles se întoarse către Royce.

— Un dosar șters. Știi ce sugerează asta, Donald? Că această femeie, Keyes, a făcut ceva atât de neplăcut încât comandanții ei au vrut să o

îngroape de vie.

Trase puternic aer printre dinți.

— Acesta este lunetistul nostru fantomă. Și nu m-aș mira dacă nu ea a fost cea trimisă la Dunkerque pentru a-i ucide și pe colegii de echipă ai lui Dane.

— Nu știi asta…

Royce a început, dar nu a mai avut forță să continue.

— Deschide ochii! se răsti Welles, speriind-o pe Talia. Tot crezi că am ceva împotriva ta din cauza istoriei neplăcute a relațiilor dintre noi? Ei bine, permite-mi să clarific acest lucru o dată pentru totdeauna.

Se uită hotărât către el.

— Oricât de mult îmi displace, îl voi aduce pe Marc Dane la ordine pentru că eu cred că este responsabil pentru uciderea militarilor britanici și că a trădat jurământului său față de Coroană, și nu pentru că vreau să lovesc în Secția K. Acum, fie mi te alături și reparăm împreună fisurile apărute în nava pe care o conduci, fie te duci la fund împreună cu el.

Trecu pe lângă Talia și ieși din Centrul Alb, asistentul său urmându-l în tăcere.

Ea se întoarse către Royce, dar acesta își feri privirea.

— Domnule, eu…

— Încearcă să îl găsești, Talia, a spus el obosit. Înainte de a crea și mai multe probleme.

•

Drumul pe care circulau se degrada cu fiecare kilometru parcurs, întâi dispărând asfaltul, apoi pietrișul și praful, rămânând doar ceva care părea a fi un drum.

Un indicator ars de soare cu inscripția *Yeni Gün,* pe care culorile aproape că nu se mai vedeau, zdrăngănea încet în bătaia vântului uscat la intrarea în campusul orfelinatului.

Pe lângă pereții decolorați nu se vedea nicio mișcare, iar Lucy întoarse vehiculul Land Rover într-un viraj lent, cu pneurile scrâșnind pe pământul uscat. Cercetă ferestrele, rămase ca niște goluri negre, ale căror cercevele loveau zidurile clădirilor, uitându-se după eventuale amenințări.

După ce mormăitul motorului a murit, Marc auzi geamătul vântului puternic, grupul pustiu de clădiri părându-i a fi locul cel mai singuratic de pe Pământ.

— Rămâi în alertă, a spus Lucy, aplecându-se în spațiul de sub scaunul șoferului pentru a-și lua rucsacul. Nu știm ce vom găsi aici.

Căută înăuntru și în mână îi apăru corpul compact al unui pistol mitralieră model MP7. Ridică patul acestuia și îi înmână lui Marc un talkie-walkie.

— Doar dacă va fi nevoie, a adăugat ea.

Marc coborî din Land Rover după ea, strecurându-se pe ușă cu geanta pe un umăr. Avea pistolul Glock pregătit, ținut aproape de piept, cu degetul pe garda trăgaciului. Deveni conștient de fiecare detaliu din jurul lor, de pietrele pe care le zdrobea sub ghete, de căldura înăbușitoare a soarelui de după-amiază și de greutatea pistolului său încărcat.

Lucy strigă ceva într-o limbă care părea arabă și apoi din nou în engleză.

— E cineva aici? Arată-ți fața.

Nu primi niciun răspuns și începu să se miște.

Marc se ținea după ea, uitându-se la gardurile din sârmă ghimpată. Impresia de oraș fantomă era amplificată de tufișurile rostogolitoare care să răsuceau peste tot prin complex.

Se apropiată de o zonă acoperită aflată lângă două colibe lungi și joase. O pânză groasă de cort menținea umbră în toată zona și se auzi șuieratul ei la atingerea vântului. Marc se opri în umbră și se uită la dedesubtul materialului cu o țesătură metalică ciudată.

— Deasupra este un material de camuflare termică. Conceput pentru a reflecta căldura. Rușii l-au folosit în timpul Războiului Rece pentru a induce în eroare sateliții de spionaj dotați cu camere cu infraroșu.

— Cel care conducea acest loc și-a luat măsuri de precauție, a observat Lucy.

Atitudinea ei se schimbase față de cea pe care o afișase în timpul călătoriei. Comportarea ei insolentă fusese înlocuită cu una mai rece, mai profesionistă. Arătă spre una dintre colibele prăfuite din materiale prefabricate.

— Hai să aruncăm o privire!

Clădirile exterioare semănau foarte bine cu hangarele cu acoperiș curbat folosite în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, ca niște arcuri din tablă galvanizată ruginită vibrând în căldura de la miezul zilei. Când intră, îl lovi un miros de mucegai, amintindu-i neplăcut de vestiarele transpirate din

școala generală primară în care își petrecuse primii ani de adolescență. Grămezile de paturi metalice se întindeau până la peretele îndepărtat.

— Aici cred că dormeau copiii… a spus Lucy. Paturile sunt prea scurte pentru adulți.

Marc se aplecă către spate și își folosi telefonul pentru a face câteva poze.

— Urme de rugină pe podea. Le arătă cu degetul. Nu există praf pe ramele metalice ale paturilor, semn că au fost folosite până recent.

— Semnele clare ale unei evacuări, spuse ea, privind în jur. Să ne mișcăm. Cred că următoarea clădire este cea principală.

Au traversat zona acoperită și s-au îndreptat spre singura clădire cu două etaje din complex. Lui Marc i se păru că vede ceva mai mult decât doar niște umbre în zona acoperită de lângă unul dintre stâlpii de susținere, un petec de culoare maron-ruginie pe terenul nisipos, dar nu îi acordă atenție. Urmă semnul tăcut al lui Lucy pentru a se așeza fiecare de-o parte și de alta a ușii de la intrare și o deschise încet.

Ușa se mai ținea doar puțin și scoase un scârțâit ursuz când se deschise de tot. Marc se pregăti pentru ce ar putea urma, imaginându-și că ar fi un asasin furios, cu o pușcă de asalt, așteptând în interior, dar nu se întâmplă nicio ploaie de gloanțe și nici vreo împușcătură.

•

Clădirea era la fel de moartă ca și restul orfelinatului și întunecoasă, luminată pe alocuri de razele soarelui, în care se vedeau dârele de praf și ei au continuat să meargă către coridorul principal. Prima cameră în care ajunseră avea o ușă cu locașuri din lemn de ambele părți și Lucy o lovi cu piciorul pentru a o deschide. Peste umărul ei, Marc zări un spațiu aproape gol, cu câteva perne aruncate într-un colț și cu un covor roșu gros pe podea, culoarea acestuia devenită roz din cauza picioarelor și mâinilor care l-au atins timp de mulți ani.

— Pare o sală de clasă, sugeră el.

Lucy se încruntă, devenind dintr-odată reticentă să intre și își dădu jos de pe cap eșarfa, pe care o puse în jurul gâtului și pe umeri.

— Cameră de rugăciune, l-a corectat ea.

Marc se deplasă pe coridor până la ușa următoare, care se deschise către un spațiu lipsit de ferestre, cu pereți din beton armat. La fiecare colț se aflau dulapuri cu rafturi goale, iar mirosul de la soba cu petrol se simțea din

zidărie. Văzu strălucirea bronzului și ridică un glonț de pe podea. Era un glonț calibru 7,62, muniția folosită pentru venerabila pușcă de asalt Kalașnikov.

— Au pierdut unul, spuse el, punându-l pe raft…

— Ce orfelinat e acela care are și armament?

Ea nu i-a răspuns, arătând cu vârful țevii armei.

— Ceea ce avem nevoie se află probabil la etajul de deasupra. Ne trebuie informații pe care să le putem folosi.

Marc merse în urma ei și mai apoi pe scările care scârțâiau, întrebându-se dacă această expediție va duce la vreun rezultat.

Se gândi din nou la cuvintele lui Rix despre *Palomino,* în acele momente dinainte ca nava să fie distrusă de foc. Rix spusese că pe acea navă se aflau copii, iar Marc nu putea să nu facă o legătură cu indiciile care îi aduseseră până aici, la mii de kilometri distanță, într-un loc în care trebuia să se poarte de grijă tinerilor care nu aveau niciun rost și a orfanilor de război.

•

Dacă rostul organizației caritabile *O Nouă Zi* era acela de a servi ca acoperire pentru un parteneriat între Asociație și Al Sayf, atunci acesta era unul deosebit de crud. La etajul superior se simțea în aer miros de hârtie arsă. La partea de jos a unui perete, Marc văzu zgârietura unui text caligrafic pe stratul de vopsea de pe peretele de cărămidă.

— Kilroy[42] a trecut pe aici, spuse el cu voce tare, ghicind semnificația măruntului act de sfidare.

— Este un nume, i-a spus Lucy. *Halil*. Înseamnă „prieten bun”.

— Deci, poți citi în arabă?

— Am o mulțime de talente, a răspuns ea. A apăsa pe trăgaci este însă cel mai dezvoltat.

Lucy arătă cu degetul spre hol.

— Reține chestia asta.

Marc o urmă într-o altă cameră, iar în interiorul acesteia duhoarea de foc stins era și mai puternică și puterea ei o simțea până în gât. Pe un birou aflat într-o laterală a camerei fusese îngrămădit până la refuz un teanc de hârtii, care arseseră până când nu au mai rămas din el decât grămezi de cenușă păstrând doar o idee din forma inițială. Dulapuri de birou aproape distruse stăteau cu sertarele trase, golite de tot ce putea să mai fie util.

Lucy se opri brusc și se așeză pe vine, cu arma în bandulieră, astfel încât să poată avea ambele mâini libere.

— E vreo problemă? spuse Marc.

— Uită-te acolo, răspunse ea, arătând cu degetul.

Marc se uită la podea și văzu linia subțire a unei gute de pescuit suspendate la înălțimea gleznei.

— O, rahat! respiră el adânc, urmărind firul până la capăt.

Ascuns în moloz era ceva în formă de ou în care Marc a recunoscut o mină anti-personal cu fragmentație RGG-5 de fabricație sovietică. Acea parte a memoriei sale care ținea de formația sa tehnică – acel șoarece de bibliotecă care știa pe de rost denumirile a o sută de tipuri de dinozaur sau capabil să recunoască toate variantele de Spitfire[43] – și-a adus aminte cu scrupulozitate de specificațiile dispozitivului, acestea nefiind deloc liniștitoare. Cel mai important, își reaminti că grenada rusească avea un cronometru care putea fi setat cu ușurință undeva de la douăsprezece *la zero* secunde.

— Da, fu de acord Lucy. Rămâi pe loc…

— Nu, am chestia asta, a spus el, scoțând de la centură un dispozitiv multifuncțional. Fără nicio ezitare, Marc s-a aplecat și a tăiat firul. În câteva clipe, dispozitivul capcană fusese scos din funcțiune.

— Huh, spuse ea, și în ochii ei era ceva nou, ceva care putea fi numit respect. Ești chiar bun!

•

Grunewald ridică privirea când trapa se deschise cu zgomot și Englezul pe care jihadiștii îl numiseră Tommy apăru dintr-odată hotărât. Mătură compartimentul cu privirea lui vicleană și se opri la mercenar.

— Ei bine? întrebă el. Ce avem aici?

— Vezi cu ochii tăi, spuse Grunewald.

Ceea ce fusese cândva unul dintre compartimentele mai mici ale calei navei fusese transformat într-o sală de operațiuni improvizată, cu monitoare video și un echipament militar pentru comunicații. O serie de imagini filmate neclare, fiecare cu o durată de zece secunde, în alb și negru, luate de la mare altitudine, arătau un peisaj cu vegetație puțină și un grup de clădiri.

Teape, care stătea în fața stației de lucru, arătă cu degetul îndelung la partea de jos a ecranului.

— Acolo!

Seria de imagini s-a încheiat și a început din nou și, în locul indicat de american, s-a văzut un obiect pătrat de culoare deschisă aflat în deplasare, care vira încet.

— Un vehicul de dimensiuni medii, a menționat el. Sunt două persoane.

Ellis stătea într-o parte și se uita.

— De unde le aveți? întrebă Englezul.

— Vedere în timp real oferită de unul dintre sateliții „meteorologici" ai guvernului indian, spuse Grunewald pufnind din nas.

— Ar putea fi oricine acolo jos, spuse Ellis pe un ton ridicat.

— El este, a spus Tommy, dând din cap ca pentru sine. Sigur. Niciun alt nenorocit n-ar bate atâția kilometri pe un drum plin de praf ca ăsta fără să aibă un motiv serios. A înghițit momeala.

— Ce momeală? a spus Ellis.

Tommy răspunse fără să se uite la el.

— Problema cu idioții ăștia inteligenți este că le place să facă pe deștepții. Așa că le dai ceva care să îi facă să se simtă mai deștepți decât tine și se reped ca un șobolan în gaură.

Se aplecă și atinse unul dintre punctele care se mișcau pe ecran, ca și cum ar fi putut vorbi prin gesturi cu persoana pe care o reprezenta acel punct.

— Auzi asta, prietene? Te-am dus acolo, cretin mic ce ești.

— Pierdusem legătura video acum câteva minute, a spus Grunewald.

Englezul își trecu o mână peste bărbie și se auzi cum își freacă barba scurtă.

— Băieții lui Khadir au plecat lăsând în urmă niște capcane care ar putea să facă treaba în locul nostru… Dar cel mai bine este să fim siguri. Trebuie să ne luăm toate măsurile.

El arătă cu degetul spre un alt monitor, pe care se vedea o hartă a zonei de coastă turce.

— Yankeii sunt tot acolo, nu?

Grunewald dădu din cap.

— Dar nu vom mai avea acces la ei prea mult timp. Dacă vrem să îi folosim, trebuie să o facem repede.

Tommy rânji cu răutate.

— Așa, deci. Mai bine să facă și ei ceva. Procedați conform planului, a spus Grunewald, punând o mână pe umărul lui Teape.

Americanul încuviință din cap și introduse pe tastatura din fața sa un cod de comunicare prestabilit.

La sute de kilometri la est, un grup operativ al Flotei a șasea a Marinei SUA, cu baza la Napoli, se afla în staționare. Navele erau așezate decalat una de alta într-un mic colț al Mediteranei, urmând îndeaproape coasta ca un vârf de sabie a Capului Apostolos Andreas din Cipru, spre limitele apelor teritoriale siriene. Misiunea marinei SUA în zonă era definită pentru restul lumii ca fiind o „prezență tactică", un factor de descurajare foarte vizibil pentru forțele beligerante ale Statului Islamic pe teatrul de operațiuni din zonă și un mod de a zornăi săbiile Americii către bazele militare rusești din apropiere. Mai erau și alte fațete ale operațiunii, mai greu de perceput de către observatorii globali.

Una dintre ele purta numele de Elementul Special Argonaut, o misiune de reacție rapidă care putea fi dislocată în câteva minute de pe portavionul grupului operativ. Obiectivul Argonaut era extrem de simplu – de a utiliza drone fără pilot, rapide și nedetectabile, capabile să obțină date despre locurile de instruire ale teroriștilor sau despre alte „ținte utile". Cei din marina americană care se ocupau cu planificarea operațiunilor, care nu putuseră să folosească dronele performante din cauza dominației USAF, au fost mai mult decât fericiți să își asigure bugetele viitoare asumându-și această misiune, pentru a demonstra că aeronavele de luptă fără pilot de pe portavioane puteau face treaba la fel de bine.

Nu era nicio coincidență faptul că forțele de care dispunea Asociația fuseseră și ele plasate sub comanda și controlul Argonaut. Disimulându-și acțiunea ca fiind urmarea unor ordine primite direct de la Washington, din partea unor șefi care susțineau acțiunile întreprinse de Asociație, a durat doar câteva secunde până când Teape a contactat flotila și s-a prezentat a fi un ofițer de marină care se afla în cealaltă parte a lumii.

— Stormline. Ordin de trecere la acțiune, a anunțat Teape, care vorbea într-un microfon cu cască, folosind codul de identificare radio al portavionului.

— Elementul special Argonaut, acționează imediat! Confirmă executarea acțiunii.

A făcut o pauză pentru a se uita pe o foaie de hârtie de pe masa pliantă din fața lui. „Romeo Nouă Șapte Kilogram Doi Zebra Lima. Recepționat?"

Prețul acestui șir de litere și cifre fusese plătit cu moneda fantomatică a puterii și influenței Asociației.

Se auzi un zgomot parazit și apoi o voce răspunse.

— *Am recepționat bine, codul se potrivește, Stormline confirmă. Acțiune în curs. Rămâneți pe recepție.*

Grunewald zâmbi în colțul gurii. Undeva în Mediterana, o dronă era ridicată pe punte cu un elevator, iar în următoarele zece minute urma să zboare. Se uită la un alt ecran, unde erau afișate detaliile unui „pachet de lovire". Acesta reprezenta misiunea prestabilită pentru vehiculul de luptă aeriană fără pilot, cuprinzând o serie de puncte de trecere și indicatoare de direcționare care se aflau salvate acum în memoria aparatului. Lovitura fusese planificată cu câteva luni în urmă, făcând parte dintr-un plan mai amplu și reprezentând o metodă de ștergere a unei probleme rămase nerezolvate în colaborarea cu Al Sayf. Mercenarul îi aruncă o privire lui Tommy. Fusese ideea Englezului de a amâna folosirea dronei după ce apăruse problema cu tehnicianul Dane și de a o folosi acum și, așa cum spunea el, *să împuște doi iepuri dintr-un foc.*

După lansare, drona va zbura la o înălțime joasă, astfel încât să nu fie detectată de radar și va traversa coasta turcă, deplasându-se cu viteză către Nord. O astfel de acțiune ar constitui o violare a granițelor unui stat membru NATO, astfel încât cu atât mai mult nu se putea recurge la o navă având un om la bord, iar la momentul în care aceasta urma să lovească ținta nu va mai exista niciun control direct din partea navei maritime mamă.

Peste o oră drona urma să se întoarcă peste Mediterana, făcând un tur al portavionului de pe care pornise, cu armamentul de la bord cântărind mai ușor și cu înregistrările privind misiunea efectuată șterse. Iar ei vor avea o problemă mai puțin de care să se preocupe.

— *Argonaut Doi a pornit,* a raportat vocea radio. *Lansarea a avut loc în condiții bune.*

— Confirmat, a răspuns Teape.

Un rânjet neplăcut apăru în colțul buzelor lui Tommy.

— Dacă nici asta nu merge, a spus el, aproape pentru sine, voi merge eu însumi și îl voi strânge de gât pe nenorocit.

Capitolul 18

Marc ar fi crezut că, după întreaga situație generată de firul capcană, atitudinea destul de încrezătoare a lui Lucy se va mai domoli, dar nu era deloc așa. Avu o tresărire când văzu cum izbește cu bocancul ei militar în broasca unei uși, bucăți din mecanismul acesteia sărind în toate părțile. Toate coridoarele de la etajul superior dădeau către această ușă, iar Marc bănuia că existau două „sectoare" distincte, la care se putea ajunge doar prin puncte de acces. Teoria sa s-a confirmat atunci când au găsit în pasajul de trecere pereți netencuiți, care formau un fel de șicană.

Lucy îi aruncă o privire.

— Le-ai văzut?

Dădu din cap.

— Sunt pentru a încetini mișcarea celor care trec pe aici. Pentru a crea obstacole trăgătorilor.

— Ceea ce înseamnă că cei de aici erau obsedați de ideea că o echipă SEAL ar putea veni peste ei în toiul nopții.

— Da, ceva de genul ăsta.

Ținând în mână Glock-ul cu piedica trasă, deschise o ușă de pe coridorul principal și se uită înăuntru. Era un alt dormitor, dar, spre deosebire de cele din clădirile exterioare, arăta mai bine. Desigur, „mai bine" era un termen relativ, fiind vorba doar de faptul că la ferestre erau puse geamuri, iar plafonul nu avea tencuiala ciuruită. Dimensiunile paturilor fără saltele arătau că erau pentru adulți, între ele fiind puse perdele din stofă pentru a crea intimitate, ca niște steaguri zdrențuite. Un televizor cu ecran lat, montat într-un colț al camerei, era singurul lucru care părea a nu aparține locului, iar Marc a observat și un DVD player și o grămadă de discuri în fața lui.

— Aș crede că astea nu sunt camere pentru personalul de întreținere, spuse Lucy.

— Aici stăteau adulții, zise Marc în timp ce trecea mai departe, continuând pe coridor. Așa cum se întâmplă cu profesorii și elevii dintr-o școală cu internat.

Ea îl urmă, încruntându-se.

— Pun pariu că nu învățau copiii despre pace și armonie.

Coridorul se termina cu o scară neluminată care cobora direct la subsol, dispărând în întunericul fierbinte. Lucy îi făcu un semn cu mâna, fața ei netrădând nicio emoție. Nu spuse nimic, gestul său tăcut cerându-i lui Marc să rămână în spatele ei. El dădu din cap și o lăsă să preia inițiativa.

Lucy ridică pistolul MP7, cu gura țevii acesteia căutând ținte. Marc își îndrepta pistolul în sus și în jos, gata să-l pună în poziția de tragere la apariția unei amenințări.

Coborau în întuneric, iar aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat și mai stătut. Un miros grețos pătrunse în gâtul și nările lui Marc. Lucy deschise o ușă ruginită și mirosul îi izbi cu toată puterea.

Carne carbonizată. Aceeași duhoare îngrozitoare, ca de crematoriu, pe care o simțise pe docurile din Dunkerque, înghiți cu putere saliva care căpătase gustul de arsură din cauza acidului gastric și apucă arma mai tare.

Camera avea dimensiuni mari, cu gresie și faianță de culoare verde spălăcit. Lumina dezolantă dată de un tub de neon care bâzâia răzbătea peste tot.

În mijlocul camerei se afla grilajul decolorat al unui jgheab, în care ajungeau zece alte canale de scurgere practicate în podea, pe lângă care erau vizibile niște pete care nu puteau fi decât de sânge. Muștele roiau deasupra petelor maronii mai proaspete. Marc se întoarse încet, fără să vrea, dar imaginația îi lucra spunându-i ce se petrecuse aici. O masă metalică pentru autopsie fusese împinsă într-o parte.

— Cineva a fost împușcat aici, anunță Lucy, cu o voce înceată și egală.

— Ce?

Marc avea gura uscată.

Arătă cu degetul spre pete.

— Dacă ar fi fost folosit un cuțit, s-ar fi văzut dâre. Cineva… Mai mulți… L-au adus aici și l-au împușcat mortal.

Marc a făcut eforturi să studieze locul fără patimă și a văzut găuri în plăcile de faianță, acolo unde lovise primul glonț ratat de călăul nerăbdător, până când a reușit să tragă unul chiar în trupul celui pe care voia să îl ucidă.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Ea nu-i răspunse. În schimb, Lucy deschise o altă ușă de oțel la capătul celălalt al camerei. Balamalele puțin unse au scos un geamăt ușor când ușa

se deschise și de dincolo de ea răzbătea un miros de aer uscat și plin de praf.

Cealaltă secțiune a subsolului ocupa restul nivelului inferior al clădirii, dominat de un cuptor mare. Mai ardea puțin, cu o pâlpâire care dădea o strălucire slabă prin gura căscată a focarului, iar Marc zări în cenușă niște forme alungite, pe care nu avea nicio intenție să le studieze mai îndeaproape.

Lucy nu îi împărtășea reținerea. Privi înăuntru, înainte de a-și întoarce capul și să scuipe.

— La dracu', șopti ea.

Privirea lui Marc căzu pe podea, unde se vedeau bucăți de hârtie ruptă, scăpate probabil din grămezile de documente aduse pentru a fi arse. Se ghemui, recunoscător că altceva i-a atras atenția. Era o hârtie galbenă, subțire, genul de document pe care îl primești de la un curier. A despăturit-o folosind un pix și a văzut niște șiruri de simboluri pe care nu le înțelegea.

— Hei, a spus el, fără a privi în sus, ce scrie aici?

Lucy se aplecă deasupra lui, încruntându-se.

— O dată? Nu sunt sigură. Crezi că ar putea să însemne ceva?

Dădu din cap afirmativ. O parte de antet era vizibilă și un logo pe care se vedeau contururile unui camion, unui avion și ale unui vapor.

— S-ar părea că este un document de expediție.

Marc se uită în jur și găsi mai multe bucățele de hârtie de aceeași culoare și formă.

— Chiar mai multe.

Ea scoase din buzunar un obiect dreptunghiular și i-l oferi.

— Fă niște fotografii. Folosește chestia asta.

Lucy s-a uitat puțin la dispozitiv – era un telefon inteligent, dar Marc nu distingea marca vreunui producător sau un alt simbol de identificare. Telefonul făcu un bip și porni. Are *un sistem de deblocare prin recunoaștere facială,* constată el. Era evident pentru el că Rubicon avea mare grijă de securitatea operațională a agenților implicați în acțiuni de teren.

Netezi bucățile de hârtie de pe podea și făcu mai multe fotografii, blițul luminos al telefonului luminând camera ca un stroboscop.

— Am pe laptopul meu un software de procesare a imaginii și l-am putea folosi pentru a…

Lucy clătină din cap.

— Solomon a primit un laborator întreg plin de chestii de-astea.

— Oh, da! În regulă.

Marc dădu din cap. Se obișnuise să lucreze singur în ultimele zile și i se părea ciudat să se gândească din nou că face parte dintr-o „echipă”, chiar dacă ar putea fi doar o situație temporară.

Ea îi luă telefonul și tastă pe ecran mai multe caractere.

— Nu există semnal aici.

Lucy i-l dădu înapoi.

— Du-te afară, vezi dacă poți obține măcar câteva linii de semnal. E-mailul va fi trimis automat.

Se uită în jur.

— Mă mai uit pe-aici, poate mai găsesc ceva.

Marc a profitat de ocazie fără nicio ezitare, recunoscător pentru asta. Aerul grețos din subsol îl apăsa și tot ce dorea în acel moment era să iasă de acolo.

•

Marc se opri în loc și își protejă ochii cu palma, clipind din când în când în lumina soarelui. Trase aer în piept și încercă să se convingă că aerul mirosind a moarte nu ajunsese până acolo. Deși ar fi dorit să se gândească la altceva, *la orice* altceva, gândurile sale se întorceau mereu la Dunkerque, la greutatea trupului lui Sam Green în brațele sale și la duhoarea îngrozitoare care îi reamintea de ultimele ei ore, lipită de el de parcă i-ar fi intrat prin toți porii.

— Piei, drace!

Lansă blestemul în aer, supărat pe sine, lăsând deoparte cu un mormăit momentul îngrozitor al amintirilor.

Land Roverul era în apropiere și se îndreptă spre el, deschizând ușa din dreapta pentru a lua o sticlă de apă minerală pe care o pusese la picioare. Apa era caldă și avea gust de plastic, dar îl ajuta să scape de mirosul pe care îl păstra în memorie. Marc bău aproape toată apa și apoi, dintr-odată desfăcu capacul și turnă ce rămăsese pe față și pe gât. Părea să-l ajute.

Scoase din buzunar telefonul fără semnal al lui Lucy, îl ridică și se mișca în cerc, uitându-se tot timpul la numărul de bare de semnal, plimbându-se prin curtea complexului.

Probabil ca arăta ca un idiot, cu mâinile deasupra capului, îndreptate către un se știe unde. Aici, un semnal de telefonie mobilă era mai rar decât o zi ploioasă, dar Marc era dispus să parieze că domnul Solomon i-a dotat pe oamenii săi cu un dispozitiv un pic mai bun decât ultimul dispozitiv pus pe piață de Apple. Aparatul a scos un ping sonor când a găsit prima mică urmă de semnal și, la puțin timp după asta, a apărut o mică pictogramă indicând un plic care zbura în eter.

— Rezolvat… spuse Marc, coborându-și brațele. Se întorcea spre clădirea principală, când văzu ceva care se mișca rapid în lumina soarelui pe dealul din depărtare.

Încă încerca să-și dea seama ce putea fi, când vântul i-a adus fâsâitul unui motor a ceva care zbura. Terenul nu era cel potrivit, prea înclinat pentru un avion de luptă, dar nu suficient de jos și de plat pentru un elicopter.

Apoi îl văzu din nou, iar mintea lui Marc începu să lucreze în mare viteză. Departe, dar clar, când obiectul trecu creasta unui deal acoperit cu tufișuri, văzu un fuzelaj asemănător unei torpile, cu o pereche de stabilizatoare la coadă și cu aripi cu vârful ascuțit, având orificiul întunecat al prizei de aer pe lungimea părții dorsale a corpului.

Marc smulse walkie-talkie-ul de la curea și apăsă cu puterea pe tasta de transmisie.

— Avem o problemă! strigă el. Vine către noi o aeronavă!

Vocea americancei se auzi cu pârâituri.

— *Avioane militare turcești!*

El dădu din cap, fără să realizeze că ea nu îl putea vedea.

— Doar dacă nu cumva marina americană a început să le vândă avioanele aeriene fără pilot model Sea Avenger.

Drona tocmai trecea prin spatele unui alt deal, virând către campus.

— Cu siguranță vine către noi…

Cuvintele lui Marc nu se auziră când avionul fără pilot trecu rapid peste orfelinat, iar zgomotul ca de sirenă răsună în jur. Strălucirea soarelui se văzu din nou, iar acum drona era atât de aproape încât se putea vedea reflecția modulului montat pe axul central al aeronavei, în care se afla grupul de lentile care receptau imaginile transmise în timp real către cei care dirijau aparatul.

Când vocea lui Lucy se auzi din nou prin radio, el simți în vocea ei ceva implacabil.

— Chestia asta a fost trimisă ca să ne ucidă.

— Sunt sigur că nu am făcut nimic care să deranjeze guvernul american!

În timp ce vorbea, Marc stătea ascuns, uitându-se să vadă mai bine de unde apărea drona.

— *Nu a fost trimisă de Marină,* a spus ea categoric. *Este împrumutată. Ascultă-mă, armele pe care le avem acum nu vor fi suficiente pentru a-i face față. Am nevoie de tine să mergi la mașină și să aduci cutia armei.*

Fără să-i mai răspundă, Marc alergă în viteză prin curte, către Land Rover. În timp ce se mișca, auzi ecoul motorului dronei. Se întorcea, luând înălțime. Prima trecere la altitudine joasă fusese pentru a identifica ținta. Următoarea trecere era de a lovi ținta. Marc știa că, pentru misiunile de recunoaștere, avionul fără pilot Avenger avea ca încărcătură la bord o bombă de 100 de kilograme sau – așa cum era cazul acestui model – grupuri de rachete letale AGM-114 Hellfire aer-sol. Chiar și o singură lovitură cu o astfel de rachetă ar duce la un sfârșit violent al odiseei fugarului Marc Dane. Se lovi cu putere de partea laterală a Land Reverului și ajunse în spatele mașinii, trăgând cu toată forța de ușă pentru a o putea deschide. Cele două cutii pe care le văzuse în dimineața aceea când Malte le încărca la aeroport, erau încă acolo, una cu o dungă roșie transversală, iar cealaltă cu una albastră la partea de sus.

Exact când a apucat mânerul cutiei albastre, a auzit un zgomot diferit produs de dronă în timpul deplasării. Marc a tras afară cutia cu un icnet din cauza efortului – era mai grea decât se așteptase – și nu a putut rezista tentației de a arunca o privire peste umăr.

A fost o decizie pe care a regretat-o imediat. Văzu drona aflată la distanță mică, cu botul în jos și perfect vizibilă pe cerul după-amiezii. Sub burta ei a apărut un fulger scurt produs de aprinderea unei rachete care se desprinsese din compartimentul pentru muniție aflat în interior. Racheta avea o traiectorie curbată, lăsând o dâră de fum alb pe măsură ce se apropia.

Se îndepărtă de Land Rover, ținând cu toată puterea cutia în mână și alergând cât putea de repede prin curte.

Marc auzi țipătul strident al rachetei în cădere, când vârful acesteia a lovit metalul încălzit al plafonului SUV-ului cu o bufnitură surdă.

A fugit cât a putut de repede de acolo și în fugă a căzut, izbit de un val de aer cald venit din spate. În cădere, a pierdut cutia și a aterizat tare pe umăr, rostogolindu-se pe pământ. Deasupra lui a trecut un fum fierbinte, mirosind a benzină și s-a sufocat din cauza prafului.

Marc se chinui să se ridice în picioare. Land Roverul nu mai exista, ceea ce mai amintea de el fiind niște bucăți de metal negru contorsionat. O groapă care ardea marca punctul unde racheta lovise, cu o dâră de fum negru care se răsucea în aer. Vântul care bătea o dispersa peste tot campusul. Își simți urechea arzând și, când a atins-o, degetul avea sânge pe el. Un mic fragment din mașina care explodase îl atinsese în timp ce fugea.

Deasupra, drona făcea deja un viraj pentru a veni înapoi…

•

— Anihilare optimă[44], a spus Teape, urmărind imaginile transmise de Argonaut Doi. Ecranul din fața lui semăna cu un simulator al unei situații de război ipotetice, cu clădirile din campusul orfelinatului apărând ca niște cutii goale, iar contururile peisajului locului ca o înșiruire de linii verzi bine definite. Imaginile soseau cu o întârziere aproape de zero, trimise direct către *Santa Cruz,* printr-un link clandestin care nu aparținea rețelei Stormline.

— Dacă încă mai respiră… spuse batjocoritor Ellis.

Acesta se uita pe un alt monitor, pe care se vedea o imagine luată din lateral, de o cameră video amplasată în modulul de recunoaștere al dronei. Arătă cu degetul spre ceva care licărea dedesubt, în timp ce avionul fără pilot se înclina pentru a vira înapoi.

— Mai avem o țintă vie acolo jos.

Grunewald nu spuse nimic, întorcându-se să-l privească pe Englez. Fața soldatului era feroce, urmărind fiecare revenire a dronei pe ecranul principal din fața lui Teape. Tommy se aplecă și arătă cu degetul.

— Se ascunde, a remarcat el. Țintește și lovește din nou!

Teape dădu din cap și mișcă un mouse pe ecranul tactic, dând un clic pe o pictogramă care marca lovitura și deplasând-o peste structura ca un cort pe care o indica Englezul. Ceea ce făcea el nu însemna că pilota drona – calculatorul de bord al acesteia era suficient de inteligent pentru a gestiona ceva atât de simplu ca stabilirea traseului de zbor standard – dar intervenția factorului uman tot era necesară pentru a declanșa lovitura unei arme reale. Drona a respectat noile comenzi ale lui Teape și și-a schimbat poziția,

deplasându-și botul în poziția care să permită lansarea următoarei rachete spre ținta indicată.

Pe celălalt ecran, Ellis rulă înapoi fluxul de imagini video. Un hard-disk putea stoca înregistrarea digitală a fiecărui obiect observat de dronă, iar acum el derula imaginile înapoi cu încetinitorul, către momentul lansării primei rachete. Grunewald putea vedea focarul portocaliu micșorându-se până la dispariție, racheta devenind din nou întreagă și retrăgându-se din locul unde fusese parcat Land Roverul. În final, Ellis a găsit ceea ce căuta și a atras atenția celorlalți mercenari.

— Este acolo!

Grunewald privi și văzu că Ellis făcuse captura unei singure imagini statice. O persoană care fugea cu toată viteza de lângă vehiculul care urma să fie distrus. Era, fără dubiu, Marc Dane, cu același păr în dezordine și cu fața nebărbierită, pe care îl văzuse pe muntele Etna.

— Ar trebui să fie mort de cinci ori, spuse Grunewald acru.

— A avut noroc, spuse Ellis, cuvântul sunând ca o înjurătură.

Mohorâtul Afrikaan nu era dispus să accepte cu niciun chip ideea că cineva ca Dane reușise să le scape printre degete.

— Dar nu este timpul pierdut, *ja*?

•

Marc a găsit cutia armei acolo unde căzuse și a apucat-o, trăgând-o dintre rămășițele Land Roverului. De la căldura exploziei își simțea pielea ca arsă de soare, iar urechile îi vâjâiau de la zgomotul exploziei. Își dădu seama de venirea lui Lucy doar când aceasta l-a apucat de braț, trăgându-l cu toată puterea spre cortul din pânză termică, ținându-l de una dintre curelele rucsacului.

— Pe aici! striga ea, dar vocea îi era înfundată, ca și cum i-ar fi vorbit de sub apă. Înapoi în clădire!

Marc dădu din cap și o lăsă să-l conducă înapoi, pe drumul pe care venise. Când au ajuns în holul de la intrare, simți, mai degrabă decât auzi, lovitura celei de-a doua rachete. Explozia i-a pus pe amândoi la pământ și s-au ridicat orbecăind prin valul de praf împins de afară prin ușile deschise.

— Șase rachete Hellfire, a spus Marc, vocea sa suna în mod bizar înfundat.

— Suficient pentru a distruge tot dealul.

Lucy nu îl asculta. Trase de cutia armei și expresia feței ei deveni furioasă.

— Tu… ai luat *o altă cutie,* lua-o-ar dracului de cutie!

— Ce?

— Astea nu sunt cele non-letale! Deschise cu putere capacul și se strâmbă la ce era în interior.

— Roșu pentru anihilare, albastru pentru *neutralizare!*

Mark aruncă o privire peste umăr, afară prin ușă, către groapa care ardea. Tot ce se afla în partea din spate a Land Roverului erau acum bucăți și rămășițe, așa cum era tot vehiculul.

— Cum aș fi putut să știu asta? spuse el, întorcându-se către Lucy. În interiorul cutiei se aflau câteva grenade de semnalizare, împreună cu alte lucruri pe care nu le recunoștea.

Lucy apucă un pistol cu electroșocuri și îl aruncă înapoi furioasă.

— Nu ne ajută cu nimic! Nici măcar nu putem să zgâriem chestiile alea cu rahaturile astea din *Star Trek.*

Mark nu luă în seamă ceea ce a spus ea și a pus mâna pe dispozitivul cel mai mare care era în cutie. Când l-a scos, s-a deschis și a apărut scheletul unei arme, cu un trăgaci și un mâner de pistol dedesubt. Arma era de mărimea unei puști de asalt cu țeava scurtă, dar, acolo unde trebuia să fie mecanismul unei arme de foc convenționale, se afla un bloc compact de piese electronice asemănător unei cutii de siguranțe fuzibile. Dispozitivul avea în capăt o antenă sub formă de disc, întregul sistem semănând cu un pistol cu raze dintr-un film SF realizat din piese electronice disparate. Autocolantele de avertizare fluorescente de pe armă interziceau utilizatorilor să opereze arma fără echipament de protecție pe perioade mai lungi de zece secunde și să se uite direct în capul emițător…

A văzut un simbol de avertizare de pericol, un triunghi galben care arăta un turn de telecomunicații stilizat, din care ieșeau unde de radiații și, dintr-odată, înțelese despre ce era vorba.

— Ăsta este un pistol HERF[45].

— Este inutil, nu îl putem folosi în niciun fel.

Lucy ridică privirea spre tavan, ascultând întoarcerea dronei.

— Dacă nu cumva dorești să încălzești un burrito la microunde înainte să cumpărăm ferma. Această chestie este un prototip al unui dispozitiv de control al manifestanților, nu pentru a trage în avioane!

Asta era tot ce aveau.

— Trebuie să ajungem pe acoperiș.

Apăsă cu degetul pe comutatorul pornit/oprit.

— Frecvență radio de înaltă energie, da? Este suficient să îl îndreptăm către ceva pentru a se coace dinspre interior. Chiar și o dronă.

— Ai de gând să mori.

Clătină din cap.

— Nu, vom muri când acea dronă va ținti în noi cu o rachetă, așa că mai bine să ieșim afară și să ne mutăm de colo-colo.

Plecă în fugă și o auzi pe Lucy înjurând venind după el.

•

Marc ieși pe acoperișul clădirii, clipind furios în lumina puternică a soarelui. Pistolul HERF era mare și greoi și i se lovea de piept, în timp ce fugea pe acoperișul plat. Cu câțiva pași în urma lui venea Lucy, țintind cu pistolul MP7 în toate direcțiile.

Marc alunecă și se opri stângaci la capătul estic al clădirii, în genunchi, în spatele parapetului înalt. De aici, ar fi avut o vedere asupra întregului orfelinat *O Nouă Zi,* dacă părți din acesta nu ar fi fost în flăcări sau distruse la impactul rachetelor.

Ridica arma HERF pentru a se uita la partea ei superioară și realiză faptul că acea chestie zumzăie ușor. Chiar în dreptul ochilor să i se afla o etichetă de avertizare amintindu-i lui Marc că ceea ce avea în mâinile sale era de fapt elementul de bază al unui magnetron puternic și că utilizarea prelungită îl va face probabil să orbească. Comentariile anterioare ale lui Lucy despre încălzitul mâncării nu erau prea departe de realitate; aceeași tehnologie folosită la cuptorul cu microunde obișnuit era, de asemenea, prezentă în HERF, dar ea fusese reconfigurată și avea cu totul alte scopuri. Ca opțiune de luptă mai puțin letală, HERF funcționa cel mai bine ca dispozitiv de descurajare, supunând temporar obiectivele sale unui efect dureros de „radiație termică”, care nu putea fi atenuat nici măcar de vesta anti-glonț. Dar, în cazul folosirii sale împotriva a ceva neorganic, datele existente cu privire la efectul armei arătau un nivel destul de mare de imprevizibil.

— Acolo!

Lucy striga și arăta spre Sud. Avionul fără pilot începea cea de-a treia trecere, și după unghiul de atac, era în mod clar orientat spre clădirea pe care se aflau.

— Unu. Marc a început să numere, țintind către botul dronei, în timp ce aceasta vira pentru a se întoarce către ei.

— Doi. Își puse degetul pe comutatorul de declanșare și inspiră adânc.

— Și trei.

Nu se auzi nici zgomotul aerului asupra căruia se exercita o presiune și nici fulgerul impresionant care pleca din gura ca un disc a armei. În schimb, Marc a devenit conștient de un efect vag de lentilă, care îi încețoșa vederea și o oscilație puternică și neplăcută în interiorul carcasei pistolului.

— Ce mai aștepți? *Trage!* strigă Lucy.

— Am tras. Trag! răspunse el răstit, ținând arma nemișcată, astfel încât aceasta să țintească tot timpul către botul conic al dronei.

Aceasta continua să vină spre ei. Marc a menținut apăsat comutatorul de tragere și numărătoarea a trecut de cinci secunde, moment în care a clipit o lumină galbenă, avertizându-l să elibereze butonul. Ignoră avertismentul, continuând să numere până la zece secunde, apoi doisprezece, apoi cincisprezece.

Lumina galbenă se înroși, iar bâzâitul armei HERF deveni puternic și insistent.

•

— Ce mai aștepți? întrebă Englezul. Îl bătea în umăr. Aruncă în aer clădirea.

Dar Teape clătina din cap.

— Ceva nu este în regulă. A mutat cursorul mouse-lui, dar afișajul de pe ecranul principal repetitor se blocase, pe afișajul tactic rămânând imaginea avionului fără pilot care vira către punctul în care urma să lanseze racheta.

Grunewald și Ellis s-au îngrămădit pe lângă monitorul video secundar, care arăta imaginea gri încețoșată a dealului strălucind sub fuzelajul dronei.

— Racheta Hellfire nu a fost lansată, a declarat mercenarul.

— Pare a fi un bruiaj, a spus Teape. Semnalul s-a pierdut. Drona nu răspunde la comenzi.

— Stormline ne-a scos din acțiune, a spus Grunewald. Americanii trebuie să fi întrerupt legătura.

— Nu. Teape clătina din cap. Este ceva care se întâmplă acolo, pierdem…

A tăcut în momentul în care toate ecranele care făceau legătura directă între Santa *Cruz și* Argonaut s-au întunecat brusc.

Tommy l-a apucat de umăr.

— Aduceți-o înapoi! se răsti el.

•

După douăzeci de secunde, arma HERF devenise deranjant de fierbinte, iar carcasa sa de plastic risca să-i ardă pielea de pe față lui Marc. Avionul fără pilot părea că nu fusese afectat și viteza cu care se apropia rămăsese neschimbată și, dintr-odată, fu uimit să constate cât de aproape era drona de zidurile clădirii. Se afla deja în raza optimă pentru lansarea rachetei aer-sol, dar lansarea nu se petrecuse.

Dinspre arma HERF se simțea un damf acru de plastic, aceasta aflându-se în afară limitei de securitate, iar dispozitivul se opri brusc. Aproape că îl aruncă jos, palmele mâinilor sale devenind roșii de la atingerea suprafeței supra-încălzite.

— Uite! arătă cu degetul Lucy. Sfinte Sisoe! Chestia asta chiar a funcționat!

Marc a văzut botul dronei coborând brusc în trecerea ei pe deasupra zidului clădirii, avionul părând că se încovoaie în aer, ca și cum nu mai avea putere deloc. Din orificiile de aerisire de pe fuzelajul dronei au început să iasă dâre de fum, aceasta îndreptându-se fix către ei, chiar în vârful fasciculului invizibil al pistolului HERF.

Cu aripa din stânga ridicată prea târziu pentru a mai putea corecta traiectoria, drona se îndreptă spre drumul plin de resturi diverse care ducea la clădirea principală, iar cu vârful aripii drepte se lovi de marginea unui turn de apă. Drona se răsturnă cu un scrâșnet de metal contorsionat. Se apropie de pământ și se izbi de gunoaie făcând un zgomot asurzitor. Se produse o explozie roșu-portocalie care aruncă fuzelajul arzând al dronei înapoi în aer, transformându-l într-o masă de foc care se rostogolea.

Scurtul moment de euforie simțit de Marc la înfrângerea suferită de avionul fără pilot a dispărut în momentul în care și-a dat seama că mașina aceea făcută praf se îndrepta nimicitor către clădire.

— Fugi!

A luat-o la fugă de la marginea acoperișului chiar când acesta era lovit de drona care ardea și o pereche de rachete Hellfire își luau zborul în momentul coliziunii. Una dintre rachete a fost aruncată nestingherită din mingea de foc și s-a dus spre cer, urmând o traiectorie complet necontrolată, în spirală și izbindu-se de versantul muntelui aflat la câțiva

kilometri distanță. Cea de-a doua a aruncat în aer un sfert din zidul din față al clădirii și a creat un val de foc pe tot parterul, făcând ca locul să devină un infern.

Marc a simțit o mișcare năucitoare când stâlpii de susținere s-au rupt, iar clădirea s-a zguduit, prăbușindu-se cu totul. Toată structura acoperișului a căzut la doi metri sub picioarele sale și porțiuni mari desprinse din ei au zburat în spatele său urmând traiectorii abrupte.

Marc a căzut în genunchi și s-a răsucit la timp pentru a o vedea pe Lucy pierzându-și echilibrul și căzând. Bocancii ei nu mai aveau pe ce să se sprijine și a alunecat de pe panta acoperișului prăbușit, direct către flăcările de dedesubt. Marc se aruncă în față, prinzând-o în ultimul moment.

Mâna lui Lucy i se prinse de mânecă și trase de ea cu toată puterea, încât aproape că se duse în jos împreună cu ea. Nu s-a întâmplat acest lucru pentru că a reușit să se agațe de o porțiune a instalației de ventilație care părea a fi cât de cât stabilă și, pentru câteva secunde, lungi și periculoase, au rămas amândoi prinși acolo…

— Oricând… Oricând ești pregătită… rosti el cu o voce răgușită.

Ea se folosi de el ca de un suport pentru cățărare și se îndepărtă de margine, pentru ca apoi amândoi să ajungă din nou pe acoperiș și să rămână acolo, respirând cu greutate.

— Este în regulă acum, spuse Lucy, răgușită din cauza efortului depus. Dar altă dată să nu se mai întâmple!

•

— Stormline ne comunică despre pierderea semnalului de la Argonaut Doi. Teape vorbea cu aceeași intonație egală, fără să arate vreun sentiment, de parcă era vocea unui robot.

— Nu există nicio confirmare că a treia rachetă a fost lansată.

— Au doborât-o… spuse Ellis, uitându-se în jurul său prin compartiment, către ecranele goale.

— Cum de s-a putut întâmpla asta?

Privea către Englez.

— Este același împuțit de la Etna, capabil să…

Tommy nu îl asculta. Îl apăsă pe Teape cu unul dintre degete.

— Ce ai făcut?

— Nu eu, a răspuns Teape. Eu am făcut ceea ce mi-ai spus să fac. Arătă cu degetul spre mouse. Am dat click acolo unde mi-ai spus.

Englezul trase o înjurătură și, pentru o clipă, păru că vrea să-l lovească pe Teape din cauza furiei pe care o simțea. Dar apoi se întoarse și privirea sa se întâlni cu cea a lui Grunewald, care stătea și se uita la ce se întâmplă.

— De ce nu ai băgat un glonț în acel nenorocit când ai putut să o faci?

Ellis îi răspunse.

— Pentru că ni s-a spus să tratăm această problemă cu discreție.

Dădu din cap către ecranele goale.

— Deși această indicație pare să nu mai opereze de când ai apărut tu în joc.

— Complexul a suferit un bombardament masiv cu rachete, a spus mercenarul elvețian. Nu putem crede că țintele nu au fost distruse…

— Dar nici nu putem fi siguri că s-a întâmplat *așa,* se răsti Tommy.

Își ridică mâinile în sus.

— La dracu'. Am înțeles acum, am făcut tot ce trebuia, am pierdut deja prea mult timp pentru asta.

Clătină din cap.

— Yankeii se vor supăra foarte tare că și-au pierdut jucăria, așa că nu putem lăsa ca acest lucru să fie pus pe seama Asociației.

Aruncă o privire spre Teape.

— Închideți legătura cu Stormline, ștergeți toate datele astea și să uităm aceste lucruri. Operațiunea Khadir este în stadiul în care trebuia să fie. Ne concentrăm asupra ei de acum înainte, nu mai pierdem timp și efort care să ne distragă atenția.

— Mi-ai ghicit gândurile, a insistat Grunewald.

În cele din urmă, și Englezul începea să vadă lucrurile în același fel.

Tommy ștergea cu buretele diferențele de opinie pe care le mai aveau.

— Găsiți pe cineva din zonă, să se ducă la orfelinat și să verifice locul respectiv. Asta va calma lucrurile.

Ellis pufni din nas.

— Cineva tot va trebui să vorbească cu șefii, a spus el, fixându-l pe englez. Nu aș vrea să fiu în locul tău când le vei spune că nu ai niciun cadavru.

Celălalt bărbat se uită la Grunewald, arătându-l pe Ellis.

— Cum îl mai poți suporta pe cretinul ăsta lângă tine?

Tommy vorbea răstit.

— Ascultă, Dane este mort sau poate nu este. Și dacă nu a murit, el este un fugar internațional aflat pe mai mult de cincizeci de liste diferite cu teroriști. Deci, oricum am pune-o… este *pierdut.*

•

Marc a găsit o ladă plină de sticle goale de apă gazoasă și a târât-o la umbră înainte de o folosi ca pe un scaun improvizat. Privi către satul izolat, primul semn de civilizație pe care-l descoperiseră el și Lucy după ce fugiseră din campusul în flăcări. Crezuse la început că imobilul care îl apăra de soarele care apunea era un fel de garaj și chiar servea în acest scop, dacă te luai după bătrâna Skoda plină de ulei care zăcea acolo pusă pe niște cărămizi. Dar părea, de asemenea, să fie un fel de magazin general și de cafenea pentru cei care locuiau în zonă. Peste drum de el, un grup de turci mai vârstnici stăteau pe scaune din plastic în jurul unei mese de jucat cărți, sorbind din cești de cafea și, din când în când, aruncându-le priviri neprietenoase. Reuși să le arunce un surâs și îi salută cu înghețata pe băț pe care Lucy o luase din frigiderul care scotea un sunet ca un mormăit, aflat în garajul-magazin. Ea dăduse mai multe bancnote de o sută de dolari împăturite mecanicului îmbrăcat în salopetă care i-a întâmpinat și acesta le-a dat în schimb sticle de apă și răcoritoarele înghețate pe băț. Marc sugea înghețata cu aromă de portocale și privea morocănos în depărtare.

Cei doi abia scăpaseră de pe acoperișul care se prăbușea, coborând pe o scară de incendiu ruginită, înainte ca totul să scoată un geamăt și să se facă praf. Plini de moloz și de funingine, nu au avut altă opțiune decât să plece din campus și să o ia pe jos. Telefonul inteligent al lui Lucy dispăruse în timpul atacului dronei, iar cel al lui Marc nu mai funcționa. A încercat, dar nu a obținut niciun răspuns de la laptop, exceptând zornăitul care se auzea din el când îl scutura.

Așa că au mers obosiți în tăcere, cu soarele care cobora la orizont în spatele lor. Chiar așa proaste cum erau, drumurile îi duceau undeva și Lucy a văzut orășelul fără nume când înălțimea zonei deluroase începuse să scadă în jurul lor.

Intrarea în orășel l-a făcut pe Marc să se gândească la o scenă de *western spaghetti,* cu cei doi străini întâmpinați cu suspiciune de localnici.

Marc se uită iar la bărbați și îi privi cum vorbeau despre el. Probabil că auziseră drona, se gândi el, sau cel puțin sunetele exploziilor. Și cum acesta era cel mai apropiat orășel de orfelinatul *O Nouă Zi,* acești oameni probabil

că îi știau pe cei care lucrau acolo. Marc se întreba ce urma să se întâmple cu el și cu Lucy. Cineva dintre cei de acolo oare dădea deja un telefon, raportând unui membru al celulei Al Sayf sau persoanei de contact din Asociație?

Era obosit, iar o parte din el îi spunea să oprească totul și să fugă. Totuși, oboseala părea să aibă câștig de cauză. Se așeză pe ladă, simțind fiecare durere în corp și scrâșnind înghețata între dinți până când nu a mai rămas decât bățul.

Marc își scoase dintre buze bățul din lemn tocmai când Lucy ieși din garaj.

— Nu-i o glumă, a spus el, fără să se gândească.

— Ce spui?

O puse la încercare.

— Știi jocul cu „Nu-i o glumă", nu-i așa? Când eram copil, exista obiceiul de a scrie pe bețele de înghețată diverse glume. *De ce a traversat puiul drumul?* Acest gen de chestii.

— Știu să răspund, a spus ea. *Deoarece nenorocita aia cu pene era urmărită de o dronă.*

Marc ridică din umeri.

— Presupun că lucrurile comice sunt mai puțin amuzante când ți se întâmplă ție.

Arunca bățul în rigolă.

— Ai găsit vreun telefon care să funcționeze?

Lucy dădu din cap afirmativ.

— Au un telefon fix. Am lăsat un mesaj în mesageria vocală de la Rubicon. Acum așteptăm.

Făcu un semn cu degetul spre etajul de deasupra garajului.

— L-am închiriat ca să putem dormi. Ne costă mai mult decât o noapte la Ankara Hilton, dar în felul ăsta l-am plătit și să nu spună nimic.

Ea dădu din cap către oamenii care beau cafea, cărora li se alăturase acum și mecanicul.

— Și pe ei.

— Mi-aș dori mult să fac un duș, spuse Marc.

— Chiar ai nevoie de unul, răspunse ea, dând din cap. Dar, din păcate, ei nu pot să ne ofere apă cât avem nevoie decât pentru unul dintre noi, așa că nu ai noroc.

Marc șovăi, și înainte de a putea spune mai multe, Lucy continuă.

— Și nu întreba dacă putem dormi în același pat. Știu că în amândoi s-a tras și tot ce s-a mai întâmplat, dar asta nu înseamnă că mă voi culca cu tine.

— Nu aveam de gând să spun asta, a replicat el. Fi-ar să fie!

Lucy chicoti și își dădu seama prea târziu că râdea și el.

— Doamne, voi englezii! Înghițiți așa de repede momeala!

— Ia ascultă! spuse Marc cu un oftat. Nu este cazul să fii sarcastică. Ești americancă, voi nu puteți înțelege ironiile!

— Aici greșești.

Trase aer în piept și tăcu multă vreme. Când vorbi din nou, Lucy se uita către deal.

— Ce s-a întâmplat a fost o capcană. Nu doar grenada, vreau să spun. Tot ce s-a întâmplat. Chestia cu indiciul de la MI6.

— Da.

Admițând acest lucru simți ca o greutate care îl apăsa.

— Cei de la Asociație au șters toate datele, dar au lăsat în urma lor informația despre *O Nouă Zi* ca să întindă o cursă. Adică, știam că era o posibilitate, dar nu m-am gândit niciodată… un avion fără pilot al Marinei SUA? Nu eram pregătit ca el să vină peste noi.

— Uită-te la partea plină a paharului, spuse ea. Am pus pe foc câteva milioane de dolari din banii contribuabililor de acolo. Cineva va trebui să fie făcut responsabil pentru asta. Urmările nu vor fi deloc pe placul Asociației.

Marc se încruntă.

— De azi înainte o să tremur de frică de fiecare dată când un avion trece pe deasupra mea.

— Asta este situația.

Lucy căscă și își mișcă mușchii umărului.

— Nu este însă un eșec total. Suntem în viață, am obținut informații noi. Într-un fel, este chiar o victorie.

— Deci acum știm că Al Sayf și Asociația puneau ceva la cale aici, spuse Marc, gândind cu voce tare. Nu este o combinație care să te bucure. Folosind o tabără pentru orfani de război ca ce? Un depozit de arme? Un centru de pregătire?

— Ambele? propuse ea.

Marc dădu din cap la gândul acestei posibilități sumbre. Nu avea încă nicio idee care putea fi legătura dintre orfelinat și *Palomino* sau cu atentatul cu bombă de la Barcelona, dar începuse să aibă certitudinea cutremurătoare că acele acțiuni teroriste nu au fost decât un început. Se gândi la ororile din subsolul pătat de sânge și buzele i se strânseră de dezgust.

— Am înțeles un lucru acum, spuse Lucy. Solomon a urmărit această chestie cu asiduitate, iar acel loc explică de ce.

— Orfelinatul?

Ea încuviință din cap.

— Cred… Este ceva personal pentru el.

— Ce vrei să spui?

Marc vorbea mai încet.

Lucy îi spunea niște lucruri confidențiale.

— Știi ce este Rubicon, dar cei mai mulți oameni nu știu cum a apărut. Solomon a fost el însuși un orfan de război. Familia lui a pierit în timpul războiului civil din Mozambic. Ai văzut acele imagini cu copii având în picioare imitații de teniși Nike și în pantaloni scurți de fotbal, care purtau puști de asalt? S-a întâmplat acum treizeci de ani…

Ea lăsă vorbele să plutească în aer.

Marc și-a strâns ochii.

— A fost și el copil-soldat?

— Reflectează la asta, a spus Lucy. Și atunci poate că înțelegi de ce este interesat de astfel de lucruri.

Dădu din cap, aprofundând ce i se spusese.

— De aceea ai intrat în Rubicon?

Limbajul corpului lui Lucy se schimbă pe loc și se îndepărtă de el.

— Ți-am mai spus, el mi-a oferit un loc de muncă. Și a lucra pentru cineva care vrea să facă ceva util face bine moralului meu.

Se uita către versantul dealului.

— Dar cu tine cum este?

— Ce-i cu mine?

Se întoarse spre el.

— Cum ai ajuns să fii tehnician? Adică, ai abilități, asta mi-e clar. Ești cam impredictibil, dar am văzut persoane și mai rele în domeniul ăsta. Cum de nu ești agent?

— *Ofițer,* a corectat-o el. În Marea Britanie îi numim ofițeri de teren, nu agenți.

Știa că Lucy îndepărta în mod deliberat discuția de problema ei, dar, în același timp, își dădea seama că el se pierdea în aceleași gen de explicații și negări la care mai recursese și înainte.

— Nu am îndeplinit cerințele.

Oftă și ceea ce spuse în continuare a venit pe neașteptate.

— Nu am vrut să risc.

— Ai vrut ceva mai sigur, nu-i așa? Am înțeles!

Tonul ei atinse o coardă sensibilă.

— Nu, nu ai înțeles, replică el. Oamenii *nu* reușesc să o facă.

Marc clătină din cap.

— Nu este vorba despre curaj, de slăbiciune sau orice altceva de acest gen. Este vorba despre a te înțelege pe tine însuți. Îmi știu limitele.

Deodată se ridică în picioare, uitându-se încruntat la ea, cu amintirile mării întunecate și ale cerului răsunând de tunete revenindu-i în minte.

— Nu am cerut niciodată acest lucru. N-am vrut niciodată să se întâmple așa ceva. Am fost o singură dată pe muchie de cuțit, și asta mi-a fost de ajuns. Nu mai vreau să fiu implicat în asta.

— Și, totuși, ești, zise ea cu blândețe, mișcată de starea lui de furie.

Lucy se ridică și se întoarse să plece.

— Nu ai murit încă, deși după tot ce s-a întâmplat, ar fi trebuit să fii al dracului de mort. Ce îți spune asta, Dane? Unde îți sunt limitele acum?

Capitolul 19

La fiecare pas făcut de Marc, praful venea peste el în valuri. Ridică o mână pentru a-și acoperi fața și gura i se deschise dintr-odată. Praful nu era nisip, ci particule de carne, bucăți mici din el smulse de vântul care urla. Degetele îi deveneau translucide, ca sticla.

Undeva, departe, auzi sunetul unei bătăi de inimă surde, imperative. Fiecare pulsație a zgomotului avea forța unei lovituri de ciocan, apropiindu-se de el cu repeziciune. Marc încercă să-și protejeze ochii, dar nisipul era peste tot, sfâșiindu-l ca un milion de lame de ras minuscule.

Cineva stătea acolo, sus pe stânci, privind în jos către el. Părul negru se mișca precum o flamură bătută de vânt. *Sam.*

Încercă să o cheme, dar gâtul îi era plin de praf. Era tristă, iar fața îi era mânjită cu sânge. Sunetul care pulsa deveni din ce în ce mai puternic, având o altă tonalitate și era diferit.

•

Marc se trezi brusc, plin de o transpirație rece. Se rostogoli de pe saltea și se uită prin cameră. Spațiul jegos semăna cu un loc post-apocaliptic, cu bucăți de utilaje demontate pe lângă o canapea jerpelită, o masă și trei scaune desperecheate. Se îmbrăcă repede, hainele părându-i a fi aspre și zgâriindu-i pielea.

Lucy nu mai era acolo, rămânând după ea doar salteaua strânsă ordonat pe canapeaua pe care dormise noaptea. Rucsacul lui Marc era în locul unde îl lăsase și el își băgă mâna înăuntru după pistol. Arma era acolo, lângă laptopul care nu mai funcționa.

Apoi își dădu seama că sunetul ca un bubuit care îi apărea în visul care păruse real nu dispăruse odată cu imaginea fantomatică a lui Sam Green.

Nu era în capul lui; venea de afară, o bătaie înceată transformându-se într-un fel de răpăit mecanic chiar în timp ce asculta. *Palele unui rotor.*

Se duse la ușă și o deschise încet, în față apărându-i o scară metalică de incendiu. În spatele garajului se afla un câmp populat de câteva cocioabe și vreo zece mașini Trabant din care fuseseră scoase piesele. Deasupra se rotea un elicopter alb și murdar, pilotul căutând un loc unde să aterizeze. Era un Mil MI-8 rusesc vechi, în varianta civilă a „Șoldului”[46], aflat în

serviciu din anii 1960. Când aparatul s-a răsucit, Marc a putut vedea în mod clar echipajul prin ferestrele cabinei de pilotaj. Nu păreau a fi militari.

— Hei!

O voce îl strigă și când se uită în jos o văzu pe Lucy apărând la capătul scărilor. Își ținea geanta în față, cu o mână băgată înăuntru. De sus, văzu că apucase pistolul mitralieră MP7, ținându-l astfel încât să nu fie văzut. Își smuci bărbia spre el.

— Haide, continuă ea. Cred că este cursa noastră.

Oamenii se adunau pentru a vedea ce se întâmplă, așa că Marc și-a aruncat cu rapiditate rucsacul pe umăr și a coborât către ea. Pistolul Glock îl ținea băgat la spate, la curea, cu siguranța pusă.

— Ești sigură? întrebă el când ajunse lângă ea.

Lucy îi aruncă o privire rece, care îi amintea mai mult de Sam decât ar fi vrut să recunoască.

— Dacă nu suntem în siguranța, a răspuns ea, ridicând vocea pentru a putea fi auzită peste zgomotul elicopterului care cobora, vom neutraliza echipajul și vom prelua noi comenzile.

Nu era pentru prima dată când nu era sigur dacă ea glumea sau nu. Dar înainte de a ajunge la o concluzie, trapa pentru pasageri a elicopterului a fost trasă înapoi și Henri Delancort a pășit cu ușurință pe pământ. Se aplecă, ținându-și mâna pe față ca să se ferească de praful ridicat și, nu se știe cum, chiar reușea să o facă într-un mod grațios. În costumul său maro și pantofii cusuți manual, Delancort părea că este dintr-o prezentare de modă.

Avea un zâmbet tensionat.

— Vizitați locurile cele mai încântătoare, i-a spus lui Lucy. Înțeleg că nu ne mai putem lua înapoi banii depuși ca garanție pentru mașină?

— Trimite-i factura Unchiului Sam, ripostă Lucy.

Le făcu semn să îl urmeze.

— Domnul Solomon a plecat la Cairo pentru o întâlnire. Dorește ca noi să continuăm cercetările.

— Ați găsit ceva? a spus Marc.

— Am găsit ceva, a fost de acord bărbatul.

Lucy se urcă în elicopter, în timp ce Delancort întârzie puțin, încruntându-se la vederea prafului strâns pe pantaloni. Marc a urcat ultimul la bord.

Delancort îi aruncă o privire cercetătoare.

— Ceva probleme?

Marc clătină din cap.

— Este problema pasagerului care stă în spatele șoferului. Nu-mi place să zbor cu elicopterul când nu sunt în cabina de pilotaj.

Aparatul tremură și simți zdruncinăturile direct în stomac. Marc găsi un scaun și își puse centura de siguranță.

Celălalt bărbat stătea în fața lui, alături de Lucy.

— Să vă spun ce a făcut echipa noastră de imagistică la biroul din Palo Alto cu acele imagini.

Se aplecă înainte.

— Fragmentele par a fi din niște documente de transport.

— Cu avionul?

Delancort clătină din cap.

— Transport pe mare, nu transport aerian de marfă. Din păcate, nu ați găsit niciun fel de indicii cu privire la numele navei implicate sau informații cu privire la marfa transportată. Dar ceea ce ați găsit a fost *destinația*.

O privi pe Lucy.

— Portul din New Jersey, SUA.

Marc a analizat aceste date noi.

— Trebuie să urmărim ceva care s-a întâmplat destul de recent. Câte nave au navigat din porturile turcești pentru SUA în ultima săptămână?

— Mai multe decât v-ați aștepta, a răspuns Delancort. Dar datele ne spun cu certitudine că documentele au legătură între ele. Ele sunt confirmate și de datele pe care le-am urmărit prin intermediul altor surse de informații ale Rubicon.

Lucy încuviință cu seriozitate.

— Zvonurile privind lansarea de către Al Sayf a unui atac pe teritoriul american. Dacă Asociația a oferit transport pentru ca marfa să ajungă pe Coasta de Est… Asta este practic o confirmare.

Tăcu o clipă.

— Putem presupune că vor lovi New York-ul?

Marc a crezut că a simțit o oarecare emoție în vocea ei la auzirea numelui orașului ei natal.

Delancort clătină din cap.

— Nu putem să facem nicio supoziție în acest stadiu.

Marc privi peisajul care se rostogolea sub ei, în timp ce elicopterul se întoarse spre Kayseri.

— Bine. Trebuie să aducem acest lucru la cunoștința cuiva din *Homeland Security,* nu-i așa? Este fără dubiu că, indiferent de nava pe care o folosesc, ei nu au acostat încă în New Jersey. Americanii pot închide portul cu totul și să-i prindă pe acești băieți înainte să coboare de pe navă.

Lucy și Delancort schimbară o privire plină de semnificații care sună în mintea lui Marc ca un avertisment.

— Penetrarea de către Asociație nu a fost realizată numai la nivelul serviciilor de informații europene, a afirmat Delancort. Ei au oameni peste tot.

— Drona care ne-a atacat a fost americană, îți amintești, nu? adăugă Lucy. Dacă pot atrage de partea lor Marina americană, pot la fel de bine să-și exercite influența și în CIA, FBI, *Homeland*…

— Dar nu știi asta sigur, nu-i așa? insistă Marc.

— Dacă ne asumăm riscul de a dezvălui aceste informații, am putea pierde orice date cu privire la operația plănuită de Al Sayf.

Delancort își ridică capul în timp ce vorbea.

— Este nevoie doar de un informator care să avertizeze Asociația și aceștia vor stopa orice activitate. Își vor schimba țintele. Următorul atac ar putea fi plănuit și realizat înainte de a ne da seama de asta.

— Deci nu facem nimic?

Marc se așeză mai bine pe scaun.

— Din ceea ce știm, cei responsabili de atentatul cu bombă de la Barcelona și de uciderea colegilor mei ar putea fi deja pe străzile din New York!

Se uită furios la Lucy.

— Străzile *tale.*

Ea reacționă cu o privire rece și supărată.

— Crezi că nu îmi displace ideea la fel de mult ca și ție? Dar gândește-te timp de o secundă, lua-o-ar naiba de secundă, Dane! Avem un atu în fața acestor fii de cățea, știm unde se vor afla.

— Grupul nostru de analiză lucrează deja la urmărirea traficului maritim care intră și iese din port, a declarat Delancort. Putem restrânge variantele posibile și izola nava suspectă înainte ca Asociația să poată continua.

— Și dacă te înșeli? Sau dacă va fi puțin *cam târziu*? Ce se va întâmpla atunci?

Marc arătă cu degetul spre Delancort.

— Au aruncat în aer o secție de poliție din Spania și o navă din Franța. Ce se va întâmpla dacă data viitoare va fi o școală? Un spital? Un centru comercial?

Lucy se așeză între ei și puse o mână pe brațul lui.

— Marc, ascultă-mă! Noi trebuie să-i prindem pe acești oameni. Nu *Homeland Security* și nicio altă agenție din care totul curge ca dintr-o sită. Aceasta este acțiunea noastră și, da, există un risc. Dar așa funcționează Rubicon, iar dacă vrei să faci parte din el, este foarte bine. Pentru că ajutorul tău ne este de folos.

— Și ai și o motivație puternică, a spus Delancort, cu un – pufnet de dezaprobare.

Marc îi aruncă o privire acră, dar nu spuse nimic.

•

Santa Cruz se deplasa cu o viteză constantă apropiindu-se de coasta insulei Newfoundland. Un cer jos plin de nori, cenușii ca uleiul de mașină uzat, coborâse peste ei și vizibilitatea nu era mai mare de un kilometru, dar, în curând, se va vedea America și, pentru prima dată în viața sa, Omar Khadir va privi această țară a inamicilor săi cu proprii ochi.

Era necesar să rănească aceste persoane pentru a le face să înțeleagă, stabili Khadir. Spre deosebire de alții dintre cei de lângă el, ca Jadeed sau oamenii furioși pe care i-a recrutat pentru a-i învăța pe tinerii din Turcia, Khadir nu considera SUA ca izvor al întregii degenerări a lumii. SUA nu erau pentru el „Marele Satana” – nu exista așa ceva. Potențialul de corupție, pentru dezonoarea sufletului și a sinelui, era ceva pentru care nicio națiune nu avea întâietate. A da vina pentru astfel de lucruri pe un singur popor era ceva naiv, o alegere făcută de oameni cu minte îngustă.

Orice societate, chiar și cei care se declarau a fi cei mai pioși, ar putea fi roasă pe dinăuntru, Khadir știa asta din propria experiență.

Culoarea pielii unui om, steagul pe care îl venera, dumnezeul la care se ruga… *Nimic din toate astea nu conta.* Toate erau niște cârlige utile în care se putea agăța o ideologie care să se potrivească nevoilor războiului.

Nu dădea vina pe americani pentru toată decadența la care fusese martor. Ei erau niște victime la fel ca și el, dar asta nu însemna că trebuiau cruțați.

Fuseseră atât de îndrăzneți și de aroganți încât și-au pictat pe ei o țintă și i-au îndemnat pe cei care îi urau să tragă acolo. Un atentat la adresa SUA era pur și simplu cea mai eficientă opțiune pentru Al Sayf, pentru că mass-mediei lor nu-i plăcea nimic mai mult decât să arate vărsare de sânge, astfel încât toată lumea să o poată vedea.

Când va fi realizată, acțiunea lor urma să fie difuzată în întreaga lume, gravată în istorie alături de toate celelalte acte de teroare care au schimbat fața civilizației umane. Și era *doar începutul.* Vor urma britanicii. Al Sayf își va respecta promisiunile pe care le făcuse acestei națiuni.

— Comandante?

Khadir se întoarse auzindu-l pe Jadeed apropiindu-se și inspiră adânc aerul sărat. Mai jos, elicopterul era pregătit pentru decolare, membrii echipajului îndepărtând prelata de pe cabina de pilotaj și verificând rezervorul de combustibil.

— Raportează, îi spuse lui Jadeed, luându-și privirea de la aeronavă.

Celălalt își înclină capul, scoțându-și căciula de lână pe care o purta.

— Suntem gata, domnule. Recruții sunt pregătiți.

Omniprezente într-un șirag strâns în jurul încheieturii mâinii, mărgelele sale *mesbaha se* ciocniră una de alta, în timp ce arăta cu mâna spre insula navei, către puntea superioară.

— Unde sunt acum?

— Au fost trimiși la dormitoare pentru a se recupera. Am pus oameni să-i urmărească.

— Bine.

Khadir s-a uitat la un bărbat într-o salopetă verde, aflat într-un colț umbrit sub insula navei, trăgând cu nesaț dintr-o țigară. Era unul dintre medicii pe care îi găsise Asociația, un medic de chirurgie toracică brazilian care și-a pierdut licența întrucât începuse să-i placă gustul medicamentelor sale. Pete de sânge arterial închis la culoare se vedeau pe partea din față a salopetei, făcându-l să arate mai degrabă ca un măcelar decât ca cineva care vindecă oameni.

— Câți am pierdut?

Jadeed înghiți puternic.

— Câțiva, a recunoscut el. Nu mai mulți decât ne așteptam. Am știut întotdeauna că vor exista pierderi.

Khadir dădu din cap.

— Precum spui!

După ce a spus asta, câțiva sârbi au ieșit prin trapa din apropierea locului în care se afla doctorul. Purtau între ei mai mulți saci negri pentru cadavre. Cu un mers clătinat, bărbații târau saci spre balustrada de pe puntea superioară.

— Am dat ordinul de a se elimina resturile, a explicat Jadeed. Am zis că este cel mai bine să se facă acest lucru imediat… Dacă așteptăm…

Khadir a ridicat o mână pentru a-l aduce la tăcere.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Cu fiecare oră care trece ne apropiem mai mult de America. Eliminarea lor ne asigură acum că acești soldați curajoși nu vor fi duși către țărmurile dușmanilor noștri.

Se încruntă. Ar fi vrut să spună ceva. Simțise că ar trebui rostite niște cuvinte care să marcheze moartea tinerilor, dar acum, când a venit acel moment, nu avea nimic de spus.

Atenția lui Jadeed continua să se îndrepte către elicopter. Englezul se afla acolo, într-o conversație agitată cu ceilalți mercenari. Tonul vocii aspre și iritate a lui Tommy îi amintea lui Khadir de lătratul unui câine, iar modul în care se potriveau cele două imagini i-a oferit un moment de amuzament rece.

— Știu că nu îți place de Englez, spuse Khadir celuilalt. Și ai dreptate. Dar trebuie să cooperezi cu ei. Este un lucru necesar, pentru succesul muncii noastre.

Jadeed și-a strâns ochii și și-a pus un deget peste șiragul de mărgele.

— Trebuie să vă spun asta, domnule. El este un fiu de curvă și aș dori foarte mult să scot mândria pe care o are în el.

În ochii omului era o dorință sinceră, o nevoie puternică de a fi violent, sub masca de auto-control pe care o avea Jadeed.

— Nu trebuie să intri în conflict cu el, vorbele lui sunând atât a ordin, cât și a avertisment. Dar fii vigilent.

Nu avea nevoie să spună mai mult. Amândoi știau că alianța dintre Asociație și Al Sayf era temporară și că, după ce acțiunea va avea loc, relația dintre cele două părți s-ar putea schimba foarte mult.

În spatele lor se auzi un zgomot de căzătură și un val de înjurături care o însoțeau. Khadir își întoarse capul și îi văzu pe sârbi prinși într-o ceartă. Unul dintre saci se deschisese și înăuntru se vedea o bucată pământie de braț, o secțiune dintr-un trunchi și o față.

Khadir se strâmbă. Ochii tânărului se uitau către el. A căutat în memorie numele adolescentului și nu l-a găsit, dar și-a amintit de el, era băiatul care fusese agresat de paznicul degenerat de la orfelinat. Ce *păcat să pierzi unul ca el, se* gândi el.

Tânărul se arătase a fi promițător, din momentul în care a luat în mână un baston și s-a aflat în fruntea celor care l-au bătut pe cel care îi făcuse rău. Tipul de ură crudă care stătuse ascunsă în interiorul băiatului era exact aceea pe care Khadir reușise atât de bine să o modeleze. Acea furie pe care o temperase în el însuși cu mulți ani mai înainte.

Jadeed a strigat la sârbi cu o astfel de forță încât cei doi bărbați s-au oprit din ceartă și au adunat în liniște sacii din nou. Khadir a simțit că cineva se apropie, dar nu s-a întors când Englezul a ajuns lângă el.

— Ce este cu tot rahatul ăsta, pot să știu? a întrebat el. Vrei să preiei conducerea?

— Te-ar surprinde lucrul ăsta? îi răspunse Khadir cu răceală.

— La dracu', nici nu mă interesează, se răsti Tommy, cu un dispreț atât de mare încât l-a făcut pe Jadeed să își strângă pumnii.

— Curățați-vă mizeria, dacă trebuie să o faceți, dar aveți grijă că suntem în plină activitate.

Făcu un semn cu degetul spre elicopter.

— Grăbește-te, Saladin.

Fără să se uite înapoi, Englezul păși plin de el pe punte, iar palele rotorului aeronavei au început să se învârtă leneș în aerul umed.

Jadeed i-a întâlnit privirea lui Khadir și supărarea i s-a înmuiat sub privirea hotărâtă a comandantului său.

— Du-te, a ordonat el. Asigură-te că mercenarii își îndeplinesc sarcinile înainte ca noi să ajungem. Fără tine, nu vom putea niciodată să ne atingem obiectivul.

Celălalt se aplecă ușor.

— Nu voi da greș.

Khadir i-a zâmbit și i-a pus o mână pe umăr.

— Știu.

Jadeed a alergat de-a curmezișul punții, cățărându-se pe scaunele din spate ale elicopterului împreună cu unul dintre oamenii care îi erau loiali. Englezul s-a așezat pe scaunul copilotului, lângă masivul și neprietenosul Ellis; acesta a preluat controlul manșei și Khadir a privit cum aeronava se

ridică și începe să înfrunte vântul. Zburând la joasă înălțime, a luat viteză deasupra valurilor și a dispărut în ploaie.

Zborul se desfășura la o altitudine care împiedica radarul să descopere elicopterul, pe o rută prin zonele neacoperite de patrulele Pazei de Coastă, rolul „echipei avansate” fiind cel de a deschide calea pentru partea finală a acțiunii.

— În curând, fraților, a spus Khadir cu voce tare, închizând ochii și ascultând sunetul oceanului. În curând.

•

În câteva ore, avionul Rubiconului era din nou în aer și se îndrepta direct spre aeroportul Newark Liberty International. Dușul făcut îl curățase pe Marc de mizerie și de mirosurilor persistente de cordită și de fum, însă era prea agitat pentru a se bucura de originalitatea de a face un astfel de lucru la altitudinea de 5 mii de metri. Părul îi era încă umed. Și-a legat șireturile în timp ce mergea de-a lungul avionului, până a ajuns la bar, unde și-a luat o cafea. Lumina din acel spațiu comun deschis era așa de bună, încât și-a luat de la bar o lavetă și pus pe ea laptopul și instrumentele sale minuscule.

Calculatorul arăta de parcă fusese aruncat pe scări și Marc trase de carcasa ruptă pentru a o deschide, verifică și curăță interiorul, suflă firele de nisip strânse în ventilatoarele de răcire și pe procesor.

Treaba aceasta l-a făcut să se concentreze, lăsându-și mintea să reia evenimentele recente, în timp ce mâinile sale se mișcau mecanic.

Aproape că terminase la sosirea lui Lucy. Spre deosebire de el, femeia părea complet trează. Marc aruncă o privire în drojdia cafelei sale și se gândi la cantitatea destul de mare de cofeină pe care o avea deja în corp. Ea îl privea cu atenție în timp ce punea la loc carcasa laptopului său defect.

— Am văzut tipi cu aceeași față, a spus ea, arătând spre el. Aceeași privire, lucrând la ceva de care părea că depinde toată viața lor. Diferența este doar că aceia erau tipi de la Delta care își pregăteau armele pentru a le folosi.

Marc își puse mâna pe suprafața tastaturii.

— Aș putea ucide un om cu asta, a spus el, și cuvintele acestea ieșiră din gura sa înainte de a ști de unde veneau.

Lucy îi aruncă o privire ciudată.

— Ca de exemplu cu… *hacking-ul*?

— Da.

Marc dădu din cap o dată, apoi îi arătă tija groasă a sursei de alimentare a blocului de alimentare care era introdusă în compartimentul bateriei laptopului.

— Sau poate cu asta. Craniul unui om a fost crăpat odată în acest fel.

Ea a luat bateria și a cântărit-o în mână ca pe o bâtă.

— Improvizează și adaptează-te[47].

Lucy îi dădu înapoi bateria și își încrucișă brațele peste piept.

— Ceva de genul ăsta.

Sursa de alimentare a alunecat la locul ei cu un clic și laptopul a revenit la viață. Murdar și îndoit, cu o pată urâtă într-un colț în care ecranul era deteriorat, încă era în stare de funcționare, ceea ce i-a dat lui Marc un fel de satisfacție care i-a adus pentru scurt timp un zâmbet pe buze. Îi trecu prin cap ideea că acel aparat era lucrul cel mai la îndemână care putea să-i servească drept colac de salvare. Se gândi la pistolul Glock, care zăcea uitat în cabina sa. Pistolul l-ar putea ține în viață… dar datele pe care le avea ar putea chiar să-l salveze.

Dacă aș putea trăi îndeajuns de mult încât să aflu dacă este așa.

Delancort tocmai ieșea din biroul lui Solomon de vizavi și i-a zărit.

— Ah, *c'est bon.* Am ceva la care ar trebui să vă uitați amândoi.

A folosit o conexiune pentru a transmite imagini pe un monitor care ieșea din spatele unui panou ascuns.

Marc își întinse gâtul pentru a vedea o serie de fotografii de pe ecran.

— La ce ne uităm?

— Prima analiză făcută de specialiștii noștri în criminalistica digitală privind datele de la orfelinatul *O Nouă Zi,* a spus Delancort. Nu se dau premii dacă spui câte păpuși sunt, ca la Matrioșca…

— Ca la ce? spuse Lucy sprijinindu-se de perete.

— Mai multe păpuși. Marc a arătat forma cu mâinile. Una în interiorul celeilalte.

Delancort zâmbi.

— Scuzați-mi metafora, dar am crezut că este foarte potrivită când numele acestui domn va fi rostit.

Un bărbat cu bărbia severă și mustața tăiată scurt, cu ochii de vânător feroce ca de lup, se uita spre ei.

— Piotr Glovkonin, spuse Marc, trăgând puternic aer în piept. Asta-i bună!

— Este, cum se știe, patron al multor grupuri caritabile, a continuat Delancort. Majoritatea par legitime. Ar putea fi o coincidență faptul că unul dintre cei mai bogați oligarhi din Federația Rusă are o legătură cu orfelinatul *O Nouă Zi*…

Lăsă fraza să plutească în aer.

— Nu cred că vreunul dintre noi ar fi putut bănui acest lucru, *oui*?

— Acum o zi, eram la fel de aproape de el cum sunt acum de tine, a remarcat Marc. Nave care trec una pe lângă alta, chestii de genul ăsta.

Lucy făcu un semn cu capul.

— Înțeleg că acest tip are o grămadă de bani și-i folosește în scopuri necurate. Dar putem spune și că face parte din Asociație?

— Este foarte posibil, a spus Marc. MI6 nu au niciun fel de date despre acest individ care să ne fie de folos. Are active în toată Europa și în Rusia. Operează la nivel înalt, acolo unde aerul este rarefiat și se vehiculează sume mari de bani.

Delancort își atinse buzele cu un deget.

— Rubicon este la curent cu afacerile mai mult decât discutabile ale domnului Glovkonin. G-Kor și Rubicon și-au încrucișat săbiile, pe chestiuni financiare.

Marc îi aruncă o privire.

— Cum așa?

— G-Kor are legături cu un holding din Irkutsk, care găzduiește mai multe servere de Internet sigure, aflate într-un siloz de rachete nucleare dezafectat bine protejat.

— Rețeaua cenușie, a spus Marc, făcând o grimasă.

Văzând privirea interogativă a lui Lucy, continuă.

— E ca un Internet din umbră, înțelegi? Un web care lucrează sub acoperirea *World Wide Web-ului.* Servere aflate în țări cu o viziune mai permisivă în ceea ce privește legislația în materie de date. Acestea operează bănci de informații, păstrează documente sensibile ale statelor delincvente[48], carteluri de droguri, dealeri de arme și altele de acest gen. Ele transferă fișiere digitale dintr-un loc în altul, uneori din locuri de depozitare situate la adâncime, cum ar fi acele silozuri…

— În astfel de lucruri era implicat acel broker, Novakovic?

Dădu din cap.

— El avea propriul web fantomă, chiar pe iahtul lui. Serverele din rețeaua cenușie au fost cele care au permis infractorilor precum cei din Asociație să continue să funcționeze la nivel global.

Marc nu a mai spus faptul că motivul pentru care multe astfel de paradisuri de date *au rămas funcționale* a fost acela că zeci de națiuni mai mari le-au folosit în secret ca gazde îndepărtate pentru materialele pe care nu le doreau pe propriile servere.

Delancort îl privea cu atenție pe Marc.

— Ai vrea să ne spui și altceva ce mai știi?

Întrebarea părea să fie întâmplătoare, iar Marc și-a dat seama imediat că expresia feței sale nu a reușit să ascundă reacția sa de surprindere.

— V-am spus despre *O Nonă Zi.* V-am spus ce am știut.

Celălalt dădu din cap a negație.

— Da, identitatea persoanei sau a persoanelor responsabile pentru moartea colegilor tăi în Dunkerque. Dar cred că mai ai ceva să ne spui.

Lucy se apropie și se așeză în fața lui.

— Are dreptate, Dane, nu-i așa?

Își strânse ochii.

— Uite, după dronă și tot ce s-a întâmplat, dacă tot nu poți să ai încredere în noi, atunci…

Marc o opri cu o mișcare a mâinii.

— Nu este vorba de asta. Doar că…

Oftă.

— Ceea ce am nu înseamnă nimic. Este lipsit de valoare.

El le-a spus despre datele din comunicările prin e-mail pe care le-a recuperat din rețeaua MI6.

— Toate sunt chestiuni de circumstanță, urme ale altor urme, nimic serios sau care să ofere cât de cât un indiciu.

— Informația digitală nu moare niciodată, l-a contrazis Delancort. Este posibil să nu aveți acces la ea, dar este acolo, în web. Totul lasă o urmă.

— Poate că așa este, a recunoscut Marc. Există câteva fragmente stocate undeva, dar nu pot da de ele. Sunt doar două locuri din lume care ar putea reconstrui datele și la niciunul dintre ele nu am acces.

Aruncă o privire spre Delancort.

— Și nici cu banii șefului tău, de altfel.

— Ești sigur de asta?

— Sunt sigur. S-ar putea să intrați în dosarul meu de la Ministerul Apărării, dar oare poate Rubicon să spargă sistemul de criptare de la GCHQ[49]?

Delancort păli ușor.

— Nu, nu putem.

Marc dădu din cap. Centrul de supraveghere electronică al serviciile secrete britanice monitoriza un volum imens de e-mailuri, date, comunicații radio și prin telefonia mobilă, dar sistemul său de securitate era impenetrabil.

— După cum știm cu toții, actualmente mă aflu pe lista de urmăriți a MI6, așa că nu mi-ar da mie aceste date în ruptul capului.

— Ai spus *două* locuri, a menționat Lucy.

— La cel de-al doilea ajungi chiar mai greu. Agenția Națională de Securitate[50].

— Oh, da, a spus ea. Acea chestie numită PRISM[51].

El își strânse buzele.

— Da, este vorba chiar de acest program de care ai auzit. MI6 a fost conștient de ani de zile de faptul că sistemele de supraveghere ale Agenției au urmărit toate agențiile britanice de informații. Dar, în timp ce serviciile de securitate au dat impresia că au închis ochii la acest lucru, GCHQ făcea exact același lucru cu sursele de informații americane din Europa, prin sistemul lor denumit Tempora.

Delancort pufni din nas.

— Agenția Națională de Securitate nu ar admite niciodată că deține datele de care ai nevoie pentru a urmări acele e-mailuri.

Marc dădu din cap.

— Deci revenim la punctul de unde am plecat.

Lucy îi aruncă o privire lui Delancort și oftă.

— Domnule Dane, cred că ești precaut în a-ți asuma vreo obligație față de Rubicon, dar domnul Solomon mi-a spus să vă ofer, pentru tot ceea ce vreți să faceți cu bune intenții, orice sprijin din partea grupului, astfel încât să vă atingeți obiectivul.

Oferta a fost o adevărată surpriză pentru Marc.

— De ce era nevoie să spui treaba asta?

Delancort părea nedumerit de întrebare, de parcă nu se gândise niciodată la așa ceva.

— Pentru că este ceea ce trebuie să facem, a răspuns el.

•

La început, Halil a crezut că se îneacă.

Simțea că nu poate înghiți, iar brațele și picioarele îi erau amorțite. Le simțea de parcă nu erau ale lui, vag legate de corpul său. Încercă să deschidă ochii, dar durerea pe care o simțea din cauza luminilor strălucitoare de deasupra lui îl sili să îi închidă. Ar fi trebuit să facă un efort, dar se întoarse pe partea cealaltă, simțind salteaua lăsată sub greutatea mișcării. Durerile ascuțite și pătrunzătoare îi produceau usturimi în abdomen și în capul pieptului, făcându-l să geamă. Se întoarse și își trase cu greu o mână să-și acopere ochii. Trecură câteva minute, minute care păreau ore întregi și, în cele din urmă, Halil reuși să stea în capul oaselor. Durerea din corp nu se micșora și el respira cu mare dificultate.

Filtra sunetele din jurul său. Scârțâitul de metal ruginit, clipocitul îndepărtat al valurilor. Alți tineri, unii vorbind cu voce joasă, alții plângând încet. Halil își luă mâna de la ochi încet și își puse picioarele goale pe podeaua rece. Era amețit, chiar stând nemișcat, și își simțea carnea într-un mod ciudat. Era fierbinte la atingere.

Respirația greoaie îi răsună tare în urechi. Nu-și amintea să se fi întors în camera lungă și rece, pe care profesorii le-o stabiliseră ca loc de dormit după îmbarcarea în navă. Își amintea doar că mergeau cu toții în dezordine către sala de mese. Erau toți flămânzi, cu stomacurile goale ghiorțăind. Profesorii le interziseseră să mănânce de mai mult de o zi și la nivelul grupului se vorbea că cineva a făcut ceva greșit și că mai mulți dintre ei urmează să fie pedepsiți.

Dar când au intrat în sala de mese, oamenii de acolo mâncau. Mâncarea era o tocană de carne și amintirea mirosului sosului plin de ulei i-a produs lui Halil o senzație de vomă, gustul fierii ridicându-i-se în gât. Voia cu disperare să bea apă.

Se concentră din nou, încercând să redea cu ochii minții ce se întâmplase. Sala de mese. Mâncarea. Jadeed era acolo și le zâmbea. La început, Halil fusese precaut la fiecare aparent semn de căldură din partea adjunctului comandantului, dar de fiecare dată acestea erau însoțite de câte o recompensă, o băutură gazoasă americană care fâsâia și scotea bule din sticlele gravate, cu etichete țipătoare.

Tarki o dădea pe gât ca și cum ar fi fost nectar, râgâind tare și îndelung. Toată lumea râdea și pentru o clipă uitaseră că erau tineri care acționau ca niște copii. Profesorii nu îi opreau să se comporte astfel, așa că toți beau și râdeau și doar când a golit sticla, Halil a văzut pe fundul ei niște depuneri de pulbere. Cristale albe, ca zahărul rafinat.

Apoi, un somn greu a venit ca un val, înghițindu-l cu totul. Cu vederea încețoșată, îl zări pe Tarki cum se suie pe o bancă. Începu să nu mai vadă culorile și apoi nu a mai fost nimic…

Numai că, totuși, ceva *era.* O sumă de detalii senzoriale care nu însemnau nimic izolate. Era mirosul puternic de rugină și miasma ca o arsură a agenților de curățare puternici. Metalic, intens și multiplicat și plin de durere. Era sânge, frig și umezeală. *Și erau strigătele.*

Se cutremura când toate acestea veneau înapoi către el, printr-o ușă deschisă aflată în memoria lui, scurgându-se ca un torent. La acel moment, nu procesase corect sunetul, dar acum știa că era Tarki. Tarki, urlând într-o agonie totală, plângând și zbierând.

Și poate că unele dintre țipete veneau și de pe buzele lui Halil. Își atinse fața, simțind urmele lacrimilor uscate. Durerea care-i chinuia stomacul era atât de îngrozitoare, încât nu putea să respire decât în reprize scurte, gâfâind ca un câine.

Unde ne-au dus? Cu o groază care creștea, a descoperit că thawb-ul[52] de bumbac pe care îl purta avea pe el sânge proaspăt. Cu mâinile tremurânde, Halil își trase peste cap veșmântul pentru a-și expune corpul la aer. Tremura și se chinuia să nu vomite. Peste abdomen avea un bandaj din vată, prins cu leucoplast galben. Bandajul era îmbibat cu sânge.

Cu ochii plini de lacrimi, Halil a desprins leucoplastul. L-a îndepărtat și s-a uitat sub bandaj.

Senzația de usturime părea că se mărește și simți o răceală pe față, iar culoarea îi dispăru din obraji. Dungi verticale se întindeau peste abdomen, din zona dintre picioare și până în capul pieptului. Fiecare dintre ele era o sutură proaspătă, vineție, ținută închisă cu șiruri de capse mici din plastic sub un bandaj subțire. Halil își lăsă veșmântul să cadă la loc, brusc prea îngrozit să se uite la ceea ce i se făcuse. Îi văzu pe alții din grup având expresii similare cu a lui, pline de frică și incertitudine.

Apoi își dădu seama că patul în care dormise Tarki era gol. În cele din urmă, vocea îi reveni și reuși să rostească câteva cuvinte.

— El… unde este?

Tânărul deșirat pe care îl chema Adad se afla în apropiere și l-a fixat pe Halil cu o privire somnoroasă.

— Un profesor a spus că a fost trimis înapoi.

Halil dădu cu putere din cap, de-abia ținându-se pe picioare. Asta nu era posibil. Erau pe o navă, la mulți kilometri de patria lor. A fost o minciună și el a fost pus să spună așa.

Adad nu părea să-l audă. Își cerceta delicat cusăturile sângeroase de pe stomacul său tumefiat, desenul acestora fiind același cu cele de pe burta lui Halil.

— Știu o poveste, a spus el. Cineva a pus droguri în mâncarea oamenilor și apoi le-a tăiat burțile. Le-a luat rinichii pentru a-i vinde saudiților. Ei ne-au făcut asta.

Halil se chinui să facă câțiva pași nesiguri prin cabină, gândirea devenindu-i clară când simți metalul rece sub picioarele goale.

La ușă se afla un profesor care o bloca și se uită urât la tânăr.

— Du-te înapoi la culcare. Ești indisciplinat.

— De ce ne-ați făcut asta? a reușit Halil să articuleze. Ce am făcut greșit?

— Nimic, spuse profesorul cu voce răstită. Idiotule! A fost spre binele tău. Ai fost bolnav. Acum vei fi mai bine. *Odihnește-te!*

Omul l-a împins pe Halil și adolescentul s-a dat înapoi.

Întorcându-se către patul său, îl văzu pe Adad la hublou, cu fața sa palidă lipită de sticlă.

— Vezi asta? întrebă el.

Halil s-a uitat pe fereastră și a văzut cerul lipsit de strălucire deasupra unui golf larg, mărginit de un țărm din beton și o pădure de macarale turn albastre. Dincolo de ele se aflau șiruri de containere de marfă, cât vedeai cu ochii.

— Este Africa? întrebă Adad, uitând pentru o clipă de durere.

Halil a reușit să vadă mai multe simboluri pictate pe una dintre macaralele mamut. Linii orizontale albe și roșii și un câmp de stele într-un dreptunghi închis la culoare.

— Nu este Africa, zise el, clătinând din cap.

Capitolul 20

Profesorii le-au cerut tinerilor să se dea jos din paturile lor și să se alinieze de-a lungul pereților de etanșeizare ai navei. Cei care aveau pe față cel mai mic firicel de păr au fost obligați să se radă, așa că acum păreau a fi mai tineri decât erau de fapt, niște bărbați reveniți la stadiul de băieți.

Halil putea vedea cu colțul ochiului printr-un hublou, iar mișcarea luminii și a umbrei prin el îi spunea că nava a acostat în portul american.

America. Părea imposibil de crezut că era acolo. Deși fusese hrănit cu povești de propagandă privind cât de necredincioși erau americanii, el cunoștea țara din frânturile de povești pe care le văzuse la televizor și din cărți. În mintea lui toate aceste lucruri, strânse laolaltă din auzite, din versurile muzicii pop pe care o asculta pe ascuns și din incantațiile înflăcărate ale imamilor furioși, se ciocneau violent.

Un profesor le-a spus să-și dea jos hainele, iar când a văzut că ezitau, tânărul cel mai apropiat de el a primit o palmă peste față. Halil și ceilalți nu au avut nevoie de o altă lecție și și-a tras *thawbul* peste cap. Ceilalți au făcut același lucru, formând la picioare grămezi de haine murdare. Curând toți erau goi și tremurau, aplecați în față pentru a se proteja de aerul rece.

Aveau cu toții pe abdomen același gen de cicatrici ca și Halil, unele atât de decolorate încât deveniseră albe ca niște burți de pește. A încercat să înțeleagă ce înseamnă asta și cu o mână a apăsat ușor pe stomac. A simțit din nou durerea usturătoare și a scos un șuierat, clipind furios.

Unul dintre membrii echipajului navei a adus în cabină un cărucior de rufe și l-a răsturnat pe podea. De acolo s-a revărsat o grămadă de haine noi, în culori incredibil de strălucitoare, împreună cu zeci de cutii de carton albastre.

În interiorul fiecărei cutii erau pantofi de sport noi, mirosind a plastic și a piele prelucrată.

— Îmbrăcați-vă, le-a spus profesorul, arătând spre grămada de haine.

Halil s-a alăturat celorlalți care ieșeau din rând circumspecți și a scotocit prin mormanul de pantaloni, tricouri și hanorace. Au pescuit de acolo șosete și lenjerie de corp și s-au îmbrăcat în tăcere. Halil a găsit o pereche de blugi cu un număr mai mare, un tricou albastru având pe el un logo pe

care nu-l înțelegea și o bluză cenușie și largă de pus pe deasupra. Jucându-se cu fermoarul, a luat o cutie de pantofi și a găsit în ea o pereche măsura lui.

— Astea sunt haine pe care le poartă necredincioșii, șopti Adad, trăgând posomorât de partea din față a unui hanorac cu glugă. Nu-mi plac.

Halil nu a spus nimic și și-a înnodat șireturile complicate de la pantofi, bucuros că îi este din nou cald. S-a uitat în sus și a văzut un profesor care primea o cutie de la unul dintre colegii săi. Profesorul a aruncat capacul și a început să caute în interior. A scos de acolo niște cartonașe laminate și a început să umble printre tineri, dându-le câte unul din ele.

Fiecare dintre tineri a primit, de asemenea, o pungă mică de hârtie.

Când a ajuns la Halil, profesorul s-a uitat atent la fața lui și apoi i-a pus un card în mână. Acesta s-a uitat în jos și a văzut că era un permis de acces, de genul acelora pe care le văzuse pe pieptul ofițerilor de poliție sau al oficialilor guvernamentali. Pe el era fața lui Halil, o fotografie cu el de care își amintea că a fost făcută la sosirea sa la orfelinat.

În punga de hârtie era o colecție ciudată de lucruri; un ceas digital ieftin, niște dropsuri, un pachet de șervețele de unică folosință și, la fund, bani străini. Nu părea a fi o sumă mare, cam zece monede de cupru și argint de diferite dimensiuni și un teanc de bancnote de culoare verde, a căror atingere îi dădu o senzație stranie. Obiectele îi păreau lui Halil exotice, dar a urmat exemplul celorlalți și și-a umplut buzunarele cu ele. A luat o bomboană și a rontăit-o nervos.

Când toți s-au îmbrăcat și au primit câte un card și o pungă, au pornit mărșăluind de-a lungul coridoarelor întortocheate ale navei. Profesorul i-a condus către zona navei aflată sub linia de plutire și, deși simțeau dureri și erau neliniștiți din cauza cicatricilor pe care le aveau, toți tinerii simțeau o emoție puternică. O trapă se deschise și ieșiră într-un compartiment înalt și întunecos.

Halil privi în sus și văzu că acoperișul acestuia era deschis și una dintre macaralele albastre pe care le zărise de la fereastră atârna deasupra magaziei de marfă. Picături de ploaie fină coborau și le simți atingându-și obrazul. Era pătruns de o senzație de panică.

Unde ne duc? Ce s-a întâmplat cu Tarki?

Profesorul i-a dus către un recipient din oțel și a deschis ușa de la capătul acestuia, făcând brusc un semn cu mâna.

— Intrați. După ce intrați, nu vorbiți deloc sau veți fi bătuți. Când containerul se va mișca, nimeni nu plânge și nu încearcă să deschidă ușa.

S-a uitat către ei și tinerii au dat din cap preocupați și solemni.

Halil a fost ultimul care a urcat și, aruncând o privire în sus, a văzut brațul macaralei coborând. Profesorul l-a împins din spate și ușa s-a trântit, blocându-i pe toți în cutia metalică umedă.

Și-a găsit un loc unde să stea, jos, cu spatele la perete, și-a lăsat capul în jos și și-a tras genunchii spre el. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să vorbească. În întuneric, Halil i-a auzit pe unii rugându-se, dar nu li s-a alăturat. Avea sentimentul că, dacă exista un Dumnezeu acolo, acesta îl abandonase de mult.

Containerul scârțâia învârtindu-se, apoi a fost așezat cu zgomot pe o altă platformă. Halil a auzit troliul macaralei ridicându-se și apoi s-au mutat din nou, de data asta pe platforma a ceva care se mișca încet, care vâjâia precum camioanele care veneau la orfelinat.

Apoi a fost liniște, cam o oră. Liniștea s-a terminat cu zgomotul produs de zornăitul brusc al lanțurilor de la ușă, iar containerul a fost deschis de o figură impunătoare.

— Haideți, le-a spus Khadir. Faceți primii pași pe câmpul de luptă. S-a retras și i-a lăsat pe tineri să se strecoare afară.

Halil se uită în jur, încercând să vadă tot ce era acolo. Containerul și camionul pe care stătea acesta se aflau într-un depozit. Acoperișul zdrăngănea la bătaia constantă a ploii și se vedeau oameni ici și colo. Unii aveau arme, unii erau profesori, alții nu. Comandantul era îmbrăcat la fel ca Halil și ca ceilalți adolescenți, cu fața ascunsă sub cozorocul unei șepci de baseball neagră. A spus ceva ce Halil nu a auzit unui om cu o expresie care nu arăta nicio emoție, și acela a dat din cap.

În spatele depozitului se afla un autobuz îngust, galben-portocaliu. Pe partea laterală a vehiculului era scris *Districtul Școlar Wayne County;* din nou, asta nu-i spunea nimic tânărului. Dar mai văzuse vehicule ca acesta, când la televiziune erau prezentate imagini cu orașe americane. I se părea că acestea erau aici lucruri obișnuite.

Khadir a început să vorbească.

— Acesta este începutul misiunii voastre, le-a spus el. Și trebuie să o tratați cu toată seriozitatea.

Comandantul a ridicat una dintre cartelele laminate.

— Acest lucru vă va proteja când vom ajunge în inima teritoriului inamicului.

Pe cartele era scrisă o minciună, spunându-le celorlalți că autobuzul era de la o școală doar pentru surdo-muți. Dacă nu vorbeau, nu aveau cum să dezvăluie accidental nimic dușmanilor lor.

— Este absolut necesar să susțineți această ficțiune. Dacă nu veți reuși, veți fi abandonați aici și veți muri.

Ochii lui Khadir au căzut pe Halil, iar tânărului i s-a făcut frică. *Tarki este mort*. Întâlnirea cu privirea ca de gheață a lui Khadir l-a făcut brusc să înțeleagă acest adevăr, iar Halil și-a dat seama că a știut din momentul în care a văzut patul gol al prietenului său. *Khadir, Jadeed, profesorii, toți s-au folosit de el. L-au ucis. Vor face același lucru și cu noi.*

Comandantul a plecat pentru a vorbi cu unul dintre mercenarii de pe navă, iar un profesor s-a răstit către tineri, cerându-le să urce în autobuz. Grupul pestriț de tineri a pornit, dar Halil gâfâia, cu o respirație sacadată.

Avea o senzație de panică din ce în ce mai mare. Transpirația îi invadase fruntea și ochii i se învârteau în cap. Mintea îi era încețoșată și gândea din ce în ce mai greu; Halil voia să fugă, să scape de acești străini care pretindeau că sunt mentorii lui. Khadir venea acum către el mergând apăsat.

Halil privi în altă parte, temându-se că îndoiala de pe fața lui ar putea fi citită de comandant și s-a uitat la ușa care ducea la docuri. *Dar ce este dincolo de ea?* Nu putea răspunde la întrebarea pe care și-o adresase singur, în mintea sa existând doar imagini disparate ale unei Americi ciudate. Îl speriau și îl atrăgeau în același timp. *Nu au spus ei că America este o țară a libertății? A fost și asta o minciună?*

În acel moment, Halil a înțeles că nu i se va permite niciodată să știe răspunsurile dacă se urcă în autobuz. Era aproape de ușă, urmându-i pe ceilalți tineri în interior.

Frica animalică l-a făcut pe Halil să ia o decizie înainte ca rațiunea sa să o poată face. Simțind durerea ascuțită din piept, a plecat de pe loc brusc, dându-l la o parte din drum pe Adad și împingând un alt adolescent în autobuz. A luat-o la fugă și s-a strecurat pe ușa depozitului, ciocnindu-se de ea în grabă. A deschis-o și a ieșit în ploaia de afară. În spatele lui, Khadir îl striga.

Reușise să fugă; dar fiecare pas cu care atingea betonul docului era ca ecoul unui clopot care bătea, simțind o durere puternică la fiecare mișcare

bruscă pe care o făcea. A încetinit și s-a clătinat, cu ochii plini de lacrimi. Halil a tușit și tușea a adus cu ea un șuvoi de vomă subțire și apoasă. S-a oprit doar la câteva sute de metri de depozit și a vomitat.

Când s-a uitat în sus a văzut rânduri de cutii metalice așezate în toate direcțiile. Stâlpi înalți de iluminat marcau limitele spațiului în care se afla, făcându-l să pară vast și imposibil de măsurat. Se simțea înspăimântat și complet pierdut.

Apoi Khadir a ajuns brusc lângă el, târându-l în genunchi și strigând la el. Ochii întunecați ai comandantului scăpărau și și-a ridicat mâna pentru a-l lovi. Halil a căzut, încercând să devieze lovitura pe care o aștepta și aceasta nu l-a atins. Și-a ridicat mâinile și a prins cozorocul șepcii lui Khadir, smulgând-o orbește.

Lovitura l-a atins pe o parte a capului și l-a făcut să își piardă echilibrul. Nu a mai reușit să vadă nimic și fața i s-a lovit de betonul ud. A simțit o nouă durere, extrem de puternică. Khadir l-a tras pe Halil în sus încă o dată, apucându-l de șapcă și trăgându-i-o jos peste frunte.

— Mă dezamăgești, băiete, se răsti el, împingându-l pe Halil spre depozit. Am crezut că ai vlagă în tine.

Halil voia să îi spună omului tot ce simțea, să-i ceară să spună adevărul despre Tarki și despre toți ceilalți care dispăruseră, uitați pentru totdeauna. Dar era prea slab, prea speriat să facă altceva decât să lupte cu durerea îngrozitoare pe care o avea în piept. Aștepta să vină o lovitură mortală, să audă șuieratul unui cuțit tras. O astfel de eliberare nu a venit însă.

Reveniți în depozit, Khadir la forțat să urce în autobuz, sub privirile ursuze ale celorlalți tineri. *Eu sunt lecția pentru ziua de azi,* și-a dat seama Halil.

Comandantul și-a scos pistolul de sub geacă și l-a pus pe fruntea lui Halil.

— Dacă fiecare viață nu ar fi vitală pentru acțiunea pe care o avem de făcut, l-aș omorî acum și l-aș arunca în ocean, a spus Khadir rece. Încă o astfel de prostie și moartea va veni repede și dezonorant pentru cel care se va dovedi slab. M-am făcut bine înțeles?

Tinerii au dat din cap în tăcere, iar lui Halil i s-a permis să-și găsească un loc în fundul autobuzului. S-a prăbușit în scaun și și-a lăsat capul în jos.

— Ești un prost, șuieră Adad de pe scaunul din față. Unde credeai că te duci?

— Nu știu, a reușit el să spună. Afară. *Nu aici.*

Adad a spus ceva despre a face ceea ce ți s-a spus și a arăta respect, dar Halil nu îl asculta. Pentru prima dată de când părăsiseră Turcia a auzit voci vorbind în limba engleză și a recunoscut dicția corectă, de om instruit a lui Khadir și vorba tărăgănată a americanului cu ochii fără nicio expresie aflat pe scaunul șoferului.

— Știi detaliile? a întrebat Khadir.

Americanul răspunse, vorbind pe nas.

— Da, n-ai nicio grijă. Locul de retragere este la Willard și Pershing, am înțeles.

Halil a auzit cuvintele. Păreau niște nume, dar nu însemnau nimic pentru el.

— Atunci, dă-i drumul! a spus comandantul. Vreau să ajungem acolo până dimineață.

Motorul a început să meargă, iar autobuzul a pornit prin burniță.

•

— Aici este locul, a spus Malte, iar Marc s-a trezit din somnul lipsit de profunzime. Erau primele cuvinte pe care le spunea șoferul.

Se uită în sus, trezindu-se treptat din somnul în care căzuse, legănat de clătinatul SUV-ului care rula pe o autostradă din New Jersey. Marc se frecă la ochi și privi pe fereastră.

Ploaia monotonă cădea pe geam, estompând strălucirea lămpilor de la iluminatul public și a farurilor altor mașini de pe drum. Vremea se schimba, burnița era doar limita unui front de furtună care lovea deja Insula Manhattan și urma să ajungă în curând aici, peste golf.

Și-a înăbușit un căscat. În ciuda dotărilor de la bordul avionului Airbus, Marc a avut probleme în a dormi cum trebuie în timpul zborului. Somnul se lipea de el doar din când în când, ca o piatră aruncată sărind la suprafața unui lac, și, într-un târziu, adormea superficial, astfel că acum avea o stare de buimăceală. Delancort i-a dat o sticlă de apă și a urmărit cum canadianul și-a pus în față o consolă pliabilă pe care a tras-o din spătarul scaunului din fața sa.

A recunoscut unele dintre sisteme – un analizor de frecvențe radio și *wi-fi,* făcând parte dintr-un modul de comunicații celulare criptate. Era o versiune portabilă mai simplă a tipului de echipament pe care îl folosise împreună cu Leon și Owen stând în spatele vehiculului operațional al

Nomad. Dar de data aceasta, Delancort era cel care opera comunicațiile digitale, iar Marc era cel care trebuia să *iasă din dubă*. Gândul îl făcu să tremure pe neașteptate și să aibă o stare de încordare. Pe scaunul din fața lui, Lucy surprinse momentul și se uită curioasă.

— Ești bine?

— Sunt bine, a mințit el. Putem începe.

Ea nu a spus nimic, trăgându-și fermoarul vestei antiglonț peste salopeta armată pe care o avea dedesubt. Marc era îmbrăcat identic, vesta lui diferind prin numărul și poziția buzunarelor pentru muniție și uneltele de care avea nevoie.

— Ești sigur că poți lua parte la acțiune?

Delancort dădea din cap, privindu-l cu atenție pe Marc.

— Poate ar fi mai bine dacă Malte ar însoți-o pe Lucy în locul tău.

Marc s-a uitat furios la celălalt bărbat.

— E cam târziu să mă întrebi acum, nu crezi?

Se întoarse iritat, supărat de întrebarea lui Delancort și de îndoielile pe care aceasta le presupunea, supărat pe el însuși pentru că ajunsese în această stare de iritare.

Lucy ridică cu grijă o pușcă de asalt lungă și cenușie dintr-o cutie pe care o avea la picioare și verifică modul de funcționare a acesteia, iar apoi introduse un încărcător cu douăzeci de gloanțe de calibrul 7,62 mm. Marc a recunoscut arma ca fiind Mark 14 EBR, o pușcă de asalt care funcționa foarte bine în mâinile unui trăgător de elită. Lucy părea familiarizată cu ea, ajustând patul rabatabil al acesteia pentru a o simți mai bine, în timp ce se uita pe fereastră. SUV-ul făcea un viraj pentru a trece printr-o poartă deschisă.

Cât despre Marc, el avea un pistol mitralieră Vector K10 scurt și masiv pus în poală, cu forma romboidă a armei întreruptă de un amortizor de zgomot subțire și de un vizor holografic.

Aflat pe scaunul șoferului, scandinavul blond a stins luminile și a tras SUV-ul în spatele unui container de marfă. Mașina a fost înghițită de întuneric și singurele lumini care se mai vedeau erau date de strălucirea caldă a afișajului de pe consola lui Delancort.

— Știi cum să îi folosești, nu-i așa? întrebă Lucy, ținând în mână o pereche de ochelari de vedere de noapte Ortek.

Marc dădu din cap și își dădu ochelarii jos atârnându-i în jurul gâtului, lângă butonul unui microfon cu condensator.

Delancort se întinse spre mânerul ușilor duble din spatele vehiculului.

— Malte va sta aproape, pentru a păzi intrarea. Voi doi…

Se opri.

— Ei bine. Știți ce aveți de făcut.

— Procedura obișnuită, a spus Lucy, tonul ei devenind unul profesional. Dacă ne prind, am încurcat-o. Rubicon va nega că este implicat în vreun fel.

— Nici măcar nu lucrez pentru Solomon, a murmurat Marc.

— Atunci, ești pe drumul cel bun! a zâmbit Delancort, oarecum fără amabilitate. „*Bon Chance*”.

A răsucit mânerul ușii și Marc a urmat-o pe Lucy afară în ploaie, bocancii lor tropăind pe betonul umed al docului.

Lucy a rămas lângă peretele metalic al containerului de marfă și Marc a făcut la fel, simțind în vârful degetelor furnicăturile familiare produse de adrenalină. Ținea pistolul Vector strâns în mână pentru a nu fi tentat să bată darabana în mod inconștient pe patul armei.

Totul se mișca repede acum. Părea că trecuseră doar câteva momente de când au aterizat la Newark, apoi au fost duși discret într-un hangar privat unde îi așteptau deja echipamentul și un vehicul. Cadrul era diferit, dar ceea ce simțea Marc era identic cu ce simțise la coborârea din avion; în aer era aceeași tensiune, aceeași senzație de a fi pe muchie de cuțit pe care le avea la fiecare misiune pe cale de a începe.

Și eu particip la ea, și-a spus lui însuși. *Până la capăt.*

Auzi vocea lui Delancort bâzâind în căști și o văzu pe Lucy dând din cap.

— Recepționat. Dana nouăsprezece. *Santa Cruz*

S-a uitat peste umăr la Marc.

— Ne mișcăm. Stai departe de apa prea mare!

Pe după un șir de containere, înălțându-se ca un zid al unei fortărețe antice, era cala navei. Echipa de analiză a informațiilor de la Rubicon redusese posibilitățile existente și a apreciat că *Santa Cruz* era vasul pe care îl folosea Al Sayf. Marc ar fi vrut să vadă datele respective, dar Delancort nu a fost de acord. Lui Marc i-a fost greu să accepte că nu avea cunoștință de tot ce se întâmpla în jurul lui. Pe vremea când făcea parte din Nomad, nu s-ar fi împotrivit niciodată ideii de a-și asuma un risc bazat pe abilitățile

altcuiva – dar timpul petrecut fugind îi schimbase această percepție. A depus mari eforturi și a încercat să găsească încredere, dar reușise foarte puțin. Își mai spuse încă o dată că va lucra pentru Rubicon doar până când va obține ceea ce avea nevoie, până când va găsi o modalitate de a ajunge la Asociație.

Santa Cruz era luminată de o aureolă creată de mai multe lămpi de lucru portocalii, ceea ce îi dădea o imagine de ceva necurat. Privind în sus la navă, a alunecat în spatele suportului de sprijin al unei macarale gigantice și a respirat adânc. În mintea lui a apărut imaginea unei alte nopți pe docurile de la Dunkerque.

— Trebuie să urcăm la bord, șopti Lucy. Nu putem merge pe pasarelă.

Arătă către oamenii de pe navă care stăteau în zona în care pasarela ajungea la puntea superioară, toți încercând să disimuleze faptul că aveau arme.

— Mi-a venit o idee.

— Am înțeles, a spus Marc.

— Hei!

S-a apropiat și l-a lovit în umăr.

— Concentrează-te, Dane. Ai vrut să vii cu mine, am nevoie de tine să fii atent la ce avem de făcut.

— Sunt aici, a insistat el, scuturându-și mintea de imaginile unei nave în flăcări. Care este planul?

Lucy a arătat spre cadrul metalic înclinat de dimensiuni mari al macaralei de marfă care se ridica deasupra capetelor lor.

— Sus și pe deasupra!

•

Spărgând încuietoarea care bloca accesul către partea de sus a macaralei, Marc a deschis o poartă de siguranță și a lăsat-o pe Lucy să o ia înainte. Au urcat pe scara de oțel care urca în zigzag prin suportul macaralei masive și, pentru Marc, ascensiunea părea să dureze foarte mult, bocancii săi zdrăngănind pe metal iar ploaia plesnindu-l peste față.

Apoi, brusc, scările au dispărut și au ajuns chiar la podul macaralei, cu cele două brațe gemene care se întindeau dinspre doc peste apele negre ale golfului. Aici, vântul nu era domolit de nave sau de containerele de marfă, iar rafalele sale îi loveau cu putere înaintând de-a lungul unei platforme de serviciu înguste.

Marc a privit în jos și a văzut distanța până la betonul aflat departe de ei. O rafală puternică de vânt ar fi putut foarte ușor să-i facă pe unul dintre ei să-și piardă echilibrul și să fie aruncat de pe platformă. Își atârnă pistolul Vector de curea și merse mai departe folosindu-și mâinile pentru a aluneca de-a lungul șinelor de ghidare.

Un girofar a luminat cu o lumină roșie capătul platformei, pulsând pentru a avertiza aeronavele care zburau la joasă înălțime și s-ar fi putut aventura prea aproape de port.

Farul i-a dat pielii întunecate a lui Lucy un aspect mortuar ciudat. Ea și-a pus pe umăr pușca Mark 14 și a pescuit două cutii dreptunghiulare dintr-un pachet pe care îl avea la centură. S-a uitat până jos pentru a evalua distanța, apoi, a manevrat o rotiță pe fiecare modul pentru a face o ajustare.

— Uite, ia una!

Marc a examinat obiectul. Aproximativ de mărimea unei cărămizi pentru construcții și la fel de grea, era făcută din plastic negru mat și avea o rotiță de culoare alb-cenușie la un capăt. De ea era atârnat un cârlig în formă de arc cu carabină, la capătul unei bucăți de sârmă subțire.

— Ce este asta?

Lucy se aplecă și se uită peste marginea cadrului macaralei, afară, în spațiul gol. La mulți metri sub ea se afla puntea superioară a navei *Santa Cruz,* cu trapele mari deschise pentru aerisirea primului și a celui de-al treilea compartiment de marfă. Compartimentul al treilea, aflat chiar sub ei, era deja gol, în timp ce primul compartiment era în curs de descărcare. Compartimentul în care se lucra era puternic luminat, dezvăluind spațiul ca o peșteră din interiorul cargobotului, dar lui Marc i-a atras atenția trapa închisă etanș de la compartimentul al doilea și se întreba de ce nu se lucra și la el.

— Cutia este produsă de divizia de proiectare de la Rubicon, i-a spus ea, trăgându-se înapoi pentru a o atașa de structura macaralei.

Se auzi un clanc, magneții puternici ținând-o lipită ferm. Lucy trase inelul în forma literei D și îl prinse de un cârlig de susținere aflat pe spatele vestei sale antiglonț, chiar sub linia umerilor.

Marc și-a dat seama brusc la ce folosea dispozitivul.

— Nu atinge firul care se vede, i-a spus ea. Este un supercablu făcut din grafen, sau ceva de genul ăsta. Ține-ți degetele departe de el.

Marc încuviință din cap și îi imită acțiunile, ținându-și propriul dispozitiv cât mai departe, astfel încât firele lor să nu se încurce între ele.

— Poate că este o idee mai bună să ne agățăm de lanțul ancorei? spuse el.

— Unde ar mai fi distracția? întrebă Lucy și se rostogoli către marginea platformei ca un înotător care coboară pe la spatele unei bărci. Cutia scoase un zumzet în timp ce firul ieșea din ea, iar Marc o privi cum cade spre compartimentul deschis al navei, într-o mișcare aproape grațioasă.

— Ah, la dracu', spuse el, și sări.

Călătoria a fost mai rapidă decât se aștepta și s-a desfășurat într-o liniște stranie. Gura larg deschisă a compartimentului al treilea se căsca sub el, *Santa Cruz* devenind din ce în ce mai mare. Zări ceea ce părea a fi o figură, un paznic care patrula pe puntea de comandă a navei, dar acesta nu l-a văzut. Omul înarmat privea spre mare, urmărind bărcile. Coborând din cer ca pe fire de păianjen care nu făceau niciun zgomot, Lucy și Marc erau aproape invizibili.

Coborau către nivelul punții, în golul ruginit al compartimentului de marfă. Marc a văzut fundul compartimentului care se apropia rapid și își balansă picioarele, îndoindu-și genunchii pentru a reduce șocul aterizării. Undeva mult mai sus, mecanismul de rulare din cutie se strângea pe măsură ce cablul ajungea aproape de capăt, încetinind căderea lui Marc. Acesta s-a oprit la un metru deasupra punții și Marc a dus mâna la spate pentru a-l desface. A căzut pe restul distanței și a văzut o licărire argintie când cârligul cu carabină, acum fără tensiunea pe care o crea greutatea lui, s-a deschis, iar cutia aflată sus l-a tras înapoi.

Lucy venea către el, cu ochelarii de vedere de noapte puși pe față.

— Ți-a plăcut călătoria?

— Da… reuși el să spună. Oarecum. Lasă-mă un moment, totuși. Trebuie să aștept ca boașele să revină la locul lor.

Ea chicoti și apăsă pe ochelarii din jurul gâtului.

— Atenție maximă, Dane.

El a dat din cap și și-a activat proprii ochelari cu vedere pe timp de noapte. Toată întinderea compartimentului de marfă i s-a arătat brusc în nuanțe selenare de gri și verde.

— Prima parte finalizată, spuse Lucy, apăsând cu degetul pe microfonul de la gât. Unde mergem mai întâi?

Vocea lui Delancort se auzea în casca lui Marc.

— Compartimentul de marfă numărul doi. Potrivit documentelor autorității portuare, în manifestul navei se menționează existența unei probleme mecanice la trapele compartimentului, care împiedică deschiderea acestuia, dar căpitanul a refuzat oferta de ai se pune la dispoziție un echipaj de întreținere pentru a-l ajuta la remedierea problemei.

— Dacă au ceva de ascuns, acolo se află, concluzionă Marc.

El și-a ridicat pistolul mitralieră Vector și i-a verificat piedica.

Lucy a dat din cap și a desfăcut patul puștii.

— Bine. Tu ai fost marinar. În ce direcție?

— Într-acolo, a spus el, indicând un chepeng aflat pe un portal metalic mai înalt. Asta ar trebui să ne ducă prin culoarul dintre cadrele de susținere ale cocii.

— Am înțeles ideea, i-a spus ea și a pornit, urcând scările din doi. pași.

Marc venea după ea, pendulând pistolul mitralieră Vector în toate direcțiile. A împins cu umărul în chepeng și acesta a scârțâit când s-a deschis. Marc s-a dat înapoi instinctiv la auzul zgomotului, convins că acesta a fost auzit peste tot pe navă, dar nu s-a auzit niciun sunet de alarmă.

Își strânse buzele. Atmosfera monocromă care se vedea prin ochelari era în mod neplăcut aproape aceeași cu cea transmisă de la distanță de membrii echipei Grupului Operațional Nomad, doar că, aici și acum, Marc o trăia el însuși, arătându-i pericolul la care era expus și aflându-se nu departe de el. Alungă aceste gânduri și porni mai departe.

Dincolo de chepeng era un coridor care se ramifica către alte pasarele și scări, care duceau spre punțile superioare. Marc mergea în tăcere conducând-o pe Lucy până când au găsit ușa de care aveau nevoie.

Un alt huruit de balamale ruginite i-a condus către cel de-al doilea compartiment și imediat Marc a văzut de ce trapele de deasupra capului nu au fost – și, probabil, nu ar fi fost niciodată – deschise.

Compartimentul fusese reconfigurat, secțiuni fiind desfăcute și sudate la loc pentru a schimba destinația compartimentului de marfă într-un fel de atelier. Erau câteva lumini din loc în loc, așa că Marc și-a dat jos de pe frunte ochelarii de vedere pe timp de noapte și s-a uita în jur pentru a găsi vreun indiciu privind utilitatea acelui spațiu. Lămpile de lucru luminau bănci pe care erau împrăștiate dispozitive de tăiere, unelte mecanice și componente electrice.

— Hei, l-a strigat Lucy aflată lângă una dintre bănci. Îi arătă un circuit electronic.

— Știi ce este ăsta?

Își puse pe umăr arma și se apropie. Placa de circuit era doar una dintre zecile care se aflau acolo, lungă și subțire, conectată prin mănunchiuri aplatizate de fire. A apropiat unul dintre ele de o lumină și a văzut caractere chinezești imprimate pe piesele din cupru și pe procesoarele încorporate în ele.

— Este ceva militar, a anunțat el. La o primă vedere, par a fi sisteme electronice de la bordul avioanelor.

Lucy a acceptat acest lucru fără a comenta în vreun fel. Atenția ei era îndreptată spre altceva, un cadru de susținere acoperit cu o cârpă de praf. A luat un colț al cârpei și a dat-o la o parte.

Marc a înghețat la vederea obiectelor de sub pânză. Formele inconfundabile ale celor două rachete aer-aer se aflau pe cadrul respectiv, cu carcasele lor larg deschise, din interiorul cărora ieșeau mai multe fire arătând precum rădăcinile unei plante scoase din pământ.

Marc s-a uitat din nou la circuitele electronice.

— Plăcile sunt de la astea.

— Rachetele tip PL-5 pe care le urmăream, a anunțat Lucy, uitându-se mai aproape.

— Numerele de serie se potrivesc. Rachete construite pentru forțele aeriene chineze, transmise nord-coreenilor și vândute către Asociație de către un general avid de dolari. Dar nu are sens…

Uitându-se în jur, Marc a văzut alte piese cilindrice și componente care păreau a fi ale rachetelor demontate.

— Le-au făcut bucăți. Dar de ce să facă așa ceva?

Lucy dădu din cap atingând microfonul.

— Fulgerele au fost localizate, starea este inertă. Repet, *inertă.* Dar ceva nu este în regulă.

— *Observ și eu asta,* a spus Delancort. *Continuați. Raportează când pleci.*

Ea se întoarse spre Marc.

— Când le-au luat, am crezut că Al Sayf urma să le transforme pentru a le folosi într-un atac aerian. Poate să le monteze pe un avion civil ușor…

— Înțeleg asta. Le puteau folosi pentru a doborî avioane, să tragă în clădiri…

Se încruntă gândindu-se la această idee și se apropie pentru a examina mai îndeaproape una dintre rachete. Se uită atent la forma rachetei și la părțile ei componente, ca și cum ar fi analizat un desen tehnic al acesteia.

— În schimb, au scos tot din ele și cuvintele lui Marc i s-au oprit în gât, realizând brusc ce se întâmplase.

Se întoarse, privind în toate direcțiile.

— S-au… dus.

— Este ceva în neregulă? zise Lucy.

— Uită-te la asta.

A ridicat o secțiune din partea din față a rachetei și i-a arătat-o.

— Spune-mi ce lipsește.

Acum vedea și ea ce se petrecuse.

— Oh, rahat!

— Da.

Fiecare rachetă de tip PL5 avea un focos plin cu cei mai puternici compuși explozivi de pe pământ, o substanță cunoscută sub numele de HMX, însă acum încărcătura respectivă nu se mai afla acolo.

— Șase rachete, ai spus. Asta înseamnă că erau în jur de treizeci, treizeci și cinci de kilograme de explozibili foarte puternici în toate. Chiar și o cantitate mică din acest material, pusă unde trebuie, ar fi fost suficientă pentru a provoca scufundarea *Palomino* și carnagiul din Barcelona.

Și-a lovit gâtul pentru a atinge microfonul.

— Aceste… fulgere… Nu au fost primele care au intrat în mâinile prietenilor noștri, nu-i așa?

Răspunsul lui Delancort a venit imediat.

— *Este posibil. Nu suntem siguri. Dar credem că au avut mai multe.*

— Ei nu au vrut niciodată rachetele, a spus Marc. Au vrut doar focoasele. Explozivul de tip HMX face ca acel tip de plastic, folosit de cei mai mulți dintre teroriști, să pară o joacă de copii.

— Construiesc bombe, Lucy. Mai mari și mai periculoase decât orice am văzut că au folosit până acum.

Femeia nu a răspuns imediat. Stătea în fața unui alt chepeng din partea îndepărtată a atelierului, studiind podeaua la picioarele ei.

— Te-ai uitat la asta?

Chiar și din partea cealaltă a compartimentului, el putea vedea semnul distinctiv al unei urme de bocanc în fața trapei, parcă lăsată de cineva care intrase în cameră. Amprenta strălucea în semiîntuneric, întunecată și cleioasă.

— Sânge, a anunțat Lucy, ca o simplă constatare. Nu este mai vechi de câteva ore. Adus aici din compartimentul următor.

Marc privi în sus în timp ce Lucy se întinse spre mâner pentru a elibera zăvorul și a deschide ușa.

Dar, înainte ca degetele ei să atingă metalul, chepengul s-a deschis larg și o figură a umplut spațiul respectiv; un tip masiv cu trăsături slave, enervat de situație. Avea în mâini un pistol mitralieră AK-47, țeava acestuia îndreptată direct spre Lucy Keyes.

Capitolul 21

Gardianul a luat-o pe Lucy prin surprindere, iar ea a reacționat cu o întârziere de o fracțiune de secundă. Mâinile ei se întindeau către pușcă, în timp ce bărbatul a întors patul de lemn al pistolului mitralieră și a lovit-o în față. Se clătină pe spate, cu ochelarii de vedere pe timp de noapte rupți de forța impactului.

A lovit-o din nou, de data aceasta puternic, în capul pieptului și ea a strigat de durere. Lucy a căzut de pe platformă și a scăpat arma din mână. Paznicul a tras o înjurătură. Văzându-l pe Marc, a rotit Kalașnikovul, pregătit să tragă o rafală de gloanțe spre ea și apoi spre el.

Marc își smulsese pistolul mitralieră Vector de la umăr când ușa se deschisese, dar a ezitat să îl folosească când paznicul i-a atacat, de teamă că Lucy s-ar putea afla în bătaia armei. Acum, că nu mai exista acel risc, momentul de șovăială a dispărut și a apăsat pe trăgaci.

Pistolul mitralieră Vector cu amortizor a scos un mârâit, vârful țevii ridicându-se la plecarea unei rafale de gloanțe de tip 45 ACP care s-au dus direct în slav. Gloanțele l-au lovit în stomac și piept, trântindu-l pe o șină de ghidare aflată lângă trapa deschisă. Picioarele nu l-au mai ajutat, iar paznicul a căzut peste marginea platformei, dincolo de puntea improvizată, în întunericul chilei. Cartușele din alamă ale gloanțelor au zdrăngănit pe grilajul platformei la picioarele lui Marc, rostogolindu-se în toate direcțiile. Întreaga acțiune a durat mai puțin de douăzeci de secunde.

Respirând cu greutate, Marc a scos încărcătorul și l-a reîncărcat înainte de a se duce să o ajute pe Lucy să se ridice.

Stând în picioare, Lucy mârâia printre dinți.

— Nenorocitul, a spus ea, cu ură.

Lucy și-a atins pielea de pe pomeți și și-a întors capul pentru a scuipa sânge.

Marc se uită peste balustradă și îl văzu pe bărbat rămas într-o poziție ciudată, la câțiva metri mai jos. Picioarele lui formau un unghi nenatural, iar pieptul lui complet distrus era roșu.

— Asta ne creează o problemă, a murmurat el.

— Numai dacă i se simte lipsa, a spus Lucy cu o voce groasă. Ceea ce se va întâmpla probabil mult mai devreme decât am vrea noi.

Se întinse pentru a-și recupera pușca Mark 14 din locul unde căzuse.

— Hai, trebuie să continuăm să ne mișcăm. Dacă era acolo, înseamnă că păzea ceva.

— Bine. Haide.

Marc trecu pe lângă Lucy, fără să aștepte ca ea să-și dea seama că el preluase conducerea și coborî treptele pasarelei într-un alt compartiment modificat.

Duhoarea persistentă la lovit când a deschis următoarea trapă și a vrut să-și spună că era doar apă de mare și rugină; dar mirosul avea în el ceva care semăna a moarte. Peste prelatele negre care zăceau împrăștiate pe podea se vedeau dungile lăsate de lumina din interiorul camerei. Era ca sala de execuție din subsolul orfelinatului, dar mai rău. Mult mai rău.

Sânge peste tot, de parcă cineva ar fi dezafectat un abator și l-ar fi pus aici, în mijlocul navei de marfă. Lucy nu spuse nimic, dar îi auzi respirația care se accelera și sunetul slab din gât, dând impresia că se sufocă.

Compartimentul semăna cu un teatru de operațiuni pe câmpul de luptă, genul de lucru pe care l-ai fi putut vedea în vreo bază militară din epoca războiului din Vietnam, în care soldații erau mitraliați de focul inamic. O masă de operații, rafturi de echipamente și butelii de gaz erau așezate într-o parte a camerei, vizibile în spatele unor perdele de culoare kaki legate de sus cu sârmă pentru a crea un fel de partiție. Rezervoarele pătrate din interiorul cuștilor de oțel erau umplute cu apă, cu robinete care se scurgeau în grătarele de dedesubt, probabil pentru a permite celor care lucrau aici să-și spele sângele de pe mâini.

Marc a deschis cu atenție cutiile care se vedeau și a văzut că în ele erau pachete de seringi sterile, bisturie, bandaje și multe altele, sigilate și gata de utilizare. Erau acolo și cutii frigorifice, de genul celor pe care le puteai lua la un picnic pentru a le umple cu gheață și a-ți răci berea. În interiorul lor Marc a văzut antibiotice, morfină și fiole de fentanyl.

— Doamne, nu din nou. Vocea lui Lucy era aspră și gravă. Ce naiba făceau aici?

Magazia de echipamente și rachete demontate arătau destul de înfricoșător, dar ce era aici…

Marc își imagină cele mai negre, cele mai oribile posibilități, în timp ce se mișca prin compartiment, uitându-se cu atenție la tot ce găsea. Pe o targă, a găsit o tavă de plastic pe care erau așezate firele unor componente electronice. A recunoscut baterii de litiu de dimensiunea unei monede conectate la niște căști Bluetooth desfăcute și dispozitive asamblate manual din componente hardware achiziționate din magazin. Fiecare unitate avea la capăt o mică lamelă metalică, un aprinzător electric de tipul celui folosit pentru a aprinde focuri de artificii.

— Astea sunt detonatoare de la distanță, a spus el fără nicio tonalitate în voce.

Fiecare era învelită într-un material care semăna cu bumbacul de calitate superioară.

— Ce ai descoperit? întrebă femeia.

— *Rahat!*

Marc simți cum fierea îi ajunge în gât și căzu pe un scaun.

— Oh, rahat, cred că știu.

Se uită la ea, înghițind cu forță și respirând pe gură.

— Aceste chestii sunt învelite în Gore-Tex, materialul din care este făcută îmbrăcămintea impermeabilă.

— Nu te înțeleg…

El îi făcu semn să tacă.

— Acestea sunt *implanturi,* Lucy. Materialul de care ți-am spus este folosit pentru a acoperi implanturile medicale, cum ar fi oasele sau organele transplantate… Păcălește corpul să ignore răspunsul imun și previne ca transplantul să fie respins…

Se opri puțin. Totul îi devenea clar ca lumina zilei. Explicația lungă și complexă pe care i-au dat-o doctorii și Kate când au vorbit despre operația de transplant al rinichilor mamei lor, acum atât de multă vreme.

— Ai înțeles? Poți să tai pe cineva, să-i pui înăuntru ceva și să-l coși la loc.

Ochii lui Lucy s-au făcut mari de la șoc.

— Ceva, adică ce? Jumătate de kilogram de HMX?

El dădu din cap fără putere.

— Mai mult decât atât.

Marc avea probleme să înghită. Nu reușea să elimine din gură gustul de fiere.

— Ajunge în spațiul din jurul intestinului…

Își apăsă abdomenul cu mâna.

— Chirurgii o numesc cavitatea peritoneală. Ai putea pune, la dracu', nu știu… O grămadă de chestii nenorocite, bucăți de dimensiunea unei bile de crichet, de exemplu.

— Și apoi devii o armă umblătoare.

Ea trase un scuipat pe punte.

— De aceea a apărut orfelinatul în peisaj. Nu era pentru antrenarea soldaților. Era pentru a găsi *cărăuși*.

— Avem o problemă, a spus sârbul plin de mușchi, legănându-și pistolul mitralieră Uzi în mâini, cu voce groasă, dură și lătrată.

Grunewald se uită în sus și își scutură pentru o secundă o scamă de pe reverul gecii sale din piele. Ar fi vrut să nu fie pe nava *Santa Cruz* și să se afle departe de aici, dar încheierea ultimei etape a operațiunii dura mai mult decât ar fi vrut el.

Cei din Europa de Est pe care Asociația îi pusese la dispoziția lui ca forță de protecție erau competenți, dar deloc eficienți și erau incapabili să facă ceva care nu presupunea intimidarea oamenilor sau trasul cu arma. Grunewald le dăduse ordin să adune orice lucru care ar putea oferi vreo informație legată de activitățile grupului și să le pună într-un container de marfă, care să fie aruncat peste bord.

— Acum ce mai este? a întrebat el. Treaba asta trebuie făcută până în zori, înțelegi asta?

Sârbul ridică din umeri și luă radioul.

— Omul a tăcut. Nu a răspuns la mesaj.

Grunewald se încruntă.

— Un paznic a omis să facă verificarea? În ce loc se afla?

Era o problemă să folosești acest gen de criminali, lipsiți de profesionalism. Erau incapabili să se concentreze.

— Nu a dat mesaj, a repetat sârbul. Omul era de pază. La spital. Serghei pe punte, sus, a auzit zgomot.

— Ce fel de zgomot?

Celălalt și-a ridicat arma.

— Pușcă, a explicat el.

Pe fața mercenarului apăru dintr-odată o stare de nervozitate și acesta se ridică, trăgând un pistol dintr-un buzunar din interior.

— Ia-l pe Serghei și încă alți câțiva oameni. Arată-mi unde era.

•

Marc și Lucy tăceau, amândoi încercând să afle ce însemnau descoperirile făcute în sala de operații improvizată.

După un timp mai lung, Lucy s-a uitat în jur.

— De asta aveau nevoie, a spus ea. Un spațiu unde să facă operații, mai mult sau mai puțin steril și îndeajuns de multe antibiotice pentru a preveni orice infecție.

Anestezic, oxigen, câteva persoane care să cunoască cum funcționează o secție de urgență. Toate astea erau foarte ușor de asigurat de către Asociație.

Marc o asculta doar pe jumătate. Se gândea la rapoartele informative de după atentatul cu bombă de la Barcelona. Spaniolii nu au putut avansa cercetările din cauza datelor pe care le-au recuperat de la detectoarele de metal ale clădirii; potrivit scanerelor, pe acolo nu a trecut nimeni care ar fi putut ascunde un dispozitiv exploziv suficient de puternic pentru a distruge secția de poliție.

Dar, în mod clar, cineva a fost. *Un biet nenorocit cu o bombă cusută în el,* se gândi Marc, îngrozit de această perspectivă îngrozitoare.

Strategia lor a fost extrem de ingenioasă. Din cauza sistemelor de securitate, cum ar fi senzorii chimici avansați sau scanerele pentru corp în gama undelor milimetrice, capabile să verifice straturile exterioare de îmbrăcăminte și chiar membrele false, atentatorul sinucigaș convențional nu mai era cea mai potrivită opțiune pentru extremiștii militanți. Teroriștii nu puteau să poarte o vestă cu bombă sub o haină mai largă și să urce la bordul unui avion sau să se deplaseze într-un loc protejat fără a fi identificați, însă cineva care poartă un dispozitiv în interiorul corpului său ar fi practic imposibil de detectat.

Gândurile lui Lucy mergeau în aceeași direcție.

— Chiar aici se vede cum vor evolua atentatele sinucigașe cu bombă, a spus ea, cu ochii strălucindu-i de îngrijorare.

— Ai auzit despre atentatul cu bombă executat de teroristul Al-Asiri în Jeddah, în anul 2009? Tipul respectiv a promis că îi trădează pe prietenii săi care lucrau pentru Bin Laden, cu condiția să se întâlnească față în față cu șeful forței saudite de luptă anti-teroristă. I s-a acordat întâlnirea, a făcut un apel de pe telefonul lui mobil și, ce crezi, nenorocitul a *explodat.* Avea doar

o sută de grame de exploziv de plastic pe traiectul digestiv și cantitatea asta reprezenta doar o mică parte din puterea HMX-ului…

Își puse mâna la gât și apăsă pe microfon.

— Salut. Ai văzut acest spectacol de groază, nu-i așa?

— *Da,* spuse Delancort, iar tonul îi era scăzut și sobru din cauza distorsionării semnalului radio. *Totul. Din păcate.*

— Știați că asta făceau? a vrut să afle Marc.

— La naiba, nici vorbă!

Lucy vorbise cu o voce răstită și el a crezut-o.

Marc s-a ridicat în picioare și și-a îndreptat spatele. Repulsia pe care i-o stârnise descoperirea făcută avea darul de a copleși orice persoană rațională, dar el nu avea acum timp pentru astfel de sentimente. Trebuia să privească lucrurile cu detașare și să le analizeze cât mai bine, să rămână concentrat pe situația cu care se confrunta și să vadă cum putea să o rezolve.

Se uită cu atenție la masa de operație.

— Am ajuns prea târziu aici, a spus el. Au implantat dispozitivele în timpul călătoriei… Deci, fie cărăușii bombelor se află încă la bord…

— Sau au fost trimiși deja către țintele lor, a concluzionat Lucy.

Apoi luminile de lucru din compartiment au murit și totul a intrat în beznă.

Marc tocmai își așeza ochelarii de vedere pe timp de noapte când împușcăturile s-au pornit.

•

După lovitura în cap care îi răsuna până în oase, momentul în care compartimentul de marfă a fost aruncat în întuneric i-a creat lui Lucy senzația că fusese aruncată pe fundul unei fântâni. Timp de câteva secunde cât a avut o stare de amețeală nu a putut să vadă nimic cu ochii mijiți, înjurându-l în gând pe paznicul pe care Marc îl trimisese pe lumea cealaltă, pentru că îi distrusese ochelarii.

A început să aleagă forme în interiorul compartimentului după gurile țevilor armelor care străluceau galben-alb, scuipând gloanțe către platforma aflată deasupra și, prin întuneric, auzea bâzâitul de gloanțe de calibru mare care tăia aerul în jurul capului său.

A tras orbește cu pistolul său mitralieră Mark 14, gloanțele plecând din armă după cât de repede putea ea să apese pe trăgaci. Se îndepărtă,

încercând să se ascundă în spatele unuia dintre butoaiele cubice mari de apă și lui Lucy i s-a părut că vede sclipirea sticloasă a unor ochi ca de insectă care se uitau la ea. Mercenarii aveau și ei ochelari pentru vedere pe timp de noapte, modelele cele mai avansate, de patru ori mai puternici, oferind acoperire mai bună, însă făcându-l pe cel care îi purta să arate ca un gândac mecanic. L-a văzut pe Marc trăgând și el către atacatori, însă aceștia erau în număr mare și aveau unghiuri de tragere mai bune.

Gloanțele au găurit butoiul de apă în partea opusă ei și jeturi de apă au țâșnit pe podeaua pătată de sânge. Lucy s-a răsucit și a tras câteva gloanțe către zona din care i se păruse că plecaseră cele trase de ceilalți. Primi ca recompensă niște țipete de ricoșeuri, gloanțele ei lovindu-se de pereții navei.

Erau ca niște șobolani într-o capcană aici și nu reușea să își dea seama câți oameni trimiseseră mercenarii împotriva lor. *Paznicul,* se gândi ea, *ne-au găsit pentru că l-am terminat pe nenorocitul ăla fără noroc.*

— Trebuie să ne mișcăm, a strigat Marc. Vin către tine!

Ea a tras pentru a-l acoperi, o umbră împotriva altor umbre, jeturile de gaz din gura țevii pistolului său mitralieră Vector dansând în aer. Lucy a făcut tot ce putea face pentru a trage focuri de acoperire, trăgând cu sălbăticie până când încărcătorul armei sale s-a golit.

Marc nu s-a oprit, ci doar a apucat-o de cureaua de la vesta ei tactică, trăgând-o după el. Cum Lucy practic nu vedea nimic în întunericul navei, el era singurul care putea suficient de bine prin ochelarii săi Ortek pentru a o ghida către o zonă cât de cât sigură. Ea fugea împreună cu el, cuprinsă de un sentiment îngrozitor și implacabil de vulnerabilitate.

Arma lui Marc se opri și el i-a strigat „Trapă!” când amândoi s-au izbit de ușa închisă aflată în partea îndepărtată a compartimentului.

Cu mâinile zbătându-se peste metalul ruginit, ea a găsit maneta și și-a folosit toată forța pentru a o trage și a deschide ușa. Cu focurile de armă sclipind la picioarele lor, au căzut pe coridorul întunecat de dincolo de ușă și, pentru o secundă, lui Lucy i-a fost teamă că se vor prăbuși în adâncul navei.

Marc a ajutat-o să se ridice și i-a putut vedea silueta cu o oarecare dificultate, auzind-o cum își revine după efort.

— Unde suntem? întrebă ea, devenind conștientă de durerea de pe partea din spate a coapsei drepte.

Lucy se întinse, găsi o gaură în material și mâna i se udă.

— *La dracu'!*

— *Ne aflăm într-un alt spațiu între cadrele corpului navei,* a spus Marc. Coridoarele și platformele de aici ajung toate la puntea superioară…

Au început să alerge pe coridor, care trepida la fiecare pas. Priviră în sus și văzură niște sclipiri de lumină ca niște stele îndepărtate. Lucy putea să distingă doar rândurile de bare metalice care susțineau suprastructura navei *Santa Cruz*

Marc se uita la ea ca să vadă în ce stare e.

— Sângerezi.

— Sunt amețită, l-a corectat ea, încercând să minimalizeze gravitatea rănii produse de glonț.

— Chiar și așa, doare ca naiba!

Lucy auzi cum cineva se mișca în spatele ușii și îl împunse pe Marc cu degetul în piept.

— Fii la înălțimea momentului!

Încărcătorul gol i-a căzut pe podea când a apăsat pe butonul ejectorului și a introdus în locul lui un încărcător nou cu douăzeci de gloanțe.

— Vreau să trag în șeful ăstora!

Se ghemui, strigând de durere și se așeză cu spatele lipit de un stâlp de susținere din metal. Pistolul mitralieră Mark 14 al ei avea țeava îndreptată către ușa prin care intraseră și a tras câteva gloanțe, privindu-le cum făceau scântei lovindu-se de buza trapei.

— Vor veni peste noi, i-a spus Marc.

Ea a dat din cap.

— Iar eu nu pot să-i văd. Dar tu poți. Fii la înălțime. Vezi tu și pentru mine. Trebuie să mai omorâm dintre ei, altfel ne vor omorî ei pe noi înainte să ajungem sus.

Nu a mai spus nimic, iar Lucy i-a auzit pașii când pleca de lângă ea și zdrăngănitul pe care îl făcea în timp ce urca pe cea mai apropiată scară de întreținere.

— Mă auzi? șopti Marc în radio, acesta auzindu-se în urechea ei.

— Te aud, repetă ea, încercând să își controleze respirația și să atenueze tremurul țevii puștii sale.

— Vezi ceva?

— *Așteaptă puțin.*

Ceea ce vedea Marc era un peisaj tulbure de umbre neclare ca de smarald și forme albe care se iveau din întuneric, ca un fragment de scenă subacvatică. De două ori s-a ciocnit de suporturi sau s-a întins să ia ceva ce s-a dovedit că era prea departe pentru a putea să-l prindă cu mâna. Întorcându-se din drum, s-a oprit pe o platformă de fier suspendată între două scări.

Două pasarele înguste se întindeau în ambele sensuri, către pupa și către prora, creând o altă cale de acces de-a lungul navei. Platforma se legăna neplăcut în timp ce călca pe ea cu toată greutatea și ajunse la locul unde îl împușcase pe paznic și care mersese pe o pasarelă similară. Ar fi o înălțime mare de aici, a remarcat el, și, după coborârea în mare viteză de pe macara, s-a decis că a făcut destul pentru o noapte în materie de sărituri pe diverse lucruri.

Așezându-se pe vine, Marc a umblat la pistolul său mitralieră Vector cu care nu se familiarizase încă, umplându-i încărcătorul pe bâjbâite. Dar nu voia să-și ia ochii de pe trapele deschise – erau mai multe, își dădu el seama – și să o pună pe Lucy în pericol.

— Țintiți bine, a spus o voce furioasă adusă din celălalt compartiment. Se auzi ecoul ei din pereți, așa că nu putea fi sigur exact de unde venea. Marc simți o stare de încordare când recunoscu tonalitatea lui aspră.

— Avem nevoie de ei vii, cel puțin de unul dintre ei.

— Cunosc vocea asta, a spus Marc în radio. Grunewald. Este un asasin care lucrează pentru Asociație.

— *Profesionistul,* gândi el.

Bărbatul care pusese în pericol viața singurilor membri de familie pe care îi avea Marc, care a pus să fie ucis cu brutalitate pe vârful Muntelui Etna.

Prin lentilele murdare ale ochelarilor de vedere pe timp de noapte, Marc a văzut forme albe mișcându-se prin trapele deschise, bărbații croindu-și drum înăuntru.

— Ținte multiple, a spus el, apăsând pe microfonul de la gât. La ora 12 și la ora 1.

Răspunsul lui Lucy a fost o serie de trei lovituri rapide, atât de aproape una de alta încât sunetul lor se auzi ca o explozie. S-a auzit cineva țipând când glonțul l-a lovit în plin, altul a căzut pe spate fără să spună ceva.

— Puțin mai jos, a corectat el tirul. Mută-te cu câteva grade. Vin mai mulți acum.

Aflată mai jos decât Marc, Lucy trăgea efectiv legată la ochi, ghidată doar de propriile simțuri și de ceea ce îi spunea el. Cu toate acestea, a fost foarte eficientă când focurile pe care le-a tras au atins ținta, și, atunci când paznicii au dat buzna pe coridor încercând să ajungă la ea, a omorât destui încât să-i facă pe ceilalți să se ascundă pe unde puteau.

•

Marc o ghida strigând cifrele de ceas când simțea pasarela de sub picioarele lui vibrând sub greutatea celor care călcau pe ea. Se uită în sus și văzu mai multe pete albe, de data asta venind în direcția lui, având în mâini niște forme cu unghiuri ascuțite.

Marc a văzut șocul de pe fețele lor, surprinși că se afla pe o platformă deasupra lor. Marc s-a întors și a tras cu pistolul mitralieră ținându-l într-o mână și cu cealaltă găsind un punct de sprijin. Pistolul mitralieră Vector a pârâit și gloanțele au zburat sub forma unui tirbușon, ucigând un om și rănind un al doilea. Cel de-al treilea a avut mai mult timp să reacționeze și a tras în el, auzindu-se urletul ca un tunet a puștii sale cu aer comprimat. Marc s-a dat într-o parte și, mai mult din noroc decât datorită acestei mișcări, glonțul nu l-a nimerit. A simțit câteva schije micuțe de gloanțe de calibru 30 care i-au zgâriat umărul. Marc a tras din nou, folosind mâna liberă pentru a prinde mânerul din partea din față a armei și a o ține într-o poziție fixă. De data aceasta, o rafală de gloanțe l-a lovit pe trăgător direct în cap și acesta s-a prăbușit de pe pasarelă cu toată greutatea, făcând-o să scârțâie și să se clatine îngrijorător. Sufocându-se din cauza fumului produs de împușcături, Marc s-a ridicat înapoi în picioare și s-a uitat drept în jos.

Lucy încă trăgea într-un ritm scăzut pentru a-i ține pe urmăritori în defensivă, și de aceea nu a observat trapa din spatele ei deschizându-se larg. Marc s-a certat singur că nu a observat cealaltă ușă și a strigat-o pe Lucy.

Ea l-a auzit și s-a rostogolit, țintind cu arma. Oamenii din spatele ei erau un tip masiv, cu gât de taur, țintind în mână un Uzi și mercenarul elvețian de pe munte. Înainte ca Lucy să mai poată trage un glonț și ca Marc să poată interveni în vreun fel, Grunewald a pus un pistol cu electroșocuri pe corpul femeii. Strigătul ei a răsunat, reflectat de pereții de fier ai compartimentului.

Au urmat împușcăturile din pistolul mitralieră Uzi al celuilalt bărbat, producând scântei pe pasarelă la picioarele lui Marc.

El a luat-o la fugă, împingându-se în următoarea trapă din calea sa și rostogolindu-se pe pasarela care urma, înjurând de mama focului.

Cu corpul care o frigea și nervii întinși ca niște arcuri de oțel, Lucy scrâșnea din dinți când mâinile puternice o târau înapoi de-a lungul punții metalice, către spațiul care duhnea al sălii de operații improvizate. Mai fusese lovită de descărcările de la armele paralizante și știa că tot ce putea face era să îndure. Deși în corpul ei intrase doar o mică parte din încărcătura armei datorită protecției oferite de vesta antiglonț, tot era suficient să-și piardă temporar controlul asupra mâinilor și picioarelor. Încetul cu încetul, tremurul înfiorător care îi traversa corpul începea să se atenueze și începea să simtă o durere intensă în fiecare articulație și mușchi. Lucy se rostogoli stând pe mâini și în genunchi, inspirând aer cu nesaț. A simțit gustul de fiere în gură și i-a venit să vomite.

S-a uitat în sus la ochii unui bărbat într-o geacă de piele neagră, cu o barbă scurtă tăiată sofisticat și având un aer dezamăgit.

— Cine ești tu? întrebă el, jucându-se cu un pistol SIG Sauer semi-mitralieră.

Accentul său era al cuiva din Europa Centrală – acesta era Grunewald, vocea pe care Marc o identificase mai devreme. Arma lui nu era îndreptată spre capul ei, dar era destul de aproape astfel încât să nu fie tentată să facă mișcări bruște.

— Cu cine ești? Câți sunteți acolo? Răspunde la oricare dintre întrebări. Nu te grăbi.

Mișcă arma pentru a arăta că ultima parte nu era adevărată.

— Ai nevoie…

A încercat să vorbească, dar îi era greu să o facă, limba ei neputându-se mișca în gură, umflată și grea din cauza electrșocului primit.

— Trebuie *să fugi naibii de aici!*

A strigat ultima parte, lovind în microfonul de la gât, în speranța că cuvintele ei vor fi transmise către Dane și Delancort.

Fața lui Grunewald se înroși și se aplecă pentru a o trage de guler. A văzut microfonul și l-a rupt.

— Proasto! Îl vom găsi și pe tovarășul tău de joacă.

Se întoarse spre bătăușul fără păr de lângă el și îi puse un deget în piept.

— Spune-le să-l prindă și pe celălalt. Folosiți pistoalele cu electroșocuri, de aia le aveți. Aduceți-l aici viu!

S-a uitat înapoi la Lucy și a pufnit din nas.

— Acest lucru este extrem de neplăcut. Îmi stricați tot programul.

— Sunt profund îndurerată, a replicat Lucy.

Și-a mișcat capul și i-a văzut pe ceilalți paznici târând corpurile celor uciși în schimbul de focuri.

— Ca și ei.

S-a uitat la ea.

— Va trebui să aflu cine ești și, pentru că nu am timp de pierdut, va fi foarte dureros.

Se opri pentru a se gândi la cele spuse și se uită în jos la pistolul Sig.

— Și în cele din urmă o să te omor.

— Am aflat totul despre bombe, i-a spus Lucy, uitându-se atent să vadă ce răspuns va primi.

— Mă îndoiesc de asta, a răspuns Grunewald, întorcându-se către unul dintre ceilalți bărbați.

— Există o lampă cu păcură în atelier. Adu-mi-o!

Mercenarul a pus microfonul luat de la Lucy la gâtul său și l-a apăsat.

— Mă auzi? O voi arde până va muri, dacă nu vorbește. A aruncat cât colo dispozitivul de comunicație și l-a călcat în picioare.

— Îți dau o ultimă șansă, i-a spus el. Știu că ești din forțele speciale, îmi dau seama de asta. Deci, ca de la un soldat la altul, să găsim o soluție care să fie potrivită pentru amândoi, ce zici?

Ea s-a gândit o secundă și a încercat o altă abordare.

— Lucrez pentru o organizație cu buzunare foarte adânci. Ei pot să îți ofere mulți bani.

El și-a atins dinții cu limba.

— Nu sunt atât de lacom încât să-i duc de nas pe cei la care sunt angajat acum. Ai înțeles? Dar spune-mi ce vreau să știu și s-ar putea să cădem cumva la învoială.

— Nu pot face asta. Vezi, șeful meu vrea ca toți șefii tăi să moară neîngropați.

— Ah!

Grunewald a atins cu buzele țeava pistolului mitralieră Sig, aproape ca și cum ar fi vrut să o binecuvânteze.

— Se pare că am ajuns într-un impas.

Celălalt paznic a intrat cu lampa cu păcură și mercenarul și-a desfăcut mâna pentru a o prelua.

— Legați-o de un scaun, a spus el, punând arma pe o bancă din apropiere.

•

Trebuie să fugi naibii de aici!

Cuvintele lui Lucy l-au împiedicat pe Marc să mai facă vreun pas și s-a oprit, proptindu-se cu spatele de un suport din coca navei. Era ceva ciudat în vocea ei. Nu era frică. Era probabil disperare, era plină de spaimă rece din cauza a ceea ce văzuseră în sala de operații.

Ar trebui să fugi. Din nou acea voce rece, care suna ca cea a lui Sam. *Are dreptate. Las-o* și *pleacă.* Pentru că oamenii trebuiau să știe ce au descoperit ei la bordul lui *Santa Cruz,* trebuiau avertizați. Și poate Lucy Keyes putea să îi ofere lui Marc suficient timp pentru a fugi de pe navă și a da alarma.

Marc a apucat cu putere marginea pasarelei ca și cum i-ar fi fost teamă să nu cadă. Și poate că ar cădea într-un abis negru și adânc din interiorul său dacă ar lăsa ca totul să se întâmple *din nou.* Toți cei din Nomad pieriseră și asta s-a întâmplat *sub ochii săi.* Sam și Rix și toți ceilalți, ar fi trebuit să fie încă în viață. Marc rămăsese unicul lor sprijin, el era cel care văzuse ce se întâmplase și care știa ce să caute. Dar ei erau morți, și toți ceilalți îi spuneau că el era de vină. *Și dacă aveau dreptate?*

De ce să facă aici acest lucru, să meargă cu capul înainte spre ceva pe care îl putea controla foarte puțin? Cel mai sigur ar fi să fugă. A fost *întotdeauna* mai sigur, știa asta. Să meargă pe un drum fără riscuri, doar atât te puteai aștepta să facă Marc Dane. De ce a crezut că de data asta va fi altfel?

A încercat să-și amintească acel moment de la micuța cafenea din Camden Town, ce simțise atunci și ce hotărâre luase.

Nu aici, își spuse Marc. *Nu azi. Nu din nou.* Lucy Keyes nu avea să moară din cauza lui.

Marc a auzit cum se deschide o trapă mai jos de el și și-a tras ochelarii înapoi pe cap. Un bărbat a apărut cărând o pușcă, cu fața ascunsă în spatele măștii unor ochelari cu vedere pe timp de noapte de mari dimensiuni, care îi făceau capul să pară de gândac. Omul se uita în fiecare colț, mergând cu un pistol într-o mână, iar în cealaltă ținând mânerul cu semn de pericol al

unei arme cu electroșocuri. Se apropia, iar Marc a văzut aici că a apărut o oportunitate. Improvizează și adaptează-te, se gândi el.

Acționând rapid, Marc s-a apucat de marginile unei scări metalice și a alunecat în jos, cu picioarele pe trepte. A făcut destul zgomot pentru a atrage atenția trăgătorului, ajungând chiar în mijlocul culoarului, la câțiva metri de celălalt.

— Pe mine mă cauți?

Își lăsă pistolul mitralieră Vector să cadă pe punte și ridică mâinile.

— E în regulă, amice, a spus Marc, ca și cum ar fi vrut să stea de vorbă. Mă predau!

Vârful țevii armei coborî ezitant, ghearele de oțel ale emițătorului pistolului cu electroșocuri rămânând îndreptate spre el.

•

Lucy își dăduse capul mult pe spate, atât cât îi dădea voie scaunul metalic pe care stătea, legăturile din bandă de plastic zimțată din jurul încheieturilor și gleznelor tăindu-i carnea la fiecare zbatere. Flacăra de la lampa cu păcură arunca pe pereții sălii de operații improvizate desene de lumină portocalie în timp ce Grunewald o apropia de ea. Mercenarul a răsucit un disc pe spatele duzei, iar jetul de foc a devenit ca o lamă de foc alb-albastru care îi ardea fața chiar și la o distanță de un braț.

— Vorbește cu mine, i-a spus el. Fii rezonabilă. Arăți destul de bine și îmi imaginez că ai vrea să rămâi așa.

— O să mă urâțești? spuse ea, privind flacăra. Am mai auzit această amenințare de câteva ori. Trebuie să te întreb… Dacă aș fi fost bărbat, ce ai fi spus atunci?

El a făcut o pauză, analizând serios întrebarea.

— Tot așa, a spus el, mutând lampa în cealaltă mână. Ce vreau să spun este că nimeni nu vrea să aibă arsuri de gradul trei pe față, indiferent de sex.

— Tu ești un nenorocit indiferent de ce sex ai avea.

Grunewald încuviință din cap.

— Durerea nu face discriminări.

S-a aplecat către ea.

— Și ca urmare…

Ușa din partea îndepărtată a compartimentului se deschise, iar mercenarul trase o înjurătură că fusese întrerupt.

Lucy privi prin cameră și văzu un paznic dintre cei cu ochelari dubli pentru vedere de noapte împingând în fața lui pe cineva fără vlagă, abia conștient, cu mâinile legate la spate. A recunoscut ochelarii model Ortek care acopereau fața prizonierului și aceeași vestă neagră mată ca cea pe care o purta ea.

— Dane…? Își pierduse orice speranță. De ce nu ai fugit, prostule?

Fusese în mod evident electrocutat, aproape să fie ucis, cu pantalonii pătați de umezeală, acolo unde vezica lui urinară dăduse pe afară. Paznicul se lupta să-l țină în picioare și, în cele din urmă, îl lăsă din strânsoare, făcându-l să cadă grămadă. Ceilalți paznici din cameră stăteau cu degetul pe trăgaci, neștiind cum să procedeze.

— Dane?

Grunewald și-a ridicat sprâncenele.

— *Marc Dane?*

Scoase un rânjet.

— Ai venit aici împreună cu el? E interesant. Dar, din păcate, nu am nici timpul, nici dorința de a interoga *două* persoane.

Și-a smuls pistolul SIG Sauer și a tras un glonț prin ocularul drept al ochelarilor cu vedere de noapte, împușcătura producând un orificiu în ceafa figurii ghemuite.

Capitolul 22

Șocul a făcut ca pieptul lui Lucy să se strângă. Senzația s-a transformat curând într-un val de furie.

— *Fiu de cățea!*

— Era așa de important pentru tine? a întrebat-o Grunewald fără să îl intereseze răspunsul ei. Ar trebui să-i mulțumești. Faptul că ai fost în echipă cu acest prost tocmai a făcut ca valoarea ta în ochii mei să crească considerabil.

Puse pistolul înapoi pe bancă.

— Am bănuit că a avut un ajutor în afară, mai ales după interceptarea raportului de la Ambasada Britanică din Roma, dar… Să vină aici? Să *ne* urmărească? Trebuie să recunosc că a făcut o alegere periculoasă.

A făcut un gest către cadavru.

— După cum se poate vedea!

Ezită, dornic în același timp să arunce o privire mai atentă la ce făcuse, dar și să o supravegheze pe Lucy.

Din nefericire pentru ea, s-a întors cu spatele și a luat din nou lampa, trecând-o dintr-o mână în cealaltă.

— Deci! Am decis să nu te omor. Dar asta înseamnă că va trebui să îți provoc multă durere.

— Lua-te-ar dracu' să te ia, pe tine și pe toți din neamul tău! spuse Lucy plină de furie.

În timpul instruirii pe care o făcuse, i s-a spus că ceea ce *ar trebui* să facă acum era să se comporte ca și cum ar fi slabă, chiar să plângă și să cerșească milă. Orice care să îi facă pe Grunewald și pe huliganii săi să o subestimeze, să-i facă să lase garda jos. Dar ea nu putea face așa ceva, nu în această situație în care corpul lui Dane zăcea culcat acolo în fața ei. Începuse să-i placă de el.

Mercenarul pufni din nas.

— Crezi că am simțit vreo plăcere făcând asta?

Râse încet și se uită în jurul său la ceilalți paznici, printre ei fiind și cel care adusese prizonierul, ca și cum ar fi vrut să aibă aprobarea lor.

— Poate nu știți de încercările anterioare de a pune capăt vieții domnului Dane și de capacitățile enervante pe care le-a demonstrat pentru a evita acest deznodământ. Glonțul ăla? El nu a fost decât resetarea ceasului. A fost moartea care l-a prins din urmă. Un sfârșit pe care ar fi trebuit să-l aibă în Franța, împreună cu ceilalți din echipa sa.

Dădu din cap către cel mai apropiat om, o figura corpolentă, cu părul lung.

— Pune-i corpul lângă ceilalți.

Paznicul încuviință și se întoarse, ghemuindu-se peste cadavru. Se uita la el.

Grunewald continua să vorbească, gesticulând cu lampa cu păcură, a cărei flacără dansa.

— Dane nu avea cum să rămână în viață, a spus el, ca și cum ideea ar fi fost ridicolă. În fiecare secundă, când încă respira, ne făcea să ne simțim prost. Angajatorilor mei nu le plăcea să își piardă timpul cu cineva care nici măcar nu a reușit să treacă baremul pentru a deveni ofițer operativ în MI6.

Lucy văzu paznicul înlemnind când a tras ochelarii de pe fața mortului. Chiar și de unde stătea, și-a dat seama că nu Marc Dane fusese cel executat de Grunewald.

Mercenarul a văzut expresia de pe fața ei schimbându-se și s-a întors auzindu-l pe paznic murmurând un alt nume, cu o voce care de-abia se auzea.

— Serghei…?

Ce s-a întâmplat în continuare a fost atât de rapid, încât totul a devenit confuz în explozia frenetică de mișcări. Paznicul care îl adusese pe „Dane” în cameră și-a dat vizorul ochelarilor ca de gândac jos de peste ochi și nas, dezvăluind dedesubt fața palidă și transpirată a lui Marc. În aceeași clipă, acesta a apăsat pe trăgaciul puștii cu aer comprimat Remington M870 din mâinile sale. Vârful țevii era aplecat, țintind într-un unghi spre podea, care cuprindea coapsele și spatele paznicului care stătea ghemuit, scoțând un zgomot asurzitor.

Lucy era în așteptare, pregătindu-se pentru momentul în care Grunewald avea să intre în raza ei de acțiune – și știa instinctiv că nu va mai exista o a doua șansă. Picioarele îi erau în spate sub scaun, atât cât îi permiteau legăturile din jurul gleznelor, mușchii ei încordați propulsând-o în față într-o mișcare explozivă. S-a ridicat apăsând pe tălpile picioarelor cu toată forța

și și-a luat avânt, mișcându-se într-un arc de cerc, cu capul înainte spre mercenar. Fruntea și umărul drept ale lui Lucy s-au ciocnit puternic de coastele lui Grunewald și a auzit cu satisfacție sunetul produs de oasele rupte. El a scăpat din mână lampa scoțând un geamăt și a căzut sub greutatea femeii și a scaunului.

Grunewald a strigat de durere, dar Lucy deja se rostogolea de pe el, învârtindu-se violent în jurul său, astfel încât brațul drept al scaunului de metal și legăturile din plastic cu care erau prinse încheieturile mâinilor s-au lovit de plăcile punții. S-a rostogolit din nou și a mai făcut-o o dată. A doua oară, blocul mic din plastic de la mâini s-a fisurat și legătura s-a slăbit.

Auzi clicul care punea în funcțiune lampa asasinului și izbucni un al doilea jet de flacără, urmat de al treilea și al patrulea. Tăvile cu bandaje au fost transformate în conferi de la flăcări, moment în care Marc a tras în celălalt gardian.

Lucy a simțit în nări mirosul fierbinte de păcură și a văzut o perdea care a luat foc de la lampă, flacăra întinzându-se pe lungimea ei. Grunewald era din nou în picioare și ea a încercat să se balanseze și să-l blocheze, dar mercenarul a lovit-o și a plonjat către banca pe care își lăsase pistolul mitralieră.

Al doilea paznic a căzut grămadă, o altă împușcătură a lui Marc rupând bucăți din el. S-a prăbușit peste una dintre cutiile cu fiole. Lucy a reușit să își desprindă din legătură glezna dreaptă și s-a întors într-o poziție ciudată, încă pe jumătate legată de scaunul metalic.

Grunewald i-a smuls arma și a făcut o piruetă, trăgând cu sălbăticie. Gloanțele au tăiat aerul și Lucy s-a ferit, sesizând momentul în care Marc își încărca din nou pușca cu aer comprimat. Un cartuș folosit a căzut din portul ejectorului și el a apăsat pe trăgaci. Cocoșul armei a căzut producând un sunet gol.

— Idiotule, mormăi mercenarul și începu să alerge spre trapa mai îndepărtată, lăsându-i pe amândoi în spațiul cuprins de flăcări.

Marc și-a aruncat arma descărcată și a venit spre Lucy, aruncându-și ochelarii pe care îi furase.

— Stai nemișcată! strigă el și trase dintr-un buzunar un instrument micuț multifuncțional din argint. Din el a scos un cuțit ascuțit, cu care a tăiat ce mai rămăsese din legăturile de plastic.

Lucy aruncă scaunul departe de ea cu o strâmbătură și tuși. Compartimentul se umplea rapid cu fum.

— Trebuie să-l ajungem din urmă!

Marc a dat din cap trăgând de cadavrele paznicilor și cercetându-le buzunarele. A găsit un revolver Ruger cu țeavă scurtă pe care l-a luat cu el.

— El trebuie să știe unde se află cărăușii de bombe.

— Să sperăm că este așa.

Ochii lui Lucy au strălucit când a văzut pistolul său mitralieră Mark 14 EBR, zăcând pe o bancă unde îl aruncaseră oamenii lui Grunewald.

Luptându-se cu un alt acces puternic de tuse, Lucy s-a strecurat prin trapă, țintind cu arma. Deasupra ei răsunau pași repezi și a văzut o umbră pe platformă. Grunewald se opri o secundă din ascensiune pentru a trage spre ei, focurile de armă răsunând la lovirea corpului navei. O urmă subțire de lumină, strălucitoare ca un stroboscop, a apărut pentru scurt timp de undeva de sus, lăsându-le pe retină o imagine purpurie.

— Dacă se dă jos de pe navă, dacă primește întăriri, am încurcat-o, a spus Marc.

Lucy nu a simțit nevoia să-și exprime acordul cu cele spuse de Marc și a apucat cu putere de suporturile scării care ducea în sus. A început urmărirea, simțind cum fumul îi apasă plămânii. Marc era chiar în spatele ei, revolverul din mâna sa lovindu-se de trepte la fiecare pas.

— Trucul cu ochelarii… Vorbea cu greu în timp ce urca. A fost o chestie deșteaptă.

— Da, spuse el gâfâind. Am întors către el pistolul cu electroșocuri pe care îl ținea în mână. Mi-am schimbat echipamentul și vesta antiglonț cu cele ale bietului nenorocit.

Marc chicoti ușor.

— Nu era cine știe ce deghizare, dar acolo jos, în întuneric…

Se opri puțin.

— Oricum, mulțumesc!

— Pentru ce? spuse Lucy, schimbându-și expresia feței.

Au ajuns la un culoar și o altă scară care duceau pe ultimii câțiva metri până la punte.

— Pentru că te-ai supărat că am murit. Majorității oamenilor nu pare să le pese de mine în aceste zile.

— *De nada*[53], îi răspunse ea, dar cuvintele i s-au pierdut în zgomotul ușor care venea dinspre trapa din fața lor.

Mintea lui Lucy a surprins instantaneu acel zgomot ca un zornăit continuu și a deschis trapa.

O ploaie torențială puternică venea în rafale prin ușa deschisă, azvârlită peste punte de vânturile care aduceau o furtună din New York City. Un potop de apă biciuia totul în jur, cu perdele de apă zburând peste puntea superioară și făcând să zornăie containerele goale de marfă.

— Se duce înainte! strigă Marc și ieși pe ușă, strângând în mână revolverul.

Lucy l-a urmat cu pușca pregătită și a văzut o mișcare ceva mai departe pe punte. Atenția lui Grunewald era îndreptată către englez și mercenarul a tras de două ori, încercând să-l nimerească pe Marc.

Pistolul mitralieră Mark 14 se lovea de umărul ei, iar glonțul pe care l-a tras a fost aproape de țintă. Scântei galbene au sărit de pe peretele de containere lângă capul mercenarului, făcându-l să se îndepărteze. Acesta a tras un foc în direcția lui Lucy și a fugit cât de repede a putut de-a lungul pasarelei suspendate la mijlocul punții superioare.

— Se duce către pupa, a strigat Marc. Vor fi mai mulți pe insulă.

Arătă cu mâna către secțiunea în formă de turn din partea din spate a navei, pe care se afla podul cargobotului și puntea echipajului.

Între Grunewald și insulă se afla capacul deschis al compartimentului de marfă numărul trei, acum acoperit cu prelată din plastic, pentru perioada în care descărcarea era oprită. Macaralele de pe docuri nu puteau funcționa atunci când viteza vântului depășea un anumit prag, iar furtuna se deplasa rapid. Sub acoperirea ploii, Marc și Lucy au alergat în viteză, deplasându-se înainte și înapoi pentru a nu deveni prăzi ușoare.

Cel puțin, asta era ideea. În realitate, mercenarul se fixase pe Dane, trăgând în el de fiecare dată când îl avea în bătaia armei. Lucy era udă din cap până în picioare din cauza ploii care cădea în timp ce alerga de-a lungul punții prin furtună și se lupta cu frisoanele care o străbăteau. A căzut pe un genunchi, lăsându-l pe Marc să meargă mai departe și și-a ridicat arma.

Din cauza frigului și a ploii torențiale îi era greu să-și țină mâinile stabile, dar când Grunewald a ieșit din locul în care se ascundea pentru a face încă o încercare de a băga un glonț în craniul lui Marc, fulgerul a luminat cerul și l-a avut în vizor. Clar ca lumina zilei.

Lovitura trasă de ea l-a lovit în partea exterioară a coapsei stângi, smulgându-i o bucată de carne și, prin ploaie, a auzit strigătul său.

Grunewald a dispărut în spatele unui stâlp de sprijin și l-a văzut pe Marc sărind printre obstacole, înainte ca și el să dispară din raza ei vizuală.

•

La marginea compartimentului de marfă deschis, acolo unde platforma se întâlnea cu pasarela suspendată, ploaia deja înlătura urmele lăsate de sângele care se scursese după glonțul tras de Lucy. Marc s-a apropiat cu grijă de marginea compartimentului, cu revolverul Ruger pregătit și l-a găsit acolo pe mercenarul elvețian.

La câțiva metri sub cadrul capacului masiv al compartimentului de marfă se afla o balustradă pentru mentenanță și și-a dat seama imediat că Grunewald alunecase pe ea. Ploaia făcuse ca balustrada să devină alunecoasă, iar vântul l-a împins pe Grunewald pe neașteptate. Sângera rău și culoarea îi dispăruse din obraji. Pistolul său SIG Sauer, placat cu nichel, rămăsese pe puntea superioară, în locul unde fusese atins de glonț în picior.

Grunewald încerca cu disperare să se urce înapoi pe buza trapei, dar piciorul său stâng nu îl putea ajuta deloc. Marc îl vedea cum se agață cu degetele, strângându-le de marginile din fier, ca și cum ar fi putut să sape în ele dacă se forța.

Grunewald gâfâia și scuipa apa de ploaie din gură.

— Nu, se răsti el, văzând revolverul. Ajută-mă.

Între pasarelă și fundul adânc al compartimentului era o distanță mare. Marc s-a apropiat, încercând să găsească un loc unde să se poată pregăti și să preia greutatea mercenarului, dacă ar fi fost nevoie.

— Fă în așa fel încât să nu pierd timpul.

A fost extrem de surprins de tonul vocii sale. Părea egal, de parcă cuvintele pe care le pronunța nu erau ale lui.

— Mi-ai spus pe munte că ești profesionist, nu? Așa că poartă-te ca atare. Să vedem ce poți să îmi oferi în schimb…

Și-a întins mâna până aproape de locul de unde se apucase mercenarul.

— Legat de Al Sayf. Ținte. Rute. Nume.

Grunewald dădu din cap, uitându-se la el cu o privire de om înfrânt.

— Știu doar cu ce mașină sunt. Trage-mă în sus și îți voi spune. *Îți voi spune.* Nu te-am mințit în legătură cu sora ta, nu te voi minți nici în legătură cu asta!

— Spune-mi mai întâi!

O parte a sufletului lui Marc, înclinată spre gesturi umanitare, ar fi vrut ca el să-l prindă pe Grunewald înainte ca acesta să cadă. A omorî pe cineva care încearcă să te omoare era ceva, însemna supraviețuire. Dar să privești cum cineva era aproape de moarte era ceva cu totul diferit.

A rezistat tentației de a-i lua mâna lui Grunewald. L-ar fi făcut să pară slab în ochii celuilalt. Trebuia să riște.

A tras o privire peste umăr. Lucy venea. Trebuia să facă asta înainte ca ea să ajungă aici.

— Ne-am înțeles? a întrebat el.

— *Scheise!*[54]

Cuvântul explodase pe buzele mercenarului.

— Bine! Un autobuz de școală, înmatriculat în statul Michigan, deplasându-se spre Sud pe I-95. *Acum ajută-mă*!

— Numai bine!

Marc a dat din cap când i-a transmis urarea. Apoi, cu intenție, își trase mâna înapoi și își puse brațele la piept.

Grunewald a făcut ochii mari și tot aspectul său rece și superior pe care îl arătase a dispărut. În locul lor a apărut frica și furia și a tras un răcnet. Grunewald se prinse de suport într-o ultimă încercare frenetică de a evita căderea.

Marc stătea și îl privea, fără să se miște. Acel moment de empatie scurtă a fost uimitor de ușor de depășit. Nu era nicio surpriză, după toate lucrurile pe care Asociația și acest om le-au făcut pentru a-i termina pe el și pe cei pe care îi iubea.

— Știu că am făcut o înțelegere, a spus el, urmărind cum mâna lui Grunewald se desprinde de structura metalică. Dar eu nu pot fi la fel de *profesionist* în această privință ca tine.

Pasarela a făcut un clanc urmat de o vibrație puternică și Grunewald a dispărut, învârtindu-se în tăcere în adâncurile iluminate cu neon ale compartimentului de marfă. Sunetul trupului său care a lovit chila a fost înghițit de vuietul unui tunet.

•

Halil se aplecă înainte, astfel încât să își poată odihni capul pe genunchi, dar senzația de trepidație pe care o simțea în tâmple nu se micșora, iar

presiunea dureroasă din stomac devenea mai rea. Respira cu dificultate și se simțea amețit.

Adad și ceilalți din autobuz îl evitau, nu îi întâlneau privirea, nu îndrăzneau să-i vorbească. Nesupunerea de care dăduse dovadă Halil în depozit l-a făcut să fie considerat toxic și nu voiau să împartă cu el nemulțumirea comandantului.

Se uită în altă parte, alunecând mai aproape de ferestre, încercând să respire aer proaspăt prin fanta deschisă de deasupra. Afară, a văzut o terasă luminată puternic și mai multe rânduri de pompe de combustibil. Autobuzul era parcat la cea mai îndepărtată pompă față de un garaj din apropiere, iar Halil nu a putut vedea prea mult din interiorul clădirii. Americanul se afla în apropiere, cu cozorocul șepcii tras peste ochi. Umplea rezervorul autobuzului și nu se uita deloc în sus.

Halil putea doar să ghicească unde se aflau. Autobuzul se deplasa de mai multe ore pe această autostradă mărginită de perdele de copaci înalți, în spatele cărora mijea lumina cenușie a dimineții. O dată sau de două ori a văzut un indicator de drum către ceva care se numea Pennsylvania.

La o oarecare distanță de benzinărie, a văzut o altă construcție, joasă și aproape de drum. Avea fațada din crom strălucitor și sticlă, cu linii de neon roșu și albastru care dansau în ferestre. Un fel de cafenea, s-a gândit el, dar mai mare decât oricare pe care le știa el de acasă.

Gândul la mâncare l-a făcut să se albească, iar Halil s-a întors într-o parte, dându-și seama că Khadir se uită în direcția lui. Stătea în fața autobuzului, cu brațele strânse peste piept.

Halil a simțit o nouă durere ca o înțepătură în stomac și a scos un sunet slab de durere, frecându-și fața pentru a-și ascunde lacrimile care îi curgeau pe obraji.

Apoi s-a gândit la Tarki, la sărmanul și credulul de Tarki și la toți ceilalți care fuseseră „trimiși înapoi”. Au fost și ei bolnavi cum era el acum? Era prea mult pentru el și umerii au început să-i tremure și stomacul să i se întoarcă pe dos, dându-i lui Halil o senzație de vomă și de sufocare. Simțea gustul acru al bilei ridicându-i-se în gât și își puse o mână la gură, încercând să nu facă zgomot.

Brusc, Khadir l-a tras din scaun, împingându-l spre ușa deschisă din fața autobuzului.

— Nu vei murdări acest autobuz, a spus el.

Halil a ținut în el până când s-a împiedicat de trepte și apoi a vomitat micul dejun pe care îl primiseră după ce au plecat de la docuri. Fusese pedepsit să mănânce doar o jumătate de rație, iar acum totul era pe asfalt, o amestecătură de salivă și pâine nedigerată.

— Rahat, a spus americanul în timp ce Halil se întorcea, cu nasul înroșit. Ce nu este în regulă cu el?

Khadir a ignorat întrebarea și l-a împins pe Halil, adresându-i-se în arabă.

— Treci la locul tău. Te-ai făcut destul de rușine!

Halil dădu ușor din cap și se împiedică la urcarea în autobuz. Îl dureau articulațiile și căzu pe primul scaun liber, aproape de ușa deschisă. Și-a tras capul ca să încerce să inspire aerul de afară și i-a auzit pe cei doi vorbind în engleză.

— Ce le-ai făcut? a spus americanul. Copilul ăla are o față albă ca laptele. Ca și cum ar fi gata să moară.

— Toți soldații mor, a răspuns Khadir rece.

— Uhu-hu! Celălalt bărbat ridică din umeri. Ei bine, ăsta nu va lupta!

— Va folosi și el la ceva.

— Corect.

Americanul și-a închis fermoarul de la geacă și s-a urcat în autobuz.

— Totuși, cât de mult ai băgat în ei? I-ai îndopat ca pe curcani, nu?

Halil a fost șocat de întrebare. *Cât de mult* ai băgat în ei? Întrebarea l-a lovit ca și cum ar fi fost stropit cu apă rece ca gheața și și-a pus din nou mâna la stomac, ceea ce i-a produs o altă durere înțepătoare.

Apăsă pe stomac mai tare decât avusese curajul să o facă prima oară, scrâșnind din dinți, și simți ceva străin *în interiorul lui.*

Profesorii nu i-au deschis pentru a-i ajuta. Ei nu au luat nimic *din* ei, ci au pus ceva *în* ei.

Halil vomită din nou, dar nu mai avea ce să dea afară. A simțit o frică imensă, mai puternică chiar decât cea din ziua în care a aflat că părinții lui muriseră.

— Am făcut ceea ce era necesar pentru a-i face războinici, a spus Khadir, indiferent la obiecțiile americanului.

Se întoarse și întâlni privirea lui Halil – iar instinctul sălbatic ca al unui leu fulgeră prin ochii pe jumătate închiși ai comandatului.

— Tu…

Avansă spre Halil, care se ridicase poticnindu-se de pe scaun și mergea de-a lungul culoarului autobuzului.

— Ai de gând să asculți…!

Khadir i-a pus mâna pe față, iar Halil și-a scuturat capul de groază. În acel moment, se simțea ca și cum ar fi fost de sticlă, comandantul putând să vadă totul din el.

— Ai *ascultat*!

Khadir a urlat la Halil când i-a spus aceste cuvinte și i-a tras o lovitură puternică în spate.

Abia atunci Halil și-a dat seama că Khadir încă vorbea în engleză. A bolborosit o scuză în limba arabă, dar era prea târziu. Din cauza fricii pe care o simțea, Halil a dezvăluit adevărul și s-a certat pentru asta.

— În orfelinat, strigă Khadir, aplecându-se peste el, te-ai ascuns în acea cameră. Un spion fiu de curvă, care asculta secretele noastre. Cui i-ai spus, băiete?

L-a lovit din nou, umplându-l de sânge.

— *Cui i-ai spus?*

— Nimănui! a strigat el. Nu am vorbit niciodată despre asta!

Furia comandantului părea să nu aibă limite, iar, când i-a întâlnit privirea, Halil și-a dat seama că omul îl va ucide, îi va suci gâtul și îl va abandona într-un șanț de pe marginea drumului din această țară străină.

Îl imploră, dar Khadir nu-l auzea, iar ceilalți tineri din jur rămâneau tăcuți urmărind această manifestare de violență.

— Acesta este un mincinos și un animal, le-a spus comandantul celorlalți. I-am oferit posibilitatea să facă ceva măreț, să aibă un scop… Ca răsplată, m-a mințit…

Și-a ridicat mâna pentru a-l lovi astfel încât să-i zdrobească oasele.

•

— Ai grijă! i-a strigat americanul. Avem companie!

Afară, o mașină s-a oprit în fața garajului. Vehiculul era alb, cu o dungă de culoare închisă pe lungimea sa, un mănunchi de lumini pe acoperiș și o bară neagră groasă în față. Toată lumea din autobuz a înghețat, iar Khadir a lăsat mâna jos.

La ieșirea din mașină, polițiștii s-au uitat spre autobuz, apoi și-au luat privirea și au intrat în atelierul garajului. Halil a folosit momentul în care

atenția tuturor era distrasă și s-a aruncat către ușa de ieșire de urgență din spatele autobuzului, fără a mai putea fi prins de Khadir.

Ușa a cedat sub greutatea lui și Halil s-a rostogolit pe asfalt, lovindu-se la mâini și genunchi.

Disperat, s-a ridicat și a început să fugă împiedicându-se. De *data aceasta,* își spuse el, *nu mă voi opri. Nicio durere nu mă va opri.*

•

Khadir a venit la ușa deschisă și s-a oprit în prag, aruncând o privire atentă spre mașina de poliție și, cu fiecare secundă în care el nu știa ce să facă, Halil alerga împleticindu-se către autostradă, în direcția unui camion parcat la câteva sute de metri distanță. Ușa garajului se deschise din nou, iar cei doi ofițeri de poliție – de la poliția statală, judecând după uniformele lor – s-au oprit pentru a discuta ceva. Niciunul dintre ei nu se uita în direcția care trebuia și nu l-au văzut pe tânărul care fugea. Cei doi s-au uitat totuși spre autobuzul școlar mai mult timp decât Khadir ar fi dorit.

A pus mâna pe ușa de urgență și a trântit-o, apoi s-a întors și s-a uitat la Teape.

— Pornește motorul. Îndreaptă-te către șosea!

— Dar, copilul…

Americanul a acționat maneta care închidea ușa din față și a pornit motorul.

— O să-l lași să plece?

— Bineînțeles că nu.

Khadir s-a dus până în fața autobuzului, ignorând privirile întrebătoare ale celorlalți tineri și ale oamenilor săi. S-a uitat cu ochii plini de furie la cei din urmă, învinuindu-i că nu au făcut nimic pentru a-l opri pe Halil să încerce să fugă a doua oară.

— Ne-a trădat, le-a spus el în arabă. Pentru asta, va muri.

În timp ce autobuzul se deplasa în viteză pe autostradă, Khadir l-a bătut pe Teape pe braț.

— Treci de parcarea pentru camioane și mai mergi puțin. Apoi tragi pe dreapta.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Teape direct, lăsând în urmă parcarea pentru camioane. Nu avem timp pentru complicații.

— Știu asta foarte bine, se răsti Khadir.

Arătă cu mâna către un refugiu de pe marginea drumului.

— Oprește aici.

Teape s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Polițiștii sunt încă acolo. Nu se uită după noi.

— Deocamdată, a adăugat el.

Khadir luase o decizie și s-a dus la rucsacul pe care l-a adus cu el.

— Unul dintre noi trebuie să iasă în față, i-a spus americanului. Și acela vei fi tu!

— Vrei să mă duc să-l aduc înapoi?

Khadir a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap, semn că ceea ce urma era mult mai sumbru.

— Această oportunitate a trecut. Băiatul ne pune în pericol, acest lucru este evident. Dar totuși, poate încă să ne fie folositor.

A scos din rucsac un telefon inteligent voluminos și o cutie cu fermoar de mărimea unei cărți. I-a dat cutia lui Teape, care a deschis-o și a studiat conținutul absent.

A fost nevoie doar de un moment pentru a i se explica ce trebuia făcut.

Când americanul a coborât din autobuz, Khadir a pornit telefonul și a navigat cu degetul pe ecran, găsind o aplicație pe care a activat-o. Telefonul a scos un ping ușor atunci când conexiunile sale wireless au fost inițializate.

Restaurantul Gina's Place se afla pe marginea autostrăzii încă din anii 1950 și, deși schimbase proprietarii de zeci de ori de la momentul în care fusese construit, niciunul dintre ei nu a reușit să dea jos vechea caroserie de rulotă care indica locul de oprire pentru camioane. Un critic binevoitor ar fi putut spune că făcea parte din farmecul locului, dar mai corect ar fi fost să spunem că locul trăise și vremuri mai bune. Restaurantul era într-o stare prea proastă pentru a se spune despre el că era *kitsch* sau retro.

De-a lungul pereților erau înșirate separeuri placate cu lemn deschis la culoare, iar spătarele scaunelor tapițate în vinii roșu erau așezate pe lungimea unui bar aflat în fața zonei de servire.

Restaurantul încerca să facă față aglomerației de început de ziuă, formată din șoferi de camioane care lucraseră noaptea, stând de unii singuri și bând cafea peste cafea, cu nasurile în paginile de sport ale ziarelor. Halil a intrat, aproape ciocnindu-se de o mașină cu bomboane din gumă de mestecat și de un raft cu pliante turistice. Clopoțelul de deasupra ușii a zornăit, atrăgând atenția chelneriței de serviciu. I-a aruncat un zâmbet artificial, fără să-i dea

vreo atenție și a continuat să umple paharele a doi motocicliști de duminică din New York, care păreau a fi pregătiți să ofere niște bacșișuri grase. Locul era destul de ocupat ca să-i permită lui Halil să se piardă în gălăgia din local.

Dacă nu ar fi fost în situația în care era, Halil poate că s-ar fi oprit și s-ar fi uitat la tot ce era în zona parcării pentru camioane, la această parte de America ce părea că rezistase timpului, din acea țară pe care o știa din cărțile vechi și obosite și din serialele de comedie care îl făceau pe tatăl său să se amuze. Dar acum locul părea amenințător și înfricoșător. Era *atât de diferit* de lumea pe care o cunoștea. Frica îl schimbase pe copilul îndrăzneț și aventuros Halil care fusese odată. Acum, tot ce rămăsese era un tânăr pierdut în propria disperare.

Ochii i-au căzut pe ușile din spatele restaurantului, zărind semnul ca un baston al toaletei pentru bărbați și se mișcă repede în acea direcție. Halil a trecut pe lângă un șir de telefoane publice și mâna lui s-a întins către unul dintre ele. Și-a retras-o și s-a încruntat. *Pe cine să sune? Poliția?* L-ar fi arestat pentru că a intrat ilegal în țară. Ar fi surzi la toate rugămințile lui. Polițiștii americani nu erau diferiți de cei de acasă, bărbați agresivi purtând arme, și corupți. Atunci, un *doctor?* Dar doctorii din țara asta erau ca niște negustori. Nici măcar nu s-ar gândi să se uite la un om pe moarte decât dacă acel om ar avea un pumn de bani.

Înainte ca cineva să-l întrebe ceva, Halil a intrat în toaletă. Aproape că a căzut în cea mai apropiată cabină, încuind ușa în urma sa. Înăuntru mirosea neplăcut a dezinfectant cu aromă de pin.

Și-a scos bandajele, desfăcându-le din jurul corpului. Le-a făcut ghem și le-a înghesuit în spatele rezervorului de apă. Abdomenul său umflat și vinețiu atârna neplăcut deasupra brâului. Acum, că știa ce i se făcuse, părea să cântărească de două ori mai mult decât înainte. Se întrebă dacă ar putea fi posibil să își provoace voma, să scoată afară tot ceea ce avea înăuntru; apoi alungă acest gând. Datul afară nu rezolva nimic.

S-a gândit la autobuzul școlar care trecea pe lângă el pe autostradă și s-a gândit să se ascundă sub unul dintre lungile tractoare-remorci parcate acolo. Khadir amenințase că îi va abandona pe toți cei care nu se supuneau ordinelor, deci asta se va întâmpla și cu Halil?

Era oare în siguranță aici, înconjurat de acești străini? Khadir va veni să-l caute? I-a pus pe toți acești oameni în pericol doar pentru că a intrat în

restaurant?

Halil se ridică în picioare tremurând. *Trebuie să-i avertizez,* și-a spus și, pentru prima dată după prea mult timp, și-a simțit mama și tatăl alături de el. Ei îi spuneau că asta trebuia să facă. Nu se putea ca din cauza fricii pe care o simțea să-i pună pe alții în pericol. Ar trebui să le spună. *Trebuia să le ceară ajutor.* Halil a tras de zăvorul din interiorul cabinei.

Americanul se afla în ușă, expresia sa arătând că este surprins foarte puțin.

Acesta și-a balansat o mână și Halil a primit un pumn în piept care l-a aruncat înapoi. S-a prăbușit pe scaunul de toaletă, gemând de durere.

Fără să trădeze nici cea mai mică emoție, americanul l-a înghesuit pe tânăr înăuntru și a încuiat ușa. Și-a pus o mână în jurul gâtului lui Halil și l-a strâns cu putere pentru a-l opri să strige.

Cu cealaltă mână, bărbatul a scos din buzunar o cutie de plastic și a deschis clema acesteia cu degetul mare. Cu mișcări rapide și îndemânatice, a scos o seringă îngustă din interior și și-a folosit dinții pentru a îndepărta capacul de siguranță care acoperea acul.

Halil a făcut ochii mari și a încercat să-și strângă toate forțele pe care le mai avea pentru a striga după ajutor, dar apoi a simțit o durere ascuțită în gât, în locul unde omul cu ochii morți îl înțepase cu acul seringii.

Un frison cauzat de un produs chimic i-a trecut prin tot corpul, răspândindu-se din gât. Gândurile sale au devenit lente, iar senzațiile pe care le avea greoaie și de parcă nu ar fi fost ale lui. Frigul i-a pătruns în trup, iar Halil a căzut inconștient, visând că era acoperit de gheață.

•

— Polițiștii au plecat, a transmis Teape, apropiindu-se de autobuzul parcat. A făcut o pauză pentru o sorbi îndelung din milkshake-ul de căpșuni. Am văzut mașina mergând către Nord.

Khadir stătea pe treptele autobuzului uitându-se la el.

— Ți-am spus să fii rapid.

Teape ridică din umeri și sorbi cu paiul din băutură.

— A trebuit să o fac astfel încât să pară ceva normal.

— Unde este băiatul?

— În toaleta pentru bărbați din spatele parcării pentru camioane, a răspuns el. Am băgat destul în el să nu mai miște cel puțin o oră.

Celălalt a analizat ce i s-a spus.

— Cât de departe vom ajunge în timpul ăsta?

Teape ridică din umeri din nou.

— Depinde de trafic.

Își pierduse interesul pentru milkshake și a aruncat ce mai rămăsese.

— La periferia orașului Baltimore.

Khadir dădu din cap și scoase telefonul mobil. Aplicația avea setări și funcții multiple, care îi permiteau să activeze în orice moment oricâte arme voia, cu condiția ca acestea să fie în raza de acoperire. Folosind telefonul, a fost o chestiune simplă să selecteze o durată de timp și un punct de pornire și apoi să apese *TRIMITERE*.

A ales o singură armă, desemnată pe ecran ca având numărul șapte, apoi a stabilit o durată de timp de o oră și treizeci de minute. A apăsat pe o tastă și telefonul i-a răspuns cu un semnal sonor. Afișajul unui ceas a început să indice scurgerea timpului, iar Khadir a privit cum secundele își începeau marșul lent spre zero.

A-l ucide pur și simplu pe tânărul care trădase ar fi fost o risipă de efort și de resurse. Acum, deși trebuiseră să modifice planul stabilit, el va servi unui scop util, semănând confuzie în rândurile dușmanilor și direcționându-i greșit. Când va veni momentul, acesta va părea la început un accident tragic – o explozie de gaz probabil – și, până când autoritățile își vor da seama cu adevărat despre ce armă este vorba, sfârșitul jocului va deveni efectiv.

— Deci, probabil ar trebui să plecăm, a fost de părere Teape. Dacă nu vrei să stai prin jur ca să vezi ce se va întâmpla!

Khadir și-a strecurat telefonul mobil în buzunar.

— Da, pornește, a spus el.

Capitolul 23

Ploaia bătea pe hayonul înalt al SUV-ului Toyota, iar Lucy se așează cât mai bine pentru a fi ferită de umezeală. Avea cu adevărat o problemă; deplasarea lor pe puntea navei *Santa Cruz* o udase până la piele și, chiar și după ce își aruncase vesta antiglonț în portbagaj, tot se simțea grea și rece.

Două mașini de poliție au trecut în viteză pe lângă ei când au intrat în stația de taxare îngustă, în drumul către portul din New Jersey. Din locul în care oprise SUV-ul, lângă un depozit dezafectat, putea să vadă o umbră portocalie în mijlocul furtunii care trecea pe deasupra capului, cel mai probabil de la flăcările de la bordul navei.

— De ce mai stăm pe aici?

Delancort își ridică privirea de pe bancheta din spate, cu fața luminată de un ecran de laptop.

— Această zi abia a început, i-a spus el.

Mai multe cabluri conectau laptopul la o pereche de cutii metalice nu mai mari decât niște cărămizi, iar pe ecran se succedau mai multe imagini video neclare. Unghiul în care se afla nu îi permitea lui Lucy să vadă cu claritate imaginile respective, putând doar distinge că erau de la o cameră de supraveghere amplasată pe docuri.

— Mă întreb cum ai intrat în posesia lor!

El a dat din cap către bărbatul tăcut așezat pe scaunul șoferului.

— Malte le-a obținut de la biroul de securitate al autorității portuare. L-am trimis în timp ce tu urcai la bordul navei. Mi s-a părut o idee bună.

Delancort arătă către un modul de antenă wireless de pe acoperiș.

— Biroul din New York le-a primit. Ei fac o analiză în timp real a imaginilor.

— Înțeleg.

Lucy se gândea la același lucru. Solomon a închiriat mai multe etaje la nivelele înalte ale unei clădiri scumpe din beton și sticlă de pe Park Avenue, și, în afară de rezolvarea chestiunilor curente ale grupului Rubicon, acolo funcționa și o „celulă de criză”, denumire care ascundea un departament format din tehnicieni, hackeri și alți specialiști, ale căror abilități se situau la limita legalității.

Acei oameni fuseseră chemați pentru a veni în sprijinul operațiunii de pe *Santa Cruz.*

Delancort se uită la un text care apăruse în colțul ecranului.

— Avem confirmarea. Până acum au fost puse în stare de alertă autoritățile locale, pompierii și poliția. Ceea ce e bine. Dacă avem noroc, le va lua destul de multe ore pentru a înțelege ce s-a întâmplat pe navă.

— Până atunci, totul se va termina, într-un fel sau altul, spuse Lucy sumbru.

Se uită în altă parte și îl văzu pe Marc, stând deoparte, sub un acoperiș din tablă ondulată.

Englezul se uita în ploaie și pe fața lui nu se putea citi nimic.

— *„D'accord",* a spus Delancort. Chiar și așa! Nu ne putem permite să pierdem timpul. Poliția care a sosit la fața locului a raportat că mai multe persoane au fugit de pe navă, unele dintre ele posibil înarmate. Aceste persoane sunt, probabil, mercenarii aflați în slujba Asociației.

Lucy se gândi la Grunewald, și nu putea să-și rețină un rânjet. El căzuse deja când ea ajunsese la marginea compartimentului de marfă și, stând lângă Marc și, uitându-se în jos, l-a întrebat. Ce *s-a întâmplat?*

— *Am reușit să fac ceea ce trebuia,* i-a spus el, și asta a fost tot ce a avut să-i spună, exceptând relatarea făcută lui Delancort privind cele spuse de Grunewald despre autobuzul școlar.

Franco-canadianul vorbi din nou.

— Dacă vreunul dintre cei pe care îi urmărim intră în legătură cu stăpânii lor, treaba asta s-ar putea încheia înainte de a găsi autobuzul. Ei ar putea stopa operațiunea.

— Asta ar fi o decizie inteligentă, a fost de acord Lucy. Dar nu sunt așa sigură că tipii ăștia sunt atât de deștepți să facă așa ceva.

Delancort a fost de acord.

— Este un motiv în plus să acționăm repede.

Lucy a dat din cap și a simțit cum tremură din cauza febrei.

— Ceea ce mă aduce înapoi la prima mea întrebare.

Delancort se uită la ea.

— Asta nu înseamnă că așteptăm, ci că ne regrupăm. Sunt sigur că veți fi primii care să fie de acord că ceea ce ați găsit în interiorul acelei nave nu a fost ceea ce ne-am fi așteptat să descoperim.

— Da, răspunse Lucy, gândindu-se la mirosul de sânge și de păcură.

— Ai transmis lucrurile astea la sediu?

— Domnul Solomon a fost informat.

Expresia lui Delancort a devenit sumbră.

— Este ceva îngrozitor ce am ajuns să descoperim cu ajutorul prietenului nostru englez!

— Cât timp crezi că ar putea cineva trăi cu…? Nu mai găsea cuvintele pentru a se exprima. Cu acele *implanturi* în interiorul lor?

— Nu prea mult timp.

Răspunsul a venit de la Malte, care se uita către ei în oglinda retrovizoare.

— Două zile?

— Ceea ce înseamnă că atacul va avea loc în următoarele 24 de ore, dacă nu mai devreme.

Lucy alungă senzația de rău pe care o simțea în stomac și încercă să se gândească la oamenii din spatele acestei operațiuni.

— Ți-ai pregătit armele și vrei să treci la acțiune cât mai repede posibil.

Un clopoțel din laptop i-a semnalizat lui Delancort și acesta a dat clic pentru a deschide o fereastră pe ecran unde au apărut mai multe fotografii. A examinat un text primit în atașament și a murmurat ceva auzit numai de el.

— Ce este?

Lucy s-a aplecat să vadă mai bine.

Delancort i-a arătat.

— Se pare că prietenii noștri de pe navă au planificat acest lucru foarte atent. Există un videoclip cu un vehicul care a ieșit din docuri și care corespunde descrierii pe care ne-a făcut-o Dane. Echipa care analizează imaginea a stabilit locurile posibile din interiorul complexului portuar unde acesta ar fi putut aștepta. Șoferul știa foarte bine zonele de baleiere ale tuturor camerelor de securitate în fiecare moment.

Lucy analiză fotografiile pe care nu apărea nimic, până când s-a uitat mai aproape și a observat că fiecare dintre ele conținea o frântură dintr-un vehicul în mișcare – o serie de străfulgerări de lumini, conturul unei deplasări, dar nimic care să fie clar.

— Oamenii noștri sunt foarte buni, a adăugat Delancort.

— Uită-te aici. A adus pe ecran o fotografie a unei părți a docurilor și, într-o margine a imaginii, se vedea o parte dintr-un depozit.

— Acolo aștepta autobuzul școlar. În afara unghiului de vedere al camerelor.

— De unde știi asta?

Delancort a apăsat o tastă și imaginea statică a prins viață.

— Privește!

Pentru o clipă, imaginile alb-negru nu au arătat nimic interesant, doar mișcarea sacadată în bătaia brizei a cablurilor întinse între stâlpii subțiri. Apoi a apărut brusc o figură în fotografie, deplasându-se cu dificultate. Un copil slăbănog, își spuse Lucy, judecând după mișcarea brațelor și bluza prea mare pe care o purta. Mergea de parcă ar fi fost rănit. Pentru o secundă, tânărul s-a uitat în sus în aer și camera i-a captat bine fața.

— În timp ce vorbim, biroul din New York a pus în practică asupra lui procedura de recunoaștere facială, a constatat Delancort. Probabil că nu are cazier.

— Pare speriat de moarte.

— Are și de ce.

Delancort a arătat spre ecran, înapoi la locul unde apăruse pentru prima dată tânărul.

— Uită-te în continuare.

O a doua figură a apărut apoi, un adult purtând o șapcă de baseball și, peste mai puțin de două cadre, a ajuns lângă tânăr, trăgând brusc de el. Nu a reușit să îl apuce prea bine și șapca i-a căzut de pe cap. Lucy și-a strâns buzele privind cum tânărul era bătut și târât în afara unghiului de vizibilitate al camerei. Bărbatul și-a luat șapca de jos și și-a pus-o la loc, dar nu suficient de repede pentru ca fața sa să nu poată fi înregistrată de cameră.

— Cine este tipul? a întrebat ea.

— Este cineva cunoscut.

Delancort a deschis o altă fereastră și a arătat rezultatul recunoașterii faciale.

— Există o șansă de optzeci și unu la sută ca acesta să fie Omar Khadir. Militant extremist, cunoscut terorist și cel mai activ combatant din organizația Al Sayf.

Lucy simți că i se usucă gura. Îl știa pe Khadir după nume, i se spusese despre el când Rubicon a început să suspecteze că Al Sayf a intrat în

combinație cu Asociația. Aceasta era prima dovadă concretă privitoare la el. Omul avea reputația că acționează nemilos și nu face nicio greșeală.

Dacă a avut curajul să vină în SUA, a fost doar pentru că a pus la cale niște acțiuni înspăimântătoare.

Lucy s-a gândit la HMX, la sala de operații și la „bombele din corp" descrise de Marc.

— Poate că Dane avea dreptate. Acest lucru ne scapă de sub control. Ar trebui să vorbim cu persoanele de contact ale lui Rubicon de la Langley. Să le spunem ce se întâmplă. Khadir se află pe lista CIA cu persoanele cele mai căutate. Ar trebui să li se spună.

Delancort se uită la ea.

— Vrei să le dăm telefon? Vrei să îți citesc lunga listă de legi pe care le-am încălcat pentru a ajunge unde suntem acum?

I-a aruncat o privire dură.

— Vine o vreme când salvarea de vieți omenești devine mai importantă decât să te protejezi pe tine însuți.

O altă mașină de poliție a trecut și Delancort și-a lăsat capul în jos.

— Atunci, ceea ce trebuie să faci este să oprești următorul ofițer de poliție pe care îl vezi. Dacă ai dreptate în ceea ce privește cronologia evenimentelor… Și din experiența mea în activitatea cu tine, de obicei ai… Vei fi pusă într-o celulă așteptând să ți se comunice ceva până când se va încheia ultima acțiune violentă a Al Sayf. Spune-mi dacă greșesc.

Lucy își plescăi buzele cu nervozitate.

— Nu greșești, zise ea oftând. Bine. Am nevoie de toate datele care ne pot fi utile.

— Ok!

— Mașina este aici, a spus Malte.

S-a întors și a văzut un Ford Mustang elegant încetinind. Neagră și strălucitoare, puternica mașină avea niște ornamente argintii și în față o grilă cu un aspect sălbatic. Lucy ridică o sprânceană; mașina arăta ca o jucărie a unui om bogat – și și-a dat seama că tocmai asta era, fiind adusă dintr-unul dintre locurile în care erau păstrate colecțiile lui Solomon cuprinzând un mare număr de vehicule de lux.

Sunetul Mustangului l-a scos pe Marc din gândurile sale și acesta s-a uitat la mașină cu o privire cercetătoare.

— Pentru ce este asta?

— Cred că pentru drumul pe care îl avem de făcut.

Șoferul Mustangului a ieșit din mașină. Era o chinezoaică micuță având pe urechi căști cu Bluetooth, îmbrăcată cu o jachetă roșie lucioasă și o fustă asortată.

— Livrarea a fost făcută, spuse ea, cu un accent local, zăngănind cheile în mână. Este în regulă? Au spus că vreți ceva rapid.

Delancort se uita din interiorul SUV-ului, nedorind să iasă în ploaia care continua să cadă.

— Lucy! Ia mașina și urmează autobuzul școlar. Ei nu pot avea un avans mai mare de câteva ore. Pe autostrada I-95, de-a lungul coastei preț de câteva sute de kilometri și veți putea să-i prindeți din urmă. Încearcă să nu te prindă depășind limita de viteză.

— Și tu, ce faci? l-a întrebat Marc.

— Mergem la biroul din oraș. Trebuie să ne coordonăm cu domnul Solomon. Între timp, dacă îi întâlniți, sunați-mă *imediat.*

— Salut. Eu sunt Kara.

Fata cu jacheta roșie dădu din cap de lângă mașină.

— În spate sunt haine curate, arme și ceva muniție.

A scos un portofel subțire dintr-un buzunar interior și i l-a înmânat lui Lucy.

— Asta e pentru tine.

Portofelul conținea imitații foarte bune ale insignei și cărții de identitate ale unui agent federal pe nume Tracy Reese, unul dintre numele conspirative ale lui Lucy. A băgat-o în buzunar înainte ca Marc să poată pune întrebări.

Kara a scos două telefoane inteligente groase și i-a dat unul lui Lucy și celălalt lui Marc.

— Cu complimente din partea domnului Solomon, așa că nu trebuie să vă faceți griji că nu mai aveți minute. Datele de care aveți nevoie au fost deja încărcate.

Marc a sucit telefonul în mâini studiind caracteristicile dispozitivului. „Niciun indiciu privind producătorul…” S-a dus la portbagajul Toyotei pentru a-și lua rucsacul uzat de atâta folosire.

— Totul este în regulă, a spus Kara, deschizând portiera SUV-ului. O aplicație *Spy-Phone*[55] este mai bună decât un *iPhone.* Ambele telefoane au sisteme cu amprenta feței, astfel încât să nu fie deblocate de nimeni

altcineva decât de utilizatorul stabilit; doar trebuie să vă uitați la ecran și veți putea să-l utilizați.

Se uită la ei rânjind.

— Ești de la MI6, nu-i așa? Este practic identic cu cele pe care le folosesc ofițerii voștri de teren.

— De unde știi asta? a întrebat-o Marc.

— Pentru că am copiat modelul de la unul furat pe care l-am găsit lângă cadavrul unui agent FSB[56].

Kara aruncă o legătură de chei spre Lucy.

Cu o viteză la care Lucy nu se aștepta, mâna liberă a lui Marc a prins în aer cheile înainte ca acestea să ajungă la ea.

— Voi conduce eu de data asta! a spus el ferm.

Rânjetul lui Kara dispăru.

— Știe să conducă o mașină americană?

Marc și-a pus mâna pe capota lucioasă a Fordului Mustang.

— Shelby Cobra GT-500. Solomon are gust bun în materie de motoare.

— Fata a zis ceva, a constatat Lucy, în timp ce aluneca pe scaunul pasagerului.

Marc nu s-a uitat la ea și a pornit mașina fără nicio problemă.

— Pune-ți centura, a spus el, fixându-și centura de siguranță.

Abia ce Lucy și-a prins centura la locul ei și Mustangul a început să toarcă, plecând de lângă bordură prin ploaia care curgea șuvoaie.

•

Exact în clipa în care ceasul bătea ora zece, ușa s-a deschis și în sala de ședințe au intrat cei care aveau în mâinile lor viitorul lui John Farrier. Era pentru prima dată când Farrier îi vedea pe Royce și Welles unul lângă altul, indiferent de ce chestiune se discuta. Aceasta arată, credea el, cât de gravă era situația. Încercând să își alunge oboseala drumului, și-a reținut un căscat și s-a uitat la ei când își ocupau locurile. Decisese în timpul zborului cu avionul de la Roma că nu se va ridica în picioare pentru niciunul dintre ei, până când nu vor arăta ceva care să denote o urmă de respect față de el. Welles era însoțit de unul dintre ofițerii lui de protecție cu gâtul gros, în timp ce Royce era singur. Dintre cei doi, șeful Secției K părea mai încordat și mai obosit decât era Farrier.

— Și eu mă simt la fel, Donald, i-a spus el.

Royce s-a uitat la el cu o privire neîncrezătoare, lipsită de orice emoție.

— Fiecare dintre noi contribuim cât putem, a spus el vag.

— Unii mai mult decât alții.

Farrier își îndreptă corpul și se întoarse spre Welles. Călătoria cu hurducături într-unul dintre avioanele de transport C-17 ale Escadrilei 99 îi indusese în mod clar o stare de spirit proastă și i-a dat lui Farrier timp mai mult decât suficient pentru a se gândi la o grămadă de comentarii malițioase la adresa celui care îl obligase să vină acasă.

— Hai să terminăm odată cu această imensă risipă de resurse.

Welles se uită la el pentru prima dată, ca și cum nu observase până atunci că Farrier era în cameră.

— Ești grăbit?

Farrier se aplecă spre el.

— Nu știu la cine ai apelat pentru asta, Victor, dar m-ai scos dintr-o activitate desfășurată sub acoperire în mijlocul unui incident major de securitate, fără să am măcar posibilitatea să fac o cerere de concediu. Sper că ai crezut că merită să mă aduci înapoi la Londra, pentru că mă voi asigura că directorul și întregul nenorocit de comitet operațional să afle cât de incorect te folosești de influența pe care o ai.

— Imbecil arogant!

Welles i-a aruncat insulta cu calm.

— Cum adică! Ai curajul să latri la mine când, de fapt, tu meriți să primești o pedeapsă cât mai aspră! De unde crezi că am primit autorizația? Ești într-adevăr atât de incredibil de sigur să crezi că toți de aici de la Vauxhall Cross acceptă ideea că nu ai nicio legătură cu apariția lui Dane la ambasadă?

— Doar nu l-am invitat eu! a replicat Farrier. „*Dar, totuși, poate că am făcut-o, doar fără să-mi dau seama*”.

— Oh! Welles bătu cu degetele pe masă. Deci asta vei susține? Pentru că asta e afirmația cea mai cusută cu ață albă pe care am auzit-o vreodată. Ai ajutat și ai instigat un fugar, John. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigur că Roma nu a fost prima dată.

Flutură din mână spre pereți.

— Îți amintești această cameră? Unde l-am ținut pe Dane când a venit de pe stradă? Ai fost cu el.

— Nu-mi amintesc asta, a mințit Farrier. Mai încearcă.

— Cred că l-ai ajutat să scape, a insistat Welles. Și apoi l-ai lăsat să se învârtă în jurul unei stații protejate a MI6 ca și cum ar fi fost proprietatea lui. Ceea ce te face vinovat, în opinia mea.

— Acolo era înarmat. M-a luat ostatic.

Welles fornăi batjocoritor.

— Hai, hai! Ți-am citit dosarul. Dacă ai fi vrut, l-ai fi putut dezarma pe Dane și l-ai fi împușcat mortal înainte să ajungă la zece metri distanță.

Farrier își strânse buzele și se uită către Royce.

— Ești de acord cu el?

Royce își strânse cu degetele rădăcina nasului pentru a da mai multă importanță la cele pe care urma să le spună.

— Marc Dane a avut... *are* secrete față de această agenție. Dacă nu avea nimic de ascuns, nu avea niciun motiv să fugă.

— Unul dintre motive este chiar aici, a replicat Farrier, aruncând o privire la Welles.

Royce clătină din cap.

— Aș putea fi de acord cu asta. Dar, chiar și așa, când a venit la tine… Erai unul dintre cei care avea încredere în el, și totuși s-a folosit de tine.

Oftă și până să spună următoarea frază părea că a îmbătrânit cu zece ani.

— Marc nu mai este de-al nostru, John. El se asociază cu actori non-statali, criminali și mercenari. Agenda lui de lucru este diferită de a noastră. Comportamentul lui nu este cel al unui ofițer MI6 loial.

Royce s-a uitat la Welles.

— Oricât de mult îmi displace să o spun, Victor are dreptate. Dane a devenit un pericol și trebuie să-l tratăm ca atare.

Welles s-a așezat mai bine pe scaun.

— L-ai recrutat din marină, L-ai ajutat să-și antreneze echipa. Ai crezut că-l poți aduce alături de noi. L-ai protejat. Dar aceasta s-a dovedit o alegere greșită.

Farrier ura acea mică parte din el care era de acord cu investigatorul de la afacerile interne și încerca să o reducă la tăcere.

— Marc nu este un trădător, a insistat el. Dar cineva vrea ca noi să credem că este.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Talia Patel. Arăta cu mâna către omniprezenta tabletă.

— Am aflat ceva, a început ea.

Welles îi făcu semn să intre în cameră.

— Hai să vedem despre ce este vorba.

Ea se uită la el încruntată.

— Femeia din Roma, Lucille Keyes. Am găsit câteva apariții de-ale ei între momentul în care a dispărut de pe radar și acum. Analiza arată cu o probabilitate foarte mare că Keyes lucrează în prezent pentru Divizia de Situații Speciale a Rubicon.

Royce părea surprins.

— Este prima dată când se face vreo legătură cu un contactor militar privat…

Talia părea că regretă că nu stabilise acest lucru mai demult.

— Indiciile de până acum nu păreau convingătoare sau cel puțin așa am crezut. Am vrut să avem o confirmare înainte de a vi le prezenta.

Șeful ei nu părea mulțumit de răspuns, dar nu a insistat.

Welles s-a întors către Farrier.

— Dane ți-a spus asta?

El clătină din cap, neștiind ce să facă cu noile informații apărute.

— Ce ne spun datele astea? ceru să afle Royce, oboseala lui vizibilă dând semne că dispare. Știm unde se află acum Keyes?

Talia își strânse buzele.

— Avem ceva, dar nu este confirmat. După ce a reapărut, am urmărit prin GCHQ traficul de date al lui Rubicon pentru a stabili dacă există vreo creștere neobișnuită a activității și a rezultat că în ultimele cinci ore s-au întâmplat multe la biroul lor din New York.

— S-au trezit odată cu cocoșii? zise Welles. Dar este, totuși, orașul care nu doarme niciodată.

Lucy a continuat.

— Controlul traficului de pe Newark Airport a înregistrat noaptea trecută sosirea unui avion al companiei. Mi-am luat libertatea și am solicitat stației noastre din Manhattan să pună sub supraveghere clădirea Rubicon. Una dintre mașinile lor a plecat în grabă și apoi am urmărit-o mergând peste golf către New Jersey.

— Ce legătură are asta cu Marc sau Keyes? a spus Farrier.

Welles preluă cele spuse de Lucy, ignorând comentariul lui Farrier.

— De unde a zburat avionul?

— Din Kayseri, Turcia. Dar înainte de asta a făcut o scurtă oprire în Roma.

— El este acolo. Welles avea pe față o expresie încordată. Dar trebuie să știm asta cu siguranță.

— Mai este ceva, a adăugat Talia fără tragere de inimă, căutând sprijinul lui Royce.

El i-a făcut un semn și ea a continuat.

— Oamenii noștri din teren au obținut informații despre un incident la bordul unei nave din portul New Jersey. Nu este atât de departe de aeroport. Detaliile sunt vagi, dar s-au tras focuri de armă. Un incendiu. Au fost găsite cadavre.

Welles se uită la ea.

— Trebuie să fim la curent cu toate evoluțiile privind aceste aspecte. Dacă Dane este pe pământ american, potențialul său de a face de râs această țară și această agenție crește exponențial. Dacă verii noștri miros ceva despre asta, MI6 va fi învinuită de tot ce se va întâmpla în continuare.

Royce și-a împins scaunul și s-a ridicat, încercând să se calmeze.

— Talia, contactează echipa noastră din New York și spune-le să mobilizeze toate resursele de care au nevoie. Ordinele pentru ei sunt să-l caute pe Marc Dane și pe cei cu care este asociat acum, cât mai repede posibil. Faceți tot ce se poate pentru a fi capturat viu…

A făcut o pauză.

— Dar forța letală este autorizată.

Talia n-a spus nimic și și-a luat tableta.

Farrier clătină din cap.

— Aceasta este o greșeală.

— Am luat act de opinia ta, a replicat Welles și s-a uitat cu duritate la Royce. Donald, mă vei ține la curent cu asta, nu este nicio îndoială. Și sunt sigur că nu trebuie să îți reamintesc că trebuie să ne asigurăm că americanii nu vor afla nimic despre nicio operațiune pe care o desfășurăm pe teritoriul lor. Tot ce vom face ca să punem capăt acestei mizerii va determina reacții nedorite din partea CIA.

Royce a dat din cap.

— De acord.

— Vreau să merg acolo, a insistat Farrier. Dacă Marc e acolo… Îl cunosc. Vă pot ajuta să-l aduceți înapoi.

Analizase toate posibilitățile, pusese în balanță trădarea și păstrarea secretului, adevărul și posibilele minciuni. Îl îngrijora faptul că nu putea

discerne ce este adevărat și ce nu.

Privirea dezgustată pe care i-a aruncat-o Victor Welles i-a arătat lui Farrier că nimic din ceea ce ar putea spune nu va schimba ideea din capul acestui om că Marc Dane este vinovat.

— Tu să stai acolo, John, a spus el. Stai acolo și așteaptă. Dacă îi ești un amic bun, s-ar putea să te duc într-o celulă lângă cea a lui Dane.

•

Vocile erau groase și ciudate și ajungeau la Halil prin ceața de zgomote ca o apă care curge.

— Ești bine, băiete?

Era un om mai în vârstă, contrariat de ceea ce se întâmplă.

— Mie mi se pare că este foarte bolnav, a spus o femeie, iar lui Halil i s-a părut că miroase a ceva dulce. Cred că e un drogat. Vreun mexican.

— N-ai priceput nimic, Sally.

Cineva de lângă el, cu o voce aspră l-a atins, apăsându-l energic cu degetul pe piept.

— Nu este mexican. Este un arab[57]. Am văzut mulți ca el când am luat parte la operațiunea Furtuna Deșertului.

Halil a încercat să-și deschidă ochii, dar efortul era prea mare. Își simțea mâinile și picioarele grele.

Femeia fornăi pe nas.

— Cu toții am auzit poveștile voastre de război de atâtea ori, Jake!

— Hei, știu despre ce vorbesc…

Amestecul de cuvinte în slang era greu de urmărit, iar Halil a renunțat să mai asculte. Simțurile îi reveneau încet, lumea apărea din nou în jurul său, încetul cu încetul.

Prin privirea încețoșată, formele căpătau contur și vedea mai multe persoane aflate în jurul lui. Îi era frică și a încercat să se retragă, dar nu mai avea unde să se ducă.

Fețele de deasupra lui îi păreau mai mari decât în realitate. Bătrânul era îmbrăcat într-un șorț pătat care mirosea a mâncare prăjită stătută. Femeia în uniforma de chelneriță, se uita la el ca și cum ar fi fost un fel de creatură neobișnuită. Mai era un bărbat masiv, cu o barbă roșcată neîngrijită și cu ochii mari sub cozorocul unei șepci de camionagiu murdară de ulei. Toți stăteau prea aproape, toți vorbeau deodată.

Întreaga lume din jur părea stranie, ca prin vis, și și-a dat seama dintr-odată că îi era îngrozitor de familiară. Își duse mâna la gât, acolo unde americanul cu ochii morți în cap îi înfipsese acul. *Drogat,* se gândi Halil, cuvânt care i se părea mare și greu ca un ghețar care taie o mare agitată. *Ca și înainte, pe navă. Drogat ca să dorm.*

O altă figură s-a alăturat celor trei care îl înconjurau, iar inima lui Halil i s-a oprit în gât. Un om cu pielea neagră ca abanosul, cu privirea dură și nemiloasă. Purta o uniformă pe care se afla o insignă metalică mare și la șold avea un toc în care ținea un pistol masiv.

— Ce naiba e asta? Părea supărat pe simpla prezență a lui Halil.

Omul cu pielea închisă la culoare i-a adus în minte lui Halil imaginea altor bărbați în alte uniforme, a altor polițiști care au venit la el în ziua în care mama și tatăl său au pierit. Ei au adus moartea cu ei. A simțit prin vene o senzație de panică și de frică, ca și cum ar fi fost electrocutat, care l-a făcut să tresară.

— Hei!

Expresia omului cu pielea închisă la culoare a devenit aspră.

— Ești drogat, băiete?

— A luat el ceva, îșidădu femeia cu părerea. A tras pe nas în toaletă!

— Nu ai de unde să știi asta, a spus bătrânul, dar nimeni nu îl asculta.

— Poate că nu înțelege ce i se spune. Camionagiul a fluturat o mână prin fața ochilor lui Halil. S-ar putea să aibă vreun handicap.

— *Habla espanol?*[58] a spus polițistul. Era atât de aproape, încât Halil putea vedea combinația de cuvinte străine de pe insigna sa.

Halil a încercat să răspundă, dar i-a fost greu să spună ceva.

— Nu-i învață nimic pe copiii ăștia arabi, a adăugat camionagiul, dând din cap cu înțelepciune.

Omul cu pielea închisă la culoare s-a retras brusc, iar mâna i-a căzut pe patul pistolului de la centură.

— La naiba. Copilul este chiar drogat, le-a spus el celorlalți. M-am săturat de aceste trucuri. Îi vezi pupilele? Va trebui să-l scoatem de aici, să-l ducem undeva în siguranță.

Undeva în siguranță. Cuvintele au străbătut mintea lui Halil ca un proiector. Își amintea de ofițerii care veniseră la ușa casei familiei sale, în uniformele lor și purtând insignele lor strălucitoare. Și ei i-au spus că îl vor

duce undeva în siguranță. Pentru că era doar un băiat cu doi părinți morți și nu avea pe nimeni care să aibă grijă de el, iar un orfan nu putea trăi singur.

Și oricât de mult a plâns, nu au vrut să-l lase să rămână acolo. Polițiștii l-au lovit cu un baston la fel ca cel pe care-l purta la talie cel cu pielea închisă la culoare, târându-l plângând până la stradă.

Viața lui s-a spulberat în acel moment, bucăți rupte din ea ajungând și în praful și suferințele de la orfelinatul lui Khadir.

Halil nu voia ca aceste lucruri să se întâmple din nou.

Toți vorbeau despre el, vorbeau despre ce ar trebui făcut cu el, de parcă nici măcar nu ar fi fost acolo. Ca și cum era un copil, incapabil să vorbească pentru el însuși.

La un moment dat, polițistul a scos de la centură o pereche de cătușe.

Apoi s-a întâmplat, iar Halil nu s-a putut opri. El *nu a vrut* să se oprească.

Mâna lui Halil s-a întins peste masă și a apucat strâns un recipient din sticlă plin cu zahăr. Și-a strâns toate puterile într-o mișcare bruscă și a lovit capul bărbatului.

Sticla s-a spart cu un trosnet, iar fața ofițerului de poliție a fost acoperită de granule de zahăr. Femeia a scos un strigăt când bărbatul și-a pierdut echilibrul sub impactul atacului surpriză. Halil l-a văzut căzând și lovindu-se cu tâmpla de tejgheaua de servit, cu ochii dați peste cap de li se vedeau albul, căzând pe podea. Era plin de sânge.

Împiedicându-se de scaun, Halil s-a dus la polițistul semiconștient. I-a smuls pistolul din toc, moment în care strigătul femeii s-a transformat într-un țipăt puternic.

Sunetul l-a făcut pe Halil să tremure de frică și să strângă involuntar arma în mână. Sunetul s-a auzit ca un tunet în interiorul restaurantului, din armă descărcându-se un singur glonț care a lovit podeaua, spărgând plăcile de gresie vechi.

În acel moment, panica lui Halil i-a cuprins și pe ceilalți din restaurant, toți cei aflați în separeuri ridicându-se și alergând spre ușă. S-a creat un haos general și Halil a început să se zbată din cauza durerii înțepătoare pe care o simțea din nou în stomac.

Halil s-a poticnit, cu arma grea și periculoasă din mână legănându-se înainte și înapoi spre fețele bărbatului cu șapcă și a femeii cu șorțul de chelneriță. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să se miște văzând arma amenințătoare din mâna lui și pe polițistul rănit culcat pe podea.

•

Marc a mers cu Mustangul cu viteză constantă pe autostrada dreaptă, menținând mașina sub limita de viteză. S-a lăsat cuprins de plăcerea de a conduce, lumea lui limitându-se la traficul rarefiat de pe drum și la senzația plăcută lăsată de vehiculul care rula pe asfaltul umed.

Lucy era destul de agilă astfel încât să se poată strecura prin spațiul îngust dintre scaunele din față către bancheta îngustă din spate. În oglindă, Marc a prins sclipiri de piele maro-roșcată, un fulger de lenjerie albă când ea și-a dat jos echipamentul tactic ud pentru ceva care arăta mai puțin militar.

— Ți-a plăcut spectacolul? a întrebat ea, revenind pe scaunul pasagerului și punându-și la loc centura de siguranță.

— Eu am condus, a răspuns el, încercând să nege.

— Știu că asta ai făcut.

Lucy a încărcat unul dintre pistoalele semiautomate Glock proaspăt aduse de Kara din biroul Rubicon. Mulțumită de rezultat, a pus pistolul într-un toc la centură sub o geacă de pilot din piele neagră.

— Unde ai învățat să conduci mașini așa puternice?

— Joc de mult pe calculator *Forza* când nu particip la operațiuni.

— Uhu-hu!

Putea să o vadă cum îl studia cu colțul ochiului.

— Deci, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat pe navă?

— Ai fost acolo.

— Nu tot timpul.

El i-a aruncat o privire, ochii plimbându-se scurt de la panglica neagră din fața lor.

— Am obținut informațiile de care aveam nevoie. Asta e tot ce contează, nu-i așa?

— L-ai ucis pe acel mercenar. Pe Grunewald.

— Nimeni nu va plânge pentru un asasin mai puțin pe lumea asta.

Buzele lui Marc se strâmbară într-un rânjet.

— Și ca să se știe!? Gravitația a fost cea care l-a ucis, nu eu!

— Ai făcut asta pentru Sam?

Mâinile i s-au încordat pe volan fără să vrea.

— Ce vrei să spui?

Marc auzi oftatul ei.

— Când eram în Turcia, în noaptea aceea… Te-am auzit spunând un nume în somn. Bănuiesc că este cineva important pentru tine.

— A murit.

I-a spus asta înainte să se poată opri să o facă.

— Din cauza lor s-a întâmplat.

Marc nu trebuia să explice cine erau acei *ei*.

— Nu trebuie să te justifici față de mine, i-a spus Lucy cu blândețe.

— Nici nu o fac, a spus el. Grunewald a pus în pericol viețile celor din familia mea. Asociația mi-a ucis colegii. Am avut toate nenorocitele de motive pentru a o face.

Ea a tăcut pentru un timp.

— Nu este ușor să lichidezi pe cineva cu sânge rece. Ai nevoie de mai multă putere decât s-ar crede.

O replică dură se contură în mintea lui Marc, dar apoi și-a dat seama de tonul vocii femeii și și-a amintit exact *cine* era de fapt Lucy Keyes și ceea ce făcuse ea cel mai bine. Nu a mai spus nimic și a dat din cap.

Ceva colorat strălucitor clipi în spatele lor. Se uită în oglinda laterală și văzu licărirea unor lumini stroboscopice roșii și albastre. La urechile lui Marc ajunse sunetul unei sirene și micșoră viteza trecând pe prima bandă, în timp ce forma ca o cutie a unei ambulanțe zbura pe lângă ei într-o străfulgerare de lumini și de stropi de apă de la ploaie, scoțând la margine pe toți cei aflați pe drum.

Lucy se aplecă înainte.

— Ce-i aia? Acolo în față?

Au zărit o clădire joasă, vizibilă după ce i-a depășit ambulanța, și acolo, nu foarte departe, se vedeau mai multe lumini stroboscopice intermitente care proveneau de la un grup de vehicule de urgență. Autoturismele și camioanele formau o coadă în spatele unei linii de dispozitive fumigene de semnalizare montate în jurul unei stații de benzină și a unui restaurant de pe marginea drumului. Marc încetini. Se puteau vedea polițiștii făcând cu mâna către șoferi, încercând să-i facă să treacă pe celălalt sens.

— Ah, la naiba. Lucy se dădu pe spate pe scaun. Trebuie să fie un accident sau ceva de genul ăsta.

Marc a tastat afișajul sistemului de navigație al Mustangului.

— Dacă trebuie să ne întoarcem, cu siguranță nu vom mai ajunge autobuzul din urmă.

A oprit mașina și unul dintre polițiști s-a îndreptat către ei.

— Atunci va trebui să îi păcălim ca să ne lase să trecem. Bagă mâna în buzunar după documentul de identitate fals. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el.

Marc s-a uitat la ea cu reproș.

— Hei, pot să imit accentul de pe aici, a spus el, în ceva ce suna a accent transatlantic.

— Ce accent este ăsta, canadian?

El nu reuși să-i mai răspundă, deoarece polițistul era deja la geamul mașinii.

— Hei, oameni buni, a spus polițistul. A făcut o mișcare cu degetul. Trebuie să vă rog să vă duceți înapoi către ieșirea din autostradă. Avem o problemă aici, nimic îngrijorător, dar va trebui să vă deplasați în afara zonei.

Limbajul corporal al lui Lucy s-a schimbat ca și cum ar fi fost apăsat un comutator. A devenit brusc rigidă și decisă și și-a ridicat mâna în care ținea o insigna de la FBI.

— Sunt agent special Reese de la Birou. Acesta este sergentul major… Day… Este de la Poliția Montană Canadiană.

Polițistul a făcut ochii mari.

— Federalii se ocupă deja de asta? Sfinte Sisoe, chiar vă mișcați repede!

Lucy dădu din cap, fără să zică nimic care să corecteze cele spuse de polițist.

— A fost cineva rănit?

A dat și el din cap.

— Unul dintre băieții noștri, Deke, care patrula în zonă. Un puști drogat i-a luat arma și acum e ascuns în restaurant cu niște ostatici. A fost tras un foc de armă. Forțele speciale sunt pe drum, dar a plouat foarte tare… Nu știu când vor ajunge.

— În regulă.

Lucy a pus insigna deoparte și Marc putea ghici la ce se gândea. Nu-și puteau permite să fie atrași în clarificarea unor probleme locale. Cu fiecare minut care trecea, Omar Khadir era cu un kilometru mai departe. Dar următoarele cuvinte din gura polițistului au schimbat toate astea.

— L-am văzut chiar eu pe suspect când am încercat să ajungem la el. Un puști arab fluturând arma aia în jur ca nu știu ce. Ne-am retras…

Mai departe a vorbit cu oarecare îngrijorare.

— Vreau să spun, oamenii de pe aici își amintesc ce s-a întâmplat în Boston și…

— Arab? spuse Marc, amintindu-și să imite din nou accentul. A trecut pe aici vreun autobuz școlar?

— Cu plăci de înmatriculare de Michigan? a adăugat Lucy.

Polițistul a dat din cap ușor.

— Da. L-am auzit pe unul de la poliția statală spunând asta. A oprit să alimenteze și apoi a plecat, cred. Ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat aici?

Marc și-a scos telefonul inteligent pe care îl primise de la Kara și a accesat o imagine preluată de una dintre camerele de securitate de la docuri, arătându-i-o polițistului.

Acesta se uită cu atenție la ecran.

— Hei, el este. Acesta este copilul!

— Ești sigur?

Polițistul a dat din nou din cap.

— Oh, da!

— Trebuie să vorbesc cu ofițerul care coordonează acțiunea de aici, *chiar acum,* a insistat Lucy.

Polițistul a dat din cap arătând că a înțeles și a început să alerge prin ploaie.

Lucy s-a uitat la Marc.

— Nu ți-am spus *să nu* vorbești? s-a răstit ea și i-a făcut semn să conducă mașina pe partea cealaltă a șoselei. Ah, rahat…

— I-ai spus că sunt de la Poliția Canadiană.

Ea ridică din umeri.

— A fost primul lucru la care m-am putut gândi.

— Nu am niciun act de identitate al sergentului major Day…

— Îi voi cere lui Henri să facă unul pentru tine. Dar, între timp, cu cât vorbești mai puțin, cu atât este mai bine!

A întors Mustangul și l-a parcat, apoi s-a întors către ea.

— Te gândești la ce mă gândesc eu, nu?

Ea s-a uitat către restaurant.

— Că poate Khadir a lăsat ceva în urmă la Gina’s Place? Da.

Lucy își strânse mâinile în pumni.

— Asta complică lucrurile…

— Așa crezi?

Și el credea la fel.

— Trebuie să ajungem acolo. Vreau să spun, dacă acest băiat este… Nu știu, *trăiește,* nu avem nicio idee cât timp va fi la fel.

Marc și-a amintit de pozele cu dărâmăturile de la secția de poliție de pe Rambla și s-a întrebat ce dezastru ar putea provoca o explozie similară aici, pe autostrada Interstate 95.

•

Lucy își puse mâinile pe bord.

— Hai să ne punem de acord asupra unui lucru. Vorbim despre diferența dintre a pleca din acest loc și a urmări autobuzul, o pistă de care știm că este solidă sau de a ne încurca cu ceva care a căzut din senin, în care există *posibilitatea* ca unul dintre soldații lui Khadir să fie acolo.

— Și dacă, totuși, este? a insistat Marc. Dacă acolo se află un cărăuș cu burta plină de explozibili militari care așteaptă să devină martir?

Marc arătă cu mâna spre polițiștii locali care se adunaseră în jurul unuia dintre paramedicii nou-sosiți.

— Acești tipi nu au nicio idee la ce risc sunt expuși!

Marc clătină din cap, deschizând ușa mașinii. O parte din el știa că are dreptate, dar nu putea să-și alunge un sentiment de teamă.

— Vrei să conduci mai departe? Dă-i drumul, cheile sunt în contact. Dar eu *știu* ce am de făcut.

Marc a ieșit din Mustang și a plecat spre ambulanță.

Capitolul 24

Efectul somniferului se atenua. Tot ce era în restaurant devenea clar și căpăta contur. Luminile erau prea strălucitoare, iar murmurul încet și neliniștit al omului cu șapcă de camionagiu îi crea o stare de neliniște.

Halil se aplecă în separeu, având grijă să se ferească de ochii oamenilor care se adunau în parcare. Își îndreptă arma grea spre bărbatul cu șapcă și se uită la el nervos.

— Să nu spui nimic, a spus el cu o voce groasă, iar camionagiul a tăcut.

Bucătarul se ghemui lângă corpul prăbușit al polițistului negru. S-a uitat la Halil cu ochi amabili.

— Băiete, a început el, omul acesta are nevoie de un doctor. Înțelegi?

— O să moară, a spus femeia care stătea în alt separeu. Cu *toții* vom muri.

Are *dreptate.*

Halil se mișcă simțind un vârtej de durere prin corp. De când dispăruse efectul somniferului, durerea produsă de acul de la injecție revenise.

Ce-ai făcut? Vocea din capul lui suna ca cea a tatălui său. Știi că ai greșit. Oprește-te acum. Dar Halil nu putea fi sigur pentru că nu-și mai amintea exact cum suna vocea tatălui său. Era prea departe în memoria lui. Halil strânse din ochi și încercă să-și amintească fețele părinților săi, dar ele nu-i apăreau decât ca niște umbre. Lacrimile îi arseră obraji.

Se auzi un zornăit de metal. Ochii lui Halil s-au deschis și a ridicat pistolul polițistului când a văzut trei siluete la ușa restaurantului. Un bărbat alb, cu părul blond și ochii obosiți a intrat urmat de o femeie cu pielea închisă la culoare. Amândoi aveau arme, dar le țineau cu țevile în jos. A treia persoană era un bărbat oriental într-o geacă din material fluorescent, legănând în mâini un pachet greu.

— Plecați!

Halil a strigat, iar efortul l-a făcut să se strâmbe de durere.

— Am venit să te ajutăm, a spus femeia. Lasă-i pe oamenii aceia să plece.

Degetul mare al lui Halil a găsit percutorul pistolului și l-a tras înapoi.

— Nu poți să mă ajuți, spuse el respirând adânc.

Insigna de FBI a lui Lucy i-a făcut pe toți cei de la poliția locală să renunțe la orice întrebări pe care le-ar fi pus, iar Marc a dedus din expresia de pe fața șefului lor că era foarte mulțumit să se dea la o parte și să lase un agent federal să facă toată treaba. I-a auzit pe cei de afară vorbind, apărând deja zvonurile privitor la originea celui care luase ostatici. Era un lucru neplăcut faptul că doar uitându-se la fața tânărului i-a dus pe cei de acolo la ideea că ar putea fi vorba de un terorist. Acest lucru s-ar fi dovedit corect dacă Marc și Lucy nu ar fi ajuns la timp pentru a opri lucrurile să escaladeze.

Marc l-a tras către el pe unul dintre paramedicii de la ambulanță, un tip cu o față serioasă, având înscris pe geacă numele *Chang*. Lucy l-a pus să-și strângă trusa medicală și, împreună cu polițiștii locali care îi acopereau cu armele puse pe acoperișurile mașinilor de patrulare, au intrat cu multă atenție în restaurant.

Primele lucruri pe care le-a văzut Marc au fost tânărul și polițistul rănit întins pe podea. Pieptul polițistului se ridică și cobora abia respirând, iar sângele de la cap colora gresia. Arma polițistului părea mare în mâna adolescentului subțire, iar ochii tânărului erau mari și umezi. Marc a încercat să-i ghicească vârsta – optsprezece, nouăsprezece cel mult? – și a observat frica și panica din expresia feței lui.

Era același tânăr pe care Marc îl văzuse în videoclipul de la docuri, cel care reușise să fugă. Avea vânătăi pe gât și pe față, acolo unde îl lovise Omar Khadir.

Marc se uită la Lucy și ea dădu din cap că înțelesese. Și ea văzuse vânătăile. Marc a pășit în față și s-a oprit la capătul mai de departe al tejghelei. A sucit pistolul Glock în mână și l-a pus jos pe bar.

— Fără arme, a spus el. Vrem doar să vorbim.

Marc a menținut un contact vizual permanent cu tânărul, ținându-și corpul într-o postură neutră. A căutat să aibă o tonalitate egală a vocii.

— Știm totul despre tine. Vrem să te ajutăm. Nimeni altcineva nu trebuie să mai fie rănit.

A văzut întrebările de pe fața tânărului, a văzut sudoarea care i se zărea pe frunte.

— Prea târziu, a răspuns el, pufnind pe nas.

— Sper că nu.

Înainte de a intra pe ușa localului, prin mintea lui Marc trecuse o multitudine de moduri de abordare a situației. Ar fi fost destul de simplu pentru Lucy să-i ia arma cu forța și să-l scoată de acolo și în momentul ăsta să-l doboare de la zece metri distanță cu un singur foc de armă. Era capabilă să o facă, Marc știa asta. El se gândise și la un pistol cu electroșocuri pentru a-l imobiliza pe tânăr, dar nu aveau nicio idee despre ce fel de mecanism de declanșare fusese utilizat la bomba din corpul lui. Era intern sau extern? Telecomandă sau ceas? *Prea multe întrebări,* și-a spus el, și *prea puțin timp.*

Marc a mai făcut câțiva pași, ignorând tremurul revolverului *Big Smith. & Wesson* din mâna tânărului. Arătă spre ofițerul de poliție.

— Îl vom lua pe acest om, iar eu voi rămâne aici cu tine.

Tânărul a dat din cap în semn de acceptare, învins, și Marc și-a dat seama că gândurile adolescentului nu erau acolo.

— Du-te!

Lucy i-a dat paramedicului un ghiont și el a venit mai în față, aruncând priviri spre tânăr și apoi spre polițist.

— Am nevoie de ajutor pentru a-l muta, a spus Chang.

Omul cu șapca de camionagiu s-a dat jos de pe scaun dorind să ajute, dar și simțind că poate să scape.

— Am înțeles!

Camionagiul și paramedicul au luat polițistul și l-au dus afară. Marc i-a privit cum ieșeau și le-a făcut un semn liniștitor bucătarului bătrân și chelneriței.

Lucy a pus arma în toc și a întins o mână. A spus ceva în arabă, pe un ton calm și înțelegător, iar tânărul i-a răspuns la fel, frământând în mână patul armei.

— La naiba, a murmurat chelnerița. Nu e mexican.

Marc a recunoscut un singur cuvânt din răspunsul tânărului, dar era de ajuns. Un nume: *Khadir.*

— Vrea să știe dacă „știi tu cine” ne-a trimis, a spus Lucy calm.

— L-au lăsat aici, a spus Marc, gândind cu voce tare.

— Eu… Tânărul a înghițit cu noduri și și-a umezit buzele. Sunt pedepsit.

Avea de gând să spună mai multe, dar apoi Marc a văzut cum culoarea îi dispare din obraji, iar tânărul se zbate de durere, sprijinindu-se de masa din fața lui. Arma i-a căzut, uitând de ea din cauza suferinței.

Lucy sesiză ocazia ivită și trase o privire la ceilalți ostatici.

— Voi doi, mergeți într-un loc sigur.

— Asta este foarte bine, a spus chelnerița și l-a tras pe bucătar de braț, conducându-l spre ieșire.

— O să fie bine? a întrebat preocupat bătrânul.

— Hai, duceți-vă! se răsti Lucy și îi împinse pe amândoi către ieșire.

Marc s-a apropiat cât mai mult posibil. L-a văzut pe tânăr trăgând cu mâinile de bluza subțire de deasupra, dezvăluind un tricou murdar de ceva maroniu, amestecat cu pete de sânge uscat. Carnea rozalie, tumefiată, se lăsa peste cureaua de la blugii săi, iar dungile negru-vineții ale cicatricilor groase și proaspete se vedeau clar. Uitând de armă, tânărul și-a întins mâna către un pahar cu apă și l-a golit.

Un fior rece i-a trecut lui Marc prin vene. Semnificația îngrozitoare a ceea ce au găsit în sala de operații improvizată de pe *Santa Cruz* fusese doar o posibilitate până în acest moment. Aici aveau o dovadă reală, stând în fața lui. Așteptând să moară.

Acum, că erau doar ei trei, Lucy a vorbit din nou în arabă și de data asta Marc a auzit un alt cuvânt: *Shahiden.*

Tânărul clătină din cap.

— Nu, nu vreau să mor.

Și-a șters lacrimile de la ochi.

— Vă rog!

Se uită la Marc și Lucy, implorându-i.

— Opriți toate astea!

Marc și-a scos din buzunar telefonul inteligent primit de la Rubicon și a trecut prin aplicațiile aflate pe el. Kara nu exagerase cu nimic când a vorbit despre capacitățile dispozitivului respectiv. A găsit repede ceea ce căuta și a activat aplicația de identificare a traficului de date.

O antenă de scanare a început să eșantioneze lungimile de undă invizibile din jurul lor, căutând transmisii wireless active.

Lucy a studiat fața tânărului.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Halil, a îngăimat el.

— Uhu.

Lucy se uită la Marc.

— Același nume era scris pe peretele de la orfelinat.

Reflectă la acest lucru.

— Oare el să fie? Care este probabilitatea să fie așa?

Marc clipi din ochi. Uitase de semnul din clădirea abandonată.

— Am fost acolo, i-a spus el lui Halil. La Yeni Gün. Am văzut locul. Barăcile în care ați stat, cortul…

Tânărul dădu din cap.

— Urăsc locul acela.

— A dispărut acum. A fost distrus.

Halil a reușit să zâmbească sfidător.

— *Bine.*

Geamătul lui din cauza durerii pătrunzătoare s-a auzit în secunda următoare.

Un semnal primit îi atrase atenția lui Marc asupra dispozitivului din mâna lui. Un ecran radar iluminat de la telefoanele mobile celulare și comunicațiile poliției aflată afară, cititorul de carduri al restaurantului și un singur indicator criptat începătoșat care probabil că era telefonul lui Lucy. Singurul alt nod wireless din raza de acțiune era în apropiere – un semnal cu denumirea „Șapte”.

Gura i s-a uscat. I-a făcut tânărului un semn cu mâna.

— Halil, vreau să-ți golești buzunarele!

Acesta a făcut ce i s-a cerut și a pus pe masă, de lângă revolver, niște monede și șervețele de hârtie.

— Ai asupra ta ceva ca asta?

Marc i-a arătat telefonul. Tânărul a dat din cap a negație și Marc s-a uitat către Lucy care se holba la el. Ea nu mai trebuia să pună nicio întrebare.

— Este în el. *Transmite,* a spus el.

•

Lucy nu își putea lua ochii de la Marc știind că dacă o făcea, ar fi văzut teroarea îngrozitoare de pe fața adolescentului din separeu. Ar fi văzut-o și ar fi fost forțată să facă acea alegere pe care viața o obligase să o facă de multe ori.

Problema de a așeza în fiecare taler al balanței câte o viață și de a pune capăt uneia dintre ele pentru ca alta să poată continua.

Diferența era aici că niciodată decizia pe care trebuia să o ia Lucy Keyes nu vizase pe cineva inocent și ea știa instinctiv că Halil nu era unul dintre acei tineri jihadiști criminali care, din cauza fricii, renunțase în ultimul

moment să mai ducă la capăt acțiunea. Ea recunoștea o victimă când vedea una și în acel moment îl ura pe Omar Khadir mai mult decât oricine de pe lume.

Ar fi fost un semn de compasiune să tragă acum în Halil, să-l scape de nenorocirea în care se afla și apoi să-l ducă departe de restaurant? Să se îndepărteze și să aștepte inevitabila detonare? Alungă această dilemă dând cu hotărâre din cap.

A luat decizia cu mult calm.

— Bine, a început ea. Aceasta este ceea ce vom face. O să-l găsesc pe acel medic și o să scoatem nenorocirea aia din copil.

Marc a făcut ochii mici.

— Este oare posibil acest lucru? Trebuie dus la spital, trebuie să chemăm un elicopter pentru urgențe sau…

S-a oprit un timp și și-a dat seama că gândea mai repede decât vorbea. Dacă dispozitivul pe care Halil îl avea în el exploda în interiorul unui vehicul în mișcare pe autostradă, la bordul unui elicopter sau chiar în interiorul unui spital, rezultatele ar fi inimaginabile. Doamne Dumnezeule!

— Putem să folosim timpul vorbind despre asta sau putem să-l folosim făcând ceea ce trebuie, i-a spus ea.

Lucy se gândea la ce spusese Dane când urcase în mașină. Le convenea sau nu, erau pe deplin implicați în acțiunea asta și trebuiau să o ducă la bun sfârșit

— Bine, a fost el de acord, dar Lucy nu a mai așteptat să-l audă pe Marc spunând asta. Ea a împins ușa și a alergat prin parcare, ofițerii de poliție de acolo ridicând armele cu o expresie îngrijorată pe fețele lor. S-a uitat în jur și l-a găsit pe Chang la partea din spate a ambulanței. În interior, polițistul Deke era tratat de un alt paramedic.

El a văzut-o venind și a arătat cu capul către polițist.

— Se va face bine. O contuzie minoră. Îl vom duce la spitalul districtual ca să fim siguri și…

— Nu mă interesează, spuse ea abrupt. Am o întrebare. Poți deschide oamenii pe cât de bine îi închizi?

Pe fața lui Chang se vedea confuzia în care se afla.

— Eu nu… sunt doctor.

Lucy îi apucă brațul.

— Știi ce? Nu contează, ești destul de aproape de a fi. Ia-ți echipamentul și vino cu mine cât mai repede.

— Agent Reese?

Șeful dispozitivului de poliție se apropia de ei.

— Doamnă, ce naiba se întâmplă acolo? Știți, am contactat dispeceratul și ei nu știu nimic despre vreun federal…

— Ne ocupăm noi. I-a aruncat o privire fermă, încât polițistul a renunțat să mai spună ceva. Și am nevoie de dumneata să muți perimetrul înapoi cu o sută de metri, *chiar acum!*

Lucy a strigat ultimele cuvinte cu atâta forță încât polițiștii deja se agitau când ea se întorcea către *Gina's Place* împreună cu paramedicul care alerga pentru a ține pasul.

•

Când au rămas doar ei doi singuri în restaurant, Halil s-a întors în separeu și a început să respire gâfâind. Marc și-a dat seama că se forțase să nu arate vreo slăbiciune în fața celorlalți, dar acum tânărul nu mai avea putere să se prefacă.

— O să mor?

— Nu și dacă pot să ajut.

Marc s-a întins și a luat revolverul abandonat. Halil nu a încercat să-l oprească, așa că Marc l-a pus deoparte pe bar și s-a așezat față în față cu tânărul.

— Aș vrea să ai încredere în mine, Halil, a continuat el. Știi ce ți-au făcut?

— Mi-au spus că voi fi un războinic, a suspinat el. Comandantul a spus că ne vom răzbuna pe oamenii din cauza cărora suntem orfani.

— Și tu asta vrei să faci?

Marc a aruncat o privire la ceas și își strânse pumnii. Palmele îi era transpirate.

Halil clătina din cap și tremura.

— Tatăl meu… A fost profesor. Mama mea… Amândoi erau buni. Ar fi triști să mă vadă acum.

— Ai încercat să fugi.

Capul lui Halil s-a ridicat brusc când Marc a spus asta.

— E în regulă, amice. Am văzut asta. Ai vrut să scapi, dar Khadir nu te-a lăsat.

Puse mâna pe fața lui, în locul unde Halil avea o vânătaie.

— De asta ești aici?

A dat din cap.

— A spus că ne vor abandona dacă nu vom arăta că suntem curajoși!

Ochii lui Halil sclipeau de la lacrimi.

— Eu… nu am curaj!

S-a uitat la Marc cu o privire imploratoare.

— Vreau ca acest lucru să se termine.

— Mie mi se pare că ești destul de puternic. Ce poți să-mi spui despre…?

Marc a arătat către burta lui.

Halil privi în altă parte.

— Nu știu ce ne-au făcut. Mă face să mă simt rău.

— Te putem ajuta, i-a spus Marc. Dar nu va fi ușor. O să doară. Foarte tare.

Capul tânărului se ridică încet.

— Nu mai vreau să fiu un războinic.

— Și ceilalți… ce vor face? Dar Khadir?

Lacrimi proaspete s-au rostogolit pe fața lui Halil.

— Autobuzul. Pe drum, mergând către acolo.

A arătat cu o mișcare către Sud, apoi și-a întors ochii în sus, încruntându-se.

— L-am auzit vorbind pe american. Șoferul. I-a spus comandantului numele.

— *Numele?* Marc apăsă pe cuvânt. Halil, *ce nume?* Este important să îți amintești.

— Will-Ard, a spus el silabisind. Per-Shing. Poate că sunt alți oameni.

Cuvintele nu însemnau nimic pentru Marc neștiind contextul în care au fost spuse și le-a lăsat de-o parte să se gândească la ele mai târziu, moment în care Lucy a venit înapoi în restaurant cu paramedicul. *Dacă va exista un mai târziu,* și-a spus el.

Marc s-a dus către celălalt bărbat înainte ca acesta să ajungă la el.

Făcu un semn cu capul în direcția lui Lucy.

— Te-a pus în temă?

— Nu chiar, a spus Chang. Ascultă, despre ce e vorba?

— Iată care este problema, a răspuns Marc, respirând adânc. Acel băiat de acolo are ceva implantat chirurgical în el și trebuie să-l scoți. Nu-l putem mișca. Trebuie s-o facem aici. Trebuie să o facem *acum.*

— Ce s-a întâmplat cu accentul tău…?

Paramedicul a făcut ochii mari.

— Ne vei ajuta. Pentru că știi că acest copil are nevoie de tine.

Marc și-a pus mâna pe pistolul de lângă el.

— Și pentru că o să-ți pun ăsta la cap dacă nu o faci!

Cuvintele au venit dintr-un loc calm și rece din mintea lui Marc. Chang a văzut hotărârea neclintită din ochii lui și a dat din cap.

— Bine.

A înghițit cu putere.

— Ajută-mă să-l ridic.

•

Halil gemu în timp ce l-au așezat pe o masă lungă, punând sub el mai multe fețe de masă, iar ca pernă un teanc de șorțuri. Chang a scos o pereche de foarfece de urgență și a tăiat cu precizie de-a lungul cămășii tânărului pentru a ajunge la burta umflată de dedesubt.

Spre cinstea lui, paramedicul nu s-a speriat la vederea cusăturilor închise la culoare, supurante, și a cicatricilor nevindecate.

— Am văzut și mai rău, a spus el. Dar asta…

A scos un sunet de dezaprobare.

— Aceasta este o operație de tot rahatul.

Lucy a încărcat o seringă cu o soluție de morfină și, în timp ce Chang căuta o venă, Marc i-a căutat mâna lui Halil și a strâns-o. Degetele lui erau fără putere.

— O să fii bine, a spus el și a încercat să creadă ce spune.

— Ai fost acolo, șopti Halil, la orfelinat?

— Da.

L-a văzut pe paramedic înfigând acul și somniferul scurgându-se din seringă.

— Nu vreau să fiu trimis înapoi…

Halil avea de gând să spună altceva, dar apoi nu a mai putut să vorbească.

Chang și-a deschis trusa medicală.

— El are deja ceva în corp, se poate vedea asta după dilatarea pupilelor. Nu pot să-i dau o doză completă, nu știu cum ar interacționa. Deci va avea

reacție când îl voi tăia, ceea ce înseamnă că trebuie să-l păstrați nemișcat.

I-a pus să se șteargă pe mâini cu șervețele antibacteriene astringente, apoi le-a dat mănuși de plastic și măști chirurgicale de hârtie. În cele din urmă, Chang i-a dat lui Marc un ventilator de respirație – un muștiuc cu o pară din cauciuc pe care să o apese.

— Ați văzut asta la televizor, nu-i așa? Fă-l să respire constant.

Marc încuviință din cap, puse ventilatorul peste buzele palide ale lui Halil și începu să apese pe para de cauciuc.

Paramedicul murmură ceva încet care ar fi putut fi o rugăciune și apoi îndreptă lama strălucitoare a unui bisturiu spre suturile de pe burta lui Halil.

— O să incizez de-a lungul semnelor care sunt deja aici, a spus el, vorbind despre ce urma să facă la fel de mult pentru el însuși ca și pentru ei.

— Sunt prea proaspete pentru a fi vindecate complet. Cel mult o zi.

Bisturiul a atins carnea și s-a scufundat în ea.

Halil se zbătea, dar erau pregătiți pentru asta. Marc a privit cu un interes reținut cum Chang a trasat liniile unui „V" inversat peste burta lui Halil. Curgea sânge, dar mai puțin decât se aștepta. Se simțea un miros ca de metal și Chang a început să respire pe gură.

Paramedicul spuse ceva încet, pe un ton înfuriat.

— Cine a făcut asta? spuse el, scrâșnind din dinți. Voi ați fost ăia? E barbar!

— Nu, nu am fost noi. Continuă să lucrezi, i-a spus Lucy cu asprime. Timpul expiră.

Auzind ce a spus Lucy, Marc aruncă o privire la ceasul analog mare de pe peretele restaurantului, o chestie cromată cu o reclamă publicitară veche, sugerând că *„Întotdeauna este timp pentru o Coca-Cola"*. Minutarul se apropia de cifra 12 a ceasului și își aminti de cum îi plăcea lui Al Sayf să execute atacurile la oră fixă. Explozia de la Barcelona a avut loc exact la ora șase după-amiaza.

Chang a desfăcut o bucată de carne cu un forceps și Marc s-a uitat direct în cavitatea peritoneală a lui Halil, unde se vedea o îngrămădeală de forme organice umede care s-ar fi potrivit mai bine pe tejgheaua unui măcelar. Sângele a început să curgă și s-a îmbibat în fețele de masă albe. Își mușcă buzele simțind o senzație puternică de greață.

— Nu ești de niciun folos dacă ai de gând să vomiți, i-a spus paramedicul.

Marc clătină din cap, îngrozit de ceea ce vedea. Ceva nu era în regulă acolo. A văzut un șir de obiecte învelite în plastic, legate unul de altul.

— Ce naiba e asta?

Chang le văzuse și el și s-a aplecat spre abdomenul lui Halil ținând în mână un forceps hemostatic.

— Ce sunt acelea… droguri?

— Intru în acțiune.

Marc a pus ventilatorul în mâinile lui Lucy și s-a aplecat pentru a privi mai atent. A ignorat lamentările lui Chang și și-a luat inima în dinți pentru a se uita în abdomenul deschis al tânărului. Era cald și alunecos și a trebuit să se forțeze să nu se uite în altă parte.

Degetele lui Marc au prins marginea pachetului de plastic și au tras de el. Scoțând un fâsâit de aspirație umedă, din burta deschisă a lui Halil a ieșit un șir de cinci sfere care păreau a fi din lut, fiecare conectată la următoarea prin niște fire subțiri. Pe teaca de plastic sigilată cu vid care acoperea dispozitivele erau picături de sânge.

— L-am prins, a spus el. La dracu'.

A auzit-o pe Lucy evitând să răspundă la întrebările pe care i le adresa Chang, spunând ceva despre faptul că Halil ar trebui cusut și că *ar trebui să plecăm dracului de aici* – dar nu a mai ascultat cu adevărat.

Marc a dus oribila încărcătură în micuța bucătărie a restaurantului. Vesela și arzătoarele de gaz erau gata de a fi folosite, lăsate nesupravegheate de când începuse haosul. A curățat cu palma o zonă pe masa pentru tocat și a pus pe ea șirul de bombe scos din corpul lui Halil. A folosit o duză de apă de la chiuveta de spălat vase pentru a curăța dispozitivul și a lăsat apa să curgă.

Era un model care îți producea groază, gândit cu multă iscusință. Fiecare „capsulă" era formată dintr-o grămăjoară de explozibili HMX de mărimea unei mingi de tenis, cu plăcuțele de argint ale detonatoarelor electrice îngropate în ele. Mai multe fire încolăcite semănând cu o coadă de șoricel duceau către un set de piese electronice care puteau încăpea în palma lui Marc. Prin teaca de plastic, se putea vedea o baterie cu durată lungă de viață și o versiune simplă a unui telefon mobil pentru rețele 2G. Toate era realizate impecabil, fiecare îmbinare lipită perfect, făcând ca întregul

ansamblu de bombe să fie suficient de flexibil pentru a se potrivi în interiorul unui corp uman.

S-a uitat din nou la ceas. Mai avea mai puțin de un minut până la expirarea timpului.

Marc a tăiat cu un cuțit teaca de plastic pentru a ajunge în interiorul bombei. Erau prea multe detonatoare, prea mulți conectori care se intersectau pentru a ști care era traseul principal care producea detonarea. Nu era în niciun caz situația cunoscută cu *firul roșu și firul albastru.* Toate firele erau negre. A luat unitatea de control între degetul mare și arătător, simțind presiunea teribilă care se acumula – aproape o premoniție a forței distructive încă latente a dispozitivului cu doar câteva secunde înainte de a se dezlănțui. Se uita la sferele inerte din material acoperit cu o materie vâscoasă, neștiind ce să facă. Ce *fir să tai?*

Fără să se gândească prea mult la ce face, a apucat mânerul unui satâr gros de carne aflat în apropiere. L-a pus deasupra mănunchiului de fire și le-a tăiat pe toate dintr-odată. Unitatea de control a alunecat și a căzut pe podeaua din gresie.

Când aceasta a ajuns jos, Marc a auzit dispozitivul scoțând un semnal sonor ascuțit; în aceeași secundă, ceasul din afara lui a făcut clic când a bătut ora 8:00.

Timp de câteva secunde, a stat nemișcat, așteptând să se întâmple altceva. Când a văzut că nu se întâmplă nimic, a strâns explozibilii inerți și i-a băgat într-o cutie. Marc s-a aplecat pentru a ridica unitatea de control și a văzut un mic ecran LCD printre componentele detonatorului. Pe un rând de text era scris *Un apel pierdut.*

Tensiunea l-a făcut să izbucnească într-un râs aspru și tare. Marc se mira de calmul ciudat care se coborâse asupra lui în acele momente, fără să știe de unde venise. A simțit nevoia să întindă o mână pentru a apuca un scaun din apropiere pe care să se așeze.

— Pericolul a trecut, a reușit el să spună, cu o voce nesigură.

Paramedicul înfășurase abdomenul lui Halil, aflat în stare de inconștiență, în bandaje proaspete. Marc simțea mirosul chimic de plasture medical de bună calitate.

— Am făcut o lucrare provizorie, i-a spus Chang lui Lucy, dar nu va ține prea mult. În plus, are o infecție de la acei idioți care l-au tăiat prima oară.

Dacă nu ducem copilul la un spital de urgență imediat, septicemia îl va omorî.

Lucy i-a aruncat o privire lui Marc și a citit la el ceea ce avea nevoie să afle.

— Du-te și adu o targă, i-a spus paramedicului. Te vom urma la spital.

Chang a făcut doi pași și apoi s-a oprit când l-a văzut pe Marc. Ochii i s-au făcut mici.

— Acelea nu erau droguri, nu-i așa?

— Ai auzit ce-a spus agentul Reese, i-a răspuns el. Pacientul tău este o probă personală în cazul unui delict federal. Avem nevoie de el viu și sănătos.

— Sigur, da, a spus paramedicul și a plecat din restaurant în mare grabă.

Lucy se întoarse spre Marc.

— Spune-mi că l-ai dezamorsat.

Marc i-a arătat cablul tăiat.

— Presupun că putem spune că am făcut-o.

— Hei, nu are importanță, bine că a mers.

S-a oprit și a făcut ceva la care Marc nu se aștepta. Lucy a întins mâna și i-a mângâiat ușor fruntea lui Halil. Apoi, momentul a trecut și s-a uitat din nou la el.

— Mai există o ușă pe care să ieșim?

Marc a dat din cap arătând pe unde puteau să o facă iar Lucy i-a aruncat pistolul lui lăsat pe bar.

Marc ezită, uitându-se la Halil. Simțea un sentiment de vinovăție că îl abandona la puțin timp după ce îi făcuse promisiunea că îl va salva.

Lucy și-a dat seama la ce se gândea și a continuat.

— Dane. De îndată ce polițiștii de aici se vor gândi mai bine, își vor da seama că nu suntem de la FBI.

— Sau de la poliția montană canadiană, a adăugat Marc și a dat aerul afară din piept cu putere, știind că ea avea dreptate.

Nu era cazul să fie prinși, nu acum, după ce cheltuiseră atât timp pentru a-l căuta pe Khadir.

— Da. Haide, pe aici!

•

De data aceasta, Lucy conducea mașina și porni în viteză, aruncând în urmă pietrișul de pe drum, abia lăsându-i timp lui Marc să închidă ușa din

partea pasagerului înainte ca Mustangul GT-500 să ia direcția autostrăzii. Mașina a făcut un slalom printre două mașini de poliție parcate și peste un rând de fumigene de semnalizare care trosneau, urcând dealul din față înainte ca polițiștii să aibă timp să reacționeze.

Lucy împinse pedala de accelerație la maximum, acul vitezometrului arătând viteze din ce în ce mai mari.

— Trebuie să-l suni pe Delancort, a spus ea.

Scrâșni din dinți. Se întreba cum ar putea justifica pierderea țintei pentru a-l ține în viață pe Halil. Solomon nu era un tip dur, dar era caracterizat de pragmatism. Nu era dispus să accepte cu ușurință stabilirea unei priorități dintre alte sute.

— Imediat, a răspuns Marc.

A scos laptopul din pachet și l-a deschis.

— Trebuie să verific ceva mai întâi… Copilul mi-a dat un indiciu.

— Despre ținta lui Khadir?

A dat din cap.

— Nu cred. Este vorba de două nume. Primul a fost „Willard”. Îți spune ceva?

— Nu.

Strânse mâinile pe volan.

— Un film de groază despre șobolani.

Un autobuz școlar trecuse în viteză pe lângă ei în direcția opusă, iar Lucy nu se putu abține să nu se uite după el. Era gol, unul dintre miile de vehicule care circulau pe șoselele din toată țara în acea dimineață.

— Am găsit douăzeci de milioane de accesări pe Google…

Mâinile lui Marc au zburat peste tastatura laptopului.

— Am renunțat să mai încerc. Al doilea a fost „Pershing”. Ca generalul din Primul Război Mondial.

— Exact, „Black Jack” Pershing. Și-a amintit numele de la ora de istorie din școala de ofițeri. Cu numele lui a fost botezat un tanc…

— Și școli, străzi și parcuri, după cum scrie în Wikipedia.

Lucy simți dintr-odată că aceste nume îi spuneau ceva și aproape că își pierdu respirația. Treceau pe lângă un indicator de pe autostradă care arăta șoferilor direcția către Baltimore, Annapolis și, mai departe, spre Washington. Nu mai vizitase capitala țării de mult timp.

Dar acum cuvintele britanicului îi sunau cunoscute, creând în mintea ei legături neașteptate.

— Parcul, a repetat ea. Parcul Pershing din Washington DC.

— Înțeleg.

Marc a deschis o aplicație de hartă și a vizualizat imaginea.

— Se află la o distanță mică de Casa Albă. Crezi că Al Sayf va comite un atentat în Washington?

Ea a dat din cap preocupată.

— Cred că știm deja că Omar Khadir este genul de terorist interesat de acțiuni care să aibă impact.

Lucy îl privi pe Marc și văzu că atenția îi era atrasă de ecranul laptopului.

— Ce este? Ai mai găsit ceva?

— Vrei să știi ce se află chiar peste drum de Parcul Pershing? *Hotelul Willard Intercontinental.*

În următoarea secundă, Marc vorbea la telefonul mobil.

— Delancort? Sunt Dane. Se pare că ținta este Washington DC. Într-acolo se îndreaptă Khadir. Am obținut niște indicii privind… Parcul Pershing și Willard Hotel pe Pennsylvania Avenue.

— *Ah.*

Răspunsul celuilalt s-a auzit imediat din boxele wireless ale mașinii.

— *Asta explică niște lucruri foarte neplăcute.*

— Cum asta? întrebă Lucy.

Traficul se înteța, forțând-o să încetinească. A trecut cu Mustangul GT-500 peste benzi, căutând drumul care să ocolească Baltimore și să-i ducă direct către Washington DC.

— *Am analizat modele de amenințări privind potențiale ținte de-a lungul coridorului rutier pe care credem că îl folosește Khadir. O adunare cu caracter politic în Baltimore. Poligonul de încercări al armatei de la Aberdeen. Facilitatea Agenției Naționale de Securitate de la Fort Meade… Și, desigur, Washington.*

Ochii lui Marc s-au făcut mici.

— Și care este cel mai probabil dintre ele?

— Cred că putem să-l considerăm chiar ca un risc real. *Președintele SUA și Prima Doamnă vor fi prezenți astăzi la un miting public la National Mail.*

— Aceasta este o fâșie de parc, care pleacă de la clădirea Capitoliului până la Memorialul Lincoln, l-a informat Lucy.

— Aha, murmură Marc. Și pun pariu că este o zonă plină de lume.

— Este și an electoral, a spus Lucy.

Delancort a continuat.

— *Președintele se va adresa națiunii pe tema reformei colegiilor și a învățământului superior. Au fost invitate să participe grupuri de studenți din toată America.*

— Așa o să reușească să intre acolo, spuse Marc trăgând cu putere aer în piept.

— Adolescenți. Studenți. Khadir îi va duce în mijlocul mulțimii și apoi va detona bombele chiar în timpul discursului…

Se opri puțin.

— Va fi un măcel.

— Va avea nevoie de permise de acces, a adăugat Lucy, gândind cu voce tare. Dar probabil că s-a gândit și la asta.

— *Cât de departe sunteți?* a zis Delancort. *Președintele urmează să meargă acolo peste câteva ore. Îl voi contacta pe domnul Solomon, îl voi pune să vadă dacă își poate folosi contactele pentru a transmite un avertisment direct…*

Nu a fost nevoie să adauge ce s-ar întâmpla dacă acest lucru nu ar reuși.

— *Recunosc că nu cred foarte mult în asta.*

Lucy trecu mașina în ultima treaptă de viteză și îndreptă botul Mustangului către ultima bandă a autostrăzii, rulând din ce în ce mai repede.

— Vom reuși, a spus Marc, întrerupând convorbirea.

•

Depozitul era ca toate celelalte din această parte a orașului Ivy, unul dintre multele aflate în acest cartier industrial din nord-estul capitalei americane. Era părăsit și se afla într-o stare avansată de paragină și, după murdăria adunată pe ferestre, Khadir a estimat că nu mai fusese folosit de mulți ani. Se plimba pe lângă autobuzul tăcut parcat în interiorul clădirii, pașii lui auzindu-se cu ecou și se uită în sus pentru a se asigura că nimeni din cei aflați la bord nu avea de gând să iasă. Nu trebuia decât ca unul dintre ei să o ia la fugă.

În pofida puterii acestei țări și a tuturor pretențiile ei de superputere, clădirea era o dovadă elocventă a slăbiciunii Americii, a degradării sale lente. La doar câțiva kilometri depărtare se aflau străzi strălucitoare, monumente impozante și clădiri elegante conforme statutului unei țări care sfida tot globul, dar în acest loc nu se vedeau decât ruină și risipă, una mai mare decât alta.

Modul limpede în care vedea lucrurile de când devenise un luptător al Al Sayf îi permitea să sesizeze aceste adevăruri. Khadir nu ura poporul acestei națiuni, el îl compătimea, la fel cum îi compătimea pe toți acei bărbați, femei și copii care își găsiseră adăpost sub aceste drapele murdare de sânge. Toți se complăceau într-o astfel de situație. Trebuia ca cineva să-i scoată din această stare de docilitate, să-i facă să înțeleagă că stăpânii lor nu-i puteau proteja. Numai atunci când *sabia* va cădea asupra lor vor fi capabili să înțeleagă la fel de bine ca el în ce situație se aflau.

S-a apropiat de Teape care se întinsese peste locul în care era păstrată roata de rezervă, urmărind pe ecranul telefonului său inteligent un reporter de știri care comenta imaginile captate printr-o dronă. O femeie caucaziană bine îmbrăcată vorbea direct în cameră, imaginile video difuzate lângă ea arătând imagini cu mulțimi adunate la poalele Memorialului Washington. Vorbea despre președinte și soția sa, despre platforma legată de educație pe care partidul său politic o folosea ca stimulent pentru a fi reales. Ea vorbea despre *reînnoire* și *succes* și de alte subiecte nobile.

Khadir a pufnit din nas, gândindu-se la oamenii din acest district, întrebându-se cât de bine le-ar fi dacă liderul lor actual ar obține un al doilea mandat. Era o chestiune irelevantă, întrucât până seara președintele va fi mort, împreună cu soția sa și cu un mare număr de alte persoane.

Și-a scos telefonul mobil dintr-un buzunar și a accesat aplicația de control al dispozitivelor explozive. Numărul șapte era inactiv, cu cronometrul indicând cifra zero. Aceasta însemna că problema cu tânărul acela care ieșise din front fusese rezolvată, dispozitivul pe care îl purta el îndeplinindu-și scopul… Dar dacă așa s-a întâmplat, de ce nu a apărut nicio știre cu acest subiect?

Ar fi fost oare posibil ca știrile despre detonare să fi fost oprite de la difuzare de către autorități? Khadir se îndoia de asta. Cei din mass-media nu aveau nicio problemă de conștiință legată de astfel de lucruri și ei ar

difuza orice incident, indiferent cât de sângeros ar fi, doar pentru a-și asigura un segment de audiență cât mai mare.

Khadir a încetat să se gândească la astfel de lucruri când a auzit zgomotul produs de un vehicul care se apropia de depozit și a scos din tocul de la curea un pistol Beretta 92, apropiindu-se de poarta cu roți de la intrarea în clădirea veche. Pistolul italian avea același design cu modelul Helwan 920 pe care îl folosise în perioada cât a servit ca ofițer în armata egipteană și i se părea confortabil pentru că era familiarizat cu el.

A privit printr-un orificiu din poartă și a văzut un microbuz negru fără plăci de înmatriculare. Khadir a înghețat când a văzut cine cobora din vehicul – doi bărbați purtând uniforme ale Poliției din Columbia Metropolitană – dar apoi acea tensiune familiară de dinainte de luptă s-a domolit când a văzut cine era cel de-al treilea bărbat care îi însoțea. Era *Jadeed.*

A pus arma deoparte și a deschis poarta fără să aștepte ca ei să bată. Locțiitorul său a intrat, urmat de mercenarul britanic și de asociatul său afrikaans. Păreau ciudați îmbrăcați ca ofițeri de poliție.

Jadeed l-a salutat cu putere, ochii strălucindu-i.

— Comandantule! Am făcut rost de ultimele lucruri. I-a oferit lui Khadir un pachet de plastic. Înăuntru erau câteva zeci de legitimații, iar de pe ele se uitau către el fețele tinerilor.

— Bună treabă, nu-i așa? spuse britanicul. Nici nu ai spune că sunt falsificate.

Khadir se uită la el.

— Angajatorii tăi… Falsificatorii lor lucrează rapid.

— Am fost eu însumi la falsificator în Georgetown, spuse Jadeed. Identitățile de acoperire au înlocuit complet pe cele originale.

— Ai avut vreo problemă să le obții?

Jadeed clătină din cap.

— Schimbul a fost făcut fără nicio problemă.

În timp ce Khadir conducea către locul de întâlnire, echipa sa a urmărit un grup de studenți special aleasă până la hotelul unde stăteau și le-au furat permisele de acces, înlocuindu-le cu falsuri.

— Așa se întâmplă când lucrezi cu oameni care știu ce fac, a spus Tommy.

Se apropiase de ei, maniera lui belicoasă de a se purta fiind din ce în ce mai vizibilă pe măsură ce se apropia.

— Nu ca voi ăștia, niște nenorociți de amatori!

Khadir nu a reușit să înțeleagă exact termenul, ci doar sensul acestuia.

— Crezi că nu suntem soldați, ca tine? Am purtat o uniformă. Am salutat și am purtat o armă pentru „Rege și Țară”.

A pronunțat ultimul cuvânt cu un rânjet.

— Modul nostru de a purta război nu este ca al tău, mercenare. Nu judeca ceea ce nu înțelegi.

— Ce spui? Britanicul se legăna pe călcâie. Compari zdrențele tale de luptători cu noi?

A dat din cap, iar Khadir și-a dat seama prea târziu că omul căuta ceartă.

— *Mi-am dat seama* că nu ai nicio idee despre cum se conduce o operațiune! Vreau să spun că, din dorința ta de a realiza o operațiune măiastră de a vă arunca în aer, nu crezi că trebuie să ții sub control chestiunile de mai mică importanță, nu-i așa? Cum ar fi și aceea de a te asigura că nava ta nu a fost urmărită pe tot drumul din nenorocita de Turcia!

Khadir a renunțat la atitudinea moderată de până atunci.

— Despre ce vorbești?

— Cineva a urcat la bordul lui *Santa Cruz* după ce ai plecat, a spus Ellis. Nu știu prea multe, dar am pierdut oameni. A fost un schimb de focuri pe navă. Grunewald este mort.

— Ideea este, mârâi Tommy, că cineva nu joacă cinstit cu tine. Cineva de aici trădează?

Se uită în jur, căutând o altă țintă pentru a-și vărsa supărarea.

Lui Khadir i-a trebuit un moment pentru a procesa acest lucru.

— Cine erau acești intruși? Spionajul american? Britanic?

— Vom afla destul de curând dacă nu urmezi planul stabilit, Saladin. Dacă cineva ne-a mirosit, nu mai putem face greșeli. Acum, dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să-ți rezolvi singur problemele, dar nu o voi face. Totul este aproape gata și am făcut destul pe dădacele cu puțoii tăi de jihadiști. Nu te juca cu noi și putem merge cu toții acasă bucuroși…

Britanicul făcu o pauză.

— Mă rog, cei mai mulți dintre noi.

— Ți-e frică să mori.

Privirea lui Khadir îl pătrundea pe mercenar în timp ce rostea aceste cuvinte. Acest individ pe care îl poreclise „Tommy” era ca și stăpânii săi, bogății fără chipuri din care era formată Asociația.

Ei nu luptau pentru o credință mai mare decât ei înșiși, ci doar pentru putere. Nu exista nimic pur pentru acești oameni.

— Mai zi o dată, șuieră Tommy.

— Te temi de moarte. Poate crezi că vei merge în iad pentru ceea ce ai făcut în viața ta. Sau poate crezi că nu există nimic pe lumea cealaltă. Nu are importanță. Tot ce contează este că nu vei putea niciodată să-i înțelegi pe cei care se sacrifică pentru o cauză măreață.

Ellis și-a dat ochii peste cap.

— Frumos discurs. L-ai spus de multe ori, bag mâna în foc pentru asta!

Ceva din privirea Britanicului se schimbase, iar masca de huligan pe care o purta căzuse. Khadir se întreba dacă fusese luat de prost. Era acest om mai mult decât acel bătăuș care părea să fie? Nu era deloc sigur.

— Nu-ți place de mine pentru că iau nenorociții de bani pentru toate rahaturile pe care le fac, a spus Tommy. Du-te dracului, amice. Știu ce sunt. M-am împăcat cu asta.

Vocea i se calmă și îl împunse pe Khadir în piept.

— Mie nu-mi place de tine pentru că ești un fanatic, iubitule. Pe tine nu te interesează nimic altceva decât câți vei ucide. Crezi că ai primit o misiune de la Dumnezeu, te miști plin de importanță de parcă ai fi mai bun decât noi ceilalți… dar tu nu ești soldat.

Înainte ca Omar Khadir să-i poată răspunde, Britanicul se aplecă spre el.

— Nu vei muri azi, nu-i așa?

Se uită din nou la autobuz.

— Asta e diferența dintre mine și tine, amice.

Mânia i se revărsase în cuvintele jignitoare pe care le spusese și, pentru o clipă, Khadir s-a gândit să-i ucidă pe toți și să meargă mai departe fără mercenari. Dar Al Sayf avea nevoie de cooperarea Asociației. Oricât de mult îi detesta pe acești oameni fără niciun scop, acțiunea cerea ca el să continue această asociere pentru încă puțin timp.

Le-a întors spatele și i-a înmânat telefonul mobil lui Jadeed, care asistase în tăcere la discuție. Khadir i-a întâlnit privirea și a început să vorbească în arabă.

— Ia asta și pregătește armele. Asigură-te că toate sunt pregătite.

Jadeed a făcut un semn ezitant și a luat telefonul. Sprâncenele i s-au ridicat înainte de a adresa întrebarea pe care o avea în minte.

— Numărul șapte?

— A fost un rebut, i-a spus Khadir. Era slab. Ai avut dreptate, prietene. Ar fi trebuit să te las să-l execuți la orfelinat. În schimb, el a servit unui alt scop.

Jadeed a înțeles asta.

— Vreau să-l omor pe Britanic, a spus el liniștit.

— După.

— Faci asta pentru mine?

— După, a fost de acord Khadir. În felul ăsta vom lăsa niște cadavre americanilor.

Capitolul 25

Marc s-a uitat din întâmplare la ceasul Cabot de la încheietura mâinii sale și a văzut minutele cum se scurgeau. Fiecare kilometru parcurs părea să dureze o veșnicie. A bătut cu degetele pe marginea geamului Mustangului GT-500 și apoi și-a strâns instinctiv pumnul.

— Avem timp, a spus Lucy, fără să-și ia ochii de la drum.

— Nu prea avem, i-a răspuns el. Cred că ar trebui să sun la 911… să îi anunț de pericol. Imediat după ce a spus-o, ideea i s-a părut greșită.

— Va trebui să dăm poliției din Washington DC descrierea lui Khadir și a autobuzului și să le spui o poveste privind copiii care au cusute bombe în ei? Polițiștii vor crede că ești nebun.

Lucy clătină din cap.

— Singurul mod în care te vor lua în serios este dacă le vei indica numele tău și asta va face legătura cu mandatul de urmărire de către Interpol făcut de MI6, având pe el fața ta zâmbitoare. Ești un fugar internațional, ceea ce face destul de puțin probabil ca cineva să vrea să te asculte.

A studiat-o atent.

— Atunci sună tu.

Lucy își încleștă maxilarele.

— Asta nu se va întâmpla.

— De ce?

Marc insista, simțind că ea îi ascunde ceva, aceeași senzație pe care o avusese pe drumul din Turcia.

— În afară de toată acea prefăcătorie de la restaurant cum că ești agent federal, ce te oprește să contactezi pe cineva din Washington? Ceva din perioada cât ai activat în armată? Haide, Lucy.

— Nu.

Îl făcuse să se oprească brusc din vorbit.

— Bine, vrei să știi de ce? Pentru că eu însămi sunt pe lista celor urmăriți. Vezi tu, este vorba de relațiile dintre mine și armata SUA. Nu ne-am despărțit chiar în termeni cordiali.

El a deschis gura pentru a mai spune ceva, dar Lucy l-a oprit.

— Și nu voi divaga pe tema asta, pentru că nu este treaba ta, la naiba!

— Deci, a spus el, după o clipă, atunci rămâne să o facem noi.

•

Lucy a ieșit de pe Strada 13 și a intrat cu Mustangul într-o parcare subterană a unui mall. Când motorul s-a oprit, a rămas acolo ascultând ecoul spațiului din beton și mârâitul altor mașini care veneau și plecau.

A scos o pereche de ochelari de soare din buzunarul de sus al gecii și i-a pus la ochi, aruncând o privire la reflexia imaginii ei din oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă aceștia îi ascundeau noua vânătaie pe care o căpătase. E *destul de bine,* a decis ea și și-a verificat încărcătorul pistolului semiautomat Walther înainte de a-l pune în tocul de umăr…

Marc a făcut același lucru, dând înapoi glisorul pistolului pentru a se asigura că acesta are glonț pe țeavă.

— Să plecăm și vom vorbi pe drum, i-a spus ea, trăgând de mânerul ușii.

Marc arătă cu bărbia către mașină.

— Aruncăm undeva dispozitivul HMX pe care l-am scos din copilul acela?

— Sunt sigură ca de dracu’ că nu o să-l luăm cu noi.

Ea a continuat să meargă și niciunul dintre ei nu a mai vorbit de faptul că ceasul dispozitivului bătea în continuare. Amândoi au înțeles ce ar însemna să scapi de dispozitiv în acel moment.

Marc a luat cu el rucsacul său ponosit și l-a aruncat pe umăr.

— Cred că ar trebui să ne despărțim, a spus el când se apropiau de ușa mașinii dinspre trotuar. Am avea în acest fel mai multe șanse de a găsi autobuzul.

Lucy ar fi fost tentată să fie de acord, însă apoi au ajuns într-o zonă strălucind în lumina zilei de la colțul Străzii F și au văzut un convoi de autobuze școlare identice care mergeau în direcția opusă.

— Sau nu!

Lucy vedea autocare, autobuze și microbuze care transportau elevi venind din toate direcțiile. În plus, străzile dinspre stația Metro Center și Triunghiul Federal erau sufocate de zeci de grupuri de tineri studenți, peste nivelul obișnuit de turiști aflați în trecere prin oraș și al celor care veneau aici pentru câte o zi. Mergeau în spatele profesorilor plictisiți, fiecare grup fiind desemnat prin diverse culori puse pe hanoracele cu însemnele colegiilor sau pe rucsacuri fluorescente.

— Cred că trebuie să căutăm acul în carul cu fân, murmură Marc. Parcă toată lumea a ieșit azi să se plimbe!

— Mergi mai departe, i-a spus ea.

Au trecut de Pennsylvania Avenue și Lucy s-a simțit în pericol când a văzut numărul mare de ofițeri de poliție în uniformă. Caii erau puși unul lângă altul pentru a încetini traficul și a gestiona fluxul de vehicule și fuseseră montate baricade pentru ca poliția din Washington DC să poată supraveghea traseele de deplasare ale turiștilor – și, dacă se impunea acest lucru – să le oprească. După ce au mers în urma unui grup de oameni care purtau pancarte, s-au îndreptat către vest, iar Marc a arătat cu mâna către o clădire albă în stil Beau-Arts, aflată în colț.

— Hotelul Willard. Puțin prea scump pentru posibilitățile mele, ca să fiu sincer.

Lucy se uită încruntată.

— Este un punct de reper. Ar putea fi doar asta. Un punct de întâlnire.

Marc i-a aruncat o privire.

— Este, de asemenea, una dintre cele mai înalte clădiri din zonă. Dacă pui la cale un atentat, de acolo ai o vizibilitate bună asupra zonei de care ești interesat.

Arătă cu degetul peste umărul său.

— Scena montată provizoriu de pe care vor fi susținute discursurile în cadrul mitingului se află la câteva străzi spre est. O parte importantă a National Mall, în fața clădirii Capitoliului și a bazinelor reflectorizante fusese închisă între Străzile a 3-a și a 7-a. De undeva de la ultimele etaje ale hotelului Willard, un observator ar avea o vizibilitate foarte bună asupra acoperișurilor clădirilor Agenției de Administrare Fiscală și a celei de Afaceri Legislative din așa-numitul Triunghi Federal.

— O să verific asta. Tu te ocupi de Parcul Pershing de peste drum. Sau…

A făcut o pauză și, dintr-odată, a căpătat o certitudine.

— Sau poate nu.

Lucy s-a uitat în jur la civilii care se deplasau pe lângă ei și de unde erau se auzeau instrumentele de alamă ale fanfarei Infanteriei Marine a SUA care cânta „Albina de la circ”[59] pentru mulțimea care aștepta. Își imaginase că ei doi singuri ar putea să-i găsească pe cei de la Al Sayf, dar, după cum se vedea, având în vedere câți erau acolo, în număr atât de mare… Părea a fi din ce în ce mai mult o chestiune de noroc chior.

— Nu este acum momentul să faci pe misterioasa, i-a spus Marc.

Lucy clătină din cap.

— Cred că ai avut dreptate. *Pot* să dau un telefon. Să fie mai mulți ochi care să caute pe aici.

Mintea îi fugise către acea mizerie roșie pe care o văzuse în burta băiatului, dispozitivul îngrozitor aflat acolo și riscul potențial pe care îl prezenta. Zece dintre acelea puteau transforma această adunare pașnică într-un adevărat iad.

— În următoarele zece secunde ai avea cătușele puse la mâini.

— Este posibil, a spus ea abrupt. Dar libertatea mea este un preț mic pe care îl pot plăti dacă putem să atragem atenția asupra lui Khadir și a soldaților-copii care sunt cu el.

— Ești sigură?

Părea îngrijorat pentru ea, iar Lucy găsi acest lucru ca fiind, în mod surprinzător, emoționant. Dar ea deja se îndepărta. Acum, că făcuse alegerea care trebuia, nu mai avea niciun dubiu cu privire la ea.

— Hai să mergem, spuse Lucy, arătând cu degetul spre frontoanele frumos ornate ale hotelului Willard.

— Și fă și chestiile alea inteligente la care te pricepi!

•

Jadeed și-a aliniat tinerii în fața autobuzului școlar. Li se dăduse ceai și mâncare caldă când se treziseră din somnul lor iepuresc pentru o ultimă masă. Khadir nu le-a spus că era ultima, desigur.

Acum erau doar ei, Khadir, locțiitorul său și Teape. Toți ceilalți îi părăsiseră și nu-i păruse rău să-l vadă pe Englezul cel arogant plecând către punctul de observație împreună cu sud-africanul. Depozitul avea un aer de așteptare care îi amintea lui Khadir de o moschee în momentele dinaintea începerii serviciului religios.

A mers de-a lungul liniei formate de tineri, verificând nivelul lor de încredere. Spre cinstea lor, niciunul dintre ei nu arăta vreo slăbiciune. Înlăturarea tânărului Halil din grup a asigurat că așa ceva să nu se întâmple. Ceea ce s-a întâmplat cu el a constituit o lecție, pe care ceilalți au învățat-o bine.

Jadeed a dat încet din cap.

— Pregătiți pentru operațiunea finală.

A dat și el din cap și a făcut un semn cu capul către american.

— Așteaptă în autobuz.

Teape s-a urcat în mașină, indiferent la importanța a ceea se întâmpla în jurul lui.

Khadir își întoarse privirea spre tineri.

— Suntem aici, a început el, vorbind în arabă. În inima teritoriului inamic. America este o fiară imensă, care doarme în timp ce noi ne mișcăm încet pe domeniul ei. În trecut, această fiară ne-a atacat. Dar e un animal stupid, imbecil. Lent și greoi. Nu ne vede venind, frații mei!

I-a văzut pe unii dintre ei reacționând; înainte de acest moment nu-i numise niciodată *frați* și ei au înțeles consecințele faptului că le-a fost acordat acest statut.

— Astăzi vom da o lovitură extrem de puternică. Va răsuna în jurul lumii. Toți inamicii vor trebui să se retragă când vor afla de ea. Voi sunteți cei care se vor umple de glorie și de azi înainte veți fi nemuritori.

S-a oprit și și-a împreunat mâinile.

— Vi s-a încredințat o misiune foarte importantă, dar nu ați arătat nicio slăbiciune. Ați făcut ca Al Sayf să fie mândru de voi, frații mei. M-ați făcut și pe *mine* să fiu mândru.

Tânărul cel mai apropiat de el, adolescentul deșirat numit Adad, s-a uitat către el cu ochi strălucitori. Cuvintele lui cădeau pe un teren fertil, îmbărbătându-i pe cei care vor deveni în curând *shahiden.* Khadir se întreba dacă ei într-adevăr înțelegeau care le era cu adevărat destinul. Dar, acum, acest lucru conta prea puțin. Antrenamentul de la orfelinat i-a făcut să nu mai aibă îndoieli, i-a transformat în soldați care ascultă de bunăvoie. Al Sayf i-a făcut să înceapă o nouă viață, s-a gândit el.

Nu vei muri azi. Cuvintele batjocoritoare ale Britanicului i-au revenit în minte în timp ce le studia fețele, iar Khadir s-a autoanalizat, căutând să afle dacă există vreo umbră de vinovăție în planul pe care îl pusese în mișcare. N-a găsit niciuna.

— Lovitura pe care o veți da astăzi le va eclipsa pe toate celelalte, spuse el, dând din cap cu respect la încheierea discursului.

— Duceți-vă, fraților, și răzbunați-vă pe cei ce v-au nedreptățit!

A stat lângă ușă și s-a aplecat în fața fiecăruia în timp ce se urcau în autobuz, încheind strângându-i mâna lui Jadeed.

— *Inshallah*[60], a spus acesta. Nimic nu ne mai poate opri acum, domnule.

— Să te audă cel de Sus, i-a răspuns Khadir, deși credea prea puțin în puterile cerești.

— Știi ce ai de făcut. Pui armele pe poziții și apoi părăsești zona. Ne vedem la locul de întâlnire, da?

— Paris, peste cinci zile, i-a confirmat Jadeed. Atunci vom începe noua noastră operațiune.

Khadir se retrase, apăsând pe butonul de închidere a ușii pentru a permite autobuzului să plece. Le-a aruncat tuturor adolescenților care au îndrăznit să se uite către el pe fereastră aceeași privire părintească și apoi a dispărut.

A așteptat ca zgomotul motorului să slăbească în intensitate și a mers în colțul îndepărtat al depozitului, unde sub o prelată se afla un Volkswagen Jetta. A dat prelata la o parte și a urcat în mașina închiriată, găsind pe scaun cheile acesteia, împreună cu un bilet dus la zborul din prima parte a zilei al companiei KLM, cu destinația aeroportul Charles de Gaulle.

Khadir își aruncă ochii pe ceasul de la bordul mașinii, apoi la aplicația de cronometru de pe telefonul său inteligent. Avionul său urma să decoleze cu puțin timp înaintea exploziilor așa că nu putea risca să nu se afle la timp pe aeroport. Toate avioanele din zona Washington DC care nu erau deja în aer vor fi obligate să rămână la sol din primele momente de după atentat și nu dorea să mai fie în această țară atunci când oamenii legii de acolo vor începe să caute printre rămășițe. Și-a pus o perucă și ochelari și s-a machiat pe obraji pentru a face ca fața să pară mai deschisă la culoare.

Zâmbetul lui fals a devenit sincer la momentul plecării. Până când va ajunge în Franța, Omar Khadir va deveni cel care a acționat pentru redesenarea lumii, însângerată și în flăcări.

•

Ținuta lui Marc era complet nepotrivită pentru clientela mai exclusivistă a hotelului Willard, purtând o geacă neagră cu croială militară care acoperea dispozitivele tactice pe care le folosise în noaptea dinainte și, pentru a nu fi oprit de portarul cu ochi de șoim care patrula prin hol, a preferat să se strecoare prin intrarea de serviciu din spate.

În exterior erau parcate în șir mai multe trailere, fiecare dintre ele purtând logo-ul unei companii de difuzare internaționale. Cabluri negre și groase șerpuind pe sub protecții din plastic duceau către centrul de presă instalat într-o clădire din apropiere. În interiorul hotelului Willard, departe de privirile clienților, echipele de tehnicieni își pregăteau echipamentele

pentru a transmite în direct discursul președintelui către milioane de telespectatori.

S-a îndreptat către o femeie care ieșea din clădire.

— Mă scuzați! a spus, aruncându-i un zâmbet fără să-și micșoreze pasul.

Ea s-a încruntat și a trecut mai departe, fără să-și dea seama că permisul ei de acces se afla acum în mâna lui Marc. L-a băgat sub gulerul gecii, folosind reverul acesteia pentru a ascunde fotografia.

A luat-o la fugă prin zona hotelului destinată descărcării mărfurilor, fără să fie văzut de paznicii hotelului și a intrat într-un lift de marfă chiar când ușa acestuia se închidea.

Înăuntru se aflau deja doi bărbați, purtând veste de tehnicieni cu diferite scule. I-au aruncat lui Marc o privire în fugă și și-au continuat conversația.

Cel mai tânăr tocmai se plângea de ceva.

— Ne dă de lucru tuturor, spunea el. Ar fi mult mai ușor dacă am putea folosi doar conexiuni wireless.

Celălalt bărbat i-a aruncat o privire care exprima părerea sa de rău, ridicând din umeri ca unul care le văzuse pe toate.

— Nu trebuie să te pui cu guvernul, a spus el.

— Dacă lucrezi în acest oraș mai mult timp, vei realiza că asta e regula *numero uno*.

S-a uitat din nou la Marc.

— Salut. Tocmai ai ajuns, nu?

Permisul pe care îl avea purta logo-ul BBC, astfel încât, pentru o dată, putea să renunțe la accent.

— Da. Am venit noaptea cu avionul de la Londra.

— Se vede, a spus tânărul, uitându-se la oboseala care i se citea pe față. Există un stativ în spatele camerei de comunicații…

— Mulțumesc, a spus Marc, cu un zâmbet obosit. Nu pot să fac asta.

Ridică din umeri.

— Am treabă de făcut.

Tehnicienii s-au uitat la el cu o privire ca între colegi.

— Urăsc când se întâmplă rahatul ăsta, omule, a continuat cel mai tânăr. De nouă ori din zece este o alarmă falsă.

Asta i-a atras atenția lui Marc.

— Ce vrei să spui?

— În dimineața asta au întărit măsurile de securitate, a spus celălalt bărbat. Ceva despre o alertă…

— Am înțeles că este vorba de o navă, a spus tehnicianul cel tânăr. În New Jersey. I-a făcut pe cei de la Homeland Security să se agite.

— Chiar așa?

Marc a încercat să pară nepăsător. Liftul s-a oprit și cei doi au coborât, împingând un cărucior între ei.

— Cobori? a spus omul mai în vârstă.

Marc clătină din cap.

— Puțin mai târziu.

Ușa s-a închis din nou și el a apăsat pe butonul care ducea la ultimul etaj.

În mintea lui schițase deja o hartă, bazându-se pe ceea ce văzuse în căutările sale pe Internet în timp ce mergeau cu mașina. Marc credea că presupunerea lui cum că hotelul Willard putea servi ca punct de observație era corectă. Celelalte posibilități nu erau la fel de valabile; era prea departe de miting pentru a se folosi de aici orice alt tip de armă și prea populat pentru a constitui o bază operațională pentru celula de organizare a atentatului al Al Sayf. Dar era suficient de aproape pentru a monitoriza modul de desfășurare a unui act terorist și suficient de departe pentru a fi în afara principalului cordon de securitate amplasat cu ocazia evenimentului. Hotelul avea mai multe ieșiri care duceau în toate direcțiile, suficient de multe încât orice observator că se poate deplasa cât mai departe, înainte chiar ca ecoul exploziei unei bombe să se mai audă. Asta, ca și faptul că venirile și plecările ziariștilor acreditați la eveniment puteau să reprezinte o acoperire adecvată pentru oricine făceau ca acest loc să constituie o alegere ideală.

Singurul lucru pe care nu și-l putea imagina era cel legat de modul de detonare a dispozitivelor explozive. Se gândea la declanșatorul care apăruse pe ecranul telefonului mobil improvizat. *Un apel pierdut.*

În timp ce liftul urca, Marc a căutat în rucsac și a găsit dispozitivul exploziv scos din funcțiune. Îl întoarse în mână și s-a încruntat uitându-se la el. Pentru a trimite un semnal către el putea fi folosit orice dispozitiv mobil și, cu o configurare potrivită, acest semnal putea fi retransmis prin intermediul oricărei alte rețele, nu numai mobile sau fixe, ci și prin telefon prin satelit sau internet. Dacă nu reușea să rezolve acest puzzle, numărul morților ar fi catastrofal și vina ar fi numai a lui.

A sunat un clopoțel și liftul de marfă l-a lăsat la ultimul nivel. Ținând o mână pe patul pistolului ascuns în geaca sa, Marc a pornit pe coridorul de serviciu. I-a trebuit un oarecare efort pentru a nu arunca o altă privire la ceas.

•

Pe durata mitingului președintelui, o porțiune din Independence Avenue fusese reamenajată ca spațiu de parcare. Barierele ridicate pentru a ghida autobuzele care soseau și plecau făceau ca fiecare nou grup de studenți să treacă prin detectoare de metal, înainte de a ajunge la National Mall și în mulțimea de oameni.

Teape a tras autobuzul într-o zonă de debarcare de la care lumea era direcționată către un punct de oprire de un ofițer de poliție care comunica prin sunete stridente produse de un fluier de argint pe care îl ținea între buze.

Jadeed se ridică, împins de excesul de adrenalină din corp și aruncă o privire peste fețele celor pe care îi avea în grijă.

— Aveți grijă, a început el, nu vorbiți dacă vi se vorbește, nu reacționați. Sunteți surdo-muți. Dacă sunteți provocați, arătați-le cartea de identitate și mergeți mai departe.

Ei au dat din cap și Jadeed s-a oprit pentru a lua o pereche de ochelari, înainte de a-și aranja cravata și cămașa. Și-a luat un sacou subțire și l-a pus peste braț. Noua lui ținută fusese atent aleasă pentru a da impresia unui intelectual, lipsit de ostentație și nu se simțea în largul lui.

I-a aruncat lui Teape o privire semnificativă.

— Rămâi aici.

— Polițiștii nu mă vor lăsa să stau mult timp, a răspuns el.

— Mă voi întoarce în curând. Între timp, nu face nimic care să atragă atenția asupra ta.

— Sigur. Teape privi în altă parte. Cum spui tu.

Jadeed le-a făcut semn tinerilor și ei s-au ridicat toți deodată, urmându-l pe trepte și în afara autobuzului într-un șir ordonat. Unii dintre ei nu au rezistat să nu se holbeze, fascinați de faptul că vedeau pentru prima oară de aproape străzile unui oraș american.

Grupul a fost așezat la o coadă și Jadeed s-a prefăcut că zâmbește atunci când o femeie corpolentă în uniformă i-a smuls permisul de acces pe care i l-a arătat și s-a uitat la el. În apropiere, se vedeau mai mulți ofițeri de

poliție în echipament complet de luptă, iar, în partea mai îndepărtată a barierelor, patrule care se mișcau înainte și înapoi prin mulțime. Unii dintre polițiști aveau câini, iar botul lor sensibil căuta tot ce putea fi periculos. Situația de securitate era exact așa cum Asociația spusese că va fi.

— Școala pentru Copii surdo-muți din Wayne County? a spus femeia. Le aruncă tinerilor o privire acră, strângându-și buzele. Cu tot respectul, domnule, dar dacă copiii dumneavoastră nu aud, cum vor putea să urmărească discursurile?

Jadeed i-a aruncat un zâmbet larg și rece.

— Pot citi pe buze, doamnă, i-a spus el.

Niște voci ridicate i-au distras atenția femeii care ținea în continuare permisul de acces. Jadeed se întoarse să vadă despre ce este vorba și îngheță.

Văzuse o față pe care a recunoscut-o. Un om furios cu părul castaniu subțire era pe cale să se ia la ceartă cu doi polițiști, stând în fața unui grup de adolescenți care se uitau supărați. Oamenii legii aveau în mâini un evantai de legitimații, iar sub lentilele oglindă pliabile ale ochelarilor de soare expresiile fețelor lor erau lipsite de umor. Jadeed cunoștea fața omului furios. O mai văzuse, ca și pe cele ale studenților, pe permisele pe care le furase din seiful unei camere de motel din aeroport cu doar o zi mai înainte. Profesorul din Los Angeles își pierdea răbdarea încercând să explice că, *desigur,* permisele pe care le arătase erau în ordine.

Femeia și-a arcuit sprâncenele și i-a dat înapoi permisul lui Jadeed.

— Mergeți înainte, a spus ea, lăsându-l să treacă pentru a putea fi mai atentă la ceea ce urma să se întâmple cu grupul din Los Angeles. Și să aveți o zi frumoasă!

•

Marc s-a deplasat către partea din față a hotelului prin zonele situate în spatele coridoarelor curate și bine aranjate ale acestuia. Aici, covorul era uzat și decorul era pur funcțional. Cei care erau cazați la Willard nu văzuseră niciodată acele zone unde se aflau pasajele de serviciu care treceau prin clădire ca venele printr-un corp.

A zărit o ușă care ducea către acoperiș. A făcut un pas spre ea și a avut un moment de ezitare la auzul unui sunet de radio cu paraziți aflat foarte aproape.

Era o cărucior cu rufe pus într-o parte, ca și cum nu ar mai fi fost nevoie de el. În mintea lui Marc suna un clopoțel care îi spunea că ceva nu era în regulă.

Părea că locul lui nu era acolo și se duse către el, întinzând mâna pentru a da la o parte o pânză plisată fixată la partea de sus a căruciorului.

Înăuntru se afla cadavrul unui bărbat care purta o uniformă de poliție și era mort de mai mult timp. Marc a înmărmurit văzând o leziune roșie pe gâtul polițistului, ca o mușcătură de insectă. O *injecție mortală?*

A privit în jur, însă nu se vedea sânge și nici urme de luptă. A fost o crimă curată, menită să nu atragă atenția. Pistolul mortului era încă în toc, având radioul de serviciu prins de haină cu un clips. Sunetul slab venea de la dispozitivul portabil, iar Marc se aplecă mai aproape să asculte, ținându-și respirația.

— *Aici comandamentul, stația șase, recepție?* spunea o femeie.

Era o verificare de rutină, un apel regulat către un anumit ofițer aflat în post pentru a monitoriza orice incident de securitate.

— Sunt Șase, s-a auzit o altă voce. *Totul este în regulă.*

O serie de paraziți au perturbat transmisia și femeia a vorbit din nou.

— *Vă rog să repetați!*

— *Șase. Totul în regulă.*

Marc a ascultat timbrul răspunsului. Era identic cu primul, aceeași pauză, aceeași intonație.

— *Comandamentul confirmă, terminat.*

S-a aplecat pentru a întoarce corpul și a văzut numele *Dwyer* pe ecusonul de identificare al polițistului mort.

Marc a luat pistolul cu el și s-a îndreptat spre scări. S-a ridicat și a deschis o ușă. Lumina s-a revărsat peste el când a ajuns pe acoperișul hotelului.

Locul unde ieșise era aproape de marginea clădirii, cu fața spre Parcul Pershing și către zona orașului din vecinătatea acestuia. De aici de sus se vedea o pădure de antene satelit apărută pentru a transmite fluxurile de știri de la trailerele aflate de-a lungul străzii. Marc a auzit o mișcare în spatele lui și s-a întors brusc, continuând să-și țină pistolul Glock ascuns la spate. A văzut o altă figură în uniforma albastră de polițist din Washington DC care venea spre el, atras de scârțâitul ușii.

Bărbatul avea o față colțuroasă sub cozorocul înalt al șepcii de polițist și o expresie curioasă. Lui Marc i-a luat o fracțiune de secundă ca să înțeleagă cine era cel la care se uita. Îl *recunoștea.* A auzit clicul făcut de trăgaciul tras al pistolului.

— Ce dracului! a spus polițistul, cu un accent care era dur și strident și care, cu siguranță, *nu era* american. Tu ești ăla…?

Lumina dimineții strălucea pe țeava pistolului îndreptat către Marc, acesta dându-se înapoi.

— Aruncă arma!

Pistolul SIG Sauer al polițistului avea un amortizor de zgomot nestandardizat atașat la gura țevii, confirmare clară pentru Marc că greșise grav în calculul pe care îl făcuse.

Înjurând în sinea sa și-a slăbit strânsoarea pe patul pistolului Glock și l-a lăsat să se legene pe degetul de la trăgaci.

— Tu… l-ai ucis pe ofițerul Dwyer.

— Pe cine?

Celălalt bărbat a înaintat, ținând arma îndreptată către Marc. Trebuia să fie unul dintre mercenarii lui Grunewald.

— Polițistul din căruciorul de rufe.

Mercenarul a dat din umeri, ca și cum uciderea polițistului nu ar fi avut vreo importanță.

— Cred că da. Aruncă arma! a mârâit criminalul.

Când Marc a lăsat pistolul să cadă la pământ și l-a împins cu piciorul într-o parte, pe fața mercenarului a apărut un rânjet de neîncredere.

— Cum naiba de mai ești în viață? a spus el, cu un aer de uimire temperată. Ești norocos, chiar ești!

Și-a înclinat capul către el pentru a-l studia.

— Nu-ți amintești de mine, nu-i așa? De pe iaht. Am avut ceva probleme unul cu altul, *ja*?

A făcut un semn cu pistolul.

— Novakovic… Ai fost în echipa de ucigași.

— I-am terminat pe mulți, a recunoscut mercenarul. Se pare că nu reușesc asta și cu tine. Cum ai doborât drona?

— Ai văzut asta?

Mercenarul a ignorat întrebarea.

— Nu contează. Ți-a mers bine un timp, dar acum nu mai ai noroc, băiete!

Celălalt bărbat a arătat cu amortizorul de zgomot în direcția din spate a clădirii.

— Ia-o la pas.

— Ai de gând să mă împingi de pe acoperiș? a spus Marc, încercând să rămână pe loc. Nu ar fi un lucru prea deștept.

Mercenarul a râs cu răutate.

— Oh, nu! Ești prea bun ca să ți se întâmple așa ceva. Vreau să întâlnești pe cineva înainte să te omor.

•

Jadeed trecea pe sub una dintre arcadele din plastic care reprezenta ultima poartă între lumea din exterior și zona de maximă protecție a adunării. Pentru cei mai mulți dintre cei care treceau prin ele, arcadele respective ar fi părut puțin diferite de detectoarele de metal care scanau pasageri pe orice aeroport modern, dar sarcina lui Jadeed era de a recunoaște astfel de dispozitive după ce puteau să facă, să știe capacitățile și sensibilitățile fiecăruia. Aceste arcade ascundeau dispozitive de scanare completă a corpului capabile să penetreze straturile de îmbrăcăminte. Oricine care avea armă asupra sa era identificat imediat.

Arcadele reprezentau ultima barieră între succes și eșec. Jadeed se uită înapoi la tinerii care îl urmau și îi făcu un semn adolescentului care era primul să iasă în față.

Adad i-a aruncat o privire scurtă, întrebătoare, dar nu a spus nimic.

— Treci mai departe, i-a spus el.

Adad și-a golit buzunarele într-o tavă și a intrat încet prin arcadă. S-a auzit un clopoțel și Jadeed și-a întins gâtul pentru a zări ecranul prin care un alt ofițer de poliție îi monitoriza pe cei care intrau la miting.

A văzut o imagine a corpului lui Adad, redată ca o schiță vagă făcută cu creta pe o hârtie închisă la culoare. Pe ecran nu se vedea nimic din arma pe care a băiatul o avea în trupul său, doar conturul corpului său sub hainele pe care le purta.

Ofițerul care se ocupa de arcadă i-a făcut semn lui Jadeed și a dat din cap, zâmbind din nou. Jadeed și-a ascuns sentimentul de ușurare când a trecut fără să se audă vreun sunet de alertă. Unul câte unul, tinerii i-au

călcat pe urme lui Adad și de fiecare dată scanerul nu a reușit să vadă nimic.

Jadeed a fost pătruns de o senzație de calm mergând mai departe prin mulțime. *Am reușit! Dușmanul s-a uitat, dar nu a văzut.*

— Pe aici, le-a spus el.

Jadeed și-a scos telefonul inteligent din buzunar și a văzut că datele și indicatorii celulari erau întunecați. Niciun semnal nu putea ajunge la ei în interiorul cordonului.

Se uită în jur, cercetând prin mulțime. Undeva în apropiere, un dispozitiv local de bruiaj acoperea zona ca parte a măsurilor de securitate – o măsură vizând să prevină folosirea telefoanelor mobile pentru a declanșa detonarea de la distanță a dispozitivelor explozive. Jadeed zâmbi ușor, gândindu-se la starea de confuzie în care s-ar afla americanii dându-și seama că apărarea lor a fost străpunsă.

Le-a făcut semn celorlalți.

— Stați pe lângă mine, a spus Jadeed. Și departe de oamenii cu câini.

Adolescenți intrau mai adânc în mulțime, croindu-și drum spre scena aflată mai departe.

În fața lor erau dispuse în semicerc, pe catarge înalte, câteva zeci de drapele având pe ele stele și dungi. Zâmbetul lui Jadeed a devenit larg când și-a imaginat că fiecare dintre ele va cădea pe pământ, cuprins de flăcări.

•

Pe acoperișul hotelului se afla un al doilea polițist fals. Ținea în fața ochilor un binoclu puternic, uitându-se către clădirile din sud-est.

Mercenarul sud-african l-a împins pe Marc spre celălalt bărbat apăsându-l puternic în zona șalelor.

— Hei, mârâi mercenarul, Tommy, sau cum naiba ți se spune, uite-te aici. Ți-am adus un cadou! Nu este așa de mort cum ți-ai dori să fie, nu-i așa?

— Despre ce este vorba? mormăi celălalt bărbat, cu un accent aspru de Londra, care a făcut să-i înghețe lui Marc sângele în vene.

— Discutasem să rămâi la postul tău nenorocit, idiotule…

Bărbatul a pus binoclul jos și s-a întors să vadă ce era atât de important încât să fie întrerupt. Când a întâlnit privirea lui Marc Dane, a avut un mic șoc, înlocuit imediat de un zâmbet feroce.

Marc se uita la un om care ar fi trebuit să fie mort. Cineva care arsese în incendiul de pe docurile franceze, ucis alături de Sam Green și de restul

echipei sale în explozia care a distrus nava *Palomino.*

Își simți bătăile inimii răsunându-i în urechi. Marc a avut brusc o senzație de pierdere de echilibru, ca și cum acoperișul de sub picioarele lui s-ar fi rupt în două și el ar fi căzut în gol. A încercat să-i spună numele, dar gâtul îi era ca plin de așchii de lemn.

— Tu… a zis bărbatul. Nu înveți niciodată, nu-i așa? Nu puteai să mori și să se fi terminat cu totul. *Rahat.*

— Ești în viață, a spus Marc, recăpătându-și în sfârșit vocea. *Nash.*

— Surpriză! a spus el, cu aceeași aroganță sarcastică pe care Marc o văzuse de zeci de ori înainte.

Capitolul 26

Pe fața lui ascuțită avea un zâmbet disprețuitor care îl făcea pe Marc să nu mai vadă nimic în jurul său.

— Care este problema?

Iain Nash a izbucnit într-un râs batjocoritor.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

E mort. E moartă. Toți sunt morți. Adevărul dur al uciderii echipei Nomad era singurul lucru pe care îl credea a fi de netăgăduit printre toate nisipurile mișcătoare ale loialității, neîncrederii și minciunilor. Era singurul adevăr pe care nu-l pusese niciodată la îndoială, dar acum îl vedea pe acest om stând în fața lui și totul începea să se prăbușească.

— Cum…? a reușit el să spună, incapabil să formuleze dintr-odată toate întrebările la care aștepta răspunsuri de la el.

— Nash… a spus sud-africanul. Deci, nu Tommy?

— Iain Nash este mort, a spus celălalt. Doar că nu a murit.

A coborât pe terasă și l-a privit pe Marc din cap până în picioare, bucurându-se de clipa pe care o trăia.

— Revino-ți, Dane. Întotdeauna ai crezut că ești foarte deștept.

L-a împuns pe Marc cu degetul în umăr.

— Poți să-ți dai seama ce s-a întâmplat, prost mic ce ești?

Mintea lui Marc s-a întors către acea noapte din Franța, forțându-se să-și amintească ce văzuse din duba Grupului Operațional. Fluxuri cu imagini primite de la echipa tactică, imagini nocturne cu mini-drona sa.

— Te-am văzut murind!

Pronunțase cu greu cuvintele, simțind în corp o stare de buimăceală, ca și cum ar fi fost bolnav.

— Chiar așa? pufni Nash din nas. Să îți spun ceva, dă-mi voie să o fac. Doar ca să-ți pot vedea moaca tristă.

Se uită la celălalt bărbat.

— Vreau să spun, după toate necazurile pe care le-ai avut, merit să obțin ceva din asta, nu-i așa? Puțină distracție?

Și-a întins mâinile.

— Ce ai văzut? Gândește-te la asta. Ce ai *văzut cu adevărat* în cutia ta de jucării?

Nash întoarse capul și scuipă, trecând mai departe.

Celălalt mercenar stătea în spatele lui Marc și îl împungea cu țeava pistolului între omoplați, tăindu-i orice cale de scăpare.

— Tu… Ai plecat de pe *Palomino* înainte de explozie.

— Futu-i mama mă-sii!

Nash a bătut din palme, încet și în bătaie de joc.

— Asta e problema ta, Dane. Vedeți, voi cei care credeți că ați văzut întreaga lume prin calculatoarele, dronele și camerele voastre de luat vederi nenorocite.

Mârâitul lui batjocoritor plin de răutate devenea mai necruțător, mai puternic.

— M-am săturat de tine și de toți ceilalți. Niciodată nu ne înțelegeți, nu vă dați seama ce eforturi mari trebuie să facem. În voi nu se trage cu arma, nu se pișă lumea pe voi și nu sunteți păcăliți tot timpul, zi de zi.

Nash și-a strâns pumnii.

— Adevăratul rahat cu care trebuie să se confrunte fiecare amărât de Tommy.

Arătă cu două degete spre ochii săi strânși, aplecându-se către Marc.

— Nu vezi asta dintr-un scaun în care ești așezat comod. Nu vrei să ai de-a face cu nimic din toate astea.

În acel moment, frica lui Marc a dispărut și a fost înlocuită de o furie nestăpânită, de o ură puternică față de cei vinovați de uciderea fără milă a colegilor săi de echipă, de moartea crudă a lui Sam Green și de toate celelalte care s-au întâmplat.

— Du-te dracului, Nash, strigă el cu ură. *Du-te dracului.* Noi eram parte a echipei tale și tu ne-ai condus la măcel!

— Nu pe toți! a replicat el, zâmbind. Tu ai scăpat! Adică, cine ar fi crezut că se va întâmpla asta? Chiar *tu*? Ultimul rămas dintre toți?

Nash pufni din nas batjocoritor.

— Nu ar fi fost mai bine să stai unde erai și să mori? Și nu să-mi fii ca un ghimpe în fund, de atunci încoace…

— Rix. Bell. Marshall… Le spunea numele ca într-un acatist. Leon și Owen… Și Sam! I-ai trădat! *De ce?*

Marc urlă, punând toată furia și durerea strânsă în el într-un singur cuvânt.

— La ce a folosit asta?

— Nu am fost niciodată un om de echipă, spuse Nash chicotind ușor. Vezi tu, îmi plac banii. Îmi plac armele. Și îmi place să arunc lucrurile în aer pentru a câștiga ceva. Dar la Șase lucrurile merg mai încet decât melcul și eu mă plictisesc ușor.

— Asociația te-a recrutat, *ja*? a fost de părere celălalt mercenar.

— Eu m-am dus la *ei.*

Nash clătină din cap.

— Ei sunt demult în serviciile secrete britanice. Le-au penetrat în *profunzime.* M-au cumpărat, amice. Au văzut ce știu, au înțeles că mi-e foame și că m-am săturat. Dar nu le-a plăcut de Grupurile Operaționale, în niciun fel! Nu le plac lucrurile pe care nu le pot gestiona, m-ai înțeles?

S-a uitat la Marc.

— Rix avea o gură mare, nu-i așa? Își băga nasul unde nu-i era treaba și și-a dat seama că exista o cârtiță la Vauxhall Cross. Avea de gând să meargă direct la șeful cel mare și a vrut să ne atragă în asta pe Sam și pe mine, să-l ajutăm. Un *idiot*…

Nash a ezitat.

— În fine. Știi cum s-a terminat. Restul au fost doar pagube colaterale.

Marc a înțeles acum totul. Cu Nash mort împreună cu restul echipei Nomad, el era acum liber să dispară din ochii lumii și să lucreze direct pentru interesele Asociației.

— Ai vrut să ne elimini…

Strânse din buze.

— Dar te-ai păcălit. Ai ratat pe cineva.

Marc arătă cu degetul în direcția sa.

Rânjetul lui Nash a dispărut.

— Recunosc, asta nu m-a bucurat deloc. Dacă ar fi fost oricine altcineva, aș fi putut fi impresionat, dar tu? Ai avut un noroc chior.

S-a aplecat către Marc.

— Spune-mi ceva. Ai plâns după ea? Când fugeai de acolo, ai vărsat o lacrimă pentru curva aia?

Marc s-a repezit către Nash, simțind nevoia să-l lovească, dar abia a reușit să facă un pas că celălalt mercenar l-a lovit peste ceafă. Se clătină și

își pierdu suflul de durere.

— Hai să-ți spun ceva, a continuat Nash, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sam… Nu ai fost primul cu care a vrut să se distreze. În fața ta a fost o listă lungă.

— De asta ai ucis-o? a replicat Marc.

Știa că Sam Green fusese cu alții înaintea lui, dar nu i-a trecut niciodată prin cap să caute în interiorul Nomad. Dintr-odată, toate ironiile mascate pe care Nash le îndreptase către ei au căpătat o nouă semnificație.

— S-a săturat de rahaturile tale de *macho* și te-a pus pe liber?

O luminiță s-a ivit în ochii lui Nash, iar Marc era sigur că a atins un punct sensibil. Pentru un moment, a crezut că agentul dublu va nega, dar acesta a arătat cu degetul spre fața lui Marc și rânjetul rece i-a revenit.

— Vorbim de femei, nu? Cine știe cum gândesc? Nu știu ce a văzut la tine. Ești o nulitate nenorocită. Nu ai avut niciodată forța care îți trebuia pentru a-ți face treaba. Dacă ești doar un băiat deștept nu ajungi departe, amice. N-ai nici măcar capacitatea să sesizezi ce se întâmplă!

S-a uitat în altă parte.

— Am primit un telefon și mi s-a spus că probabil te îndrepți către Washington DC. Că vei apărea aici, ori te vei duce în rahatul de furtună care urmează…

Nash se uită la ceas.

…în următoarele 30 de minute.

— Ce?

Marc s-a agățat de cuvintele lui Nash.

— Cine te-a sunat?

— Celălalt, a spus mercenarul Afrikaans. De la MI6.

— Cum am spus, *în profunzime*. Nu am fost doar eu cel care a fost îndeajuns de inteligent pentru a vedea ce se întâmplă, a explicat Nash. Cei din Londra te-au urmărit. Și ceea ce știu cei de la MI6, știm și noi.

A chicotit din nou.

— Dacă ai fi fost bun la asta, ai fi putut să mă prinzi pe picior greșit. Dar *nu.* Ești prea slab ca să apeși pe trăgaci.

Marc îi întâlni privirea lui Nash.

— Ai fi surprins să afli de câte sunt capabil să fac.

— Oh!

Nash a dat încet din cap și și-a fluturat mâna.

— Așa deci… Ce s-a întâmplat în ultima vreme te-a schimbat, nu-i așa? Te-a făcut puternic?

A venit mai aproape.

— Te-a făcut să devii bărbat?

Pumnul lui a lovit cu un croșeu rapid de dreapta și Marc s-a tras instinctiv înapoi.

Lovitura nu a reușit să îl atingă iar Nash și-a lăsat mâna să cadă și a râs la reacția lui Marc.

— Ellis, a spus el, uitându-se la celălalt bărbat. Scapă de imbecilul ăsta. Ucide-l și pune-l alături de polițistul mort. Fă să pară că el a făcut-o, dă-le yankeilor de lucru.

— Și tu?

— Este timpul să plecăm de aici, a răspuns Nash. Dacă stupidul ăsta ne-a găsit, vom avea și alte probleme.

— Hotelul este plin de oameni de la FBI, a spus Marc.

— Da, sigur.

Nash pufni din nas, fără să fie impresionat.

— Fă-l să piară din fața mea. Și, pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că de data asta e mort.

Mercenarul din Africa de Sud a apucat cu o mână de cureaua de pe umărul lui Marc și a tras în sus de rucsac, lovindu-l încă odată cu arma în ceafă.

— Mergi! s-a răstit la el, împingându-l spre ușa de acces pe acoperiș.

•

Mulțimea era într-o stare de bună-dispoziție, iar muzica se auzea peste tot în National Mall, transmisă prin boxele aranjate în fața scenei. Pe ecrane video de mărimea unei case, un grup de tineri din Seattle cânta cu însuflețire o veche melodie de jazz și oamenii băteau din palme. Evenimentul principal urma să înceapă, cu prezentarea președintelui SUA și discursul acestuia care va inaugura o săptămână de mitinguri legate de educație și de evenimente politice aici, în capitala națiunii.

Insigna federală i-a permis lui Lucy să intre la miting, dar știa că dispozitivul de securitate are deja datele despre ea și că cei de acolo sunt în alertă pentru a o identifica și a o prinde.

I-a văzut pe stradă pe cei de la școala din Michigan. Erau acolo. Lăsând la o parte orice altceva care îi umbla prin minte, a încercat să gândească ca

un terorist, cercetând mulțimea și văzând doar țintele de distrus. *Unde să mă duc?*

A început să se miște, gândindu-se la punctele optime de atac și imediat unul dintre aceste locuri i-a sărit în ochi. Aproape de scena principală, dincolo de un grup de catarge înalte. Vizibilitate bună, concentrare masivă de civili. Număr foarte mare de posibile victime.

În timp ce se apropia, o figură i-a atras atenția lui Lucy. Un bărbat într-un sacou clasic, cu fața pe jumătate ascunsă în spatele ochelarilor groși. Mișcarea lui îi atrăsese atenția pentru că își schimbase direcția la mijlocul drumului, îndepărtându-se de un polițist cu câine. Bărbatul a evitat cu grijă privirea polițistului, iar, în timp ce el făcea acest lucru, Lucy a putut să îl privească bine.

Îl cunoștea. Cu câteva ore mai devreme, la bordul avionului lui Solomon, în timp ce traversa Atlanticul, Lucy își petrecuse timpul când nu putea dormi uitându-se peste fișierele pe care Delancort le descărcase din arhivele Rubicon.

Fața acestui om era într-un astfel de fișier, făcea parte dintr-o listă de asociați cunoscuți ai teroristului Omar Khadir.

Jadeed Amarah. Unul dintre soldații activi ai lui Al Sayf, fost militar ca și comandantul său, un fanatic și o persoană extrem de crudă. Amarah încerca să păcălească un eventual software de recunoaștere facială care putea transmite fluxuri de imagini către camerele de securitate, ochelarii săi mari reușind să inducă în eroare un dispozitiv tehnic, dar nu erau suficienți pentru ca un ochi uman să nu poată face conexiunile.

Se uită în jur. Dacă el era aici, atunci și cărăușii se aflau tot aici. Lucy își căută telefonul inteligent, apoi își dădu seama că acesta devenise inutil în interiorul zonei de bruiere în care semnalul lipsea. Amarah se îndepărta, topindu-se în mulțime și ea nu a reușit să-l mai vadă. Lucy a înjurat și și-a continuat drumul printr-un alt grup de adolescenți către catargele cu steaguri, neluând în seamă vociferările lor.

În spatele ei a auzit un câine lătrând, dar zgomotul a dispărut în momentul în care trupa de jazz a început să cânte foarte tare, într-un tempo accelerat, partea finală a cântecului. Lucy a continuat să-și facă loc, cercetând fețele celor din mulțime. Simți în piept o senzație de disperare puternică, dându-și seama că începe să fie cuprinsă de panică.

Dacă se întâmplă în timp ce ea stă în locul ăsta, în timp ce îi căută? Un șir de detonări violente, corpuri care se rup în bucăți, transformate în mingi de foc. Sute de oameni care nu pot să fugă și mulți alții speriați. Imaginile oribile ale unui carnagiu i-au întunecat gândurile și a avut nevoie să facă un efort pentru a-și le scoate din minte. Se certă singură. *Nu te opri, fată,* gândi ea. *Nu așa te-au pregătit.*

Lucy își propuse să nu se mai gândească la asta și imediat și-a văzut ținta. Era la un mai mult de doi metri de ea, îndreptându-se spre capătul mai îndepărtat al scenei. Erau trei tineri care mergeau în apropiere, unul pe urmele celuilalt și rămase fără respirație constatând cine erau ei, și, mai ales, *ce urmau să facă.*

Asta însemna că ceilalți pe care Ai Sayf îi adusese la Washington erau deja aici, deja pe poziții. Lucy se îndreptă spre Amarah, fără să-și ia ochii de la el.

Dintr-odată, a simțit niște brațe puternice care i-au cuprins încheietura mâinii și a trebuit să facă eforturi să se desprindă din strânsoare, fără să reușească. O femeie și un bărbat se împingeau în ea, amândoi în costumele negre obișnuite ale uniformei Serviciului Secret al SUA.

— Doamnă, vreți să veniți cu noi, vă rugăm? Femeia agent care o ținea de braț avea o culoare a pielii închisă și greu de definit. Lucy zări în mâna cealaltă țeava unui pistol cu electroșocuri, pe care îl ținea ascuns în mâneca jachetei.

— Nu faceți o scenă, a spus al doilea agent, cu ochii care nu i se vedeau, ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare negri.

— Ascultați-mă, a început Lucy, stând într-o poziție relaxată pentru a arăta că nu reprezintă nicio amenințare. Chiar acolo există o țintă teroristă foarte importantă.

Se întoarse spre locul în care se afla Amarah, dar inima i-a stat în loc când și-a dat seama că acesta dispăruse din nou.

— Se află aici, a insistat ea. Trebuie doar ca voi…

— Te voi pune cu fața la pământ dacă nu înțelegi.

Femeia era foarte serioasă.

— Știm cine ești, Keyes. Ce se va întâmpla mai departe va depinde de tine.

Buzele lui Lucy se strânseră într-un rânjet batjocoritor.

— Crezi că m-aș plimba pe aici și m-aș lăsa observată dacă *nu aș vrea* asta? Această amenințare există cu adevărat!

— Ne uităm la ea chiar acum, a spus celălalt agent. Lucille Keyes, ești arestată. Acum mergi… pentru că nu-ți vom cere asta încă o dată.

— La dracu'.

Nu știa ce să facă. Dacă situația în care era devenea foarte proastă, Lucy avea șanse cincizeci la cincizeci să îi învingă pe cei doi. Dar dacă ar fi făcut-o, lucrul ăsta s-ar fi petrecut chiar aici, în plină zi, cu sute de privitori și cei doi ar primi întăriri, ca să nu mai vorbim de ce s-ar putea întâmpla dacă Amarah s-ar speria. Alegerea inteligentă a fost să se predea, cel puțin pentru moment, și apoi să încerce să-i facă pe acești oameni să o asculte. Dar timpul îi era potrivnic.

— Bine, nu mă opun. Dar trebuie să vorbesc cu ofițerul care are în responsabilitate dispozitivul de securitate de aici, și asta în următoarele zece minute.

— De ce? a cerut cealaltă femeie.

— Pentru că dacă întârzii, s-ar putea să nu mai fim pe aici ca să *purtăm o* conversație.

•

Fiecare pas pe care îl făcea îl ducea către un ultim glonț. Marc simțea cum acel glonț îl aștepta, o împușcătură care-i va arde corpul și va pune capăt vieții sale, pe acest acoperiș bătut de vânt, la mii de kilometri de casă.

O senzație de nedreptate se dezlănțui în el. După ce ajunsese atât de departe, după ce s-a luptat cu durerea și furia pe care le resimțise, Marc nu avea voie ca totul să se termine în acest fel. Făcuse promisiunea că nu vor mai exista alte victime din cauza războiului dus de Al Sayf și a jocurilor nemiloase de a crește influența Asociației. *Nu voi permite că așa ceva să se întâmple.*

Mergea înaintea lui Ellis, cu umerii lăsați și simulând la fiecare pas că se simte înfrânt. Având în vedere prin ce trecuse, nici nu-i era greu să joace acest rol. În fața lui Marc, așezat pe acoperiș, se afla un alt cablu conectat la un turn temporar de rețea celulară, ridicat de o echipă tehnică de la TV5 Monde. *Valorifică-ți șansa,* și-a spus. *Nu mai ai nimic de pierdut.*

În ultimul moment, Marc lovi cablul cu călcâiul și impactul a făcut ca acesta să se miște pe suprafața acoperișului, răsucindu-se ca un șarpe. Sperase ca, din reflex, privirea lui Ellis să fie atrasă de mișcarea produsă,

ceea ce i-ar fi dat lui Marc o fracțiune de secundă să se arunce în spatele unei guri de ventilație.

A plonjat înainte, dar Ellis a fost mai rapid decât se aștepta și arma mercenarului a scuipat două gloanțe care l-au lovit între umeri, ca doi pumni primiți unul după altul și care l-au doborât la pământ. Niciunul dintre gloanțe nu a reușit să pătrundă prin rucsacul atârnat pe spate, materialul din care era făcut acesta și cutia laptop-ului său uzat absorbind cea mai mare parte din forța loviturilor. Marc a lovit suprafața terasei clădirii și s-a rostogolit, auzindu-l pe Ellis înjurând și venind în fugă.

Mercenarul a decis să nu intre în joc și să se ducă după el în spatele gurii de ventilație. În schimb, a pus un picior pe buza obstacolului dintre ei și a apărut deasupra, cu un gâfâit cauzat de efortul făcut, pendulând arma și țintind către locul în care credea că a aterizat Marc.

Ținta lui nu era acolo, doar rucsacul lui ponosit. Apoi, o pată neagră s-a ridicat de pe terasă și Ellis a fost lovit în piept de o bucată a cablului de comunicații.

Marc a ieșit din spatele antenei, ținând cablul cu ambele mâini. Trăgea de el cu toată forța făcându-l să trosnească precum un bici. Cablul avea destul joc pentru a putea fi folosit ca o armă improvizată.

Ellis a căzut și și-a pierdut arma în momentul când a lovit pietrișul de pe terasă. Pistolul său SIG Sauer a sărit din grinda laterală a acoperișului și a aterizat aproape de marginea acestuia.

Marc s-a repezit la armă în timp ce Ellis se chinuia să ajungă la el, mâinile mai mari și musculoase ale acestuia bătând în aer fără să reușească să-l apuce de poalele gecii.

Marc s-a prins cu degetele de acoperiș și le-a întins către pistol. A reușit să-l prindă chiar în momentul în care a simțit mâna lui Ellis prinzându-i glezna ca într-o menghină.

Mercenarul își folosea toată forța pentru a-l trage pe Marc către el și își ridicase deja pumnul pentru a-l lovi în stomac.

Marc a apăsat de mai multe ori pe trăgaci, ochind în orb și lăsând reculul armei să se deplaseze în sus și în jos. Cartușele de alamă fierbinți s-au întors către el, sărindu-i pe față și pe piept.

Toate gloanțele, cu excepția unuia singur, au ratat ținta. Glonțul i-a trecut lui Ellis prin gură și a ieșit prin ceafă, din el țâșnind un amestec umed de sânge, carne și fragmente de dinți.

Marc a sărit în picioare, dar era prea târziu pentru a-l mai prinde. A ajuns la marginea acoperișului în momentul în care corpul mercenarului ateriza pe un taxi parcat dedesubt, îndoindu-i capota și spărgându-i parbrizul. Șoferul îngrozit a sărit pe trotuar și cineva a țipat. Marc s-a retras când ochii celor de pe stradă s-au întors să privească în sus.

S-a dat la o parte. Probabil că erau și alți observatori pe acoperișurile din apropiere, polițiști adevărați, s-a gândit el, și chiar dacă probabil, din cauza zgomotului produs de traficul auto și de turiști, nu au sesizat pufăitul produs de pistolul cu amortizor, ei nu puteau ignora pentru mult timp țipetele pe care le auziseră.

Pistolul Glock se afla încă lângă ușa de acces către acoperiș, unde îl scăpase din mână, iar Marc s-a repezit să-l ia. L-a băgat în rucsac și a stat jos pentru un timp, trăgându-și sufletul. În interiorul rucsacului, laptopul său avea două lovituri serioase și, când l-a luat în mână, din el s-a auzit un zăngănit supărător. A suspinat și l-a închis.

Marc a aruncat o privire la ceas, a verificat muniția rămasă în încărcătorul pistolului cu amortizor Sig redus la tăcere și s-a dus înapoi pe drumul pe care venise.

•

Nash ținea telefonul mobil la ureche, încruntându-se la auzul vocii de la celălalt capăt al liniei.

— Ascultă, se răsti el. Nu te enerva degeaba ca un prost, mă ocup eu de greșelile tale. Tu doar fă ceea ce trebuie să faci și…

A trebuit să întrerupă convorbirea la auzul unui zgomot de sticlă spartă și al strigătului unei femei.

— Te sun eu înapoi, a adăugat Nash, și a încheiat conversația.

Și-a băgat mâna în geacă după pistol și chiar când l-a scos din toc, primul glonț a lovit zona de la picioarele sale.

Nash s-a aruncat în spatele unui luminator. Nu auzise zgomotul unei arme de foc, astfel încât și-a imaginat că este vorba de un pistol cu amortizor. *Ceea ce înseamnă că adormitul nenorocit de Ellis era mort și că Dane trăgea cu arma lui.* Se ridică, îndreptând instinctiv pistolul în direcția din care venise împușcătura.

L-a văzut pe fostul său coleg de echipă alergând între două aparate de aer condiționat și a tras în el, făcând să sară scântei din carcasele metalice. Dane a tras înapoi orbește, încercând să-l forțeze pe Nash să-și țină capul

în jos, dar fostul soldat trecuse prin câmpuri de tragere mult mai intense și nici măcar nu a tresărit. În schimb, a sărit în picioare și a luat-o la fugă.

Strecurându-se în spatele unității de aer condiționat, Marc a simțit cum pistolul său Sauer nu mai voia să funcționeze. Arma se blocase; Marc trăsese atât de repede încât un cartuș gol de alamă se blocase în gheara extractoare. Trase o înjurătură și încercă să rezolve problema dând afară cartușul. Încărcătorul pistolul SIG cu amortizor era aproape gol și, chiar dacă Marc avea încă în rucsac cealaltă armă, ambele pistoale foloseau gloanțe de calibru diferit, astfel că amortizoarele nu se puteau schimba între ele. Dacă ar folosi pistolul semiautomat de 9 mm, ar fi ca și cum ar trage în aer o rachetă de semnalizare. Lunetiștii de la poliție și unitățile de supraveghere aeriană ar stabili în câteva momente locul unde se află.

Dar apoi temerea ieși din discuție văzându-l pe Iain Nash apărând în mare viteză. Marc a ridicat pistolul Sig, dar ezitarea sa l-a costat secunde vitale, timp în care Nash a ajuns lângă el, trăgându-i un pumn care l-a lipit de unitatea de aer condiționat. Marc a simțit în gură un gust amar, iar capul îi vâjâia de la impact.

— Nu te cred, i-a spus Nash, aproape neîncrezător. Trebuie că ai o problemă la cap. Când o să înveți *să fugi*?

Vorbele sale răstite au fost urmate de lovituri ca la box, pe care Marc a încercat să le blocheze.

— Ar fi trebuit să fugi în Franța. Ai avut noroc în Londra, în schimb, ai apărut din nou. Dar acum nu mai ai nicio șansă, tâmpitule.

Și-a trosnit degetele.

— Recunosc că îmi va plăcea asta…

Marc l-a împins și a tras fulgerător doi pumni în obrazul drept al lui Nash. Capul lui Nash s-a clătinat la fiecare lovitură primită, dar părea să nu simtă nimic.

Ochii fostului soldat s-au făcut mari și acesta s-a repezit înainte, apucând bretelele rucsacului lui Marc. Gâfâind de la efort, l-a izbit din nou de aparatul de aer condiționat.

Fără să-l lase din mână, Nash și-a inversat sensul mișcării și l-a aruncat pe Marc în spate, izbindu-l cu putere de acoperiș.

Marc s-a lovit tare și s-a rostogolit. A încercat să revină în luptă, să se ridice în picioare, dar Nash s-a repezit ca un fotbalist care execută o lovitură liberă și l-a lovit cu bocancul direct în coaste. La primirea loviturii, Marc a

simțit în piept ca o arsură și și-a scos tot aerul din piept cu un geamăt puternic.

— Ridică-te.

Vocea lui Nash era rece.

— Să nu mai acționezi ca un laș cu mine.

L-a ridicat de la pământ și l-a lovit din nou.

Marc a parat lovitura și l-a atacat cu toată puterea, lovindu-l pe Nash în partea laterală a genunchiului, acesta scoțând un mormăit de durere. Nash l-a tras în sus și l-a împins pe Marc în ușa unei camere tehnice aflate în mijlocul acoperișului hotelului.

Ușa a cedat sub greutatea lui, iar Marc s-a împiedicat la intrare, clipind din ochi la lumina scăzută din interior. A încercat să rămână departe de Nash, dar acesta venea către el.

Iain Nash se pregătise în cadrul Special Air Service, fusese ofițer operativ cu normă întreagă al MI6. Era dintr-o categorie diferită față de Marc Dane, care punea în joc doar forța și adrenalina sa. Nash era ca un buldog în comparație cu Marc, care părea un cățeluș, era rezistent la efort dur și capabil să acționeze violent, dar și să reacționeze la violența altora. *Nu poți să-l bați în confruntare unul la unul,* și-a spus Marc.

Camera tehnică era un spațiu din beton fără ferestre deasupra celor patru lifturi. Pe fiecare arbore era montat un motor electric puternic, cu o roată de antrenare care ghida cablurile de oțel în jos, printr-un orificiu din podea, către mecanismul de la partea superioară a fiecărei cabine de ascensor. Tablourile de comandă și control și un banc pentru uneltele de lucru erau singurul mobilier din cameră, luminată difuz de la un singur tub fluorescent montat deasupra capului.

Nash l-a urmat înăuntru, a închis ușa și și-a dus mâna la paftaua prinsă de centura care făcea parte din deghizarea sa ca ofițer de poliție.

— Trebuie să plec cu avionul, a spus el. Am ceva de făcut. Dar nu pot să trec peste asta, nu-i așa?

Și-a lăsat centura, arma, tocul armei și tot ce mai avea să cadă pe podea, apoi și-a scos geaca.

— Nu mai țin minte de câte ori m-am gândit să te bat până nu mai știi de tine.

Își răsucea umerii, savurând momentul.

— Senzația este reciprocă…

Marc a tras aer puternic în piept, ridicându-se șovăielnic în picioare.

— Haide, atunci. Acum nu mai ești pe terasă, bătăuș nenorocit!

Nash și-a ridicat pumnii în poziția unui boxer.

— Nu mă cunoști, a răspuns el. Tu n-ai fost niciodată soldat cu adevărat. Ai stat țanțoș într-un elicopter, crezi că poți vorbi cu mine care sunt implicat în operațiuni de atâta vreme? Dispari!

— Ai dreptate, Nash, a ridicat Marc din umeri, îndepărtându-se de motorul de antrenare. Eu *nu* sunt ca tine. Tu ești doar un tip brutal care s-a angajat pentru că a avut nevoie de o modalitate de a răni oamenii!

Tonul vocii a crescut și a arătat cu degetul spre celălalt bărbat.

— Nu mă lua pe mine cu prostii de genul „onoarea regimentului”. Ție nu-ți pasă de loc de ele. Nu dai nicio ceapă degerată pe „Regină și Țară”! Nu ești decât un trădător fără curaj!

— Oh, te-ai prins care au fost motivele mele.

Fața lui Nash părea tristă.

— M-ai atins la coarda sensibilă.

Expresia lui se schimbă într-un rânjet feroce.

— Mai întâi, m-au dezamăgit! Să stai drepți și să faci munca murdară pe care ți-o cere Coroana, pentru ce? Pentru niște bani, o pensie de rahat și o țară nerecunoscătoare condusă de niște labagii și solicitanți de azil?

A dat din cap.

— Nu mă mai las dus de nas. Mi-am vărsat sângele. Vreau partea mea.

— Și o vei primi de la Asociație? Pentru că ți-ai omorât colegii? Pentru că ai ucis sute de oameni nevinovați?

— Pe cine? Nash pufni din nas cu răceală. Crezi că-mi pasă de ei sau de civilii de acolo?

Arăta cu degetul în direcția National Mall.

— Crezi că îi pasă cuiva de cruciada lui Khadir sau de o mulțime de yankei care se văicăresc? Toate vin la timpul lor. Dacă nu se întâmplă astăzi aici, se va întâmpla mâine în altă parte.

A văzut întrebarea din ochii lui Marc și a scos un rânjet.

— Da, te-ai lămurit acum, nu-i așa? Asociația a fost în rahatul ăsta timp de *ani de zile* Vindeau gloanțe ambelor părți în primul război mondial! Acum, ei creează probleme unde și când o doresc și câștigă bani din asta. Oricine nu intră în jocul ăsta este un fraier nenorocit.

— Vor fi opriți.

— Ce? De tine? Nash pufni în râs. Și de care armată?

Nu mai știa ce să adauge. Marc s-a dus către Nash, prefăcându-se că lovește în dreapta și apoi s-a aplecat pentru a aplica un upercut necruțător în stomac. Fostul soldat gemu de durere și se repezi la Marc, dându-i la rândul lui o lovitură care l-a făcut să vadă stele verzi. Pierzându-și echilibrul, Marc nu i-a putut opune rezistență lui Nash, care l-a împins către unul dintre motoarele liftului.

S-a ciocnit de motorul principal, reușind în ultimul moment să se oprească, înainte ca fața să-i fie lovită de roata aflată în mișcare, dar Nash l-a urmat și a apăsat cu toată greutatea pe spatele lui Marc. Mâinile lui Marc au alunecat pe carcasa motorului, iar mușchii brațelor s-au întărit în încercarea de a nu-și schimba poziția. Simțea mirosul de unsoare veche umplându-i nările când roata i-a trecut la câțiva centimetri de față. Nash a apucat cu degetele lui groase de ceafa lui Marc și l-a împins către roata de metal. Dacă roata ar fi întâlnit corpul lui Marc, ar fi tăiat din el ca un fierăstrău circular tocit.

Auzea zăngănitul și zuruitul lifturilor de sub el și, timp de câteva secunde, cei doi au rămas pe poziție, fiecare opunând rezistență. Dar lui Marc mușchii au început să-i tremure din cauza efortului, în timp ce Nash trebuia doar să mențină o presiunea constantă. Acesta, fiind mai puternic, se sprijinea pe el, folosind toată puterea pe care o avea.

Apoi, cu o bufnitură, liftul care se afla sub ei a ajuns la nivelul lobby-ului și s-a oprit. Roata de antrenare care se învârtea până atunci s-a oprit din mișcare și Marc a simțit că mâna celuilalt s-a relaxat puțin în momentul respectiv. Era o ocazie de care putea profita.

Cu toată puterea pe care o mai avea, Marc își dădu umerii și capul în spate. L-a izbit în față pe Nash cu fruntea și Marc a simțit pârâitul cartilajului, o fracțiune de secundă înainte de a fi pătruns de durerea îngrozitoare care îi străbătea corpul.

Nash a scos un zgomot gutural, animalic, și a căzut pe spate. A clipit puternic din ochi și și-a dus o mână la gură, cu palma umedă de sânge.

Marc s-a rostogolit spre bancul de lucru, de-a lungul camerei tehnice. A smuls primul lucru care arăta ca o armă – o cheie reglabilă grea – și s-a întors spre Nash, legănând-o într-un arc larg.

Celălalt s-a retras și a rânjit, arătându-și dinții plini de sânge. Nash l-a îndemnat pe Marc cu ambele mâini să vină către el.

— Vino încoace atunci, a mormăit el, oprindu-se să tușească pentru a elimina o flegmă roșie. Ți-o voi băga pe gât, dobitocule!

Marc a ridicat unealta ca pe o bâtă, dar, în loc să avanseze pentru atac, a lovit tubul fluorescent agățat de tavanul camerei. Și-a întors fața când din tubul spart au căzut cioburi și spațiul a căzut în semiîntuneric, producându-se un scurtcircuit puternic.

•

— Îți voi scoate mațele, lua-te-ar dracu' să te ia!

Nash urla, furios și aproape fără vedere.

Acesta se furișă spre ușă, unde își lăsase geaca și cureaua, bâjbâind după pistolul pe care îl aruncase acolo. Se săturase de acest joc și tot ce voia era să pună capăt vieții lui Marc Dane, cât mai repede și mai dureros cu putință.

Singura lumină din cameră venea acum în dâre slabe prin ghidajele cablurilor. Marc a auzit pași târșâiți pe podeaua de beton și a zărit o umbră prin semiîntunericul din cameră.

Nash voia să-l ucidă pe Dane aici și să lase telefonul mobil lângă el, astfel încât să pară că acesta a făcut parte tot timpul din rândurile celor care au organizat atentatul și a fost abandonat de camarazii săi din Al Sayf. A zâmbit în întuneric, luând în mână o lanternă mare, model Maglite, folosită de polițiști. Nu era chiar o armă, dar putea să-i fie de folos.

Lui Nash îi plăcea modul în care se contura această poveste. A luat lanterna și a învârtit-o, apăsând butonul pentru a inunda camera în lumină.

— Surpriză, cretinule…

Spațiul din fața lui era gol; apoi, din spate, o bucată masivă de metal l-a lovit în tâmplă. Cu colțul ochiului a văzut forma neclară a unui pistol cu amortizor apăsat pe capul lui.

•

Nash voia să spună ceva. Marc i-a văzut buzele cum se desfac și i-a auzit respirația înspăimântată.

Dar el era hotărât să o facă. Orice speranță ar fi fost în mintea celuilalt, nu se va împlini. Degetul lui Marc a apăsat pe trăgaciul pistolului SIG Sauer și a simțit reculul acestuia în mână.

Nash a căzut pe spate ca și cum ar fi fost lovit în cap de un ciocan. Sângele întunecat sclipea în lumina lanternei. Acesta s-a prăbușit în colțul

sălii mașinilor, corpul său răsucindu-se pentru o ultimă dată, înainte de a nu se mai mișca deloc.

Marc ținea arma strâns în mână. În întuneric, găsise pistolul lui Nash în faldurile gecii acestuia și fusese sigur că fostul soldat era destul de încrezător în sine pentru a-l purta cu siguranța trasă și cu un glonț pe țeavă. Agresiv și previzibil până la capăt, Nash nu îl dezamăgise.

Nu părea a fi adevărat.

Cel pe care Marc îl crezuse mort, revenit la viață parcă doar pentru a-i face în ciudă și acum mort din nou de mâna lui, de data aceasta fără întoarcere. Nu era de ajuns că murise aici, departe de lume, crimele sale rămânând încă ascunse.

Marc ar fi vrut ca Nash să fie în viață ca să-i reamintească tot ceea ce a făcut, *să-l omoare din nou.* Ar fi vrut să-l fi împușcat în burtă, să-l lase să stea la pământ și să sângereze încet și în dureri.

— Ar fi trebuit *să știu* că așa se va întâmpla. Am știut din prima zi în care te-am văzut că ești un nemernic, a spus el cadavrului, obosit și furios dintr-odată. Ai ucis-o pe Sam și pentru asta ai meritat să mori.

Marc și-a îndreptat arma și a fluturat-o în mână, foarte aproape să tragă tot restul gloanțelor din încărcător în omul pe care îl omorâse, atât de mult îl ura.

Nu a făcut-o și s-a ridicat în picioare. A luat geaca de polițist, căutând în buzunare mai multă muniție și orice îi putea fi util.

Un telefon inteligent a apărut dintr-un buzunar și a căzut pe podea zăngănind.

Capitolul 27

Marc a ieșit de pe casa scărilor la etajul al nouălea.

Un om de afaceri care dormise până mai târziu și era încă în halatul de baie aproape că a scăpat tava cu micul dejun când l-a văzut pe Marc trecând pe lângă el în viteză.

— Hei, amice, a spus el, arde undeva?

— Am nevoie de asta, i-a spus Marc, smulgând găletușa cu gheață de pe tavă și dându-i înapoi sticla goală de vin din ea. Marc a aruncat apa din găletușă prin grila unei mașini de gheață din apropiere și a umplut-o din nou cu cuburi proaspete. A băgat în gheață telefonul negru pe care îl găsise în geaca lui Nash.

Omul a început să râdă.

— Vei pierde garanția telefonului.

Marc nu i-a răspuns, cărând cu el pe scări găletușa. A atașat un cablu la portul din partea de jos a telefonului în timp ce pe ecranul din sticlă al telefonului se forma un strat de gheață.

Marc a aruncat arma lui Nash, geaca de fals polițist și rucsacul său uzat pe treptele înguste ale scării metalice și și-a lăsat laptopul aproape distrus să se alimenteze. Deși era rezistent la șocuri, laptopul nu era indestructibil și Marc se uita la ecranul spart de la impactul cu glonțul. Cea mai mare parte a afișajului era negru, ca atunci când cineva varsă cerneală pe o foaie de hârtie, dar o parte a ecranului încă funcționa și era un miracol că dispozitivul încă pornea. S-a așezat pe vine și a lovit tastatura la întâmplare.

După trei încercări a găsit o priză USB care încă funcționa și a dat un dublu clic pe o aplicație pirat de identificare a parolei în momentul în care laptopul se încărca la dispozitivul conectat la cablu. Răcirea rapidă a telefonului inteligent și apoi accesarea acestuia prin aplicația de spargere a codului de acces puteau face ca memoria recentă a dispozitivului să devină accesibilă, astfel încât Marc să extragă parola pe care Nash o folosise pentru a bloca telefonul.

Cipurile de memorie din interiorul dispozitivului păstrau pentru scurt timp modelul codului respectiv, iar răcirea lui făcea ca datele să nu dispară

prea repede.

În câteva secunde, aplicația pirat a făcut să apară o pagină de date abia lizibile cu setările telefonului și, printre ele, se aflau acele șase cifre vitale. Marc a vărsat conținutul găletușei peste dispozitiv și a tastat numerele. S-a uitat peste aplicațiile de pe ecran, constatând că doar una dintre ele rula și a deschis-o pe aceea.

Se vedeau mai multe cronometre cu numărătoare inversă aranjate pe o coloană, toate scăzând continuu spre zero, fiecare dintre ele fiind cu câteva zecimi de secundă mai lentă decât cea de deasupra. Cronometrul din partea de sus indica un timp rămas de paisprezece minute și scădea în timp ce se uita la el.

Paisprezece minute de la momentul respectiv însemna după ora fixată pentru începerea adunării, arunci când președintele se va afla deja pe scenă și își va susține discursul.

Ceea ce ținea în mână era un declanșator al atrocităților puse la cale de Al Sayf. Fără îndoială, Nash dorise să aibă și el acces la „armele” lui Khadir, pentru situația în care Asociația ar fi decis să schimbe modul de aplicare a planului.

Marc se așează cu dificultate pe scările metalice și, cu mare atenție, își trase degetul peste mai multe pictograme de lângă primul cronometru.

ARMAT.

ÎN SIGURANȚĂ.

ZERO.

Nici nu a vrut să se gândească la ceea ce făcea comanda ZERO, dar ce însemna *ÎN SIGURANȚĂ îi era destul de clar.* Putea opri acest lucru acum, doar apăsând pe o tastă.

Dar dacă este o capcană? s-a întrebat el.

Marc a închis ochii și a apăsat butonul, ținându-și respirația, încordându-se să asculte sunetul unei detonări. Dar nu s-a întâmplat nimic. A deschis din nou ochii.

Numărătoarea inversă încă mergea și a apărut o fereastră. *Comanda nu a fost trimisă,* scria acolo, *Nu s-a putut face conectarea.*

A încercat din nou și a obținut același rezultat. Nu putea fi o problemă de distanță, iar telefonul lui Nash arăta că este încărcat complet și avea un semnal de rețea puternic.

— Rahaților!

Cuvântul nu avea o destinație precisă și a pus jos dispozitivul, uitându-se urât la el.

Nu pot să fac asta de unul singur, își spuse el și formă un număr pe propriul telefon mobil. Biroul Rubicon din New York i-a răspuns la al doilea apel.

— Vreau să vorbesc cu Delancort, a spus el.

— *Vorbește pe cealaltă linie,* a spus o voce feminină. Eu sunt *Kara. Am adus mașina în Jersey!*

El a dat din cap, amintindu-și de fata chineză.

— Da, da. Cea cu geaca roșie. A făcut o pauză. Uite, am o problemă.

— *Ești bine?*

— Mă descurc, a mințit el, simțind cum îi apare lent o durere în coaste. Poți să dai de Lucy?

Kara a ezitat și asta a fost suficient ca să-i spună că ceva era în neregulă.

— *Monitorizăm de aici trupele de poliție din Washington DC și se pare că au reținut pe cineva care se potrivește descrierii ei. Îmi pare rău, Dane, dar probabil că nu te poți baza pe ajutorul lui Lucy chiar acum.*

Marc dădu telefonul la o parte și scrâșni din dinți.

— Ascultă-mă, a început el, inspirând adânc. Au fost doi observatori la hotelul Willard.

Nu era nevoie să intre în mai multe detalii – cele despre întoarcerea lui Iain Nash din morți și sfârșitul lui puteau să mai aștepte.

— Am luat un telefon de la unul dintre ei și pe el rulează un cronometru comandat de la distanță pentru șapte, repet șapte, dispozitive separate. Dar comanda de anulare nu funcționează, nu știu cum putem localiza cărăușii și nu am nici vreo blestemată de idee ce aș putea face în continuare.

— *Dane?* Vocea lui Henri Delancort intrase pe linie. *Poți să ne transmiți un feed de pe telefonul furat? Echipa noastră de aici ar putea fi capabilă să-l acceseze de la distanță.*

— În mai puțin de paisprezece minute?

L-a auzit pe franco-canadian înjurând încet.

— Eu așa cred. Nu este o problemă de software, ci de hardware. Ceva oprește semnalul de anulare să ajungă la cărăușii bombelor.

— *Sistemul de bruiere a telefoniei mobile!* a spus Kara. *Asta este!*

— Ce bruiere? Unde?

Ea s-a lansat într-o explicație la foc rapid, fără a se opri pentru a respira.

— Coloana prezidențială are două unități mobile care conțin sisteme puternice de bruiere a transmisiilor de telefonie mobilă și radio pe unde scurte. Acestea pot acoperi câțiva kilometri pătrați cu o umbrelă de contramăsuri electronice, ceea ce înseamnă că în zona respectivă semnalele de telefonie mobilă nu intră sau ies.

Marc încuviință din cap. Văzuse astfel de sisteme când activa în serviciile secrete britanice.

— Înțeleg…

— Acestea sunt de obicei desfășurate atunci când Secret Service se află într-o stare de alertă sporită, a adăugat Delancort. Și *acum sunt, după incidentul din portul New Jersey.*

— Corect.

Marc analiza toate astea. Bombele sunt programate și activate de la distanță, dar odată ce se află în raza sistemelor de bruiere, nimic nu le poate opri să acționeze. Al Sayf folosește hardware-ul de la Secret Service chiar împotriva acestuia…

Gura îi era uscată. Și-a umezit buzele.

— Deci, trebuie să scoatem din funcțiune sistemul de bruiere. Cum să facem asta?

— Doar aruncând chestia aia în aer, trăgând în ea cu o rachetă! Ar trebui pur și simplu să poți să o scoți din priză, a explicat Kara.

— Pentru asta ai nevoie să intri în zona de așteptare în care sunt parcate vehiculele din coloană, a spus Delancort. Și *chiar dacă ai putea face acest lucru, unitatea mobilă secundară s-ar activa automat în câteva secunde pentru a acoperi pierderea de semnal a unității principale.*

Pe Marc l-a trecut un fior rece, de parcă trebuia să urce pe eșafod.

— Asta este ceea ce trebuie să facem, nu-i așa? s-a auzit pe sine spunând aceste cuvinte.

— Îți voi trimite o imagine a vehiculului, ca să știi ce să cauți, a spus Kara și a auzit zgomotul produs de atingerea tastaturii. *Dar… Vreau să spun… Cum vei ajunge în zona de securitate?*

Ochii lui Marc au căzut pe colecția de obiecte de pe platforma scărilor din fața lui – geaca de polițist, laptopul, arma și conținutul rucsacului.

Întinse mâna după permisul de presă pe care îl furase când ajunsese la hotel și îl întoarse între degete.

— Mi-a venit o idee.

•

Lucy se trezi în partea din spate a unei unități mobile K9 goale. În interiorul dubiței mirosea urât și, în scurt timp, nu mai putu să respire decât pe gură.

Îi confiscaseră arma, telefonul, ceasul, aproape tot ceea ce avea asupra ei la percheziție, înainte de a-i lega încheieturile de la mâini cu o bandă zimțată din plastic și a o lăsa să aștepte. Cu toate acestea, Lucy avea senzația că mai aveau timp, că încă mai puteau acționa și că încă mai era o șansă de a opri atentatul.

Problema era că, cu fiecare minut cât stătea aici, aceste șanse se micșorau. Lucy a început să numere până la zece. La opt, va începe să lovească în uși și să țipe.

Când a ajuns la cinci, ușile din spate ale dubiței s-au deschis. Cei doi agenți care o reținuseră la National Mall erau acolo, împreună cu un bărbat mai în vârstă care părea la fel de necioplit ca un sergent de instrucție. Și-a scos ochelarii de soare și s-a uitat la ea cercetător.

— Ați venit să mă luați la plimbare? a întrebat Lucy. Ați adus și o lesă?

— Depinde cum te comporți.

Omul mai în vârstă, care era în mod clar la comandă acum, s-a uitat la subordonații săi.

— Mă ocup eu de asta.

S-a urcat în dubiță cu Lucy, a închis ușile în spatele lui și s-a așezat vizavi de ea.

— Ai ceva de rezolvat, i-a spus ea.

— În fiecare zi, a răspuns el. Sunt agent special Rowan. Vrei să-mi spui ce cauți de fapt aici, Keyes? Și nu-mi consuma timpul cu prostii. Ți-am verificat dosarul. Știm cine ești.

— Jadeed Amarah. Unul dintre locotenenții de top ai grupului terorist Al Sayf. Este acolo chiar acum, cu degetul pe adevăratul declanșator.

Se aplecă spre el.

— Îți este îndeajuns de clar, agent special Rowan?

— Da, asta le-ai spus și oamenilor mei.

Se opri, trecându-și o mână prin părul rar.

Lucy bănuia că Rowan avea în jur de cincizeci de ani și, după felul în care se purta, părea că a fost militar.

— Ai activat în armată? a întrebat ea, întrebarea venindu-i în mod automat.

El a răspuns desfăcându-și manșeta de la cămașă și trăgând-o în sus câțiva centimetri. Pe interiorul antebrațului său era un tatuaj simplu cu cerneală neagră, silueta unui pumnal, și era scris în latină *de opresso liber.*

— *De la om oprimat, la unul liber,* a tradus ea. Deci, ai făcut parte din Forțele Speciale.

Nu era o întrebare. Pumnalul făcea parte din însemnele primului detașament operațional al Forțelor Speciale ale Armatei SUA, cunoscut și sub numele de Delta Force.

— Detașamentul Bravo, i-a spus el. Înainte ca tu să fii acolo.

Și-a tras mâneca înapoi.

— Am auzit de tine, Lucille Keyes. Știu ce ai făcut.

Ea a dat din cap.

— Nu avem timp pentru asta. Doar ca să știi, nu ai habar de ce am ajuns în locul de detenție Miramar. Știi doar ce ți-au spus.

— De ce ți-ai arătat fața? a întrebat-o Rowan. Ai fost antrenată să știi că nu trebuie să faci așa ceva. Știai că te vom identifica.

— Bineînțeles că știam! a răspuns ea strigând. Crezi că am vrut să renunț la viața mea fericită de urmărit federal pentru rahaturi și chicoteli?

— Ai vrut să avertizezi despre un atac terorist.

— Da, la naiba!

Rowan își clătină capul.

— Sau poate că ești instabilă psihic, așa cum scrie în dosarul tău, și ăsta e un fel de rol pe care îl joci.

Lucy ezită să reacționeze violent și, în schimb, preferă să se retragă în cochilia ei. Redeveni calmă și își recăpătă acel echilibru pe care îl avea de fiecare dată când se pregătea să dea lovitura. Nici acum nu-și putea permite să rateze. Ceea ce va spune mai departe însemna diferența dintre a fi luată în serios de Rowan și a fi încuiată din nou, iar cheia aruncată.

— Arăt eu ca și cum aș fi instabilă? a întrebat ea, cu vocea fermă. Vreau să-și spun ceva. Când președintele va ajunge pe scenă, agenții lui Al Sayf vor detona mai multe dispozitive explozive în mulțime, iar sute de oameni vor muri.

Rowan și-a aruncat ochii la ceasul de la mână, dar nu a spus nimic.

Lucy continuă.

— Amarah este deghizat și numai eu știu cum arată. Trebuie să mă ajuți să-l găsesc înainte de a putea părăsi zona.

Se opri, încercând să spună cât mai clar ce voia să spună.

— Acum, ai de ales. Poți să faci asta, sau putem sta aici, în această cușcă mobilă și să așteptăm ca timpul să se scurgă. Și, când vei auzi sunetul primei explozii și țipetele, va trebui să te uiți în ochii mei și să realizezi faptul că ai irosit șansa de a face ca acest lucru să nu se întâmple.

Agentul o privi cu o expresie dură și greu de citit și lui Lucy i-a trecut prin cap o posibilitate care i-a creat o stare de disconfort. *Asociația are oameni peste tot,* se gândi ea. Și dacă tipul ăsta e cu ei?

A avut brusc imaginea oribilă de a fi obligată să aștepte tot acest timp până când va începe masacrul.

Dar apoi Rowan se aplecă și ea văzu că începe să aibă îndoieli.

— Nu am încredere în tine. Ai fost una de-a noastră și ai încălcat regulile. Cum pot să cred tot ce-mi spui?

— Hai să facem o înțelegere, răspunse ea. Ajută-mă să-l prind pe Amarah și îți voi spune tot ce vrei să știi despre mine, în cine am tras și cum am ajuns în Miramar.

Lucy înghiți în sec. Simți cum i se usucă gâtul.

— Dar decide repede, bine?

•

— Hei! Marc a strigat în timp ce alerga peste stradă spre o camionetă Nissan care fusese mutată de lângă hotel. A făcut din mână pentru a-i atrage atenția șoferului.

— Hei, amice!

Omul se încruntă uitându-se pe deasupra unui ziar pe care nu-l citea cu adevărat. Își petrecuse pauza de cafea asistând la sosirea paramedicilor care încercau din răsputeri să salveze viața unui polițist care căzuse în mod neașteptat de pe acoperișul hotelului.

— Ce este?

Marc i-a fluturat permisul de acces pe care îl furase de la ziarista BBC, gâfâind tare. Același logo era pictat cu litere mari de-a lungul dubiței, iar vehiculul transporta echipament de filmare pentru echipa News 24, care transmitea acțiunile desfășurate în pregătirea campaniei pentru alegerile din SUA.

— Avem o problemă, îi spuse Marc șoferului. Tocmai am venit din camera operațională, spuse el, arătând înapoi către etajele superioare ale hotelului Willard. Camera s-a defectat în timp ce era folosită, trebuie să ajung acolo și să găsesc imediat una cu care să o înlocuim.

Marc se plimba pe lângă dubiță și trase de mânerul unei uși glisante; aceasta nu putea fi deschisă.

— Ce? repetă șoferul, iritat de ideea că va fi deranjat din cauza unei greșeli întâmplătoare. Nu pot să folosească echipamentul de rezervă?

Marc lovi în ușă.

— Amice, hai să mergem! Vom intra în direct și este nevoie ca ambele camere să fie funcționale.

— Nu pot să trec de cordonul de securitate. Nu am autorizație, a insistat celălalt. Apoi, sunt și în pauză, a adăugat.

— Bine. Vrei să verifici?

Marc i-a oferit șoferului telefonul mobil.

— Sună la biroul operațional. Dar fă-o repede.

Șoferul îl privi cu atenție și clătină din cap.

— Nu, e în regulă. Pot să dau eu un telefon.

A luat telefonul primit de la BBC aflat pe bordul vehiculului și a apăsat un buton de apelare rapidă care îl conecta la dispeceratul companiei.

Marc dădea semne de nerăbdare, întorcând între degete telefonul său, dar ceea ce făcea de fapt era să-l țină cât mai aproape de telefonul șoferului. Încorporat în carcasa dispozitivului lui Marc se afla un circuit care putea juca rolul unui turn de retransmisie mobilă pe distanță scurtă, forțând orice telefon din apropiere care încerca să se conecteze la rețeaua GSM principală să vorbească cu el și nu cu cel mai apropiat nod wireless. Odată captat, era simplu să canalizezi semnalul în altă parte decât acolo unde se afla numărul format, fără ca apelantul să știe ce se întâmplă.

— *Centrul operațional,* se auzi vocea Karei Wei.

— Da, aici este dubița trei, spuse șoferul. Ce este povestea asta cu transmisia de știri în direct?

— *Așa este. E un tip în drum spre tine, a ajuns acolo?*

Șoferul i-a aruncat o privire lui Marc, în timp ce Kara îi spunea minciuna.

— *Trebuie să găsim o altă cameră cât mai repede posibil. L-am adus pe producător aici să-mi caute una nouă.*

— Am înțeles.

Îi făcu un semn lui Marc, coborând pentru a debloca ușa.

— Să mergem!

A încheiat apelul, a tras o înjurătură și a strâns ziarul iritat.

— În regulă, să mergem.

— Mulțumiri.

Marc a deschis ușa glisantă și abia ce a intrat în dubă că aceasta a plecat de lângă bordură și a ajuns rapid în trafic.

— Vom fi acolo într-un minut, a spus șoferul printr-un grilaj din spatele cabinei.

— Perfect.

Cutiile de plastic aranjate pe rafturi de-a lungul interiorului dubiței conțineau tot felul de echipamente necesare pentru transmisiunile de știri, dar Marc le-a ignorat în favoarea unei cutii metalice verzi care avea o cruce albă.

A desfăcut trusa medicală, a umblat cu mâinile prin conținutul acesteia și a scos bandaje, șervețele sterile și o sticluță cu analgezice. A scos din ea niște tablete de ibuprofen și le-a înghițit fără apă. Urmările bătăii pe care i-o dăduse Nash se simțeau din ce mai serios, iar Marc se temea că ar putea să aibă o coastă fisurată.

Strâmbându-se la fiecare mișcare bruscă pe care o făcea dubița mergând către Strada 3, Marc și-a ridicat cămașa și s-a înfiorat la vederea vânătăilor proaspete galben-purpurii. Și-a pus niște plasturi pe coaste, le-a bandajat și și-a tras cămașa la loc. Dubița a încetinit când a ajuns la un obstacol de limitare a vitezei, aproape de punctul de control de securitate, moment în care Marc și-a scos din rucsac geaca de fals polițist și și-a pus-o pe umeri. Apoi și-a încheiat deghizarea improvizată cu șapca jerpelită care mai avea pe ea praful din Turcia, pe care și-a tras-o pe frunte pentru a-și ascunde fața.

L-a auzit pe șofer vorbind cu ofițerul de poliție de la punctul de control, iar apoi dubița a intrat într-un loc de parcare printre celelalte camioane.

Marc și-a luat rucsacul și, înainte ca motorul să se oprească, a deschis ușile din spatele vehiculului și a ieșit. A coborât și a plecat iute și hotărât, depărtându-se cât mai repede de dubița de la BBC, înainte ca șoferul să-și dea seama că ceva nu era în regulă.

Peste tot se vedeau uniforme. Polițiștii se plimbau de colo-colo, toți acționând pentru a-și duce la bun sfârșit îndatoririle pe care le primiseră,

și, din când în când, Marc zărea verdele uniformei unui soldat sau costumul negru al unui agent federal. Ținea capul în jos, încercând să nu atragă atenția, nefăcând nimic care îi putea alerta pe cei din jurul lui că el nu ar trebui să se afle acolo.

În pregătirea pentru miting, de la est de Strada 4, de-a lungul lui National Mall, și până la bazinul reflectorizant cel mare din fața clădirii Capitoliului fusese creată o zonă largă de securitate de formă dreptunghiulară. Pe Strada 4, între Madison și Jefferson Drives, scena principală a mitingului se înălța în fața unor ecrane video uriașe care formau un perete, ascunzând zona de așteptare și centrul tehnic, care făceau ca spectacolul să se desfășoare fără probleme. Marc putea auzi mulțimea din partea mai îndepărtată a ecranelor bătând din palme, în timp ce trupa de pe scenă își încheia programul cu o interpretare a *„Yankee Doodle”*.

Simți o vibrație și își scoase telefonul din buzunar. Cei de la Rubicon se țineau de promisiune și îi trimiseseră o fotografie cu SUV-ul negru marca Ford produs pe comandă. Pe acoperișul vehiculului se aflau niște antene groase și mai multe emisfere și module care indicau faptul că în interior se aflau diferite dispozitive electronice. Marc a trecut în spatele unui generator electric mobil și a văzut vehiculul pe care îl căuta, aflat la o sută de metri distanță. Un ofițer federal îmbrăcat într-o geacă albastră impermeabilă se sprijinea de capota mașinii și fuma o țigară.

Marc a căutat în rucsac și a luat celălalt telefon. Dispozitivul lui Nash părea mai greu acum, când începuse să-l folosească. Pe ecranul cronometrului, cifrele scădeau în continuare.

L-a băgat în buzunarul de la spate, a tras puternic aer în piept și s-a dus către SUV.

•

În cele din urmă, rămăseseră doar Jadeed și tânărul Adad. Jadeed îi arăta drumul cu o mână pusă ferm pe spate și în jurul palmei erau înfășurate mărgele sale *misbaha.* Adad simțise biciuirea lor pe corpul său când nu a dat ascultare unui profesor de la orfelinat. Părea că trecuse o eternitate de atunci, dar amintirea senzorială a ceea ce se întâmplase atunci era suficient de puternică pentru a ști care îi era datoria.

— Oprește-te, i-a spus Jadeed, găsind locul optim la capătul mai îndepărtat al arcului de cerc în care fuseseră așezați toți tinerii soldați.

Arătă spre scenă.

— Uită-te acolo!

Adad a dat din cap și a făcut ce i s-a spus.

— Mi-e… sete.

— Va fi timp pentru asta mai târziu, a mințit Jadeed. Îți dai seama cât de important este pentru tine să fii aici? Adu-ți aminte de ce ți-a spus comandantul.

— Da, a răspuns Adad. O voi face.

Părea speriat, dintr-odată foarte tânăr și foarte singur.

Jadeed își strânse buzele a nemulțumire. Repetase aceste cuvinte de atâtea ori și începuse să-și piardă răbdarea.

— Fii tare! a spus el.

— Stomacul meu… Mâna lui Adad se dusese către abdomenul său. Cred că încep să mă simt rău. La fel ca Halil.

— Nu. Jadeed clătină din cap. Acest lucru nu trebuie să se întâmple.

Înainte ca Adad să se poată plânge din nou, el și-a pus mâna înfășurată în mărgele încă o dată pe umărul său.

— Ai un ordin de dus la îndeplinire. Sfidează inamicul.

A trebuit să-și ridice vocea în timp ce mulțimea aplauda cu entuziasm.

— Uită-te la ei, peste tot în jurul tău. Sunt o turmă, docili și grași. După ce totul se va întâmpla, ne vor venera. Le va fi teamă de tine.

— Da, a răspuns Adad, dând din cap încet.

Jadeed a zâmbit strâmb.

— Mai este puțin. Vine președintele american.

S-a dat înapoi.

— Îi vom da o lecție, a concluzionat el, înainte de a se întoarce pe călcâie și a se îndepărta prin mulțime.

Nu s-a uitat în urmă să-i vadă fața lui Adad, așa cum nu se uitase în urmă să vadă fața vreunuia dintre ceilalți tineri.

Dacă ei ar asculta ce li s-a spus – și după disciplina dură cu care au fost obișnuiți, el credea că o vor face – fiecare ar fi trebuit să rămână țintuit în locul în care a fost lăsat. Khadir pusese la cale totul pe o hartă turistică a orașului acum câteva luni. Jadeed își amintea că era împreună cu el într-o cameră de hotel pariziană, uitându-se la punctele roșii puse în semicerc pe o schiță a scenei principale. Pozițiile au fost selectate cu atenție pentru a maximiza impactul potențial al fiecărui dispozitiv implantat și pentru a provoca cel mai mare număr de pierderi de vieți omenești posibil, dar

principala țintă era chiar liderul american. Dacă soarta le-ar zâmbi în această zi, și el va fi pus la pământ de furtuna pe care o vor dezlănțui bombele.

Jadeed ar fi dat mult să poată rămâne și să urmărească haosul, dar știa că ar fi o prostie să fie prins în plasa care va fi aruncată în urma atacului. Își asumase deja un risc aflându-se aici, dar a fost o sarcină necesară care, din experiența organizării altor atentate, nu putea fi delegată altcuiva din afara celor din conducerea organizației.

Acțiunea era prea importantă pentru el pentru a risca să fie prins, așa cum era la fel de important pentru a servi cauza în modul primitiv în care o făceau Adad și ceilalți tineri.

Nu vedea nicio inechitate în acest sens. Era pur și simplu un mod diferit de a vedea situația. Viața lui Jadeed va fi cu atât mai valoroasă cu cât el se va angaja în continuare în a servi cauza, în timp ce pentru Adad va fi cel mai bine să își dea viața pentru același ideal.

Mai avea câteva momente până când va ieși spre Independence Avenue, iar Jadeed continuă să își croiască drum într-acolo, zâmbind și cerându-și scuze politicos, în timp ce își făcea loc printre bărbații și femeile pe care îi va vedea în curând morți și printre copiii care în curând vor fi orfani.

•

Agentul de la Secret Service se uită la el când Marc se apropie, simțindu-se vinovat că fusese prins fumând. Cei doi aveau aceeași înălțime, dar, în timp ce Marc avea o conformație slabă, cea a agentului era masivă.

Trăsăturile sale erau asiatice și avea un păr creț tăiat scurt închis la culoare; a făcut gestul de a-și arunca rapid țigara, dar Marc a dat din cap și a făcut gestul arhicunoscut de a cerși un fum, ducând două degete la buze.

Agentul a ridicat din umeri și a dus mâna către pachetul pe care îl ținea în buzunarul de la piept.

— Ar trebui să renunț, a admis el, pe un ton care l-a făcut pe Marc să creadă că spusese aceleași cuvinte de o sută de ori înainte.

Marc se uită repede la stânga și la dreapta. Nu fusese observat. Înainte ca agentul să-l poată opri, s-a apropiat de el și i-a luat ceva de la centură.

— Hei! Agentul s-a dat înapoi, dar era cu spatele lipit de SUV și nu avea unde să se ducă. A pus mâna pe fața lui Marc și i-a strâns-o, încercând să-l dea deoparte.

Marc nu putea vedea ce face dar, mai mult din instinct, a reușit să-și ducă la îndeplinirea planul. Mâna lui s-a prins de patul unei arme și a reușit să o scoată, degetele sale găsind butonul de declanșare.

Agentul a încercat să cheme ajutoare, dar Marc pusese deja părțile metalice ale pistolului cu electroșocuri tip X2 în sternul celuilalt.

— Îmi pare rău, i-a spus el, apăsând pe declanșatorul pentru o jumătate de secundă.

— *Buf!*

Bărbatul a tresărit din cauza șocului, clătinându-se în timp ce mușchii i se contractau, iar corpul său refuza să asculte de comenzile creierului. Picioarele agentului au cedat și s-a prăbușit peste Marc. Nu era inconștient, dar nu mai știa ce este cu el. Tremura ca și cum ar fi fost lovit de paralizie.

— Odihnește-te, amice, îi sugeră Marc, cu oarecare amabilitate. L-a întins pe scara de la cabina șoferului generatorului electric mobil. L-a lăsat acolo și a alergat către partea din spate, urcând în vehicul.

Din exterior, geamurile opace ale vehiculului nu permiteau să vezi nimic în interior. Acum, aflat înăuntru, Marc avea în față un perete plin de sisteme electronice montate în spațiul compact din spatele compartimentului șoferului, toate funcționând pe baza unei baterii mari îngropate în șasiul SUV-ului.

Pe monitoare se vedeau forme complexe care bănuia că reprezentau frecvențe de bruiere a semnalelor de telefonie mobilă. Nenumărate diode emițătoare de lumină transmiteau fluxuri strălucitoare a căror intensitate creștea și scădea, pe măsură ce toate tipurile de comunicații wireless din zonă erau anulate prin bruiere printr-o emisie de zgomot alb generat artificial, emanat de dispozitivele de tip militar, care le sufoca.

Sistemul era de ultimă generație. În timpul activității sale în forțele navale, Marc fusese instruit să opereze și să recunoască funcțiile sistemelor de contracarare electronică. Chiar și în timpul cât a fost la MI6, Marc a folosit sisteme de bruiere portabile în misiunile de teren – dar platforma utilizată de Secret Service era mai complexă și nu știa de unde să o apuce. Nu exista niciun comutator mare, roșu, niciun cablu de alimentare pe care să-l poată deconecta și nici nu avea timp să caute un manual de utilizare.

S-a gândit să scoată pistolul Glock și să descarce arma în orice părea important, dar afară putea să-și vadă victima paralizată tremurând stând în picioare și strigând după ajutor cu o voce răgușită. Colegii lui îl auziseră și

au venit către el alergând. Marc i-a văzut îndreptându-se spre vehicul, ducând mâinile la arme.

•

Jadeed a trecut în cele din urmă prin grămada de privitori, iar în spatele său, din mulțime, s-a auzit un cor de strigăte și aplauze. Și-a reprimat un râs batjocoritor care amenința să i se întindă pe față trecând pe lângă un grup de studenți, nu mai în vârstă decât Adad și de restul soldaților săi. Strigau din toți plămânii, scandând inițialele statului-națiune ca și cum ar fi fost un strigăt de luptă. Dezgustători, impertinenți și inculți după mintea lui Jadeed, ei erau americanii tipici îmbuibați și plini de ei pe care îi detesta atât de mult.

A trecut pe lângă ei și a ieșit printr-o poartă cu turnichete, uitându-se pe stradă să-l găsească pe Teape și autobuzul școlii. Mergea aplecat, cu gulerul ridicat, deplasându-se rapid către autobuzul aflat în așteptare.

Ușa era deja deschisă, și aruncând o ultimă privire peste umăr, a urcat înăuntru.

— Să mergem, a zis el. Mergi pe Strada 2 către autostrada Interstatală și…

A tăcut când s-a uitat în sus și a văzut că scaunul șoferului era gol. Jadeed s-a răsucit, reținându-și o replică furioasă. Nu era cazul ca mercenarul să glumească, acum când mai erau câteva minute până la prima explozie.

— Jadeed Amarah, a spus o voce pe care nu a recunoscut-o. Mâinile sus!

Se întoarse și văzu două figuri în echipament tactic ghemuite pe jos, de-a lungul culoarului care ducea spre spatele vehiculului. Una dintre ele îl ținea pe Teape cu fața în jos pe podea, cu brațele încătușate la spate și cu un pistol în zona șalelor. A doua era o femeie care și-a îndreptat arma direct spre pieptul lui Jadeed.

A simulat surpriza și a făcut un pas înapoi. Jadeed a lăsat șnurul pe care erau mărgelele metalice *misbaha* să-i alunece de la încheietura mâinii și l-a pus în pumnul închis.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai face niciun pas, a spus femeia-agent. În caz contrar, te voi împușca.

Era cât pe aci să arunce un blestem către femeie când a văzut o mișcare în afara autobuzului. Erau mai mulți agenți cu veste antiglonț care ocupau

poziții în jurul vehiculului, tăind toate căile de scăpare. Unul dintre ei, un bărbat mai în vârstă cu părul rar, s-a întors să vorbească cu o femeie mai tânără, atletică, de culoare, care părea să aibă încheieturile mâinilor legate.

— Plăci de înmatriculare de Michigan, l-a auzit spunând pe bărbatul în vârstă, dând din cap în direcția autobuzului. Ce zici de asta?

— Acum mă crezi? întrebă femeia.

În interiorul autobuzului, femeia-agent s-a ridicat și i-a făcut lui Jadeed un semn cu arma.

— Mâinile la ceafă. Întoarce-te și mergi către stradă.

— Toate acestea reprezintă o greșeală îngrozitoare, a insistat el, respectând comanda, dar mișcându-se încet. Nu știu cine crezi că sunt! Sunt profesor!

Avea maxilarul încordat. Oare cum au dat de el? Era mâna lui Khadir, oare comandantul era nemulțumit de el?

— Mergi, a spus agentul. Nu-ți voi mai spune asta a doua oară!

Dădu din cap neîncrezător și se întoarse spre ușă, numărând secundele. Încă mai am o șansă să fug. Când va veni momentul!

•

Cineva striga la Marc să iasă din vehicul cu mâinile în sus, dar apoi cuvintele lor s-au pierdut în vuietul unei fanfare militare care cânta introducerea la „Onoare comandantului”[61].

Fără să ezite, Marc a băgat în viteză SUV-ului și și-a îndreptat mâna către butonul de pornire. L-a apăsat, dar nu s-a întâmplat nimic. Marc și-a aruncat privirea și și-a dat seama cu întârziere că în contact nu erau cheile mașinii.

Mai mulți oameni se apropiau de vehicul, agenți și polițiști cu pistoalele în mâini.

— Oh, rahat… S-a aplecat și a jucat ultima carte pe care o mai avea. Prinzându-și centura de siguranță, Marc a blocat contactele de declanșare ale pistolului X2 pe capul metalic al cilindrului contactului mașinii și a apăsat pe trăgaci, trimițând șocuri puternice direct în interiorul sensibil al sistemului de pornire, producând o suprasarcină electrică.

Cadranele de pe panoul de bord al SUV-ului au pâlpâit, iar motorul a scos un mormăit lent, înecat și apoi în cele din urmă a pornit. Acum, fanfara era acompaniată de vuietul mulțimii emoționate, astfel încât prima împușcătură nu s-a putut auzi. Marc a văzut strălucirea loviturii glonțului în dreapta sa,

dar a simțit cum vehiculul absoarbe impactul acesteia la atingerea geamului blindat al parbrizului.

A apăsat cu toată greutatea pe pedala de accelerație și SUV-ul s-a strecurat înainte, rupând bucăți de gazon.

Asta era tot ce mai era nevoie ca și alții să deschidă focul. Marc tresări la loviturile gloanțelor care se izbeau de caroserie și de geamuri, gloanțe care, dacă s-ar fi aflat în spatele unor geamuri obișnuite și al unor uși fără blindaj, l-ar fi omorât în câteva secunde.

În timp ce lua viteză, vehiculul a lovit în trecere o mașină de poliție, aruncând-o într-o parte. Marc a direcționat SUV-ul spre zona dintre două bariere de plastic și a trecut prin ele în forță. Roțile au sărit peste trotuar și vehiculul s-a îndreptat direct către Strada 3. Ca o rachetă neagră, vehiculul de bruiaj s-a îndepărtat de scenă în direcția clădirii cu cupole mari a Senatului.

Ofițerii de poliție și agenții federali s-au grăbit să-l urmărească. Mai multe gloanțe au atins anvelopele, dar vehiculul era echipat cu pneuri model RunFlat, care puteau absorbi zeci de gloanțe și să continue să ruleze.

Marc apăsă pe un comutator de pe tabloul de bord și opri controlul automat al tracțiunii SUV-ului. Vehiculul a ieșit cu toată puterea de pe drum, la capătul străzii, a dărâmat un gard temporar din lanț și s-a urcat pe iarbă, spre oglinda liniștită a bazinului reflectorizant de la Capitoliu. Pe partea îndepărtată a bazinului, Marc a zărit statuile înalte ale lui Ulysses Grant și James Garfield, urmărind în tăcere haosul care urma să se desfășoare.

A apăsat pe butonul care cobora geamurile electrice și a mai verificat o dată că centurile de siguranță erau în regulă. A auzit un zgomot în portieră, care bănuia că este de la glonțul unei puști de calibru mare, dar nu l-a luat în seamă.

Cu o rotire violentă dreapta-stânga a volanului, Marc a forțat SUV-ul să intre în derapaj, înclinându-se pe o parte și apoi s-a întors cu toată puterea în direcția opusă. Având un centru de greutate ridicat, vehiculul a reacționat prost și s-a ridicat pe două roți. Marc a simțit că trece de punctul de echilibru și începe să se încline în momentul în care, cu partea din față, vehiculul a sărit peste buza de beton de la marginea bazinului reflectorizant.

Nu a mai reușit să-l stabilizeze și SUV-ul s-a supus forțelor gravitaționale și s-a întors cu roțile în sus. Navigând prin apele liniștite,

vehiculul a făcut o rotație completă înainte de a se așeza greoi pe partea șoferului, roțile sale încă învârtindu-se în aer.

Prin geamurile deschise, apa a intrat și a trecut peste piesele electronice sensibile ale sistemelor de bruiere a semnalului, producând lumini strălucitoare din cauza scurtcircuitelor apărute la pătrunderea în interiorul echipamentelor.

Trupul i-a fost străbătut de o nouă durere din cauza șocului produs de impact. Marc a tușit și a luat o gură din apa sălcie, agățându-se cu disperare de airbag-ul care era pe cale să-l sufoce. Bazinul ornamental avea mai puțin de un metru adâncime, dar era destul ca un om care nu se putea mișca să se poată îneca.

•

Jadeed a ieșit din autobuzul școlar și, dintr-odată, a fost conștient. de unda de consternare care îi străbătea pe cei din forțele de ordine care se aflau acolo. Voci distorsionate pârâiau prin sistemele lor de comunicație, lansând avertismente pe singurul canal deschis. Era ocazia pe care o așteptase.

Cu colțul ochiului, a văzut-o pe femeia agent federal ridicând o mână pentru a atinge casca radio din plastic pe care o purta, fruntea ei fiind cutată de îngrijorare. Era momentul să acționeze.

Cu mâna prinsă de un capăt al firului pe care erau prinse mărgelele din oțel de cea mai bună calitate a pivotat rapid pe piciorul drept și a lăsat *misbaha* să se transforme într-un bici scurt, lovindu-le de fața femeii.

Ea a strigat și s-a dat pe spate când biciul improvizat i-a produs o dâră plină de sânge peste tâmplă și obraz. Jadeed era deja deasupra ei, venind rapid pentru a-i pune peste cap firul cu mărgelele de oțel cu o mână, iar cu cealaltă apucând arma acesteia. A făcut această mișcare fără cusur, ca un dans scurt și brutal, folosind mărgelele pentru a o sufoca și apoi punând arma agentului la gâtul ei.

— *Dați-vă la o parte!* a urlat el, trăgând femeia din linia de ochire a lunetiștilor de pe acoperiș, în umbra aruncată de autobuz. O voi strangula pe curva asta împuțită, dacă nu veți lăsa armele jos!

— Ești un dobitoc de primă mână, nenorocitule!

Femeia cu pielea închisă la culoare, cu încheieturile legate, a ajuns nu se știe cum în spatele lui, iar el s-a mișcat, strângând tare mărgelele și trăgând agentul în sus pentru a-i servi ca scut.

— Keyes, pleacă de-acolo! i-a cerut bătrânul, dar ea nu i-a dat ascultare.

Jadeed ar fi vrut să fie încrezător că va reuși, dar simțea cum situația îi scapă printre degete, cum secundele trec în defavoarea lui ca la un ceas cu numărătoare inversă.

A râs nervos.

— Vei ajunge să plângi, a mârâit el. Sabia îți va tăia gâtul!

Femeia a ridicat mâinile ca și cum ar fi vrut să se predea și el a văzut că erau legate împreună cu o coardă zimțată groasă din plastic.

— Asta spune lașul care a trimis copii să moară în locul lui.

Furia lui a atins paroxismul și, în acel moment, tot ce ar fi vrut Jadeed să facă era să curme o viață, a unui american, aici pe străzile sacre ale capitalei țării lor. Să comită primul act terorist pe ziua aceea, în numele lui Al Sayf.

Și-a întors pistolul spre femeia cu pielea închisă la culoare, dar ea se rotise deja, ridicând piciorul într-o mișcare înșelătoare. Lovitura năucitoare l-a atins pe Jadeed cu toată forța în zona nervilor din articulația cotului. Un șoc de durere ca o anestezie i s-a transmis în întreg brațul și degetul său nu mai putu apăsa pe trăgaci.

Prizoniera sa a trecut la atac și l-a călcat cu tocul bocancului pe talpa piciorului, rupându-i osul. Jadeed a strigat și ea a reușit să scape din strânsoarea lui, rostogolindu-se pe trotuar.

În pofida handicapului pe care îl avea din cauza mâinilor legate, femeia era agilă, reușind să parcurgă distanța până la el într-o clipită. L-a prins cu brațele și i-a dat o serie de pumni în față, ca și cum ar fi fost împinși de un piston. Din nările lui țâșnea un lichid cald și umed și Jadeed se sufoca.

L-a prins cu piciorul de gleznă și totul a început să se învârtă în jurul lui, lovindu-se cu spatele de asfalt.

— Nu… a reușit el să spună, chinuindu-se să revină pe picioare.

— Chiar că nu, a spus omul mai în vârstă, care apăruse acolo, țintind arma în jos către el cu brațul întins. Unde sunt cărăușii?

Mai multe figuri se vedeau deasupra lui Jadeed și el părea că se sufocă. Dacă s-ar fi predat acum, ar face-o cu ură în ochi.

— Sunt deja morți, spuse el cu dispreț.

•

Instrumentul multifuncțional pe care îl ținea la centură i-a salvat viața lui Marc. A scos lama acestuia pentru a tăia centura de siguranță blocată și a reușit să se desprindă, mișcându-se în interiorul vehiculului răsturnat.

•

Pieptul îi era plin de tăieturi și simțea dureri la fiecare mișcare pe care o făcea.

Cu mâinile tremurânde, Marc s-a întins spre partea pasagerului și s-a ridicat pentru a ieși. Ultimul lucru pe care l-a făcut înainte de a se desprinde de SUV-ul imobilizat a fost să scoată telefonul inteligent al lui Nash din buzunar, ținându-l în mână cu toată forța pe care o mai avea.

Marc a ieșit din apă stropind tot în jurul său. S-a rostogolit, ud până la piele, sprijinindu-se de partea laterală a vehiculului distrus și a ridicat telefonul în fața ochilor. Oamenii strigau în jurul lui și vedea figuri mișcându-se prin ceața cauzată de durere, dar nu-i păsa de ce era în jurul său. Comenzile pe care le strigau nu-i trezeau interesul, apărând ca niște voci foarte îndepărtate, pline de tensiune și pe care nu le înțelegea.

Timpul conta. *Venise, oare, timpul?* Secundele păreau să treacă încet când a trezit la viață telefonul mobil cu o atingere și a privit cu disperare spre ecranul lui mic. Cele șapte ceasuri erau acolo, unul deasupra celuilalt, primul dintre ele indicând douăzeci și opt de secunde. Acum douăzeci și șapte, apoi douăzeci și șase, douăzeci și cinci…

Numărătoarea inversă îl hipnotiza, iar corpul îl durea atât de tare încât efortul de a ridica degetul și de a găsi butonul părea a fi o sarcină imposibilă.

ARMAT ÎN SIGURANȚĂ. ZERO.

TOATE ÎN SIGURANȚĂ. Marc a găsit pictograma și a apăsat cu degetul pe ea. Barele de semnal erau pline, conexiunea era foarte bună și stabilă. A zâmbit ușor, imaginându-și sutele de oameni de dincolo de ecranele mari, ale căror telefoane urmau să revină la viață, odată cu sosirea neașteptată a zeci de apeluri blocate și de mesaje text întârziate.

Ești sigur? se putea citi pe ecran. *Da/nu?*

— Sunt sigur, a urlat și a apăsat din nou butonul.

Conectare… Și-a ținut respirația. Vocile erau acum mai clare, iar Marc putea să vadă figuri în uniforme închise la culoare care străbăteau bazinul reflectorizant ținând în mâini multe arme îndreptate către el.

Comanda a fost trimisă, a comunicat dispozitivul și, fără să mai fie nevoie de altceva, cele șapte bombe au devenit inerte, iar mulțimea a continuat să aplaude și lumea de dincolo de ecranele uriașe a continuat să-și ducă viața nestingherită.

Marc nu s-a mai uitat în altă parte în timpul scurgerii ultimelor zece secunde. Avea nevoie să vadă cronometrul ajungând la zero, să fie sigur.

Dar glonțul care i-a intrat în piept l-a ars ca o furtună de foc care l-a făcut să-și piardă cunoștința. A căzut într-un întuneric adânc și rece care continua la nesfârșit, făcându-l să nu mai audă cascada de melodii din jur.

Capitolul 28

Durerea venea în valuri, pătrunzând în el mai adânc la fiecare mișcare bruscă pe care o făcea.

Nu mai reușea să gândească rațional, în mintea sa erau doar sclipiri de agonie și frânturi ale unor senzații trăite, care se amestecau într-o harababură de sunete, culori și mirosuri.

Duhoarea de sânge și de agent de curățare chimic. Lumină puternică și *strălucitoare care îl înțepa ca niște ace. O senzație îngrozitoare de rupere de lumea din jur indusă de medicamentele din el.*

Marc revenea la realitate din adâncurile negre, abisale, ca un înotător care dă din mâini pentru a ieși la suprafața unei mări infinite. Lumea reală apărea treptat în jurul lui, începând cu senzația materialului din bumbac de pe corp, de îmbrăcăminte și cearșafuri și de apăsarea unei saltele pe spate. Auzea zgomote – clinchetul ușor și constant al unui aparat de monitorizare a inimii, nivelul scăzut al unor voci ca niște valuri îndepărtate – și simțea mirosul slab de medicamente pe care îl asocia cu boala și moartea.

Ochii i s-au deschis și a văzut o cameră de spital cu culori palide de verde și crem în lumina nocturnă care răzbătea prin jaluzele. Marc a auzit o femeie vorbind.

— S-a trezit! Dă telefon la Langley!

A făcut un efort să își schimbe poziția, iar, când a reușit, și-a dat seama că simțea răceală pe o parte a corpului. Marc se întinse spre locul de unde venea durerea aceea puternică, pe care o simțise prima oară când se afla în bazinul reflectorizant și găsi un teanc de bandaje, cel dinspre exterior presărat cu mici pete de sânge.

Marea întunecată a venit din nou, însă pentru Marc revenirea la realitate s-a produs dintr-odată. Fusese întuneric, iar, când și-a deschis din nou ochii, o clipă mai târziu, camera era plină cu lumină de culoarea mierii.

A văzut o femeie aplecată asupra lui și un detaliu i-a atras atenția. Purta pe halatul alb un ecuson militar.

— Îți aparține, i-a spus ea cuiva și a ieșit din cameră.

Marc clipi și își concentră atenția asupra bărbatului care îi apăru în raza vizuală. Purta un costum închis la culoare și o cravată simplă, având

aspectul afabil al unui actor de televiziune mediocru. Genul de persoană care putea juca rolul soțului într-o telenovelă.

Bărbatul a pus o cană cu apă pe noptieră și i-a aruncat lui Marc o privire cercetătoare.

— Bine ai revenit, domnule Dane. Cum te simți?

Marc și-a dat seama cât îi era de sete și a băut apa dintr-o sorbire.

— Ca după o sută de kilometri de mers pe un drum prost… Vorbise cu dificultate.

— Mai ales după ce ai primit un glonț, a spus altcineva, iar Marc a clipit din ochi, văzând un al doilea bărbat stând în fundul camerei. Deși era îmbrăcat asemănător cu colegul, tipul ăsta era mai musculos. *El ar fi fost golanul arătos pe care îl iubește femeia frumoasă din rolul principal…*

Își scoase imaginea din minte. Era încă un pic cam confuz din cauza medicamentelor, iar gândurile sale riscau să-i distragă atenția.

— Cât timp… nu am știut de mine?

— Ai dormit trei zile, a spus primul bărbat.

— Numele meu este Cahill, iar acesta este colegul meu Durant. Am vrea să ne răspunzi la câteva întrebări.

Tensiunea surdă pe care Marc o simțea la spate devenea tot mai acută pe măsură ce corpul își revenea. Își schimbă poziția și se strâmbă.

— Unde mă aflu?

— La Centrul medical Walter Reed, a spus Cahill.

— Sub pază, a adăugat Durant.

Marc analiză ce i se spusese. Walter Reed era un spital militar aflat la câțiva kilometri de Washington DC, și dacă era acolo, însemna că se afla sub pază militară strictă. Era posibil ca nimeni din afară să nu aibă nici măcar o idee despre locul unde se afla.

L-a studiat pe Cahill, încercând să înțeleagă exact în ce situație se află.

— Deci… Voi nu sunteți de la Homeland Security. Aș spune CIA, dacă ar fi să ghicesc.

Durant se întoarse către el.

— Noi suntem cei care îți putem rupe gâtul tău sfrijit. E destul de clar?

Marc se uită la Cahill.

— Chiar vă jucați de-a *polițistul bun, polițistul rău?*

Cahill zâmbi ușor.

— De ce să te pui cu clasicii?

S-a așezat lângă pat, în timp ce Durant se vedea neclar ceva mai departe.

— Mulți oameni vor să vorbească cu tine, Marc. Pot să-ți spun Marc?

Nu a așteptat să-i răspundă.

— Există o listă lungă de oameni pe care i-ai supărat.

Marc și-a pus capul pe tetieră, uitându-se la monitorul care îi arăta pulsul. Era mai stabil decât se aștepta, chiar dacă el numai calm nu putea să fie. Simulă că se afla încă în starea de somnolență indusă de medicamente și nu spuse nimic. Tăcerea era întotdeauna o armă puternică în suișurile și coborâșurile oricărui interogatoriu.

— Știm totul despre tine, spuse Durant. Avem laptopul, telefoanele…

— Bună treabă acolo, apropo, a spus Cahill. Băieții noștri din departamentul tehnic înjură de mama-focului încercând să spargă criptarea pe care o ai pe laptop.

— Da, a continuat celălalt agent. Acest lucru ne pune într-o situație dificilă. Ne faci mari probleme. Tu și prietena ta, Keyes.

La menționarea numelui lui Lucy, Marc deveni încordat.

— Ea unde este?

— Vie. Mă rog. În cătușe, izbucni Durant. Așa cum trebuie să fie un condamnat ca ea.

Marc se încruntă. Oare nu auzise bine? Condamnat?

Durant încuviință din cap.

— Cred că nu vorbește prea mult despre asta, nu-i așa? Keyes este urmărită la nivel federal.

Pe drumul de la New Jersey, ea spusese că se află pe o listă de persoane urmărite. Marc nu insistase pe această temă, bănuind că ea renunțase la cariera ei din armată, dar Durant insinuase că era vorba de cu totul altceva.

Înainte de a putea digera ce auzise, Cahill vorbi din nou.

— Să analizăm unde ne aflăm. Marc Dane, ofițer de informații britanic trădător, dezavuat de propriul guvern și căutat de Interpol. Lucille Keyes, fost lunetist Delta Force dezonorat și prizonier scăpat din locul unde era reținut. Ambii aflați în custodia noastră după ce au încercat să perturbe o operațiune majoră de securitate vizând pe președintele acestei țări.

— Eu nu aș folosi cuvântul *perturbare,* reuși Marc să spună.

Cahill a continuat.

— Avem doi morți deghizați în polițiști. Unul este un fost ofițer în armata sud-africană, care se pare că a găsit o cale mai rapidă de a coborî de

pe acoperișul hotelului Willard din centrul orașului Washington DC. Celălalt, împușcat mortal de la mică distanță în camera tehnică a hotelului, este un tip cu un dosar în armata britanică din care lipsesc intenționat unele perioade, ceea ce, de obicei, indică faptul că a fost ofițer operațional în Forțele Speciale. Apoi mai sunt și ceilalți doi prizonieri. Un infractor cunoscut, cu legături cu mai mulți contractori militari privați, iar celălalt… S-a oprit puțin.

— Un cetățean saudit aflat pe lista cu urmăriți permanent a Homeland Security, a continuat Durant, pe un ton sever. Un agent al grupului terorist Al Sayf.

Cahill dădu din cap.

— Suntem în proces de a obține și alte date. Un grup de mercenari care au intrat ilegal în țară pe o navă care a acostat în portul New Jersey. Știi ceva despre asta?

Marc simțea o apăsare constantă în fundul ochilor, care indica debutul unei migrene.

— S-a întâmplat? zise el, întrebarea ieșindu-i din gură fără să o poată opri. Bombele au explodat?

— Nu, a răspuns Durant. Și în acest moment, nimeni nu știe că au fost acolo.

A răsuflat ușurat.

— Asta este… bine.

Durant clătină din cap.

— Nu și pentru tine.

— Iată cum cred că s-au desfășurat lucrurile, a spus Cahill, dând din mână. Tu și Keyes nu mai erați în grațiile nimănui și amândoi ați fost recrutați pentru a lua parte la acest mic atentat murdar pus la cale de Al Sayf. Dar amândurora v-a fost teamă să o faceți. Nu ați mers mai departe, așa că v-ați întors împotriva amicilor voștri. Ați vrut să deveniți eroii zilei.

Marc privi în altă parte, nevenindu-i să creadă că agentul vedea în acest fel situația.

— Ce *vreau* eu de la tine… sunt *răspunsuri.* Vreau să aflu ce știi despre Jadeed Amarah și Omar Khadir…

Menționarea numelui lui Khadir avea ca scop să aducă în discuție o nouă acuzație, iar Cahill și Durant s-au uitat unul la altul.

— Am vrut ca nimeni să nu moară, a concluzionat Marc.

— Amarah nu va putea primi vizitatori, i-a spus Durant. *Niciodată. Se* va afla într-un loc față de care Gitmo[62] arată ca un Club Med[63] și va sta acolo o *lungă* perioadă de timp.

— Am făcut ceea ce mi-a stat în putere pentru a-i opri, a insistat Marc. Oamenii de care îmi pasă au fost uciși. Viața pe care am avut-o a fost sfâșiată. Familia mea a fost amenințată!

Și-a adunat puterile pentru a se uita la agenți.

— Nu era ceva la care puteam să stau impasibil, înțelegi?

— Din generozitate, tu și Keyes ați venit până în Washington DC pentru a ne avertiza despre un atentat?

Cahill se aplecă.

— Nu puteai să dai un telefon, ca orice cetățean îngrijorat?

Marc i-a aruncat o privire acră.

— Nu mai sunt dispus să vă ascult prostiile. Strânse din dinți. Nu mai spun nimic până nu o văd pe Lucy.

Durant se încruntă, schimbă o privire cu Cahill, scoase un telefon din buzunar și formă un număr.

Marc a mai auzit un telefon care suna pe coridorul spitalului.

— Adu-o înăuntru, a spus el.

O clipă mai târziu, Lucy păși pe ușă. Părea mai obosită decât o văzuse el vreodată, dar reușea să zâmbească palid și, fără să aștepte să primească permisiunea, se duse către un scaun și se așeză.

Marc i-a văzut cătușele la încheieturile mâinilor.

— Scuză-mă că nu îți strâng mâna, a spus ea. Deveni amabilă. Ești bine?

— Sunt bine, a răspuns el.

— Mincinosule!

— Mă rog!

Marc se frecă la ochi.

— Cărăușii… Ce s-a ales de ei?

— Sunt aici, a spus Lucy.

— După încheierea mitingului, toată lumea a plecat acasă… și ei erau încă acolo, stând aliniați. Așteptau, așa cum le-a spus Amarah.

— Am reținut toți atentatorii, a spus Cahill. Dispozitivele… Au fost eliminate cu succes și în condiții de siguranță de către o echipă de la departamentul de explozivi. Nu a murit nimeni, iar tinerii sunt încă în spital.

— Ce se va întâmpla cu ei? a întrebat Marc. Adică, sunt doar niște adolescenți, aduși în stadiul de a crede că nu este nimic mai important decât să transporte niște bombe… Nu sunt niște combatanți inamici. Sunt doar *victime.*

— Ești sigur de asta? întrebă Durant.

— L-au luat și pe copilul de la restaurant, pe Halil, a adăugat Lucy. Cred că Departamentul de Stat se va implica. Unii dintre ei sunt considerați minori în conformitate cu legislația SUA.

Marc s-a uitat urât la Cahill, iar agentul a ridicat o sprânceană, cântărindu-și cu atenție vorbele.

— În ciuda a ceea ce ați auzit despre agenția mea, nu ne ocupăm de chestiuni legate de torturarea copiilor prin ingerarea de lichide. Li se vor lua interviuri și vom avea grijă de ei. Problema reală o constituiți voi doi.

Marc s-a uitat la Lucy.

— Le-ai spus adevărul?

Ea nu răspunse.

— Aș dori să știu de ce agenția ta face presiuni la adresa unor membri ai Senatului cu privire la faptul că ai fost reținut, a spus Durant. Ai prieteni sus-puși, Dane. Prieteni care par toți să fie în legătură cu aceeași corporație internațională în valoare de multe miliarde de dolari.

S-a apropiat de el.

— Care este treaba între tine și Rubicon? Aceasta este o întrebare la care mi-ar plăcea să primesc un răspuns.

Cahill i-a aruncat o privire colegului său, reducându-l la tăcere.

— Voi trece la subiect. Așa se vor desfășura lucrurile de-acum.

S-a ridicat în picioare, iar orice umbră de politețe a dispărut.

— Marc! Te vom interoga până vom obține de la tine tot ceea ce știi despre Al Sayf și atacul terorist. Când vom termina cu tine, vei fi extrădat înapoi în Marea Britanie, unde oamenii tăi vor și ei să vorbească cu tine.

Se întoarse spre Lucy.

— Domnișoară Keyes! Ne vom asigura că te vei întoarce în aceeași celulă pe care ai eliberat-o la cazarma penală din Miramar, unde îți vei ispăși restul sentinței, împreună cu câțiva ani în plus pentru toate celelalte delicte pe care le-ai comis între timp.

Expresia lui Cahill deveni impasibilă.

— Dacă doriți să mai spuneți ceva, acum este momentul. De azi înainte, nu vă veți mai vedea unul cu altul. Și, la naiba, veți fi bucuroși dacă veți mai putea vedea lumina zilei!

Lucy s-a forțat din nou să arate acel zâmbet obosit.

— Îmi pare rău, Dane.

Dar Marc clătină din cap.

— Nu.

— Nu ce? a zis Durant.

— Nu, *nu așa vor sta lucrurile.*

Marc s-a aplecat, ignorând durerile resimțite de rănile sale încă nevindecate, întâlnind privirea lui Cahill.

— Nu-mi place povestea ta. Am una mult mai bună.

Cahill se întorcea să iasă din cameră.

— Tu nu poți dicta condițiile.

— Asociația.

Marc a lăsat cuvântul să plutească în aer.

— Ce anume?

Durant simula ignoranță.

— Ți-am mai spus, nu mă scoate din sărite, a replicat Marc. Nu te preface că nu l-ai mai auzit, asta te face doar să pari prost.

Mormăi încet, durerea de la răni dându-i o stare puternică de iritare.

— Dacă ai aflat de Al Sayf, ai aflat și de Asociație și, dacă ai aflat și de ei, știi că au furnizat dispozitivele pentru zeci de alte atentate teroriste…

— Despre asta știm noi, a adăugat Lucy.

Cahill a ezitat.

— Vă ascult.

— Pun pariu că CIA este la fel de îngrijorată ca și MI6 cu privire la penetrarea lor de către Asociație, a spus Marc. Ca urmare, un fișier plin de meta-date care arată sediile, datele și originile comunicațiilor dintre Asociație și agenții săi ar fi de mare interes.

— Dane… Tonul lui Lucy suna a avertisment. Ce faci?

— Am decis să joc altfel.

S-a ridicat pe pat.

— Ne vei lăsa să plecăm, Cahill. Liberi ca păsărea cerului.

— Oare?

Durant se aplecă spre Marc.

— De ce naiba am face asta?

— Lasă-l să vorbească, a spus Cahill.

Marc a continuat.

— Există un server accesibil de la distanță pe care se află toți biții de date pe care le-am extras din înregistrările unui anume Dima Novakovic… El a fost un broker care a lucrat pentru Asociație până când nu a mai fost nevoie de el.

A întâlnit privirea lui Durant.

— Am pus informațiile acolo pentru a fi în siguranță. Vă voi da parola de care aveți nevoie pentru a le accesa.

Durant a dat din cap.

— Sunt destul de sigur că aș putea să o scot de la tine. S-a aplecat amenințător spre Marc. Ce ziceai de polițistul ăla rău?

— Există două parole, a spus Marc, care se menținea pe poziție. Nu vei ști pe care ți-am dat-o până nu o vei încerca. Dacă va fi introdusă altă parolă, va distruge instantaneu conținutul memoriei serverului și toate datele vor fi șterse.

Își mută privirea de la Durant la celălalt bărbat.

— Acum, iată cum stă treaba. Există agenți conspirați ai Asociației în interiorul CIA, și tu știi asta. Dacă spui nu ofertei mele, voi crede că ești unul dintre ei, pentru că oricine altcineva ar valorifica posibilitatea de a ajuta Agenția să-și facă curățenie.

Cahill zâmbi reținut.

— Este foarte inteligent.

— La asta se pricepe, a spus Lucy ușor îngrijorată. Chiar dacă asta îl face să intre în tot felul de belele.

— Există și un bonus, a continuat Marc. Vă voi oferi suficiente informații despre atentatul Al Sayf astfel încât să pară că voi, băieți, ați fost cei care ați zădărnicit tentativa de omor. CIA se acoperă de glorie și găsește și o justificare pentru toți acei bani pentru operațiuni secrete pe care i-a supt de la buget.

S-a oprit, apoi a pocnit din degete, gândindu-se și la altceva.

— Veți afla și cauza pentru care Marina americană a pierdut săptămâna trecută una dintre dronele sale, pe degeaba.

Durant și-a pus brațele la piept și s-a holbat la Cahill.

— Cred că nu iei în serios tot rahatul ăsta?

— Putem discuta asta la modul ipotetic, a răspuns Cahill. Dacă agenția ar accepta o astfel de ofertă, va pune anumite condiții.

A făcut o pauză, privindu-l pe Marc.

— Cred că este corect să spunem că sunt toate motivele să fiți disprețuiți de această națiune. Dacă am da filmul înapoi, am vedea că ar trebui să suportați consecințele cele mai serioase ca urmare a acțiunilor pe care le-ați întreprins.

Cahill se uită la Lucy.

— Cât despre tine, domnișoară Keyes. Ai în vedere faptul că cetățenia ta *a fost anulată.* Toate drepturile și privilegiile de care beneficiai în baza Constituției SUA nu mai există. Vei fi o *apatridă.*

Fața ei căpătă o expresie dură.

— Oricum, nu mă așteptam să iau pensie de la stat…

A dat din umeri nepăsătoare.

— Nu are nicio importanță. Mă voi descurca cumva.

— Nu am terminat, a spus Marc. Mai este ceva.

— Sigur că mai e, a pufnit din nas Durant. Vrei să petreci o noapte în dormitorul lui Lincoln?

— Am nevoie de cineva din divizia de criptanaliză a NSA.

Cahill a chicotit scurt, fără să fie amuzat.

— Nu te pot ajuta cu asta.

— Ba poți, a insistat Marc. Fă-l pe Durant să facă presiuni în direcția asta.

A continuat înainte ca celălalt agent să poată răspunde.

— Nu este nimic rușinos în chestiunea asta, toată lumea știe că NSA monitorizează traficul de e-mail din toată Europa și din Marea Britanie.

— Fir-ar al dracului cu Wikileaks-ul lui cu tot… a spus Durant, înjurând.

Marc a continuat.

— Acel sistem PRISM despre care guvernul vostru declară că nu reprezintă mare lucru? Pe care îl folosiți pentru a-i spiona pe toți ceilalți, inclusiv pe aliații voștri? Vreau să îl puneți în funcțiune măcar o dată, pentru mine.

— De ce? a cerut Cahill.

— Eu însumi urmăresc să aflu date cu privire la cineva, a răspuns Marc.

Cahill a tăcut o vreme, înainte de a vorbi din nou.

— Va trebui să dau niște telefoane.

— Nu, nu este nevoie de asta, a spus Lucy. Agenția voastră nu a trimis pe cineva care să nu aibă toate aprobările de care are nevoie! Dacă spui, așa va fi!

Se uită spre Marc.

— Asta dacă ești sigur de asta? Solomon…

— Nu-mi poate da ceea ce am nevoie, a răspuns Marc, fără să-și ia ochii de la agentul CIA. Ne-am înțeles?

•

Masa de prânz în salonul elegant al Clubului Rapier nu a contribuit prea mult la îmbunătățirea stării de spirit a lui Donald Royce și chiar după ce s-a retras în bibliotecă pentru a bea un pahar de vin de Porto și a arunca o privire peste ziarele din ziua respectivă, nu a reușit să scape de senzația de neliniște pe care o avea.

Se așeză pe un scaun înalt, cu piele veche de culoare sângerie, bine întreținută, privind dansul flăcărilor din șemineu. Afară, aerul Londrei era umed și mohorât, iar ceilalți membri ai clubului care se plimbau pe lângă el miroseau a ploaie și a trabucuri.

A încercat să se piardă în spațiul confortabil și liniștit al clubului. Royce ar fi vrut să poată sta aici până când toate problemele sale vor dispărea, în siguranța dată de acest bastion impenetrabil al tradiției engleze. În jurul lui, cei bogați și cu conexiuni în lumea bună, oameni de afaceri importanți, ofițeri superiori și descendenții proprietarilor de pământuri își vedeau de treburile lor ca și cum nimic altceva nu era important pentru ei. În spatele zidurilor cu panouri de stejar ale saloanelor Clubului Rapier, privilegiile făceau ca timpul să se oprească în loc.

Dar era doar o aparență. De cealaltă parte a ferestrelor vechi care dădeau către Mayfair, lumea mergea mai departe. Acolo existau amenințări care puteau ajunge în aceste spații binecuvântate de soartă la fel ca în oricare alt loc. Treaba lui Royce era să se ocupe de ele, desigur, dar evenimentele recente au făcut ca această sarcină să fie mai dificil de îndeplinit ca oricând.

În curând, Royce se va prezenta în biroul lui Sir Oliver de la Vauxhall Cross pentru a prezenta analiza finală a evenimentelor care au început cu scufundarea navei *Palomino* la Dunkerque și s-au încheiat cu dispariția lui Marc Dane undeva în zona rurală din Maryland acum o săptămână.

Nu era o întâlnire pe care o aștepta cu nerăbdare, așa cum nu fusese o decizie care să îi facă plăcere. Urmau să cadă capete. Rând pe rând,

lucrurile au mers prost, iar acum apăruseră zvonuri că verii au pus ceva la cale.

Royce s-a uitat în ziarul *The Times* și a văzut o coloană pe prima pagină. Un jurnalist de la Washington Post pusese pe tapet niște supoziții legate de președintele american și de războiul împotriva terorismului. Se încruntă văzând articolul și puse ziarul deoparte.

— Domnule? Royce s-a uitat în sus. Era cineva din personalul clubului care ținea în mână un plic mic alb. Aducătorul mesajului purta pantaloni negri și o jachetă roșie, cu trese de aur, imitând aspectul unei uniforme a armatei britanice din războiul din Crimeea. Un mesaj pentru dvs.

În interiorul plicului se aflau detalii privind una dintre sălile de ședințe private ale clubului, împreună cu un nume pe care nu se așteptase să-l vadă.

Royce s-a forțat să zâmbească ușor și i-a dat aducătorului un bacșiș generos. A mai rămas doar pentru a arunca biletul în foc, înainte de a ajunge la scări.

•

Salonul Alma era folosit pentru jocuri de bridge, și, întrucât Royce nu juca niciodată, văzuse doar alți membri ai clubului care stăteau mult timp acolo. Un perete era format din mai multe panouri de sticlă care duceau spre un balcon interior, din care se putea privi în jos pe hol pentru a observa pe cei care intrau și plecau din club. Salonul era despărțit de stâlpi de marmură roz, aflați printre mese vechi de joc și scaune.

Victor Welles era singura persoană care se afla acolo. La intrarea lui Royce, s-a ridicat și i-a aruncat o privire neprietenoasă.

— Donald, a spus el, fără niciun pic de căldură. Ai venit.

— Am crezut că deteși acest loc, a răspuns Royce.

— Ce spuneai despre locul ăsta? *Un bârlog pentru moși și comploțiști.*

— *Anchilozați,* l-a corectat Welles. Cuvintele mele exacte erau: *Un bârlog pentru moși și comploțiști anchilozați.* Nu mi-am schimbat această opinie. Crede-mă, dacă nu ar fi fost familia mea care are calitatea de membru permanent aici, nu i-aș fi călcat pragul niciodată. Arătă cu mâna către pereți. Datorită unor locuri ca acesta și a rețelei de moși pe care îi încurajează, slujba mea nu ar mai exista. Ele fac ca sistemul să nu rămână integru.

Royce s-a dus la un decantor de pe o masă din apropiere și și-a turnat un pahar de whisky Macallan Ruby Single Malt.

— Și totuși, iată-te aici!

Iritarea lui Welles avea tendința de a ajunge la paroxism.

— Ce scop au toate astea? Dacă vei încerca să influențezi raportul meu despre situația lui Dane, îți pierzi timpul. L-ai pierdut și vina este integral a ta.

— Tu l-ai pierdut mai întâi.

Era o lovitură ieftină, dar Royce nu se putuse abține. Se opri cu paharul în drum către buze.

— Ce vrei, Victor?

Supărarea lui Welles era combinată cu o stare de confuzie.

— Vreau să încetezi să te mai joci. De ce mă aflu aici?

Acum era rândul lui Royce să fie nedumerit.

— Biletul…

— Acest bilet?

Welles scoase un plic din buzunar, identic cu cel pe care Royce îl primise cu doar câteva momente mai devreme.

Celălalt l-a deschis, scoțând bucata de hârtie din interior. Cu același scris caligrafic, cu caractere vechi englezești, era adresată o cerere lui Victor Welles să vină aici pentru o întâlnire, fiind indicată aceeași oră. Biletul era semnat cu numele lui Donald Royce.

— Mi-ai cerut să vin, a insistat Royce. La această oră.

Welles clătină din cap.

— *Tu* mi-ai cerut. Ar fi trebuit să te refuz…

În timp ce vorbea, unul dintre panourile de sticlă s-a dat într-o parte. Din umbra de pe balcon a apărut cineva îmbrăcat mult prea sport pentru a satisface codurile vestimentare stricte ale Clubului Rapier.

— Sunteți amândoi aici, a spus Marc Dane, din cauza mea…

•

Marc a trebuit să admită că se bucura de clipă, de șocul îngrozitor care se putea citi pe fețele celor doi bărbați. Welles a fost primul care a reacționat, căutând ceva în interiorul hainei, dar Marc a clătinat din cap.

— Nu fi prost, Victor. Nu este momentul să te repezi la armă.

— Cum naiba ai ajuns aici? a vrut să afle Royce, plin de indignare. Tu nu ești membru!

— Nu sunt, a recunoscut Marc, și a dat din cap spre o figură impozantă care traversa holul. Dar el este.

Ekko Solomon se opri să se uite în sus către terasă și își atinse fruntea cu un deget, schițând un salut, înainte de a ieși în ploaia cenușie, spre o limuzină aflată în așteptarea sa.

Welles se îndreptă spre vechiul telefon cu disc din colțul salonului.

— Eu sun la Șase. Te poți considera arestat, Dane.

— Să nu faci asta! i-a strigat Marc, mergând către el pentru a-l împiedica să o facă.

— V-am spus chiar de la bun început, fir-ar să fie, că nu sunt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat cu Nomad. Nu sunt vinovat.

— Marc, a început Royce, putem rezolva acest lucru. Vino cu mine la Vauxhall Cross. Nu-l voi lăsa pe Welles să facă din asta un fel de cruciadă personală. Vom analiza totul în detaliu. Dacă tu spui că ești nevinovat, eu te cred.

— Știu că tu așa crezi, a răspuns Marc.

Se opri, uitându-se la ceas. Nu mai avea mult timp.

— Am vrut să merg acolo. Am încercat asta, înainte… Dar există un trădător în interiorul Serviciilor Secrete britanice, a început el. Asta este fără dubiu. Este singura explicație pentru faptul că Grupul Operațional s-a dus direct într-o ambuscadă. Acesta este motivul pentru care am fost urmărit peste tot în Europa și în alte părți. Asociația știa că Gavin, Rix și Samantha Green căutau cârtița din MI6. De aceea ținta lor a devenit Nomad, tocmai pentru a elimina amenințarea care apăruse.

— Iar tu ai făcut tot ce puteai pentru a-i ajuta, a ripostat Welles.

Marc se uită la el, enervat.

— *Gândește-te* puțin, idiot guraliv ce ești! Dacă eram dintre ei, de ce m-am întors după Dunkerque?

— Este clar de ce, replică Welles, ignorând insulta. Ai vrut să te joci de-a „supraviețuitorul îngrijorat”, primind sarcini de birou… Să poți să folosești asta pentru a avea acces la un mare număr de surse importante de informații.

— Doar *că eu nu trebuia* să supraviețuiesc, a insistat Marc. În acest scop, un asasin m-a așteptat în Franța. Cum ar fi putut el să știe unde eram? Cineva din interior i-a spus unde să meargă.

— Aici sunt de acord cu tine, a spus Royce cu atenție, dar, să ne înțelegem, știm doar punctul tău de vedere.

Marc se uită la el.

— Și, atunci, ce părere ai de faptul că ordinul de a fi capturat a devenit „trage și ucide-l”! Cine a dat acest ordin?

Welles se încruntă.

— A fost o eroare…

Marc dădu din cap neîncrezător.

— Nu. Cineva mă vrea mort. Și știu cine!

Tăcerea se lăsă peste cameră.

Royce a fost cel care, în cele din urmă, a rupt-o.

— Te ascultăm, Marc. Spune-ne ce crezi!

— Îți spun ce știu, s-a răstit el. În primul rând, Iain Nash nu a murit pe *Palomino.* El a fost parte la acțiunea de trădare.

— Trupul său a fost găsit pe epavă, a spus Welles. A fost recuperat de DCRI.

— Ești sigur de asta?

Marc l-a privit atent.

— Ai văzut niște date provenite de la un calculator al serviciilor secrete franceze. Dar dacă cadavrul a fost pus acolo înainte ca MI6 să ajungă la el?

Insistă pe ceea ce voia să spună mai departe.

— Asociația l-a recrutat pe Nash. El a pus la cale capcana în care a picat Nomad și a folosit explozia pentru a dispărea. În schimbul a ceea ce a făcut, a primit posibilitatea de a trăi sub o nouă identitate și a deveni câinele lor de pază.

— Nu există nicio dovadă în acest sens, a început Welles, dar Marc l-a redus la tăcere trăgând un pachet din interiorul gecii sale și aruncându-l pe masă.

Royce l-a deschis cu grijă și a scos la iveală un set de fotografii alb-negru, imagini clare ale unui cadavru pe o masă de autopsie. El a recunoscut fața lui Nash și s-a făcut palid.

— Americanii au cadavrul lui, a spus Marc. Sunt sigur că dacă le ceri frumos, s-ar putea să te lase să-l iei înapoi. Sau poate că nu. La urma urmei, el *a făcut* parte dintr-un complot care viza aruncarea în aer a președintelui SUA…

Royce și-a dus mâna la gură.

— Tot ce am auzit în ultima vreme că se petrece la americani… Mobilizări de forțe, zvonuri despre unele reorganizări interne… Toate astea din cauza Asociației? Și ce legătură are cu Al Sayf?

— Fiecare organizație se folosește de cealaltă, i-a spus Marc. Asociația obține bani mizând pe frică. Iar din frica de război poți obține bani mulți, nu-i așa? Ei se folosesc de Al Sayf pentru a crea aceste amenințări, ajutându-i să construiască bombele de care au nevoie și, ca urmare a acestui sprijin, reușește să strângă sume foarte mari.

Welles a smuls una dintre fotografii.

— Și Nash, dacă e responsabil pentru Dunkerque, cum a sfârșit așa?

Fotografia arăta cadavrul, putându-se vedea clar rana cu formă neregulată de ieșire a glonțului de pe o parte a capului.

— A cules ceea ce a semănat, a spus Marc sumbru, mâna sa încordându-se involuntar la amintirea momentului în care apăsase pe trăgaci.

— E clar…

Royce își frecă fața cu palmele.

— Marc, putem folosi asta. Întoarce-te cu mine. Vom deschide o anchetă completă. Dacă Nash a fost o cârtiță a Asociației, putem să te reabilităm și să aflăm cum s-au putut întâmpla toate astea.

Marc încuviință din cap.

— Nash era un agent al Asociației, a fost el de acord, uitându-se din nou la ceasul său Cabot. Dar nu a fost *singurul.*

A repetat ceea ce Nash îi spusese pe acoperișul hotelului Willard, despre avertizarea pe care o primise din partea MI6.

Nici Welles, nici Royce nu au mai spus nimic când Marc a continuat să vorbească, spunându-le ce aflase de pe hard disk-ul lui Novakovic, acele meta-date care arătau fără putință de tăgadă că cineva din Vauxhall Cross comunica cu brokerul și cu stăpânii săi de la Asociație.

Simțea o stare de oboseală doar pentru că trebuia să le explice toate aceste lucruri.

— Problema este că niciun e-mail de pe lumea astea nu are vreo valoare, atâta vreme cât nu poți să faci legătura cu un cod de utilizator. Fără asta, nu poți ști cine a trimis mesajele.

Royce s-a frecat cu degetele pe frunte.

— Dumnezeule mare! A avut loc o penetrare serioasă a operațiunii noastre și nici nu știm măcar încotro să ne îndreptăm… Trebuie să ne mișcăm repede, dar cu grijă.

— Marc, crezi că ne poți ajuta să aflăm mai multe despre cine ar putea fi vorba? Putem apela la tehnicienii de la GCHQ, să ia la puricat serverele

noastre de e-mail…

Marc clătină din cap.

— Nu are niciun rost. Datele de care avem nevoie au fost deja șterse. Cârtița știe că suntem pe urmele ei. Nu vom mai găsi niciun indiciu în sistemele noastre interne. Ceea ce facem noi este tardiv.

Welles a pufnit din nas.

— Faptul că nu avem indicii nu înseamnă că nu avem nicio modalitate de a da de urma acestui agent dublu, dacă el, sau ea, chiar există cu adevărat… și nu sunt convins de asta. Va trebui să folosim ceva mai de modă veche.

Royce s-a uitat către Welles.

— Iar departamentul tău va fi responsabil de vânătoarea asta de vrăjitoare, la fel de bine cum a făcut-o și până acum.

Welles se uită la el.

— Spune ceea ce ai de spus, Donald, dacă este cu adevărat de interes.

— Ai încercat să pui Secțiunea K și Grupurile Operaționale în cea mai proastă lumină posibilă de la bun început! Ai decis că Dane este vinovatul, și tot ce ai făcut a fost ca totul să se încadreze în această presupunere!

Royce arătă cu degetul către el.

— M-ai făcut să nu mai am încredere în oamenii mei!

— Îmi fac nenorocita de treabă pe care o am de făcut, i-a replicat Welles. Ți-am mai spus. Nu este nimic personal, nu a fost niciodată așa! Îmi las prejudecățile acasă, de asta sunt considerat așa de bun în ceea ce fac. Pentru fiecare indiciu cât de mic pe care îl găsesc, am zeci de ofițeri dedicați, verificați permanent și de încredere. Dar nu ești niciodată dispus să îți pleci urechea la asta, ci doar la cei târâți la spânzurătoare!

Se auzi o bătaie politicoasă în ușa salonului Alma, întrerupând confruntarea înainte ca oricare dintre ei să o poată duce mai departe.

— Este cineva care știe numele trădătorului, a spus Marc și apoi a strigat: Intră!

Servitorul care îi adusese biletul lui Royce a deschis ușa pentru a lăsa să intre un bărbat înalt, impunător, într-un costum cafeniu impecabil, flancat de două gărzi de corp vigilente și solemne.

— Domnul Piotr Glovkonin, a spus servitorul prezentându-l pe cel care intrase, înainte de a se retrage pentru a lăsa conversația să meargă mai departe.

Glovkonin nu arăta diferit față de ultima oară când îl văzuse Marc; avea același aer relaxat al omului care le văzuse pe toate.

— Există un motiv suficient de credibil care să facă necesară prezența mea în acest loc?

Întrebarea îi era adresată lui Royce, iar surpriza care i se vedea în privire era la fel ca cea pe care o avusese la apariția surprinzătoare a lui Marc.

— Ce… naiba? murmură.

Știa foarte bine cine era oligarhul miliardar și suspiciunile care pluteau la adresa lui.

— Eu am trimis mesajul, îi spuse Marc noului-sosit. Îți amintești de mine? De la Roma? Am vorbit despre acea sculptură ciudată.

În ochii lui Glovkonin se vedea că își aduce aminte.

— Ah! Da. Omul îngrijorat. Salut din nou. Spune-mi, până la urmă a fost vorba de o femeie?

— Cred că știi exact despre ce a fost vorba, a replicat Marc, iar tonul său a făcut ca bodyguarzii să devină încordați ca niște câini al căror stăpân era amenințat.

Privirea lui Glovkonin se îndreptă spre Royce și Welles, apoi dincolo de ei. Pe față i se vedea un zâmbet abia schițat.

— Venirea mea aici a fost o greșeală, iar timpul meu este foarte valoros. Dacă vreți să mă scuzați…

Marc a strigat în timp ce el se îndrepta spre ușă.

— NSA a urmărit comunicațiile din cadrul serviciilor secrete britanice către un broker de armament numit Dima Novakovic, toate făcute sub auspiciile unui grup care se autodenumește Asociația.

Glovkonin se opri, ridicând din umeri.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— E-mailurile au venit de la un terminal securizat de la Vauxhall Cross. Marc s-a întors și s-a uitat direct către Wells.

— *Terminalul tău,* Victor.

Royce se întoarse, ca și cum ar fi așteptat acele cuvinte, cu dinții strânși.

— Nenorocitule! Am știut eu!

Welles făcu ochii mari.

— Nu… *Nu!*

Se stăpâni, obrajii lui căpătând culoare.

— Nu lucrez pentru acest… criminal!

Arăta cu mâna către Glovkonin.

Zâmbetul de pe chipul acestuia dispăru.

— Ai grijă ce vorbești, a mârâit el, sau îi asmut pe Misha și Gregor.

Royce l-a împuns pe Welles în piept.

— Ești un trădător nenorocit!

— Asta ai vrut ca oamenii să creadă, a spus Marc, păstrând un ton calm.

De când văzuse datele puse la dispoziție de americani și până la acel moment, Marc a sperat că se va dovedi că sunt inexacte, că a fost o greșeală. Resimțea puternic în el mânia și durerea, atât de strâns legate de tot ceea ce i se întâmplase. Ar fi vrut să le elibereze, să se manifeste violent, să se lase pradă lor. În loc să facă asta, s-a uitat în ochii lui Glovkonin.

— Direcția care ducea către Welles a fost greșită. Dar nu cu totul. Identitatea reală de conectare se sincronizează cu cea a lui Donald Royce.

Welles se îndepărtă de celălalt bărbat.

— Este o greșeală, a insistat Royce.

Marc clătină din cap a negație.

— Royce l-a folosit pe Iain Nash ca om al său în Grupul Operațional Nomad, manipulând informațiile în conformitate cu interesele Asociației. Iar dumneata, domnule Glovkonin, l-ai atras pe Royce să colaboreze cu ei.

— Poveștile cu spioni mi se par amuzante, a spus Glovkonin, scuturându-și absent o scamă de pe manșeta hainei. Sunt sigur că cei care au făcut aceste lucruri vor fi atenți să nu rămână nicio urmă privind implicarea lor.

A dat din mână către oamenii săi.

— Să aveți o zi bună!

•

Acțiunea sa a fost involuntară, instinctivă, dar atât Marc cât și Welles i-au văzut mișcarea lui Royce, care a făcut un pas către miliardar, ca și cum i-ar fi oferit un fel de asigurare.

Chiar dacă Glovkonin a văzut asta, a rămas complet indiferent și a continuat să meargă. Ușa s-a închis în spatele lui.

•

În următoarea secundă, Welles avea într-o mână pistolul Browning cu patul scurt pe care îl purtase sub haină. L-a apucat pe Royce de braț. L-a forțat pe acesta să se așeze pe scaun și l-a ținut acolo, extrem de furios.

— Donald Royce, a izbucnit el, apăsând pe fiecare cuvânt, ești reținut în conformitate cu Legea privind prevenirea terorismului. Nu trebuie să spui nimic, dar îți poate afecta apărarea dacă menționezi, în cazul în care ești întrebat, ceva pe care mai târziu îl vei folosi în instanță. Tot ceea ce spui poate fi prezentat ca probă.

Welles se dădu înapoi și luă telefonul.

— Aici Bravo opt-patru, a spus el, acționați de urgență în această încăpere.

— Idiot prost și orb, murmură Royce. Nu înțelegi nimic.

S-a uitat în sus și l-a văzut pe fostul său subordonat aplecat deasupra lui. Marc avea în mână o armă.

— Nu mă face să trag, a spus Marc, cu vocea plină de ură. Spune-mi de ce i-ai lăsat să o facă.

Din capătul camerei, Welles a văzut pistolul Glock semiautomat din mâna lui Marc și și-a ridicat propria armă.

— Dane, a avertizat el.

Royce a dat din cap.

— Ești un naiv, Marc. Aceasta este problema ta. Și cel mai rău lucru este că, de fapt, tu știi asta. De aceea nu ai încercat niciodată să faci mai mult, nu ai încercat niciodată să te testezi. Nu ai vrut să ieși din zona ta de confort. Te-ai bucurat să fii tipul din dubă, nu-i așa? Lăsând ca toate alegerile dificile să fie făcute de oameni ca mine.

— Printre ele se numără și uciderea propriei tale echipe?

— Rix… Royce a oftat. El nu se dădea înapoi. Am încercat să-l descurajez, dar era un tip tenace. Apoi Green a căzut sub influența lui și asta a însemnat că nu te mai puteai baza pe nimeni din Nomad. Nash era deja la locul lui… Lucrurile trebuiau făcute.

Royce a înghițit cu putere și s-a uitat în sus la Welles.

— Nu am de gând să-ți spun nimic, înțelegi asta, nu-i așa? Nu am greșit. Fac parte din ceva care ne face mai puternici. Nu am să las să fiu târât prin noroi. Ar fi rău pentru țară și pentru organizație. Voi ieși discret la pensie…

Marc a pus pistolul la tâmpla lui Royce.

— Pe naiba o vei face. Nu sunt singurul care știe lucrurile astea!

Royce a ridicat vocea.

— Singura modalitate de a menține lumea liberă pe o bază solidă este să ții acești câini turbați ca Khadir legați de lanț! Să-i ținem *sub control*! Și putem să facem asta… Putem *să gestionăm* aceste lucruri.

Royce nu regreta nimic din ceea ce făcuse și, dintr-odată, se decisese să verse din el tot ceea ce ținuse ascuns, toate lucrurile în care crezuse, dar pe care nu îndrăznise niciodată să le dezvăluie.

— Nimeni nu vrea haos! Nu trebuie să mai apară criminali care se zdrobesc cu avioane de clădiri! Așa că există oameni care au puterea de a prelua controlul…

— Asociația duce războiul împotriva terorii pentru că asta îi face bogați, nu pentru că vor să ne țină în siguranță! Marc țipă la el. Ce logică pervertită ai, Royce! Aceasta este conspirație, *trădare*!

Și-a apăsat arma pe capul acestuia, forțându-l să și-l aplece pe masă.

— E o crimă!

— Dane, repetă Welles. Dacă moare, nu va putea plăti pentru ceea ce a făcut!

În ultima secundă, Marc a întors pistolul Glock și l-a plesnit cu el pe Royce peste față, făcându-i o tăietură care îi va lăsa probabil o cicatrice urâtă.

Se îndepărtă de el și scuipă pe covorul elegant al salonului Alma. Apoi, își puse arma în interiorul gecii și scoase un card de memorie SSD criptat. L-a pus pe masă.

— Asta e tot ce am, datele de la NSA, totul, a spus el pentru Welles.

— Le-am dat aceleași lucruri și americanilor. Arată-le Taliei Patel. Ea va ști ce să facă cu ele.

Marc s-a întors să plece, apoi s-a oprit.

— Vă puteți face o favoare… Spune-le celor de la GCHQ să pună firewall-uri peste toate, pentru că yankeii au urechi și în pereți!

— Unde crezi că te duci? Nu poți să pleci pur și simplu, a insistat Welles, văzându-l că se duce către ușă. Ai calitatea de martor. Va fi o anchetă.

— Fă-o fără mine, a răspuns Marc și a ieșit pe coridor.

•

Un Mercedes-Benz argintiu din clasa E a încetinit și s-a oprit afară.

Glovkonin stătea sub o umbrelă ținută deasupra capului de unul dintre bodyguarzii săi din *Bratva* și nicio picătură de ploaie nu-i strica costumul.

Celălalt bodyguard era pe cale să deschidă portiera mașinii, iar ambii huligani l-au privit pe Marc cu o ostilitate nemascată.

— Frumoasă limuzină, spuse Marc, ignorând ploaia care îi înmuia geaca.

S-a gândit la arma din buzunar și s-a întrebat: *Oare pot să o scot suficient de repede ca să bag un glonț în Glovkonin înainte ca acești cretini să aibă timp să tragă în mine?*

Chiar și după ce reușise să stopeze atentatul de la Washington, să-l termine pe Nash, să-l vadă pe Royce arestat și dezonorat, își dădea seama că acest om care stătea în fața lui urma să plece. Și el este o parte din *Asociație,* și-a amintit Marc.

— Ești un om perseverent, domnule Dane, a spus Glovkonin, cu un zâmbet abia schițat. Este periculos să ai o asemenea calitate.

— Îți place să crezi că ești de neatins, nu-i așa? i-a răspuns Marc. Crezi că este meritul tău. Nu se poate nega, ești liber și curat astăzi… Ridică din umeri. Dar ce se va întâmpla mâine sau poimâine? Mai devreme sau mai târziu, Asociația va afla totul. Și atunci nu vei putea să mai scapi!

Glovkonin i-a aruncat o ultimă privire.

— Mult noroc, a spus el, și a intrat în interiorul vehiculului, dispărând în spatele geamurilor blindate opace.

Mercedesul se prelinse către Grosvenor Street, pierzându-se în trafic. Marc rămase cu ochii pe el, realizând că o altă mașină s-a oprit lângă el.

O ușă se deschise către bancheta din spate a limuzinei Bentley Mulsanne negre și Lucy Keyes privi afară, încruntându-se la vremea urâtă.

— Hei, strigă ea. Cred că ai nevoie să te iau cu mașina.

— O să mă adormi din nou? a întrebat, fără să se uite la ea.

— Cred că am trecut de faza asta, a răspuns ea. Haide! Urcă. O să răcești rău dacă mai stai acolo.

— Astăzi nu se va întâmpla asta, i-a spus el.

Capitolul 29

I-a indicat lui Malte o adresă din estul Londrei, și au pornit pe străzile orașului.

Ploaia făcea ca totul să pară cenușiu și ireal. Marc se uita pe geamul mașinii și își imagina că se afla în derivă pe o mare cu forme mișcătoare lente, celelalte vehicule din jur părând niște obiecte de culoare imprecisă și cu formă nedefinită.

— Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Dane?

Ekko Solomon și-a turnat puțin *bourbon* și a arătat cu capul spre mini-barul limuzinei.

— Acum nu vreau, a spus Marc. A respirat adânc și apoi s-a întors pentru a se uita la Solomon și Lucy care se aflau pe bancheta de vizavi de el. Oricum, mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru a mă ajuta să trec prin… toate astea.

Solomon a luat o înghițitură din băutură.

— Încă nu ai încredere deplină în mine.

A ridicat mâna înainte ca Marc să poată da un răspuns.

— Nu vă condamn. Dar eu sunt cel care ar trebui să vă mulțumească. Știam doar o parte din planul Asociației când ne-am cunoscut. Știam până atunci de rachete… Până la acel moment, oamenii mei analizaseră situațiile referitoare la amenințările legate de atacuri asupra avioanelor. Nu aveam idee că voiau să folosească dispozitivele în maniera în care au făcut-o. Dacă nu erați dumneavoastră, nu am fi căutat acolo unde trebuia când Washingtonul devenise ținta lor.

A dat din cap.

— Rubicon nu a reușit să oprească atentatul de la Barcelona. Am acționat cu întârziere. Dar, de data asta, nu a mai fost așa.

— Chiar credeți că puteți schimba mersul lumii? a spus Marc. Nu era o întrebare.

— Încercăm tot timpul, a dat Solomon din cap. Și aș vrea ca și dvs. să fiți parte la această străduință a noastră.

Marc clipi din ochi. Sincer, nu se așteptase să audă asta.

— Dumneavoastră… îmi oferiți un loc de muncă?

Lucy zâmbi într-o parte.

— Plătește destul de bine. În plus, vei avea și asistență medicală și stomatologică.

— Calitatea dumneavoastră de ofițer MI6 a fost revocată în momentul în care nu v-ați lăsat prins, a spus Solomon. Dacă veniți să lucrați pentru Rubicon, vă pot promite un salariu mult mai mare și un câmp mult mai bun pentru a vă pune în valoare abilitățile. Faptul că ați reușit să monitorizați și să împiedicați ca o celulă a Al Sayf să comită o acțiune teroristă pe pământ american îmi dovedește că aveți calitățile unui ofițer excelent de teren.

— A fost doar noroc, a spus Marc, dând din cap.

— Asta reprezintă jumătate din fișa postului, a remarcat Lucy.

— Divizia de acțiuni speciale a Rubicon are nevoie de oameni care sunt dispuși să acționeze în apărarea dreptății, domnule Dane.

Solomon și-a pus paharul jos și a făcut un gest către orașul pe care îl traversau.

— Acolo există sute de alte amenințări. Oameni ca Glovkonin, facțiuni precum Asociația. Lumea nu se poate baza pe statele naționale pentru a-i face să respecte legea. Uneori trebuie luate măsuri mai directe. Aș vrea să vă ofer posibilitatea să aduceți în lume mai multă dreptate.

— Dreptate… Cuvântul a răsunat în mintea lui Marc. Nu cred că asta căutam. M-am implicat în toate astea pentru răzbunare.

A văzut o femeie cu părul negru stând la un colț de stradă, iar pentru o clipă fața ei a devenit a lui Sam.

— Cred că încă mai vreau să mă implic, a adăugat el.

— Știu cum este când simți acest lucru. Solomon și-a dus mâna la gât și a scos de acolo lanțul de argint.

— La început, asta mi-am dorit. Acesta este trăgaciul unei arme pe care am folosit-o pentru a ucide un dictator. Primul om rău pe care l-am cunoscut. Eram doar un copil, dar l-am urât cu puterea unui bărbat. Mi-a ucis familia care m-a crescut. L-am pedepsit luându-i viața, dar nu a fost de ajuns.

Ochii lui priveau în altă parte și Marc știa că Solomon retrăia acele momente din nou.

— Totdeauna există un alt dictator. Există întotdeauna alte victime care merită să li se facă dreptate.

Mașina a părăsit drumurile principale și a încetinit ajungând pe o stradă îngustă, umbroasă. Marc vedea grilajele negre și ziduri cu cărămidă roșie.

— Apreciez oferta, i-a spus el lui Solomon. Dar am nevoie de ceva timp să mă gândesc la asta.

— Luați-vă cât timp vă trebuie.

I-a strâns mâna lui Marc.

— Știți unde să mă găsiți. Vom vorbi din nou, domnule Dane. Sunt sigur de asta.

•

Marc a ieșit din Bentley și Lucy l-a urmat. Ploaia se oprise, dar străzile erau încă umede și atmosfera rece.

Se uită în sus.

— Norii dispar. Cred că soarele va ieși curând.

— Ei bine! Se opri o clipă. Uite, Lucy. Îmi pare rău de ce am auzit… Ceea ce a spus Cahill.

Lucy clătină din cap înainte să poată continua.

— Dane, uită de asta. A fi acasă nu înseamnă că trebuie să dovedești acest lucru cu un pașaport. Asta este chiar aici. Și-a apăsat pieptul. Poți să scoți o fată din Queens, dar nu poți să scoți Queens-ul dintr-o fată[64].

El a zâmbit într-o parte și i-a întins mâna.

— Îți mulțumesc. Pentru că mi-ai salvat viața de două ori. Sau de trei ori.

— Hei, cine ține socoteala?

Strânsoarea ei era fermă. Apoi, fața ei căpătă o expresie de neliniște.

— Ascultă, nu ți-am spus niciodată despre închisoare. Ar fi trebuit să am încredere în tine în chestiunea asta.

— Nu, a dat Marc din cap. Nu-mi pasă ce ai făcut sau cine erai înainte. Am încredere în tine… Ești unul dintre puținii oameni despre care pot spune asta în acest moment.

I-a lăsat mâna și s-a întors să plece.

— Ai grijă de tine.

Se uită în sus la arcul de cărămidă și la poarta deschisă de sub el. De cealaltă parte a gardului, peluzele îngrijite se întindeau până departe, încadrând pietre funerare cenușii și statui înnegrite de vreme.

Marc a anticipat întrebarea ei, aruncându-i o ultimă privire peste umăr.

— Trebuie să-mi iau rămas bun de la cineva.

•

Lucy avusese dreptate și, când Marc ieșea din cimitir, soarele își croia drum pe cer și arunca peste tot o lumină slabă, ca de vară, care înviora buchetele de flori lăsate de cei dragi în semn de regret.

Nu avea nimic să pună pe mormântul Samanthei Green, dar asta nici nu mai conta. Ei nu-i plăcuseră niciodată buchetele de flori și lumânările.

Sam a împărtășit cu el ceva puternic și plin de viață, dar în același timp, fragil. Îi era teamă că dacă ar fi analizat prea mult, dacă ar fi insistat să definească ce se petrecuse între ei, amintirile sale despre ea ar fi dispărut și nu ar mai fi fost capabil să înțeleagă ce anume o făcuse așa de specială.

Marc s-a ghemuit și și-a trecut mâna peste piatra simplă din granit care purta numele ei. Mama și tatăl ei erau încă în viață, deși ea nu vorbise prea des despre ei. Tatăl lui Sam era un fost militar și el înțelesese importanța a ceea ce făcea ea pentru țară. Marc s-a întrebat dacă asta îl consola în vreun fel acum. Se gândea să-i caute, apoi și-a dat seama că nu era o idee bună. Sam a trăit o mare parte din viața ei în umbră, și el nu avea niciun drept să ducă aceste lucruri în viețile oamenilor pe care ea îi iubea.

— L-am prins, i-a spus el, amintindu-și de momentul în care îndreptase arma către adversarul său și de ultimele clipe ale lui Nash. Mai sunt, totuși, și alții… Ar putea să ia ceva timp.

După un timp, Marc s-a ridicat și a văzut pe cineva venind către el, un bărbat cu o față serioasă, cu barbă, îmbrăcat într-un pardesiu.

— Totul este în regulă, amice? a spus John Farrier. Îmi pare rău dacă te deranjez.

Marc clătină din cap.

— Am venit să-i aduc omagiul meu.

Farrier încuviință din cap.

— A fost o ceremonie frumoasă. Multă lume.

— A fost și Royce?

Celălalt se încruntă.

— A ținut un discurs.

Marc simți o stare de enervare.

— Ne-a jucat pe toți. Și nici măcar nu crede că a greșit.

— Royce este terminat, i-a spus Farrier. Welles îl va îngropa adânc, fără nicio îndoială.

— Asta este un lucru bun, a răspuns Marc. Deocamdată. A respirat adânc. Ce faci aici, John?

— Te-am urmărit, a spus el. M-am gândit că noi doi ar trebui să avem o discuție.

— Mă ierți pentru ce s-a petrecut la Roma și pentru că te-am băgat în rahat?

Farrier ignoră întrebarea.

— Totul s-a terminat cu bine. Câinele bătrân mi-a cerut să preiau conducerea Secțiunii K până când rezolvăm mizeria asta. Arestarea lui Royce… Ei bine, este mult de lucru ca să punem totul la locul său. Nu este vorba numai de el.

Datele pe care ni le-ai dat ne arată că trebuie să scotocim prin toată casa pentru a găsi și alți șobolani care ar putea fi ascunși în subsol.

— Americanii vor face la fel, i-a spus Marc. Asociația va bate în retragere pentru o vreme. S-ar putea chiar să-i forțeze să nu mai lucreze conspirativ.

— Este posibil, a admis Farrier. Vrei să vii înapoi și să dai o mână de ajutor?

— Înapoi în Șase?

Înainte, asta era tot ce ar fi vrut Marc. Dar acum, când i se propusese acest lucru direct, își dădea seama că nu mai era interesat de el.

— Vorbești despre reangajarea mea?

— Oricând.

A dat din nou din cap.

— Nu este pentru mine.

— Ești sigur?

Farrier a venit aproape de el.

— Dacă vei fi liber, o mulțime de oameni vor fi foarte nervoși. Și nu te voi putea ajuta.

— Sunt îngrijorați că o să mă comport ca un nou Snowden și o să le creez probleme?

— Cam așa ceva.

Ochii lui Marc scăpărară de mânie.

— Știi cât de adânc a penetrat Asociația? Poți să-mi promiți că nu va exista cineva care să mă bage într-o celulă din rațiuni de securitate?

Dădu din cap în direcția unor figuri care se plimbau prin preajma lor, ofițeri de teren care îl însoțiseră pe vechiul său prieten în căutarea sa.

Văzând că Farrier nu răspunde, s-a uitat înapoi spre mormântul lui Sam.

— Am pierdut foarte mult. Asta va înceta acum. Voi sta departe de ochii lumii, îmi voi găsi propriul drum. Nu doar pentru mine, ci și pentru Katie și familia ei. I-am pus în pericol și asta nu se va mai întâmpla.

Farrier l-a ascultat și a oftat.

— Da. Voi fi cu ochii pe ei pentru tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i un telefon când ai puțin timp. Sora ta trebuie să știe ce s-a întâmplat și tu trebuie să-i spui.

A făcut o pauză și s-a gândit puțin.

— Tot ceea ce s-a întâmplat a făcut din Asociație o prioritate din punct de vedere al nivelului de risc pentru securitate. De acum, îi vom vâna permanent. Când îți spun că ne putem folosi de tine, vorbesc serios… Doar dacă nu cumva ai de gând să lucrezi pentru altcineva!

— Nu încă, a admis el. Mă gândesc la toate opțiunile.

— Pentru *Rubicon,* a spus Farrier, apăsând pe cuvânt.

— Știi de unde vine numele ăsta? Un râu din Italia, a explicat Marc. O graniță din Imperiul Roman, pe care Iulius Cezar l-a traversat și a provocat un război civil. „Zarurile au fost aruncate", a spus el. *Nu există cale de întoarcere.*

— Da, am văzut și filmul. Metafora legată de posibilitatea de a nu putea să te întorci. Și asta înseamnă Rubicon, Marc. Asta înseamnă Ekko Solomon. Pentru că în pofida tuturor faptelor bune și idealurilor înalte ale omului, el nu este cruciatul nobil care vrea să pară. Solomon este un tip foarte periculos. Există multe lucruri neclare în ceea ce-l privește.

— Voi ține minte acest lucru.

Farrier dădu din cap încă o dată, întorcându-se.

— Fii foarte atent, amice.

Singur cu cei dispăruți, Marc a închis ochii și a ascultat tăcerea.

•

La conacul de pe The Bishops Avenue din Hampstead se ajungea pe un singur drum ascuns vederii, cu o singură cale de acces la venire și plecare, iar celelalte clădiri din jurul lui erau cu un etaj mai joase. Lui Piotr Glovkonin îi plăcuse modul în care celelalte case păreau să se încline în fața clădirii mai mari, ca și cum ar fi fost niște vasali care își arătau supunerea față de seniorul lor.

Mașina Mercedes-Benz s-a oprit și Glovkonin a coborât, fără să aștepte ca Gregor să-i deschidă portiera. Nu voia să admită acest lucru, dar abia

reușise să-și controleze mânia, care rareori se dezlănțuise în fața angajaților săi. El învățase valoarea autocontrolului și puterea forței aplicate corect. Așa a devenit un om bogat.

Asta în combinație cu o știință perfectă a auto-conservării. Piesa aia ridicolă de teatru din clubul de gentlemeni a fost o greșeală, și își reproșa că a căzut în capcană.

Dar a servit și unui scop important, acela de a-l avertiza că britanicii se întorseseră împotriva lui.

— Așteptați aici, le-a spus el gărzilor de corp. Vom merge la aeroport.

I-a lăsat unde erau și a urcat treptele casei, împingând ușa groasă de stejar încadrată de două coloane imitând pe cele dorice.

Glovkonin a știut de-a lungul timpului că valoarea lui Royce era redusă. Toți agenții devin în cele din urmă perimați și inutili, dar era păcat că în cazul englezului acest lucru s-a întâmplat prematur. Glovkonin avea planuri de acțiune pentru fiecare eșec care implica un ofițer MI6, conceput pentru a distrage atenția de la Asociație și de la modul său de organizare, iar acum acestea intrau în acțiune.

Pe drumul de la Clubul Rapier, câteva telefoane puseseră lucrurile în mișcare. Avionul Gulfstream G-Kor păstrat pe aeroportul din Londra fusese alimentat și în scurt timp va fi prezentat un plan de zbor care arăta că Glovkonin și soția sa planificaseră o excursie la Monaco cu câteva săptămâni înainte. Apartamentul din Saint Roman era gata pentru ei, iar dacă serviciile de securitate britanice ar fi suficient de stupide încât să intre în coliziune cu el, nu le va fi bine. Ceea ce făcea nu era să fugă, își spuse el, ci doar o retragere tactică.

— Elena!

O strigă pe soția sa în timp ce urca scările din holul de recepție cu podea din marmură.

Ea nu i-a răspuns și, în timp ce urca al doilea rând de scări, Glovkonin a remarcat liniștea. Casa devenise tăcută, ca și cum și-ar fi ținut respirația.

Glovkonin s-a oprit la următorul palier și a ridicat receptorul unui telefon care avea rolul de rezervă pentru sistemul de interfon. Telefonul nu avea ton și nu s-a auzit nimic nici când a apăsat tasta pentru a-l conecta la o linie exterioară. A căutat telefonul mobil. Cu carcasa lucrată extrem de atent cu placaj din aur și sticlă neagră, telefonul se putea conecta extrem de rapid cu personalul său de securitate – dar, deși semnalul trebuia să fie la nivel

maxim, nu se vedea decât un „X” indicând că semnalul respectiv nu exista. Glovkonin și-a dat seama imediat că acesta este efectul unui dispozitiv de bruiere.

Se întoarse să se uite în jos pe scări și cu coada ochiului văzu ceva ce nu văzuse când a urcat scările. Lângă canapea era o umbră stranie, care abia se distingea din locul unde stătea Glovkonin. Și-a întins gâtul să se uite mai bine și a devenit clar că se uita la cadavrul lui Erno, unul dintre ceilalți bodyguarzi pe care îl angajase la Moscova. Corpul lui Erno se afla într-o baltă de sânge întunecat; se părea că fusese împușcat în gât de la mică distanță.

Acesta era deci motivul tăcerii. Dacă Erno – care fusese recrutat din trupele Spețnaz[65] ale armatei ruse – era mort, atunci la fel erau toți ceilalți oameni din clădire.

Erau oare britanicii cei care începuseră să acționeze împotriva lui sau erau americanii? Părea puțin probabil. Le știa tacticile; MI6 l-ar fi luat într-o mașină, iar o acțiune a CIA s-ar fi desfășurat în forță și cu distrugeri peste tot. Era altcineva. Cineva care *a vrut* ca el să ajungă înăuntru.

Glovkonin s-a gândit la opțiunile pe care le avea. Se putea retrage pe drumul pe care venise, putea să ajungă și până la mașină, unde s-ar fi aflat în siguranță; sau putea să urce la etajul superior, acolo unde erau situate dormitoarele și unde se afla Elena.

Era adevărat că era un om neîndurător și, cu siguranță, nu s-ar fi dat în lături să sacrifice viața soției sale în schimbul siguranței sale. Dar Glovkonin era, de asemenea, un om mândru și și-ar manifesta puternic nemulțumirea dacă un adversar ar îndrăzni să-i pătrundă în casă. Dacă cineva îl aștepta pentru a-l înfrunta, ar fi o lașitate din partea lui să nu răspundă la o astfel de provocare.

A continuat să urce, oprindu-se pentru a deschide un seif secret aflat în spatele unei picturi a Catedralei din Vilnius. A scos de acolo discret un pistol Makarov PM semiautomat încărcat. Apoi, Glovkonin a parcurs ultimii câțiva pași până la dormitorul principal care ocupa cea mai mare parte a etajului de deasupra al casei.

Ușile care duceau spre dormitor erau deja deschise, iar bodyguardul Elenei, o femeie germană pe nume Yuta, zăcea căzută într-un scaun. Ca și Erno, fusese împușcată în gât și sângera abundent.

Glovkonin simți o stare de tensiune la intrarea în cameră, furia și teama crescând în el. Și-a văzut soția întinsă pe patul larg, zăcând în foșnetul cearșafurilor de bumbac și a înghețat. Într-un târziu, ea a răsuflat ușor și s-a întors pe partea cealaltă, într-un somn adânc, fără să-și dea seama de ce se întâmplă în jurul ei.

O voce șoptită s-a auzit în spatele lui.

— E de-ajuns. Aruncă arma și întoarce-te.

Cu părere de rău, Glovkonin a lăsat pistolul să cadă pe covorul gros. Cu mâinile deschise și depărtate de corp, s-a întors și a văzut un bărbat îmbrăcat elegant, stând pe un scaun lângă oglinda de machiaj a Elenei.

Omul avea privirea crudă a unui leu și violența abia-stăpânită a unui ucigaș aflat în elementul său. Pistolul din mâna lui era o armă de asasin, un Ruger 22/45, modificat pentru a i se monta un amortizor.

Nu se mai întâlniseră până acum, dar Glovkonin îl cunoștea pe acest om și știa de ce e în stare.

— Omar Khadir, a spus el, înclinându-și capul într-un salut. Nu m-am așteptat.

— Vorbește încet, i-a cerut Khadir, arătând spre pat cu țeava armei. Dacă se trezește, voi fi obligat să o omor.

— Desigur.

Supărarea lui Glovkonin la faptul că cineva pătrunsese în casa sa a dispărut. A luat un alt scaun și s-a așezat ca să-l poată privi pe terorist în ochi.

— Ai lăsat pe cineva în viață?

— Numai pe femeie. Aveam nevoie de o momeală.

— Dacă ai venit aici să mă omori…

— Sunt dezamăgit, a spus Khadir. Grupul tău ne-a dat niște asigurări. Deși am avut unele îndoieli, am decis să mă aliez cu Asociația pentru a-mi duce mai departe opera și mi-ați înșelat așteptările. O operațiune meticulos planificată, mii de ore de muncă din partea fiecărui om de-al meu și sute de agenți puși în acțiune… fără niciun rezultat. Promisiuni din partea voastră că va fi o reușită, toate în van.

— Este regretabil, a admis Glovkonin, ca și cum ar fi evaluat rezultatul unei tranzacții care nu a mers bine.

Khadir a continuat, neținând seama de cuvintele sale.

— Toate acestea din cauza incapacității tale de a rezolva problemele create de britanic și de african.

Se aplecă în față. Mâna i-a rămas fermă pe patul pistolului.

— Pentru că nu ai fost în stare să rezolvi această problemă, eforturile făcute de Al Sayf s-au dovedit inutile… Iar eu nu sunt omul care să-mi pierd timpul.

— Asta este clar, a răspuns Glovkonin.

Înțelesese că ceea ce va spune în următoarele câteva secunde va decide dacă viața lui se va încheia în această cameră, cu gâtul străpuns de un glonț de calibrul 22.

— Ai tot dreptul să fii supărat. Dar îți sugerez să profităm de această ocazie pentru a discuta cum să ne asigurăm că acest tip de... *complicații* nu se vor mai întâmpla niciodată.

Khadir și-a ridicat arma și a țintit-o spre gâtul lui Glovkonin.

— Vorbește, a spus el, cât încă mai poți.

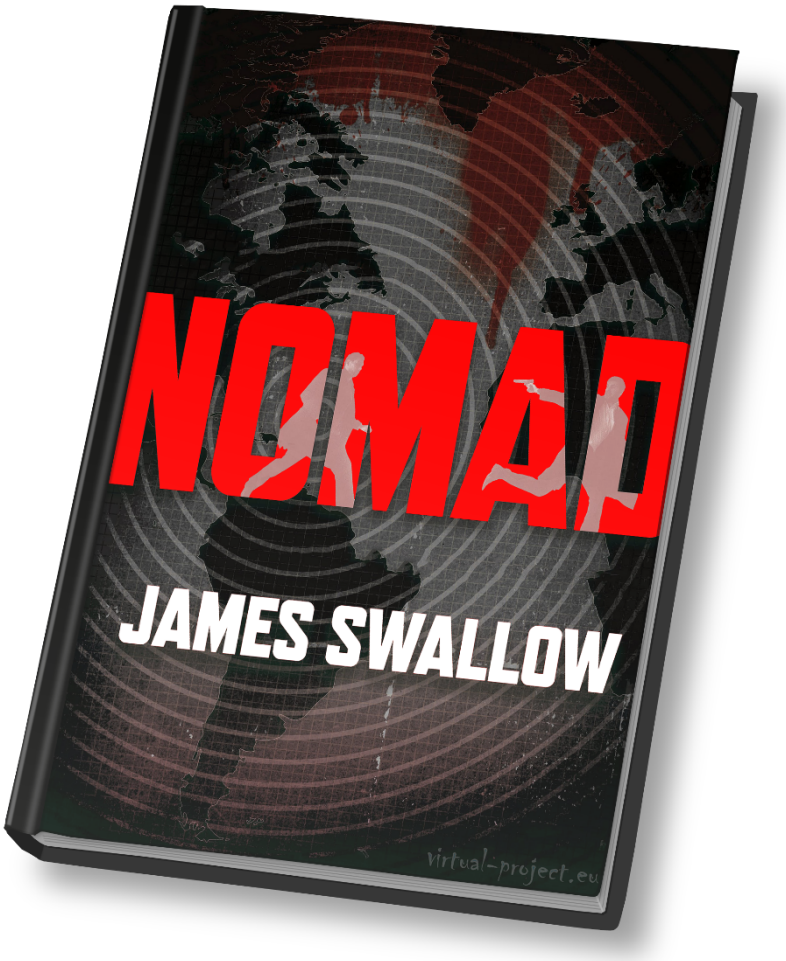

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]

Denumire sub care sunt cunoscute forțele de poliție din comunitatea autonomă Catalonia din Spania (n. trad.).

[←2]

Merde, rahat, în franceză în original (n. trad.).

[←3]

Direction Centrale du Renseignement Intérieur (DCRI), serviciul de securitate internă din Franța (n. trad.).

[←4]

UAV - *Unmanned Aerial Vehicle,* în engleză în original, aeronavă fără pilot (n. trad.).

[←5]

Echipajul minim (*Skeleton Crew,* în engleză, în original), reprezintă numărul de membri ai echipajului care poate asigura necesitățile minime de operare ale unei nave în condițiile unei situații de urgență (n. trad.).

[←6]

Cuvântul *madrassa* (*madrassah, madrasah*) înseamnă în limba arabă școală și este frecvent utilizat în lumea islamică pentru a se referi la orice loc de învățare În general, însă, madrassa oferă instrucțiuni bazate pe religie, concentrându-se pe textele Coranului și islamice, atât la nivel primar, cât și secundar (n. trad.) .

[←7]

Flics, polițiști, în franceză argotică, în original (n. trad.).

[←8]

I Walk the Line, melodie cântată de Johnny Cash (n. trad.).

[←9]

GQ, magazin pentru bărbați din SUA, cu apariție lunară, pe probleme de modă, stil personal și cultură (n. trad.).

[←10]

Referire la Universitățile Oxford și Cambridge, concomitent (n. trad.).

[←11]

The Big Issues este un ziar de stradă fondat în Marea Britanie, în anul 1991, cu apariție pe patru continente, comercializat de oamenii străzii, venitul fiind reținut de aceștia, ca o modalitate de reintegrare socială (n. trad.).

[←12]

If it ain't broke don't fix it, în original. Fraza, a cărei origine este incertă, este în general atribuită lui T. Bert (Thomas Bertram) Lance, director în administrația președintelui american Jimmy Carter (n. trad.).

[←13]

Harold Adrian Russell „Kim” Philby a fost un ofițer din serviciile de spionaj britanice care a acționat ca agent dublu pentru fosta Uniune Sovietică în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și în primii ani ai Războiului Rece (n. trad.).

[←14]

Stereotipul *„tractor din Chelsea",* este un termen peiorativ referitor la tendința excesivă a clasei medii din Londra de a folosi, indiferent de situație, vehicule 4x4 (n. trad.).

[←15]

Parafrazare a unei categorii de documente clasificate din Marea Britanie, denumită *UK Eyes Only,* în traducere liberă „*Doar pentru cetățenii britanici*” (n. trad.).

[←16]

Reisepass, paşaport, în limba germană (n. trad.).

[←17]

Da, numele meu este Marko Stahl, în limba germană (n. trad.).

[←18]

Foarte bine, în limba germană (n. trad.).

[←19]

Q Branch (sau Q *Division*) este un termen fictiv utilizat în romanele lui Ian Fleming din seria James Bond care se referă la departamentul de cercetare și dezvoltare din cadrul serviciilor secrete britanice (SIS/MI6), acolo unde se produceau dispozitivele utilizate de ofițerii operativi (n. trad.).

[←20]

IFF (*Identification Friend or Foe*), sisteme de identificare amic – inamic (n. trad.).

[←21]

Twenty questions, în original. Joc de societate originar din SUA, în secolul al XIX-lea, devenit în anii 1940 o emisiune populară de radio de întrebări și răspunsuri. (n. trad.).

[←22]

Da, în limba italiană, în original (n. trad.).

[←23]

Da, în limba germană, în original (n. trad.).

[←24]

Eșarfele tip *shemagh* sunt originare din Orientul Mijlociu și sunt folosite îndeosebi în zonele aride, oferind protecție împotriva arsurilor solare, a prafului sau a nisipului (n. trad.).

[←25]

Expresie argotică, desemnând o greșeală foarte mare, care a creat probleme extrem de serioase, produsă de mai multe erori simultane (n. trad.).

[←26]

The thought becoming a word, în original. Autorul preia un aforism atribuit filosofului chinez Lao-Tse: *Ferește-te de gândurile tale, ele pot deveni vorbe; Ai grijă de vorbele tale, ele pot deveni acțiuni.* (n. trad.).

[←27]

Cabana ghizilor, în limba italiană în original (n. trad.).

[←28]

Ce este, în limba italiană în original (n. trad.).

[←29]

Coming from the cold, în original. Fraza respectivă, având sensul (cu referire la un spion) de revenire din izolare, detenție sau exil, a devenit faimoasă din romanul „Spionul care a ieșit din joc” al lui John le Carre, apărut în 1963 (n. trad.).

[←30]

Blind or shell processes, în original. (n. trad.).

[←31]

Bratva este denumirea prescurtată a Mafiei ruse (n. trad.).

[←32]

Game-changer - ceva sau cineva care afectează foarte mult rezultatul unui meci (n. trad.).

[←33]

Homeland Security - Departamentul pentru Securitate Internă al SUA (n. trad.).

[←34]

USAF - *United States Air Forces,* Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii (n. trad.).

[←35]

Yellow Cab - Taxiuri de culoare galbenă care circulă tradițional în New-York (n. trad.).

[←36]

Royal Navy - Marina Regală Britanică (n. trad.).

[←37]

Cuvintele „Rege și Țară” apar în opera Henric al IV-lea a lui William Shakespeare și se referă la loialitatea față de tronul Angliei (mai apoi Marea Britanie), folosite ulterior în forma „Regină și Țară” (n. trad.).

[←38]

Servizio per le Informazioni e la Sicurezza Democratica este serviciul de informații secrete italian (n. trad.).

[←39]

Dishonourably discharged, în original. Expresia se referă ia înlăturarea cuiva din armata americană din cauza unui comportament de natură penală sau a unor atitudini considerate inacceptabile (n. trad.).

[←40]

În Langley, statul Virginia, se află sediul central al CIA (n. trad.).

[←41]

Rojal Air Force, Forțele Aeriene Regale este denumirea sub care este cunoscută aviația militară britanică. La Brize Norton funcționează cea mai mare bază a RAF (n. trad.).

[←42]

Kilroy a fost un personaj masculin fictiv, creat de trupele americane în perioada celui de Al-Doilea Război Mondial, acestea scriind textul „Kilroy Was Here” (*Kilroy a trecut pe aici*) pe zidurile din zonele prin care treceau (n. trad.).

[←43]

Spitfire, avion militar britanic de vânătoare din cel de-Al Doilea Război Mondial (n. trad.).

[←44]

Traducere aproximativă a expresiei *Good kill,* în original. Aceasta, de origine militară, se referă la uciderea inamicului fără ca acesta să poată opună vreo rezistență (n. trad.).

[←45]

High-energy radio frequency weapon (HERF), în traducere liberă *armă cu frecvență radio de mare energie,* denumită și pușca HERF, este utilizată pentru întreruperea funcționării echipamentelor electronice (n. trad.).

[←46]

De la *Hip* (șold, coapsă), denumirea acestui tip de elicopter rusesc în terminologia NATO (n. trad.).

[←47]

Improvise and adapt, în original, este o parte a sloganului Marinei SUA *Improvise, Adapt, and Overcome* (Improvizează, adaptează-te și învinge) (n. trad.).

[←48]

Rogue states, în original. *Statul delincvent* este o expresie controversată peiorativă aplicată în relațiile internaționale folosită în ceea ce privește statele care sunt acuzate de a constitui o amenințare la adresa păcii mondiale (n. trad.).

[←49]

GCHQ - *Government Communications Headquarters,* Agenția britanică de supraveghere a comunicațiilor (n. trad.).

[←50]

Agenția de Securitate Națională (*National Security Agency*) este o agenție guvernamentală a Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii (n. trad.).

[←51]

Conform dezvăluirilor lui Edward Snowden, fost angajat al Agenției de Securitate Națională din SUA, PRISM este numele de cod al unui program realizat de aceasta, prin care se colectează informații de la mai multe companii de Internet americane (n. trad.).

[←52]

Thawb, veșmânt tradițional bărbătesc arab până la glezne (n. trad.).

[←53]

De nada - Pentru nimic (în original, în spaniolă) (n. trad.).

[←54]

Rahat, în germană, în original (n. trad.).

[←55]

Spy-Phone este o aplicație de monitorizare pe desktop și telefon mobil lansată în anul 2012 de firma SpyPhone Labs, cu sediul în New Jersey, SUA (n. trad.).

[←56]

FSB este Serviciul Federal de Securitate al Rusiei (n. trad.).

[←57]

Ay-rabs, în original - arabi, în slangul american (n. trad.).

[←58]

Habla Espanol? în limba spaniolă, în original - Vorbești limba spaniolă? (n. trad.).

[←59]

The Circus Bee, în original. Marș, compus în 1908, cântat tradițional în SUA la deschiderea unor evenimente sau concerte (n. trad.).

[←60]

Cu voia lui Allah (n. trad.).

[←61]

Hail to the Chief, în original. Cântecul este imnul oficial anunțând sosirea președintelui SUA la evenimentele oficiale (n. trad.).

[←62]

Gitmo, nume care desemnează baza navală a SUA în care se află închisoarea de la Guantanamo Bay, Cuba (n. trad.).

[←63]

Club Med, cunoscut anterior sub numele de Club Méditerranée SA, este un operator turistic francez specializat în organizarea de vacanțe all-inclusive (n. trad.).

[←64]

You can take the girl out of Queens, but you can't take Queens out of the girl, în original. Parafrază a proverbului american „Poți să scoți o persoană dintr-un loc, dar nu poți să scoți acel loc din acea persoană” (n. trad.).

[←65]

Speţnaz (*trupe cu destinaţie specială*) este un termen folosit în Federaţia Rusă (şi anterior în Uniunea Sovietică) pentru trupele speciale şi unităţile antiteroriste (n. trad.).